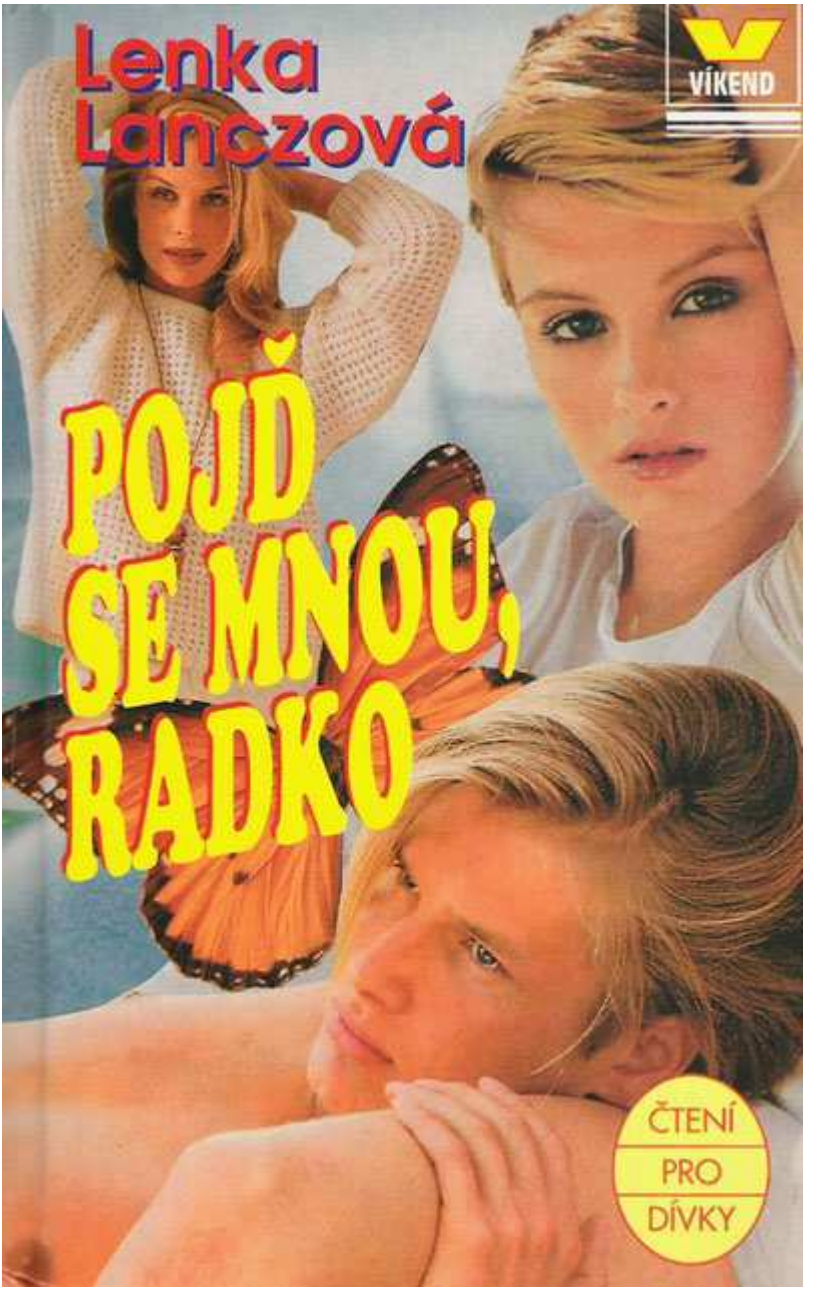

Lenka Lanczová
VÍKEND
POJĎ SE MNOU, RADKO
ČTENÍ PRO DÍVKY

Lenka Lanczová

Pojď se mnou, Radko!

Nakladatelství: Víkend, 1997

I. KAPITOLA

Světelná křižovatka na Palachově náměstí ve tvaru Y, do níž ústí tři čtyřproudové silnice, je sama o sobě jednou z nejzatíženějších komunikací díky své poloze poblíž nádraží, natož v odpolední dopravní špičce.

„Budeme odbočovat vlevo," upozorní mě instruktorka Papričková o několik málo vteřin dřív, než do guláše aut, autobusů a tramvají vlítnu jako do jámy lvové. Sakra, ze které strany se objíždí tramvaj?! Není to náhodou z pravé?! Než se rozhoupu, na odbočení je pozdě, popojíždím krokem v prostředním pruhu, podle směrových šipek vedoucím rovně.

„Řekla jsem doleva," namítne dotčeně.

Pokrčím rameny, hodím blinkr a pokusím se vecpat do asi metrové škvíry vzniknuvší mezi pežotem a škodovkou, které ve stěžejní chvíli zhasl motor. Papričkové se ovšem nezavděčím, místo aby ocenila mou snahu splnit každé její přání, vyděšeně vykvikne a dupne na pomocnou brzdu, takže nebýt pásů, rozbila bych si hlavu o přední sklo. „Copak nevidíte, že se tam nevejdete?!" vyšiluje, zatímco se horko těžko dostávám zpátky do prostředního pruhu. Jenom díky ochotnému řidiči dodávky vyzdobené podobiznou rohlíku v nadživotní velikosti a nápisem Čerstvé pečivo do každé rodiny neuvíznu v území nikoho mezi jednotlivými pásy jako ryba v síti.

„Chtěla jste vlevo, ne?" prohodím omluvně.

„Stachová," vydechne a netře si pot, „adepti jako vy mě brzy přivedou do hrobu. Samozřejmě jsem chtěla jet vlevo, ovšem

odbočit jste měla mnohem dřív! První chybu jste udělala za mostem, kde jste se špatně zařadila…“
Než mi vypočítá všechny chyby, kterých jsem se během hodinky jízdy dopustila, objedu poněkud klidnější ulicí kolem ZOO staré centrum a ačkoliv tyto končiny neznám, podobna poštovnímu holubu brzy zakormidluji cvičného zeleného Favorita s velkým L na střeše na nádvoří autoškoly, kde s bravurou střihnu kličku kolem jeho právě přijíždějícího souputníka modré barvy. Sundám nohu z plynu, vyřadím, zatáhnu ruční brzdu a otočím klíčkem do polohy nula. Náhodou, na rozdíl od Papričkové najdu na svém dnešním představení spoustu kladů, například jsem se pěkně strefila do vrat, aniž bych zadkem olízla sloupek jako minule, neohrozila jsem Tadeáše s Mirkem, kolegy z kurzu, jako ty před týdnem, kdy jsem houf čekatelů na vystřídání rozprášila jako hejno slepic, nevybourala jsem se, nezabila sebe ani ji, a tak různě, každopádně jsem se zlepšila!
„Hrůza, Stachová,“ ocejchuje mě nelichotivě. „Jezdíte jak sebevrah. Musíte být opatrnější! Prosím…“
Převezmu index, kam mi napsala velkou červenou trojku, se zářivým úsměvem vystoupím a zavrkám na shledanou. Vem tě čert, bábo! Ten úsměv ovšem patří Ivošovi, instruktorovi z modrého Favoritu, kterého nepříliš efektními přískoky dopravila na nádvoří spolužačka ze školy i kurzu Hanka. Spolužačka podstatně šťastnější, zatímco já se otravuji s tou starou vyděšenou paprikou, ona si vozí zadek vedle idola autoškoly! Je do něho pěkně zabouchlá, jak vím z odposlechu ve třídě, protože osobně se jaksi nebavíme, nepřátelím se s nikým krom Karolíny, mé o rok mladší sousedky z Račic. Tak nějak jsem si z třiceti spolužaček nedokázala vybrat přítelkyni.

Nejprve se mi zdálo, že žádná nemá úroveň, poté jsem časek kamarádila právě s Hankou, načež jsme se pohádaly a bylo po všem. A holky z intru?! Tenkrát jsem se s nimi nesnesla. Dnes by to asi bylo jinak, ale… Stejně mě z internátu vyhodili! Pošramocené vztahy se slepit nedaly, alespoň já se o to ani nepokusila a ony teprve ne. Svého času mi přirostla k srdci míšenka Samanta, což je paradoxní, protože z nich byla úplně nejhorší a vůbec si mou důvěru nezasloužila, zlodějka jedna, parádně jsem si kvůli ní natloukla nos. Respektive, natloukl mi ho její povedený tatíček. Naše přátelství trvalo ještě kratší dobu, než kterou Samanta strávila na obchodní akademii. Zvykla jsem si být sama, ostatně tak mě naši vychovali, nahustili do mě jistotu, že mi nikdo nesáhá po kotníky, naočkovali touhu být nejlepší, výjimečná, zkrátka unikát, tedy snobská, nesnášenlivá, povýšená, namyšlená. Leccos mi došlo, ale došlo mi to dost pozdě. A pak, určité věci má člověk v sobě zakořeněné pěkně hluboko, zvlášť když okolností jaksi hrají pro… Ted už nemá cenu něco měnit, dva měsíce na škole vydržím i bez kyslíkové masky!

Zaregistruji Ivošův upřený pohled, pročež vypnu prsa, a co nejpěknější houpavou chůzí se přenesu přes nádvoří. Ono je totiž příjemné být výjimečná, středem pozornosti! Upevňuje to sebevědomí. A sebevědomí je to, co mi nikdy nechybělo.

Než se dovleču na zastávku autobusu, dlažba chodníků ztmavne studeným, raně dubnovým deštíkem, ve kterém se tu a tam dokonce objeví sněhová vločka. Počasí mi náladu nepřidá, letošní zima byla nejen tuhá, ale i šíleně dlouhá! Díky každodenní slasti dojíždění z rodného městečka do okresního, vstávání v pět hodin, čekání na autobus ve slotě a psotě vím, o

čem mluvím! Začíná se mě zmocňovat únava spojená s depresemi.
A to si ještě máma myslí, že když přijdu utahaná ze školy, kde díky blížícím se maturitám chytá profesory amok a snaží se do nás nahustit všechno na poslední chvíli, vynervovaná z autoškoly, prokřehlá z podupávání na zastávce a pomačkaná z pátečního návalu, za hodinu úmorné cesty jsem si nesedla, budu mít pusu od ucha k uchu a s nadšením hodným svazáků z budovatelských filmů se vrhnu na mytí oken v rámci předvelikonočního úklidu!
„Dokážeš pochopit, že toho mám po krk?“
„Čeho máš po krk?“ zeptá se naivně.
„Všeho,“ zavrčím nepřívětivě. „Jsem přepracovaná.“
„Přepracovaná?“ podivuje se. „Co mám říkat já? Od rána jsem v jednom kole! Zaměstnání, rodina, teplé večeře…“
„Mami, já ti to věřím,“ pokusím se o mírnější tón. „Jenže ty taky věř mně. Musím se učit na autoškolu, o písemných maturách nemluvě… Tak si prostě na úklid někoho pozvi, ne? Je přece spousta firem, co ti přijdou umýt okna a vytepovat koberce a podobný nesmysly. No a bez teplých večeří se obejdeme.“
„Neobejdete,“ odporuje. „Tatínek rozhodně ne, ty jsi ve vývinu a Tomáš bude určitě kost a kůže…“
„Pch,“ ušklíbnu se pobaveně. „V osmnácti bych si s mým vývinem tolik hlavu nelámala, prsa mi už větší nenarostou, Káju beztak nedohoním, bohužel, tátovi úspěšně kyne břich a Tom, pokud vím, přijede až příští týden.“
„Jistě, ale Velikonoce jsou tenhle, musíme napéct perníčky a beránka a…“
„Pak se divíš, že nestíháš,“ vyčtu jí.

„Když mi pomůžeš, stihnu to.“ Celá nakřivo!
„Ty nejsi spokojená se svým poprsím, Radko?“ uvědomí si.
„Ale jsem,“ připustím, zasednu ke stolu a nechám se obsloužit rybím filé zapečeným s rajčaty a paprikami.
„No proto! Kájiny čtyřky možná teď vypadají svůdně, ale za pár let…,“ mávne rukou. „Ty jsi krásná, štíhlá, urostlá dívka nemusíš závidět Karolíně ani nikomu jinému.“
Pobaveně se na ni zazubím. „Jasně, mami, s takovým zázemím nelze nebýt namyšlená, že? Ještě kdyby si toho všimli i ostatní…“
„Však oni si všímají!“ zaprotestuje.
„Nebo spíš ti praví,“ zúžím výběr vhodných adeptů.
„Jde o to, kdo je podle tebe ten pravý,“ sonduje mamka.
Mnohoznačně pokrčím rameny. Tohle je tenký led. Maminčiny představy o partnerovi po mém boku jsou podstatně jiné než ty moje, což je svízel. Však už jsem si kvůli tomu užila. První láska byla v podstatě jeden velký boj.
Nakonec těm pitomým oknům neujdu, vyfasuji to největší vedoucí z haly na terasu. Příliš se s ním nepárám, mamkou připravené jelenice takticky obejdu a stáhnu skla stěrkou, případné šmouhy, a je jich požehnaně!, rozmydlím smotanými novinami. Než jsem s tím hotova, vrátí se taťka z práce.
„Zdar, dcero,“ pozdraví mě rozverně, očividně naladěn na mnohem příjemnější frekvenci. „Snad ses nerozhodla pověsit kariéru překladatelky na hřebík a stát se uklizečkou?“
„Samo,“ ujistím ho s úšklebkem. „Možná to do pěti let dotáhnu až na funkci samostatné hospodyně!“
„Tak tak, životní laťku třeba neustále posouvat výš a výš. Asi by si ze mě utahoval déle, kdyby se v hale neobjevila mamka, přilákána hlasitým hovorem.

„Ahoj, miláčku," políbil ji na tvář podle neměnného letitého zvyku.
„Kde ses zdržel, prosím tě? Čekám na tebe od tří hodin! Potřebuji sundat závěsy v ložnici a křišťálový lustr…"
‚Není to přehnané?" zapochybuje.
„Pochopitelně," zapojím se do jejich dialogu. „Příliš aktivní jedinci jsou horší než lenoši."
„Lustr jsem nemyla od Vánoc," ohradí se mamka.
„Taková doba!" zhrozím se ironicky. „Co jsi to za šmudlu, mamí? Lustry se přece drhnou dvakrát týdně!"
„Radko," krotí mé pobavený tatíček, načež si vzpomene na úvodní otázku a zodpoví ji: „Dostal jsem novou sekretářku, Jarmilka, moje pravá ruka, šla do důchodu."
„A jaká je? Schopná?" zajímá se mamka.
„Na pohled velíce," zasměje se, „ovšem co se týče práce, no, nevím… Moc jí to nepálí. To víš, mladá holka, vloni vylezla ze střední školy, praxe žádná…"
„Snad se zapracuje," těší ho mamka. „Doufejme," přeje si.
„A teď, drahoušku –"
„Ten lustr, já vím," dovtípí se taťka. „Hned se do toho pustím, jen co něco slupnu… Copak máme k večeři? Dal bych si něco menšího, třeba svíčkovou nebo tak…"
Pobaveně odfrknu, ignorujíc mámina gesta, jimiž poukazuje na pravdivost předešlého tvrzení, kterak by se naše rodinka bez teplých dlabanců neobešla. Tatíček jí nahrál! Člověk, jenž považuje svíčkovou za něco menšího, by skutečně bez domácího vyváření padl hlady.
Karolína se objeví ve chvíli, kdy se morduji s obrovským žvancem hnědého těsta, libě vonícího skořicí a medem. Ruce se mi do něho boří až po zápěstí, těsto je příliš řídké, lepí se mi

na prsty, prstýnek, který jsem si zapomněla sundat, je celý obalený.
„Á, perníčky," baví se Kája, hodí sebou na polstrovanou lavici a se zájmem sleduje zápas člověka s hmotou.
„Jdeš mi píchnout?"
„Doma jsem tomu unikla a tady budu makat, ne? Jsem snad blázen?" uchichtne se, nicméně svolí: „Ale že jsi to ty, Radko, píchnu ti." A skutečně, jeden ze svých pěstěných dlouhých nehtů zabodne do hroudy na způsob mačety, načež ho zase vytáhne a pečlivě vyleští. „Stačí?"
Nehodlám se s ní rozčilovat, znám ji, jestliže já jsem práci nevymyslela, Karolína je líná jako vandrák v červenci. „Radši mi sem přisyp hladkou mouku, nebo s tím švihnu…"
Tenhle úkol splní, vydrží se na mě dívat pět minut a zavrtí hlavou. „Tebe to baví?"
„Pch," odpovím významně. Těsto je díky přídavku mouky tužší, spojí se v požadovaný tvar a brzy se mi z něho podaří vyválet půl centimetru tlustý plát. Zvláštní, doby, kdy jsem pečení perníčků považovala za jeden ze svých koníčků, jsou v nenávratnu, ačkoliv zase tolik vzdálené nejsou. Páni, když si vzpomenu, jak jsem vždycky vykrajovala ostrým nožem fantastické tvary podle vlastnoručních šablon…! Teď si z vykrajovaček vyberu zajíce, protože je největší a padne na něho nejvíc těsta, a za pár minut proměním kuchyni v zaječí farmu. Je jich přesně dvaapadesát! Víc koledníků stejně nepřijde, usoudím, společně s Kájou ty příšerky narovnáme na vymaštěné plechy, po třech je cpeme do horkovzdušné trouby a už za hodinku můžeme vzít Kita, našeho vlčáka, a jít si zaběhat. Nesportujeme závodně, vůbec ne, zkrátka jenom běháme. Pro kondici a pěknou postavu. Začala jsem s tím na

začátku druháku kvůli jednomu klukovi, abych se mu vyrovnala, a přestože s ním už dávno nechodím, běhám pořád. Nepravidelně, zato s chutí. Když se to tak vezme, je to můj jediný pohyb, pokud nepočítán trapné dvě hodiny tělráku týdně, kdy nás mladý nadšený profesoři honí po tělocvičně jako nadmuté kozy. Líná Kája se mi nejprve smála, načež když viděla výsledky, přidala se ke mně. Musím přiznat, že jí běhání prospělo víc než mě, odjakživa měla sklony k tloustnutí, ovšem teď je z ní holka jako lusk, štíhlá, pružný vosí pas a velká ňadra. A co si nechala odrůst trvalou afro puc a nosí blond vlasy do půl zad, je vyloženě kočka. Však tak Ondra, její kluk, je do ní úplně pryč, a to už s ní chodí, prosím takřka dva roky!!! Až mě to někdy štve. Ne že bych jí ho nepřála. Přeji, ale… Jednoduše mě to štve. Všechno. Souvislosti a tak.

Nakonec jsem těch hloupých velikonočních zajíců potřebovala jenom pět! A to jsem je, jako ta husa, celou neděli zdobila různobarevnou bílkovou polevou. Krásně se mi povedli, byli jako malovaní, první jakost, zabila jsem spoustu času, který jsem mohla věnovat učení na maturitní písemky! Zbytečně. Víc koledníků nedorazilo. A ke všemu ti, co se obtěžovali, byli malí haranti.

Takovou potupu jsem ještě nezažila. Dokud chodil bráška na místní gympl, vystřídali se u nás všichni jeho spolužáci plus různí kámoši a známí z vyšších ročníků – a vůbec ne kvůli Tomášovi! Připadám si málem méněcenná, když si naoko lhostejně lebedím na gauči v hale, civím do rozevřeného sešitu ekonomie a napínám uši, aby mi neuniklo cinknutí zvonku. Kdyby přišel alespoň…

Táta tomu nasadí korunu: „Tak jsem si myslel, že budu muset odhánět amanty brokovnicí, a zatím ticho po pěšině.“

„Můžeš mi říct, kdo by asi měl přijít?“ vyjedu na něho pěkně zostra. „Všichni kámoši jsou buď na vojně, anebo někde na vejškách, určitě se zdržují v tomhle zapadákově, aby si mohli uplést pomlázku a vyrazit na šibačku!“
„A proč ne? Mě to bavívalo,“ vzpomíná tatíček.
„Před půl stoletím byla jiná doba,“ odseknu. Roky jsem schválně přehnala, tátovi je s bídou pětačtyřicet.
„Když jsme u té vejšky,“ pohlédne na mě vážně, „Poslala sis přihlášky?“
Každou změnu tématu bych přivítala s nadšením. Každou, krom otázky budoucích studií. Jeden lepší námět než druhý!
„Jo, poslala.“
„A kam?“ vyzvídá mamka, přestože jsem tohle s nimi prodebatovala minimálně stokrát.
„Filozofická fakulta, obor angličtina – němčina. Praha, Brno, Plzeň, Ostrava a Budějovice,“ vypočítám mechanicky.
„Takže ses nerozmyslela,“ nadhodí táta.
„Ne,“ odpovím pevně.
„Radko,“ vzdychne mamka vyčítavě, a kdyby se nerozezněly od domovních dveří horské zvonce, jistě by pokračovala. Zatrne ve mně. Půl druhé, na obyčejné koledníky dost pozdě, leda by přijel… Nemohu však vyskočit a hrnout se do chodby, abych si nezadala, dál civím do ekonomie, aniž bych přečetla jediné slovo, a nechám otevření na mamce. Vloni přišel také touhle dobou, ačkoliv jsme spolu už nechodili. Považoval za slušnost navštívit holku, kterou měl rád, i když ho zklamala. Tenkrát ještě bydlel v Račicích, právě se vrátil z vojny, stěhoval se pár týdnů poté…
Mamčina zvolání mého jména se nedočkám, místo toho se objeví zpátky v hale. „Nějaký hoch,“ řekne na vysvětlenou.

„Kolikátý už? Šestý? Takové davy," baví se taťka.
„Tenhle nekoledoval. Hledal Káju, spletl se o dům."
Dokonce!!! Musím stisknout rty, abych nezaječela. Je to vůbec možné?! Kráska školy, královna loňských Majáles, Miss diskotéky v hotelu Los Piňos, kde jsme byli s našima vloni na dovolené, a já se z hecu přihlásila do soutěže, kterou jsem samozřejmě vyhrála! Tak přesně za touhle holkou nepřijdou na Velikonoce žádní kluci. Na mrtvici, fakt.
„Slabota, co, Radko?" rýpe do mě taťka.
Vší silou zachovám unuděný výraz, mrknu z okna na oblohu barvy ocele a podotknu: „V takovým počasí není divu."
„My jsme chodívali za každého počasí," vzpomíná. „Nevynechali jsme jedinou pěknou holku…"
„Na to jsi byl kadet, že?" poznamená mamka uštěpačně.
„Nebylo to tak horké," usmívá se skromně. „To víš, tohle byla příležitost, nemohl jsem ji nevyužít."
„Nechtěl bys jít i dnes?" zajedovatím si. „Oprášit sousedky v ulici, Macháčkovou, Svitákovou, tetu Vandu?"
„A tu kvočnu ze zeleniny, která si div nevykloubí sanici, jak se usmívá, kdykoliv tě vidí?" připojí se mamka. „Miláčku," baví se taťka, „šel bych hned a rád, ale neříkal jsem snad, že jsem chodil na ty pěkné? Vedoucí ze zeleniny, to jsou nápady! Ta je na můj vkus moc stará…"
„Stará?!" protestuje mamka. „Je jen o rok starší než já!" Vyprsknu. Dovedu si představit, že se mamky dotkl na citlivém místě. „Jenže ty jsi krásná a nevypadáš na svůj věk," snaží se vyžehlit pozici, ovšem nevědomky ji spíš polepí!
„Takže kdybych na čtyřicet vypadala, nebudu se ti líbit?" zareaguje popuzeně přesně podle očekávání. „Nechtěl bys radši jet vyšibat tu mladou sekretářku?"

„Určitě by měla radost. Nikoho ve městě nezná, bydlí na ubytovně, pochází z Ivančic…“
Nemusím být věštec, abych dopředu nevěděla, že tímhle zkazil všechno, co mohl. Máma vyletí jako čertík z krabičky, vyčte mu první poslední a vůbec nebere v úvahu tátovo vysvětlování, že mluvil pouze v podmiňovacím čase. Kdyby měl jít na koledu, proč by si nevybral Matouškovou ze zeleniny, nýbrž slečnu Alici. Kvůli takové prkotině se pěkně pohádají, máma, která podle táty nerozumí legraci, se urazí do krve a já se raději odstěhuji do svého pokoje, kde mám na učení lepší podmínky. Je mi jasné, že se dalších koledníků nedočkám. Ani toho, jehož přítomnost by mě potěšila nejvíc.
O to, abych neuschla, se postará Ondřej, jenž k nám vpadne i s Karolínou těsně před večeří. Pomlázka, kterou třímá v pravičce, ač minimálně půl druhého metru dlouhá, vypadá neškodně, protože neohrabaně, ověnčená barevnými stužkami, ovšem milý Ondra mě vyvede z omylu, protože ji otočí a rukovětí silně připomínající tloušťkou mužskou paži vyrobí na mém pozadí několik jelit.
„Surovče,“ usykávám bolestínsky. „Příště si vezmi rovnou stožár na májku!“
„To by neplatilo,“ ohradí se. „Tahle je čerstvá, z letošního proutí, sám jsem ji pletl. Celej rok budeš fit.“
„Měl bys na ni nosit zbrojní pas,“ nedám se.
„Jau jau… Vůbec jsi mě nešetřil!“
„Nešetřil ani mě,“ žaluje pobavená Karolína.
„Dámy, tohle vše je pro vaše dobro,“ mele Ondra svou. „Uvidíš sama, jak pokveteš do krásy, Radko.“
Uchichtnu se. „Potřebovala bych spíš víc štěstí v lásce!“
„O lásce nemluvě,“ mávne přesvědčeně rukou.

„Tak to mi teda spadl kámen ze srdce," řehtám se. „Hele, šarlatáne, co chceš za koledu? Zajíce, nebo něco ostřejšího?"
„No," mrkne spiklenecky na Káju, „jednoho zajíce už mám, a protože jsem tu fiátkem, tak ani to druhý."
Vzhledem k tomu, že Kájina začala s jistými věcmi v patnácti letech, jdu málem do kolen. Moje kamarádka se na mě výhrůžně zašklebí. Uklidním ji pohledem. Klídek, Kájo, neshodím tě. Za ty dva roky, co je s Ondrou, jaksi dospěla. Dostala rozum, říká mamka. Ti dva se u nás zdrží víc než hodinu, zvednou mi náladu, ovšem když je jdu v půl osmé vyprovodit ke dveřím, zase to na mě padne, tentokrát ve větší míře. Dívám se, jak se spolu loučí, škádlí se a blbnou nehledě na vytrvalý a nepříjemný déšť. Připadá mi, že můj život je přesně tak šedý, unylý a nezáživný jako pohled na zamračenou oblohu.
Připravím si dvě propisky, jednu do zásoby, kdyby náhodou ta první stávkovala, kupičku bílých papírů, pohodlně se opřu zády o opěrátko a absolutně imunní k všeobecné nervozitě čekám, kdy z profesorky Fandové, která s námi stráví dnešní dopoledne, vypadne to nejdůležitější, tedy témata maturitní písemky z českého jazyka. Sloh mi nikdy problémy nedělal, při pololetní písemce jsem dokázala jako jediná napsat úvahu na téma Jsem dlažební kostka na sedm stran čistého textu. Myslím tedy, že mě nic nemůže zaskočit a že ten, kdo vymýšlel maturitní témata, neměl tak bujnou fantazii jako naše milá češtinářka.
„Za prvé," udělá dramatickou pomlku, „Technika na konci dvacátého století…"
Třídou zděšeně zašumí.
„Za druhé, Drogy, negativní jev vyspělé společností…"

„Ne!“ vyjekne kdosi spontánně.
„Za třetí, Životní prostředí, dar našim potomkům…“
Pobaveně hledím na Hanku, která už má první větu úvah napsanou dřív, než profesorka dopíše celé téma.
„A za čtvrté, Co mi dává četba. Tak,“ oddychne si po těžce vykonané práci. „Máte na to tři hodiny. Rozvrhněte si, kolik času vám zabere psaní nanečisto, hodinu si nechte na přepisování. Čistý text musí vyjít minimálně na pět stran formátu A podotýkám, že se známkuje i celková úprava. Kdo bude opisovat, dostane rovnou nedostatečnou. Přeji vám hodně úspěchů, děvčata. Pusťte se do toho.“
Opisovat sloh, taková pitomost. Kouknout se k sousedovi pří diktátu, prosím, obšlehnout kónu z matiky, dobře, ale slohovku? Ta má dost divoký představy, haha.
Nejprve se nad tématy zamyslím. Technika? Tam bych musela znát fakta a já zrovna technický typ nejsem. Drogy? Dovedu si představit, že většina lidi vezme tohle téma za únikové, protože se dá okecat, hrát si na mravokárce, přestože hodně spolužaček má s drogou svoje zkušenosti, minimálně okusily trávu. Životní prostředí, hm, to by si pozornost zasloužilo, ovšem bouřit se proti otrávené vodě, zkaženému vzduchu, ozonové díře a kácení deštných pralesů by se měli jiní, mocnější, ne jedna studentka obchodní akademie, jejíž spis ředitelka uloží spolu s ostatními do archívu a po povinných x letech skladování hodí do kotelny na spálení, jelikož dát je do sběru by byla práce navíc?! Paradox, že.
Takže četba. Koneckonců, knížky miluji, jsou mým koníčkem. Na bělounký papír si tiskacími písmeny napíšu slovo OSNOVA, musím si totiž utřídit, kterým směrem vlastně chci uvažovat a co všechno do svého článku nacpat. Zapudím nápady typu

četba mi nedává nic, spíš naopak, vytahuje peníze z kapsy, jelikož za knížky měsíčně utratím minimálně pět kilo, a ve chvíli, kdy Hanka se zafuněním otočí list, aby začala mastit druhou stránku textu, se do práce pustím i já. Nejprve pěkně zvolna, zeširoka, popíšu stav na knižním trhu dříve a dnes očima čtenáře, rozeberu kvanta vycházející literatury na hodnotnou, méně hodnotnou a brak, doplním okřídlenými výrazy typu svoboda tisku, knižní boom, přetékající pulty knihkupectví, pastva pro oči, plesající srdce čtenářů a podobně, což mi vystačí na půldruhé stránky, načež se po úvodu pustím do rovin svých pocitů, a protože nejraději čtu knížky českých autorů a především pak těch, co píší historickou prózu, nemohu nezamotat do úvahy oblíbenou Jarmilu Loukotkovou, z čehož vyplyne i neméně rozsáhlý závěr, kdy se konečně dostanu k jádru věci, totiž že četba mi přináší zábavu, relaxaci a hlavně poučení.

Páni, jsem to ale koumák! S uspokojením po sobě šestistránkovou práci přečtu, stylisticky upravím tu a tam větu a pustím se do přepisu.

Skončím hodinu před povoleným termínem, Hanka stále spisuje na nečisto, škrtá a zuřivě dopisuje, a poněvadž nemám, co bych na své písemce upravila, odevzdám ji a přebytečný čas do odjezdu autobusu přečkám v čítárně městské knihovny, což je mnohem příjemnější než se dívat na potící se spolužačky. Tím spíš, že před jedním z terminálů v oddělení naučné literatury zastihnu modrookého blonďáka se sympatickým úsměvem, kterým mě jako obyčejně oblaží. Potkala jsem ho tu už několikrát, pokaždé po nos ponořeného v nějakých moudrech. Oplatím mu stejnou mincí, přestože úsměvy pro nic za nic nerozdávám! Třeba tím důvodem je

právě to, že kluk je přesně můj typ. Pánské mikádo z rovných světlých vlasů, šmolkově modré oči, pravidelné rysy, slušná výška, ucházející postava. Docela určitě je starší než já, ostatně, kdyby nebyl, nezajímal by mě. Dva roky navrch je minimum! Pod tuto hranici bych nešla. Tenhle kluk splňuje podmínky ideálně, leč má jednu vadu. Bývá do svého studia příliš zažraný, na víc než úsměv se dosud nevzmohl!
Vědoma si zájmu z jeho strany, vyberu z regálu časopisů Mladý svět, usadím se do jedné z koženkových klubovek a cíleně po něm vystřelím pohledem. Podle očekávání ho nachytám. Omluvně pokrčí rameny. Pobaveně se usměji, tohle jednání se mi líbí.
Princip spalovacího čtyřtaktního motoru mi neleze ani do paty, podle všeho se budu muset tuhle látku naučit zpaměti. Nechápu, proč mě s tím vůbec zatěžují! Kdyby se mi něco s autem stalo, v nejmenším by mě nehnulo snažit se poruchu opravit sama. Automechanici se také musí něčím živit, ne?
„Holky, pojďte s námi na zmrzlinu," láká dívčí osazenstvo kurzu Mirek, student průmyslovky, sotva nás pan Urban, šéf autoškoly, milostivě propustí.
„Br, v takový kládě, jo?" otřese se Irena.
„No tak na něco pro zahřátí," opraví ho Zbyněk. „Můžeme oslavit tady našeho novopečenýho tatínka, že jo, Tádo?" plácne Mirek po zádech Tadeáše, dvacetiletého ženáče.
„Tobě se narodilo mimčo?" zajímá se Hanka zvědavě.
Všichni ostatní vyprskneme smíchy, Hana zrudne. „Myslela jsem jeho manželce…"
„Kluk jak buk," pochlubí se.
„Což to je důvod k oslavě," uzná Irena. „Mohli bychom u vás udělat mejdan, ne?"

Kluci se pobaveně rozesmějí, Tadeáš se hrozí: „To by mi stará dala!“
„Jsi doma sám, ne?“ míní Irča, ale když smích sílí, dodá: „Nebo ne? Ona není v porodnici?“
„Už ne… Byla.“
Pobaveně na něho mrknu: „Kdy se ten kluk jak buk narodil?“
„Třetího února…“
Tentokrát smíchy přímo řveme. „A to chceš slavit dnes?!“
„Zapíjel ho už tolikrát, že se jedna oslava ztratí. Oslav není nikdy dost, víš, princezno?“ poučí mě Zbyněk.
„Hm,“ udělám uznale. „Když to bereš takhle!“
Holky jsou jiného názoru, z mejdanu sice ustoupí, ale na panáka se pozvat nechají.
„Radko, ty mi dáš košem?“ zastaví mě Tadeáš.
„Mám jízdy,“ vymluvím se.
„Tak příště…“, zamlouvá si mě.
„Určitě,“ prohlásím ironicky, cuknu paží, kterou mi dosud svírá, a požádám ho: „Dovolíš? Nerada bych, aby se mí odkrvila!“
„Na závěr kurzu uděláme večírek,“ plánuje Mirek. „Přijdeš doufám taky, Radko?“
Zaregistruji úšklebky svých spolužaček, líbezně se usměji a svou účast, se kterou si vůbec nejsem jistá, stoprocentně přislíbím. „Už musím, Paprika na mě určitě čeká. Ahoj!“
Na nádvoří však stojí pouze jeden Favorit, modrý. „Prej Paprika!“ prskne Hanka popuzeně.
Přestože si myslím, že jde o nějaké nedorozumění, přistoupím k pootevřeným dveřím.
„Nečekáte na mě?“
„Jasně, kotě,“ ujistí mě. „Sedej, vyrazíme.“

Kočičí oslovení možná dělá dojem na Hanku, mě popudí. Husy jsme spolu nepásli!
„Jmenuji se Radka Stachová," upozorním ho důrazně.
„Já vím, kotě," řekne ten debil a veškeré zbytky sympatie, které v mém nitru možná doutnaly, uhasí vzápětí: „Radka Stachová s krásnýma nohama."
„Jste se spletl, ne?"
Změří si moje nožky v nadkolenkách dosahujících téměř ke kratičké minisukni a namítne: „V žádným případě. Na nohy jsem odborník, kotě. Ty je máš vyloženě výstavní."
„Vždy to říkám," odseknu, zasednu za volant, batoh hodím na zadní sedadlo a než se připoutám, doplním: „Minul jste povoláním. Čekala bych sprš odborníka přes řízení, když jsme v autoškole. Nechápu, jak mohou svěřit takovou důležitou činnost zrovna vám! Umíte vůbec jezdit, nebo se vaše schopno omezují pouze na civění po dívčích nohách?"
Můj proslov mu na okamžik vyrazí dech. Poté ho nabere, zamračí se a namíchnutě odpoví: „O mou způsobilost se laskav nestarejte, slečno Stachová! Proč konečně nejedete? Nebo snad myslíte, že vás oznámkuji za stání na místě?"
Paráda, usoudím v duchu. Sice se mi ho podařilo odpálkovat do příslušných mezí, leč okamžitě mi dal najevo svou převahu. V jeho řeči zazněla jasná výhrůžka!
Nejprve si upravím vzdálenost sedadla, nasměruji zpětné zrcátko tak, abych v něm něco viděla, nastartuji, sešlápnu spojku, zařadím jedničku, dám blinkr a plynulým pohybem přidávám plyn, přičemž pouštím spojku. Podle všech pravidel by v této chvíli mělo auto rozjet! Možná šlapu málo na plyn, usoudím, přišlápnu pedál víc, auto zavyje, podivně zachrochtá a chcípne. Jsem z toho jelen, zmateně se podívám na Ivoše

„K popukání,“ podotkne ironicky.
Pohodím hlavou, vyřadím, znovu nastartuji, spojka, jednička, plyn… Auto ječí, leč nehne se z místa!
„Co je s tím křápem?!“ Znervózňuje mne přítomnost jak instruktora, tak party mých kolegáčků a kolegyň z kurzu, kteří si nemohou tuhle podívanou nechat ujít, stojí na nádvoří a báječně se baví.
„Kolik máte za sebou jízd, že vás nenapadne odbrzdit?“
Nechápavě juknu pod volant. „Nešlapu na brzdu…!“
„Myslím ruční!“
Stisknu rty. Jak jsem mohla zapomenout?! Díky prkotině před ním vypadám jak dement… Rozhodnu se svou chybu napravit, aby mi nezhasl motor, rychle pedál plynu sešlápnu na doraz a současně pravičku položím na páku ruční brzdy.
V té chvíli toho mám plná řídítka! Počítala jsem, že auto vyjede, ovšem s rychlostí, se kterou se vyřítilo z brány autoškoly, rozhodně ne. Díky bohu, že byla obě křídla vrat otevřená dokořán! Hned za výjezdem je silnice a co hůř, právě jej míjí velká modrá Avie!!! V posledním okamžiku strhnu volant vlevo, snad na délku pěti centimetrů, víc místa tam jistě nebylo, Avii se vyhnu. Než do mě narazí žlutý osobák přiřítivší se z protisměru, zakormidluji zpátky na pravou stranu silnice a ještě rozechvělými prsty vypnu bunkr. Poté se odvážím podívat na instruktora, co mému pohotovému výkonu říká. Vše se událo během několika vteřin, dřív se vyjádřit nestihl, za to teď se třese zlostí. „Ty káčo jedna pitomá!“
Pohledem do zpětného zrcátka se ujistím, že se nikomu nic nestalo, naopak, partu v autoškole jsem pobavila dokonale, smějí se, až se málem válí po nádvoří!
„Tykání jsem vám nedovolila,“ ušklíbnu se.

„To snad není pravda!“ vyšiluje, brunátný vzteky. „Co si o sobě myslíš, ty fifleno?! Mohla jsi způsobit dopravní nehodu! S Avií to bylo o fous a tím moskvičem tak tak…“
„Poslyšte,“ namíchnu se, najdu autem k chodníku, hodím blinkr a předpisově zastavím. „Nemám nejmenší náladu poslouchat ty vaše výlevy, jo? Tuhle hodinu jsem si zaplatila, takže se podle toho koukejte chovat. Vy tu jste kvůli mně, ne naopak! Nehledě na to, že bych si na vás klidně mohla stěžovat, protože když se to tak vezme, k čemu vedle mě sedíte? Neměl jste náhodou zabrzdit vy?! Na co máte pod nohama vlastní brzdu? Za havárku byste zodpovídal vy.“
I když je pořádně rozzuřený, spočítá si, že to, co říkám, je pravda. „Jeďte,“ zasyčí nakvašeně. „Na světelné doprava.“ Zřejmě aby mí ukázal, proč vedle mě sedí, stírá mě za každičkou pitomost, jednou řadím příliš brzy, podruhé pozdě, nehlídám otáčky, příliš řežu zatáčky nebo si naopak zbytečně najíždím, blinkr zapínám pozdě a moc rychle ho zase vypínám, zkrátka, za těch šedesát minut, které strávím v jeho blízkosti, jsem úplně vyplivnutá.
„Sbohem!“ rozloučím se s ním důrazně. „Doufám, že už nikdy nebudu mít tu čest setkat se s vámi v jednom autě!“
„To se ještě uvidí,“ zavrčí zlomyslně.
„V tom případě chci bejt slepá!“

II. KAPITOLA

Tenhle týden celkově patří mezi ty z nejnáročnějších. Vyždímaná jako tepláky právě vyjmuté z odstředivky se doloudám k budově městského soudu, kde můj taťka zastává

poměrně významné postavení. Tak významně, že vrátnému stačí sdělit příjmení, aby srazil patky, neotravoval mě zvídavými dotazy, zda jsem u pana doktora objednaná, či ne případně se ho dotazoval vnitřním telefonem, jestli se mnou drahý tatíček hodlá ztratit slovo.

Páternosterem se nechám dopravit do prvního patra, dne jsem natolik unavená, že by mi mohlo dělat problémy i těch pár schodů. Přejdu širokou chodbou, kde kroky spolehlivě tlumí koberec s vysokým vlasem, a spíš pro formu klepnu kotníkem na dveře předpokoje tátovy rezidence. Nečekám na vyzvání a rovnou vstoupím. Z posledních zbytků sil si připravím úsměv pro tatínkovu sekretářku, příjemnou šedovlasou a vždy přepečlivě upravenou paní Kohoutovou.

Bývávalo! Místo paní Jarmilky vyskočí od psacího stolu připomínajícího svým tvarem obloukovitý pult holka přibližně mého stáří. No jistě, zapomněla jsem, že má taťka novou sekretářku, kvůli které se naši v neděli chytli.

„Co si přejete?!“ spustí na mě zostra. „Neumíte číst? Na dveřích visí cedulka – Vstup pouze na vyzvání!“

„Ahoj,“ zkusím to s ní po dobrém. „Já jsem Radka. Stachová. Táta je u sebe?“

„Pro rodinné příslušníky platí totéž co pro ostatní!“ hraje si na důležitou. „Každý se musí hlásit nejprve u mne!“

Pobaveně si ji změřím. Táta měl pravdu… Ta holka je vážně kus, vysoká, dlouhonohá, dlouhovlasá blondýnka s obličejíkem a koneckonců i postavou panenky Barbie. Ale jinak pitomá. „Hele, ty to žereš, co?“

Alice Nádvorníková, jak si přečtu ze jmenovky připevněné na jednom z jejích vyzývavě trčících ňader v šatech ze strečového

materiálu, zfialoví. „To je chování! Vpadnout sem jak do stáje a… A ven!“
„O co ti jde?“ bavím se. „Snad si vážně nemyslíš, že se tě leknu a odejdu?“ Abych jí dala najevo svou převahu, zamířím k polstrovaným dveřím tátovy úřadovny a aniž bych se s ní zdržovala, rovnou si otevřu. Je v tom trochu risk, kdyby měl taťka nějakou poradu nebo jednání, asi by se mnou vyběhl. Naštěstí sedí za stolem sám. „Ahoj, tati,“ zahlaholím zvučně a dřív než za sebou zavřu, dodám: „Co jsi to vyfasoval za husu? Dej oslovi funkci a on poroste, co?“
„Radko,“ krotí mě s úsměvem. „No tak! Je mladá…“ Nádvorníková prudce vrazí do dveří. „Pane doktore, promiňte, ale nepodařilo se mi ji zastavit.“
„Nic se neděje, Alice,“ utěšuje ji. „Já vím, že jsem řekl nikoho bez ohlášení nepouštět, ovšem pro mou dceru tyhle zákazy neplatí. „Radko, nemohla ses představit? Předešla bys nedorozumění…“
Hodím po ní vítězným kukučem. „Představila jsem se. Věřil bys tomu, že jí jméno Radka Stachová vůbec nic neřeklo?“
Alice zrudne ještě víc. „Myslela jsem.“,
„V pořádku,“ vysvobodí ji taťka a posunkem ruky propustí. „Mladá a horlivá,“ řekne na její omluvu šeptem.
„Mladá a blbá,“ překroutím spojení k obrazu svému. „Mladá a krásná,“ trumfuje. „Celý barák mi ji závidí. Všimla sis jejího interiéru, Radko?“
„Nepřišla jsem okukovat její kozy,“ odseknu namíchnutě.
„To jsou výrazy,“ hrozí se pobaveně.
„Žádná žena nesnese, aby se muž v její přítomnosti rozplýval nad jinou, víš? I kdyby to byl vlastní táta.“

„Máš pravdu," uzná. „Neděle mě měla poučit, viď… Ale víš co, jsem napnutý jak kšandy. Povídej! Za jedna?"
Usměji se. „Dneska jsme teprve písemku psali, známku se dozvím nejdřív za čtrnáct dní."
„Přece musíš vědět, jestli jsi to zvládla, nebo ne."
„Zvládla," odvětím stručně. Písemka byla příšerně těžká kdepak lážo plážo jako v češtině! Promítly se v ní všechny odborné předměty, na něž je obchodní akademie zaměřená Ekonomika, účetnictví, managament… Zrovinka tyhle vědy ni kdy nepatřily mezi mé hobby. A nikdy nebudou! Přesto jsem maturitní práci napsala, podle mého soudu dobře. Sama nepoznám, zda na jedničku či dvojku, každopádně hůř ne.
Taťka mě chce za odměnu pozvat někam na pořádnou baštu, jenže potom si vzpomene, že mamka je jistě také netrpělivá a tak jedeme rovnou domů.
„Výborně, Radko, výborně," raduje se z mého úspěchu.
„Prosím tě, copak jsi nevěřila, že to napíšu, nebo co?"
„Věřila," připustí, „ale to víš, stát se může leccos… Dodneška se zpotím, když si vzpomenu na Tomášovu maturitu. Toho strachu, aby ho k ní vůbec pustili! Kdyby dostal z písemek dvě pětky, mohlo být hotovo."
„Dovol?" ohradím se dotčeně. „Já a Tom je rozdíl, ne? Brácha prolézal se čtyřkama z ročníku do ročníku, zatímco já mám jedničky!"
„Ano, ty jsi naše skvělá holka," lípne mi mamka spokojenou pusu na čelo. „Rozumná a chytrá…"
Z obláčku vytržení ji dostane zpátky na zem tátova polemika. „Nemyslíš tedy, že bys stejně lehce zvládla i vysokou ekonomickou?"
Zatvářím se rozmrzele. „Tohle je snad pasé, ne?"

„Tatínek má pravdu, Radko," přidá se mamka. „Máš na to!"
„Možná bych ji udělala, nebo tedy určitě, ale –"
„Jazyky studuje kde kdo," poznamená táta, „zatímco dobrých ekonomů je stále málo."
„Mohla bys mít titul, svou vlastní firmu, třeba daňové poradenství, vydělávat spoustu peněz, být někdo, Radko," domlouvá mi mamka.
„Mě baví jazyky," tvrdím zarputile. „Nač by mi byla kupa peněz, když bych musela dělat něco, k čemu mám odpor?"
‚Uvědom si, že jakožto ekonomka bys našla uplatnění vždycky, zatímco s jazyky můžeš klidně skončit jako učitelka na základní škole kdesi na vsi," varuje mě táta.
„A učit blbé dětičky! Taková kariéra tě láká?" doplní jeho vizi mamka.
„Třeba bych je učila právě proto, aby nebyly blbé!"
„Radko, tohle rozhodnutí je na celý život…"
„Já vím," odpovím pevně. „Obchodní akademie byl omyl. Podruhé stejnou chybu neudělám. Chtěla bych se stát tlumočnicí, překladatelkou… Klidně i učitelkou."
„No, nebudeme se hádat," ustoupí táta ze svého snu vidět dceru coby úspěšnou manažerku. Nerad, poznám to na něm.
„Nebudeme," souhlasím. „Jdu se projít se psem, potřebuje na vzduch, provětrat mozek."
A zbavit se psychologického nátlaku.
První, na koho v chodbě Máchovic rodinné vilky narazím, je vysoký habán s vlasy střiženými do kratinkého ježoura. Překvapeně se chytím za pusu.
„Vojto?!"
„Vida, sousedovic poupátko rozvilo se v květ," utahuje si ze mě Kájin brácha, někdejší Tomášův spolužák a nejvěrnější

přítel. Přítel ovšem do té doby, než ti dva chytráci štípli spolužačce dva tisíce a strčili je do batohu svého úhlavního nepřítele. Sice se ho tím zbavili, zasloužili se o jeho vyloučení, ale po dvou letech díky mně celý případ znovu spatřil světlo světa. Tom se přiznal a Vojta mu to nikdy neodpustil. K tomu všemu problémy s kapelou IQ 0, jejíž existence čítala několik měsíců a o její rozpad se zasloužil Vojta… Zkrátka, bylo po přátelství. Stejně se Tomovi divím, že s ním mohl tak dlouho kamarádit. Vojta je normální pako, jak ostatně okamžitě potvrdí: „Tys vyspěla…! Tobě snad narostla i prsa!“

„Zato tys zakrněl, co? Čím tě na vojně krmili, chlapče? Kyselinou, že máš mozkovnu úplně vyleptanou?“

Chvilku si vyměňujeme podobné lichotky, načež se objeví teta Vanda.

„Nazdar, Radko! Karolína je nahoře… Vojtí, nasmažila jsem ti palačinky, pojď si vzít…“

„Jdu za klukama.“

„… dokud jsou čerstvé. Se šlehačkou,“ láká ho.

Na odpočívadle se po nich otočím. „Aby se nezdrcla, víš, Vojtí?“

Teta se zatváří dotčeně, Vojta na mě zamává pěstí. „Máma se z něho může podělat,“ oznámí mi Kája. „Vojtíšku sem, Vojtíšku tam…“

„U nás je to samé,“ mávnu rukou. „Jen s tím rozdílem, ž Tom má přijet dnes. Kdybys viděla ty hory jídla, co kvůli němu mamka navařila a napekla! Asi myslí, že rok nejedl. Právě mu jeli naproti k vlaku, aby nemusel těch zhruba pět set metrů pěšky. Děs, fakt.“

„Jsem na Toma zvědavá,“ uchichtne se. „Moc často se neukázal, co?“

„V Táboře nedostávali opušťáky," vysvětlím. „Jestli z nich vojna vážně udělala chlapy," baví se. „Jasně," zakřením se. „Jednoho jsem právě potkala! Hel"
Tom je naprosto stejnej utřinos jako vloni, ačkoliv sloužil u tankánů. Vyžle kde nic tu nic. Na přísaze jsem málem omdlela smíchy! Představ si ho s blembákem na hlavě…"
Kájina představivost pracuje na plné obrátky, dál si můžeme povídat až poté, co se důkladně vysmějeme.
„Z Pavla se ale chlap stal," namítne nečekaně.
K odpovědi se hned nemám. Není od ní fér připomínat mi mou první lásku!
„Jenomže on nebyl nikdy takový jelitu jako třeba Tomáš. Ani před vojnou. Fyzicky díky karate a psychicky… Vždycky se musel starat sám o sebe."
„Nedávno jsem ho potkala," vzpomene si. „Vzal mě na pohár, pokecali jsme.",
Překousnu zvědavost, ptát se o čem by znamenalo odkrýt karty. Sama ho potkávám velice zřídka, řekneme si stěží pár slov, na pohár mě po našem rozchodu nikdy nepozval.
Další Kájina otázka je ze zcela jiného soudku:
„Chodí Tomáš pořád s tou holkou?"
„S Petrou? Nevím. Možná jo. Byla mu na přísaze, potkali jsme ji tam. Když měl brácha v říjnu dovolenku, jel na pár dní za ní. Matka to těžce nesla," pousměji se.
„Važ si téhle historické chvíle, posledních pár minut sladkých časů jedináčkovství," vzdychne přehnaně a já se k jejímu smíchu přidám.
Náhodou, docela se na svého praštěného bráška těším, pročež skončím sezení u Karolíny nezvykle brzy a pádím domů, abych měla Tomovy novinky z první ruky.

Tu oběť jsem si mohla ušetřit. Tomáš totiž pátým vlakem, u kterého byl očekáván, vůbec nepřijel, a nedorazil ani žádným dalším. Mamina kvůli němu nespala celou noc!
V sobotu navečer, když odškrtla další z možných spojů a krém na třípatrovém dortu na přivítanou nezadržitelně žlukl, jelikož se pro své gigantické rozměry nevešel do lednice, začala plašit. „Určitě se mu něco stalo!“
„Tak se někde zdržel, no,“ pokrčím rameny. „O čtyřiadvacet hodin?! Nesmysl!“
„Proč? Třeba zapíjí svobodu,“ nadhodím jednu z možností. „Copak tys v noci neslyšela to rodeo od sousedů?“
„Tomáš?! Nikdy!“ prohlásí skálopevně.
Zase tolik jistá bych si nebyla, i když je fakt, že Vojta k nelibosti tety Vandy a strýce Karla navštěvoval hospody už před vojnou. A že v nich nepil limonádu, je též fakt! Včera oslavoval návrat ze služeb vlasti v tak velkém stylu, až poskytl celé ulici ve tři ráno budíček vyřváváním sprostých písniček.
Taťka uvažuje také o něco soudněji. „Napít se někde mohl, Aleno. To víš, první den civilu je důvod.“
„Nevěřím,“ brání svého syna s vírou, kterou by jí mnozí náboženští fanatici záviděli.
„Možná jel nejprve k Petre,“ napadne mě.
„Hloupost,“ mávne rukou. „Přece by nedal přednost nějaké holce před vlastními rodiči.“
Pohodím hlavou. Dobře si pamatuji dobu, kdy bych dala mnohem víc, abych mohla být se svou láskou! Pohlédnu na polorozteklý dort. Olíznu se. „Neměl by se načít?“
„Cože?“
„Dort,“ vysvětlím. „Dokud je jedlej.“
„To je Tomášův dort,“ uzemní mne.

„Bude škoda vyhodit ho celej… Tom třeba nepřijde ani dne a zítra ho můžeš donést starý Svitákový pro slepice.“
„Nepřijde?!“ zděsí se mamka, otočí se na tátu a nařídí: „Co nečinně sedíš? Dělej něco, proboha!“
„Dobře, tak já donesu nůž,“ vybere si taťka činnost.
„Prima, tati. Mně ukroj vršek s marcipánovou růží,“ zamlouvám si dle mého soudu nejlepší díl.
„To se mi zdá!“ rozzuří se mamka. „Radko, opovaž se toho dortu dotknout! A ty koukej něco podniknout!“
„Aleno, uvažuj,“ přemlouvá ji táta. „Co mám asi tak dělat. Musíme čekat, dokud nepřijede.“
„Čekám od včera! Okamžitě –“ Zvonění telefonu přetrhl její řeč vpůli. „Tom!“ zajásá, přehrabe polštáře na gauči, ne pod jedním z nich najde telefonní přístroj, vysune anténu, stiskne tlačítko a ohlásí se: „Tomáši, to jsi ty?!“
Druhého účastníka hovoru my s tátou samozřejmě neslyším. Ovšem už podle mámina výrazu se dovtípíme, že to není ten pravý. „Radko,“ podá mi sluchátko.
Přiložím si ho k uchu. „Prosím.“
„Ahoj, tady Lukáš. Co zrovna děláš?“
„Šprtám se,“ zalžu a otrávený tón ani neskrývám.
„Měl bych lepší nápad. Zajel bych pro tebe a…“
„Nemůžu, musím se učit,“ odmítnu rovnou.
„Na chvilku, Radko,“ žebroní. „Volal jsem ti včera dvakrát. Tvoje mátí říkala, že nejsi doma…“
„Nejsem.“
„Ale teď jo!“
Ušklíbnu se jeho ostrovtipu. „Jenže se učím.“
„Radko…“
„Mám toho hodně, nemůžu nikam jít. Čau.“

Mamka, která mě celou dobu pozorovala, dostane na chvíli jiné myšlenky.
„Co je zač ten Lukáš? Telefonuje ti často.“
„Co je zač?“ zívnu znuděně. „Nula, mami.“
„Jak – nula?“ nechápe. „On není student?“
Pobaveně zavrtím hlavou. Podle maminy je nula ten, kdo nemá alespoň střední školu.
„Chodí na gympl a hlásí se na stavárnu.“
„No vidíš!“
„Nic nevidím,“ zklamu ji. Kluk, jenž nafláká v jednom dopise osm pravopisných chyb, mi v žádném případě neimponuje. Adresu jsem sehnal od Tvé kamarátky… Děs běs!
„Ukaž,“ natáhne se pro mobilní telefon, chvilku se přehrabuje v diáři a přes vyslovený tátův odpor, že Tom bude vypadat jako úplná bábovka, zavolá přímo na vojenský útvar v Táboře. Přestože neuslyší žádnou jobovku, Tom neleží v sádře ani pod pásy transportérů, neraduje se ze zvěsti, že drahý synáček včera v osm hodin ráno spolu s ostatními vyfasoval civilní ošacení a opustil brány kasáren.
Nadále totiž zůstává stěžejní otázka: kde ten moula je?! Zodpovězena má být teprve v neděli odpoledne, kdy se Tom, rokem vojny fakticky změněný, připadá mi totiž vytáhlejší, hubenější a dokonce mužnější, jelikož má na tváři stopy po častém holení, konečně objeví ve dveřích rodného domu.
„Tomáši!“ vrhne se mu vystresovaná mamka dramaticky kolem krku a zasypává jeho hlavu drobnými polibky.
„Mami, prosím tě,“ ošívá se bráška, kterému tyhle projevy připadají neúměrné a přede mnou i trapné.
„Vítám tě doma, synu,“ potřese mu táta pravicí. Mamka si otře slzy úlevy a štěstí. „Kdes byl?!“

„Trochu jsem se zpozdil," pokrčí jednoduše rameny, zašklebí se na mě a řekne: „Tě noha, ségra."
„Tě brko," oplatím mu. „Pod kterým mostem jsi strávil dva dny, co? Mamina ti objednala parte a náhrobek. Se zlatými písmenky!"
„Proč mostem?"
„Bezdomovci a ochlastové spávají pod mostem, ne?"
Neodpoví mi, protože ho mamka zahrne asi tisícovkou otázek týkajících se především jeho zdržení, způsobu dopravy, civilních pocitů, zážitků z vojny…
„Máš jistě hlad!" vzpomene si na tuny jídla a už mu je snáší na stůl v hale, který je největší. Tom má před sebou brzy zásoby na sedm hladových let. Rozpačitě se na ně podívá.
„Před pár hodinami jsem obědval," pokusí se, ovšem když vidí mámino nadšení, nemá zřejmě to srdce odmítnout všechno „Dobře, tak si dám třeba jeden chlebíček…"
„Načni dort!" napovím mu polohlasně.
„Sladký mi nějak vyšlo z chuti," odpoví ten moták.
„Tobě možná, mně ne!" upozorním ho.
„Radko," okřikne mne mamka. „To je Tomášův dort. Až dostane chuť, však si ho načne, neboj. Tome, povídej přece!"
„A co?" zeptá se prostince.
„Začni od Adama. Jakou barvu mají tvoje ponožky…," napovím mu sestersky. Tom se nezasměje, žmoulá v dlani šunkový chlebíček a je z neznámého důvodu nervózní.
„Tyhle detaily můžeš vynechat," povzbudí ho táta. „Čím jsi přijel? Teď přece žádnej autobus ani vlak nejede."
„Do Brna autobusem, pak stopem, poslední zbytek cesty mi ušetřil Král, hodil mě sem na mašině."
Tohle příjmení mě nenechá chladnou. „Pavel…?"

„Jo. Jel zrovna za Honzou, říkal. On už tu nebydlí?“ Zavrtím záporně hlavou.
„Ve městě má práci i byt…“
Mamka považuje za nutné seznámit Toma se všemi drby maloměsta. „Představ si, sotva přišel z vojny, prodal barák, ve kterém bydlel jeho strýc, ten hrobař! Vůbec ho nezajímalo, že se nemá kam vrtnout. Skandál.“
„A čí byl barák?“ snaží se Tom zorientovat.
„Pavlův,“ odpovím za mamku. „Jeho babička ho nechala napsat na něj, sotva mu bylo osmnáct.“
„A kde je teda problém?“ nechápe Tom.
„Vyhodil vlastního strýce! Jedna krev a on ho vypakoval! Předvedl, co je zač, frajer. Všichni ho odsoudili…“
„Já ne,“ zavtipkuje táta.
„Nemyslím soudní cestou,“ opraví se mamka. „Legislativa byla v pořádku, disponoval se svým majetkem,‘ podotkne taťka.
„Tak proč skandál?“ pokrčí Tom rameny. „Já bych ho vyrazil taky. Zpiťára… Se nastěhoval do márnice, ne?“
Jako na povel se s bráškou rozřehtáme. Jsem ráda, že se Pavla zastal. Mamka totiž popisovala jen jednu stranu mince. Kdyby chtěla být spravedlivá, musela by mluvit i o jiných věcech. Například že ten „strýček“ Pavlovi prodal psa, kterého měl strašně rád, chlapům na pečínku. Hrobař Král je postavička místního koloritu, opilec, rváč, flink. Pavel jím opovrhoval a nenáviděl ho a já se mu nedivím. Babička věděla moc dobře, co dělá, když domek připsala vnukovi, ne synovi.
„Budeme se bavit o něčem užitečnějším,“ rozhodne mamka, jakmile vidí, že v Tomovi spojence nenašla. „Pořád jsi nám ještě neřekl, kde jsi vlastně byl tak dlouho.“
Tomovi se úsměv rychle vytratí z tváře. „U Petry.“

Hodím po mamce vítězným pohledem. Neříkala jsem to?
„Dva dny? Přeháníš," poznamená dotčeně. „Nenapadlo tě, že na tebe čekáme? Trneme strachy, co je s tebou. Nemohl jsi třeba zavolat? Tomáši, tohle si přece nezasloužíme…"
„Aleno," krotí táta proud máminých výčitek. Protože se snaží být loajální, otáže se: „A co Petra? Jak se má?"
„No…," zaváhá bráška. „Docela dobře."
„Tome," změní mamka téma do třetice, „sehnala jsem ti báječný místo. Jak by se ti líbilo dělat dealera? Jezdit firemním Duccatem, nosit oblek, bílé košile, kravaty? Čistá a zajímavá práce, navíc slušně placená. Jaká jsem?"
Tomáš polekaně vzhlédne. „Já… To nejde."
„Proč by to nešlo? Říkám ti, že je vše zařízené. Zítra se máš jít představit majiteli firmy. Formalita. Je to můj bývalý spolužák, chodili jsme spolu na základní školu."
„Zítra budu ve Veselí," odpoví jasněji.
Mamka si vymění s tátou pohled. „Nechceš mi doufám namluvit, že hodláš jít zpátky k dráze!"
„Chci," odpoví pevně. „A půjdu."
„Řekni mu k tomu něco!" nařídí mamka tátovi.
„Víš jistě, že tam o tebe stojí? Mají vůbec místo?"
„Vezmou mě rádi," odpoví Tom a zní to pyšně. „Všechno mám zajištěný."
„Od kdy?! Něco ti slíbili, než jsi šel na vojnu, a teď…"
„Z minulýho měsíce. Když jsem byl v březnu na opušťáku, tak jsem si to obšlápl."
„Tys byl na opušťáku?!" mamce lezou oči z důlků.
„Vy jste dostávali opušťáky?" podivuje se i táta.
„Skoro každej měsíc," přizná se Tom a odloží půlku nedojedeného chlebíčku zpátky na mísu.

„Nikdy jsi nepřijel, jenom na Silvestra!“
„Jezdil jsem k Petře. Promiň, mami. Kdybych ti to řek, mrzelo by tě to.“
„Takže jsi nám raději v dopisech lhal!“ obviní ho. Tom se jí podívá do očí. „Nutila jsi mě.“
„No tohle!“ lapá mamka po dechu.
„Jseš si s tím Veselím opravdu jistý?“ zajímá se táta. Brácha pevně přikývne.
„Ta práce mě baví, tati, a… Petra je v jiným stavu.“
Tentokrát vytřeštíme oči všichni tři. Chytím dech první. „Teda, brácho, kdo by to do tebe řekl?! Z tebe bude taťka? No to je úžasný, gratuluju!“
„Radko!“ vyštěkne máma, až se leknu. „Kdo ví, s kým to uhnala, a teď to chce na Tomáše hodit…“
„Tohle neříkej!“ Tom rozčileně vstane.
„Musí jít na interrupci! Zaplať jí potrat, ale hlavně si neuvaž na krk obyčejnou holku z Veselí! Nádražačku! Takovou ostud bych nepřežila! Co by tomu Vanda řekla?!“
„Mami, nech toho!!! Po Vandě mi nic není!“
Tomův tón mě málem zvedne z lenošky, natolik je zvučný.
„Aleno, ovládej se,“ zasáhne táta. „A ty se trochu kroť.“
„Nemůžu se krotit, když ji uráží! Já Petru miluju. Dítě čeká se mnou! Vezmu si ji. Na potrat je beztak pozdě.“
„Mám snad být ve čtyřiceti babičkou?!“ vyšiluje matka rozžhavená do ruda, zatímco Tom je bledý. „Nikdy!“
„Čtyřicetiletých babiček je,“ pokusím se ji uklidnit.
„Mlč!“ nařídí mi ostře.
„Koneckonců už jsi v babičkovském věku,“ přisadí si táta
„Chceš říct, že jsem stará???“

„Kdepak," omlouvá se taťka. „Jenom to, že být ve čtyřiceti babičkou není ostuda. Jsou i mladší…"
„No to je krása! Místo aby klukovi domluvil, mluví se mnou jak s nějakou důchodkyní!" zuří mamka.
„Tomáši, v žádným případě! Rozumíš mi? Miluju, miluju… Ani s tebou nepřijela!"
„Díky bohu, že nepřijela!" odsekne. „Chtěla. Já jí to rozmluvil. Tušil jsem, že s tebou nebude snadná řeč, ale že budeš takhle hystericky vyvádět, to teda…"
„Co si to dovoluješ?!"
„Tome!" zasáhne táta. „Přestaňte křičet. Oba. Posaďte se, domluvíme se jako lidi. Tomáši, rozmyslel ses dobře?"
„Ty snad nejsi normální!" vyjede na něho mamka.
„Aleno, pochop přece –" snaží se táta. Snaží se marně.
„Kluk si chce zkazit život a tobě je to fuk! Nejdřív si vymyslí Veselí, jednu pitomost, teď druhou! Zakaž mu to!"
„Zakaž?" opakuje po ní Tom nevěřícně.
„Můj syn mě bude poslouchat!" křičí máma.
Z jejího výstupu jsem dost v šoku. Zažila jsem s rodiči pěkných pár vyšilovaček díky Pavlovi, žádná však nedosahovala intenzity dnešního výbuchu.
„Mami," oslovím ji opatrně, leč důrazně, „uvědomuješ si, kolik je Tomovi let? Dvacetiletýmu klukovi nemůžeš zakazovat stejně jak sedmiletýmu usmrkánkovi."
Podívá se na mě celá zadýchaná. „Zmlkni!"
„Miláčku," pokusí se táta. „Ona má pravdu. Zamysli se…"
„Jen se proti mně všichni spikněte!" obviní nás z koalice.
„Tomáši, jestliže odjedeš, tak –"
„Tak?"
„Tak tě nechci do smrti ani vidět!"

Po tomhle výkřiku zůstaneme jako opaření, tím spíš, že mamka odejde z haly a tříská za sebou dveřmi.
Táta si promne oči unavené z kontaktních čoček, na které není zvyklý, pořídil si je teprve v pátek, aby se pořád nemusel otravovat s brýlemi, hlavně tedy s jejich hledáním.
„Vzalo ji to pořádně," prohodím do dusného ticha.
Tom se zhluboka nadechne. „Je mi líto, ale já vážně odjedu. Ty mě taky odsuzuješ, tati?"
„Proč by tě měl odsuzovat?" nechápu. „Za to, že se chceš zachovat jako chlap?"
„Neodsuzuji," řekne váhavě. „I když je to složitější. Víš, co děláš, Tomáši?"
Brácha kývne. „Dělám to, co chci a o čem si myslím, že je správný."
Táta pokrčí rameny. „Máma tě má moc ráda. Těšila se na tebe, čekala tě… Nevím, jestli to pochopí."
Bráška zarputile mlčí, taťka bez dalších slov vyjde hledat mámu.
Tom přistoupí ke stolu prohýbajícímu se pod laskominami, natáhne se pro nůž a talířek a z třípatrového dortu uřízne nejlepší díl s růží z marcipánu. Pak mi ho podá. Je to dík za solidaritu, ačkoliv neřekl ani slovo. „Držím ti palce, Tome."
Vděčně se na mě ode dveří usměje.
Už asi v lednu jsme si ve třídě odhlasovaly, že se na maturitní tablo budeme fotit ve večerních šatech s hlubokým dekoltem, aby na fotce byla vidět pouze hlava, linie krku a nahých ramen, případně začínající stružka mezi ňadry. Všem nám to připadalo pikantní, jiné než většinou tabla bývají.
V úterý došlo na lámání chleba, načež se ukázalo, že jednoduchá tahle akce nebude. Třeba proto, že do Dádiných

šatů se pár holek nevejde! Vyskytly se i problémy spojené s převlékáním, ve fotoateliéru v Panské třídě poblíž naší školy totiž nejsou na takové davovky připraveni, nebylo kde se převléct, nalíčit, připravit jedna druhou, natož když šlo o bandu třiceti dívek! To, že Lucce vylezly ve výstřihu vystouplé klíční kosti, takže vypadala jak reklama na hlad, Monika se tvářila jako dement, Hanka se fotila s oparem velikostí maliny, Daniela s krkem ozdobeným dvěma fialovými cucfleky, Klára se zahnisanými pupínky akné na hrudi a Aneta dokonce s monoklem, už proti tomu byly prkotiny. Krásně jsme zabily půl školního dopoledne a ještě jsme báječně pobavily sebe i dva kluky, fotografy. Do jejich objektivu jsem široce rozevřela pečlivě nalíčené oči, vycenila zuby, ústa vylepšená rtěnkou švestkového odstínu s leskem našpulila do koketního úsměvu, sýýýýr a cvak, jde se domů. Nebo spíš do knihovny, na autobus je příliš brzy. Díky pěknému jarnímu počasí je otevřená dokonce i letní čítárna na zahradě, knihovna sídlí v bývalé mateřské školce, tudíž disponuje prostorami vnitřními i venkovními. Posezením na poněkud nejistém aprílovém sluníčku nepohrdnu, vyberu si nejnovější Mladý svět a zamířím do zahrady. Tráva se teprve vzpamatovává po dlouhé těžké zimě, nicméně mě potěší pohled na tři petrklíče a u zámecké zdi, se kterou knihovna sousedí, vyrašil celý chomáč sněženek.

„Paráda, co?“

Otočím se po hlase, abych zaregistrovala blonďáka s mikádem a šmolkovýma očima, jenž si hoví za plastikovým stolečkem pod stromem minimálně stoletým, jak hádám ze šířky jeho kmenu. O jaký druh jde, se bez lupení neodvážím určit.

„Myslím ty sněženky," vysvětlí svůj výkřik, vstane a dojde až ke mně. „Nejsou nádherný?"
„Krásný," potvrdím.
„I když…" Změří si mou siluetu v úzké sukni a svetříku, koženou bundu si nesu jen tak přes ruku. „Zbožňuju jaro. Holky se vykuklí ze všech těch zimáků a kožichů…"
„Hm," udělám pobaveně, „a co teprve léto?"
„Co ti budu povídat," zazubí se. „To jsem úplně hotovej."
Jakmile se vysmějeme, nabídne mi: „Nechceš si ke mně sednout? Držím ti místo."
„Jsi hodnej," usoudím. „Jinak bych se nechytala, co?"
„No právě," horlivě přikývne. „Posaď se. Až budeš stará, nastojíš se dost."
Přijmu místo u stolku pod stromem. S tím nácvakem jsme pochopitelně oba přeháněli, krom nás není na zahradě živáčka. „Mohli bychom se představit," napadne mě. „Radka."
Stiskne mou dlaň. „Matěj. Ahoj, Radko."
Pusa na seznámení je nejistá, jak to u těch prvních bývá. „Už jsem se bál, že nepřijdeš," přizná. „Mám dobrou náladu a potřebuji se o ni s někým podělit, víš?"
Usměji se. „Dobrou náladu, protože holky odložily bundy?"
„Taky," připustí. „Ale hlavně proto, že jsem včera udělal důležitou zkoušku."
„Z čeho?" zajímám se.
„Z fyziky. Teď ještě matiku a semestr mám v kapse."
„To jsi borec," přiznám mu. Fyzice rozumím jako koza petrželi, jedničky jsem z ní mívala proto, že jsem se jí učila zpaměti!
Juknu na stolek, kde má rozevřené jakési tlusté knih
„Co je to?" ukážu zvědavě na jakési grafické znázornění.
„Rozpínání vesmíru. Zajímáš se o tyhle věci?"

„No…," odpovím váhavě. „Na amatérské úrovni…"
„Podívej, je to jednoduchý. Musíš si ale uvědomit, že vesmír je trojrozměrnej, kdežto tahle kružnice dvojrozměrná. Jsou na ní vzdálenosti v miliardách světelných let… Vzdálenost v miliardách parseků dostaneš, když tahle čísla vydělíš faktorem 3.26, chápeš. Rychlost rozpínání označuje velikost šipek, takže vzdálenější galaxie se od nás vzdalují rychleji než ty bližší."
Civím do grafu jako bacil do lékárny. „To uprostřed je Země?" zeptám se nejistě.
„Jo," kývne, leč hned vysvětluje dál: „Stejnej obraz bys a mohla pozorovat z kterýkoli sebevzdálenější galaxie. Nenech se zmást, že je Země středem vesmíru. Kvůli tomu už by upáleni jiní chytráci!" Pobaveně se pousměji. „V tom případě by se ale souhvězdí musela měnit, ne? Posouvat."
„Správně!" zajásá. „Vidíš, že to chápeš! Ona se taky mění. Podívej, nalistuju ti třeba Velkou medvědici. Takhle vypadala dřív, takhle vypadá dnes a takhle bude vypadat časem. Tahle hvězda beta je daleko, vzdaluje se rychleji."
„Takže Velkýmu vozu ujede kolo," uvědomím si. „Přesně," baví se. „A naši praprapraprapotomci x-té generace nebudou vidět na nebi souhvězdí, který dneska pozná každý malý dítě."
„Ale to je škoda," zalituji,
„Budou vidět jiná," těší mě. „A pak, souhvězdí vlastně neexistují, protože jejich hvězdy jsou každá v úplně jiných vzdálenostech. My je vidíme sice zářit vedle sebe jakoby na jedné úhlopříčce, ale ve skutečnosti jsou mezi nimi propasti desítek a stovek kiloparseků. Když jsme u Velkého vozu, tahle dvě kola k sobě mají tak strašně daleko, že k téhle hvězdě je mnohem blíž hvězda na úplně opačném konci oblohy."
„To je pěknej podvod," ulevím si upřímně.

„Souhvězdí si vymysleli a pojmenovali lidé už ve starověku. Měli fantazii, až člověk žasne. Podívej, třeba Velkého psa určují pouhé dvě hvězdy! A každá v úplně jiné části vesmíru.“
„Kdybych chtěla letět do souhvězdí Labutě…?“
„Nelze,“ usměje se. „Můžeš letět jen na určitou planetu.“
„Bereš mi iluze.“
„Nebuď smutná, Radko,“ těší mne. „Vyber si galaxii, to už je reálnější.“
„Ale trošku z ruky, ne?“ bavím se.
„Jak která,“ směje se. „Nejbližší sousedky naší Mléčné dráhy jsou Magellanova mračna, Velké a Malé. Nejsou zas tak daleko, jenom 64 a 69 kiloparseků. Jsou ale menší než Mléčná dráha, my máme hmotnost 220 miliard Sluncí, zatímco Velké mračno 2 miliardy Sluncí a Malé dokonce jenom 300 milionů Sluncí. A nejsou ani moc hezký. Taková galaxie v souhvězdí Andromedy, to už je jiný kafe. Klasická spirální, krásná.“
„A jak je daleko?“
„Pouhých 690 kiloparseků, což je dva a čtvrt milionu světelných let. Když uvážíš, že světlo, které dneska vidíme, se vydalo vesmírem v době, kdy se na Zemi objevovali první lidé… Fascinující, že?“
Okouzleně přikývnu. Nefascinuje mě pouze vesmír, nýbrž i sám Matěj, kluk zažraný do astronomie. Za hodinku, kterou spolu strávíme na zahradě knihovny, se toho dozvím o astronomii tolik, až mi praská hlava. Přistihnu se, že jsem ráda, že vzdálenost mého a Matějova bydliště se měří na obyčejné kilometry! Do mysli se mi vkrádá příjemný pocit. Po dlouhé době jsem potkala někoho, kdo vybočuje z řady.

III. KAPITOLA

Ve čtvrtek mám jízdy ve čtvrt na dvě, těsně po vyučování. Nestíhám si skočit ani na oběd, ostatně, bez toho žvance, který by mi školní jídelna mohla nabídnout, se obejdu. O poživatelnosti některých produktů tamních alchymistů vážně pochybuji!
Stejně jako já spěchá do šatny i Hana. Jak by ne, před školou parkují dva Favority s výstražným L na střeše, zelený i modrý.
„Ty se máš," závidí jí Lucka. „Ivoš je boží."
Hanka se samolibě usměje, považuje totiž instruktora za svůj objev a naivně si myslí, že snad i za svého kluka. Platonicky, samozřejmě, ovšem víra je půl úspěchu!
„Jakej je v soukromí?" vyzvídá Daniela.
„Minule jsem s ním nejela," připustí Hana neochotně. „No jo vlastně," vzpomene si Irena. „Vyfasovala ho Radka. Holky, to jste měly vidět! Vypálila z autoškoly jak granát!"
Zavážu si druhou farmářku a poctím ty kačeny shovívavým úšklebkem. Popíchnu je: „Ivošek byl vážně boží…"
„Fakt?! Co jste spolu dělali? O čem jste si povídali?"
„… vůl," doplním pobaveně, nechám ty slepice stát v houfu s pusami dokořán, hodím batoh přes rameno a zamířím k východu ze školy, odtud pak rovnou k zelenému autu.
„Dobrý den," pozdravím Papričkovou, vrazím jí do ruky svůj index a už se soukám na sedadlo, což v propírací sukni dlouhé až po kotníky není zrovna jednoduché.
„Vy jste napsaná k Doležalovi," zarazí mě instruktorka. Ustrnu vpůli pohybu. „Ne!"
„Je to tak, podívejte," ukazuje mi rozpis jízd. Skutečně, u dnešního data se u číslice 13.15 h krčí Hančino jméno. „Do

háje!“ ulevím si, vystěhuji se zase pěkně ven a s nepřívětivým výrazem popojdu k sousednímu vozidlu. Utěšit mě může jedině to, že Hanka, kterou právě Ivoš vyhnal ze svého vozítka, je nasupená ještě víc než já!
„Dobrý den!“ pozdravím odměřeně a zopakuji proceduru s nastupováním, aniž bych si Doležala všímala.
„Dobrej,“ odpoví familiárně. Nezní to nijak nenávistně! Konečně se uvelebím, došoupám sedačku do optimální polohy, pokvedlám zpětným zrcátkem, sešlápnu spojku, otočím klíčkem, motor naskočí na první pokus, zařadím jedničku, mrknu dozadu, zda za mnou nic nejede, hodím levý blinkr a spustím ruční brzdu. Myslím, že do smrti na ni nebudu zapomínat! Rozjezd je tentokrát plynulý, bez přískoků. Uleví se mi, moje pošramocené řidičské sebevědomí se napraví.
„Pásy,“ poznamená mezi přežvýknutím žvýkačky Hubba Bubba, jejíž obal se válí na palubovce.
Navenek ledabyle, v duchu ovšem zuřivě, jelikož si nadám všech možných jmen za svou zapomnětlivost, zacvaknu pás. Očekávám proud výčitek, jistě si mě vychutná! Doležal mlčí, promluví teprve na první křižovatce: „Doprava. Na další světelné doleva a kolem Aralu podle ukazatelů směr Olomouc.“
Nenechám se ukolébat přátelským tónem, stále zůstávám ve střehu. Ticho uvnitř automobilu začíná být nesnesitelné, brnká mi na nervy, dostávám ponorkovou nemoc. Snažím se podle svého nejlepšího vědomí a svědomí nezavdat nejmenší příčinu k výtkám. Minule mě nenechal ujet sto metrů, aniž by neječel, co všechno dělám špatně, teď vůbec nepomůže. Je toho na mě moc! Sledovat ukazatele, provoz za mnou, vedle mne i přede mnou, semafory, značení přednosti, dávat blinkry,

řadit! Když už málem vybuchnu, jsem venku z města, provoz prořídne, křižovatky ubudou. Spadne mi kámen ze srdce. Tady si hledím své strany, mohu zařadit vyšší rychlost, a protože je výpadovka na Olomouc široká a rovná, jet plynulou osmdesátkou, aniž bych musela přeřazovat. Přece jen není takový lidojed, aby mě tahal celou hodinu v městském provozu! Přemýšlím, kam hodlá tímhle tempem dojet, když se mi připomene: „Po sto metrech bude odbočka na lesní cestu… Ano, tady. Jeďte tam."
Dupnu na brzdu, abych polňačku nepřejela, blinkr, rychle spojku, zařadit dvojku, rozjet se… Cesta je plná děr a výmolů, větší rychlostí jak třicítkou se po ní jet nedá.
Podívám se mu výhrůžně do očí. „To má být co?"
„Praktická výuka," vysvětlí.
„Výuka?" ironizuji. „Výuka čeho?"
„Jízd," zazubí se. „Nebo si myslíte, Radko, že budete vždycky jezdit jenom po hlavních tazích?"
„No, to asi ne, ale… Kam jako jedeme?"
„Dopředu."
Se sebezapřením mu neřeknu nic sprostého. „Stop!" nařídí mi asi po dvou minutách.
Vyhovím mu, ačkoliv se právě nacházíme na jakési lesní křižovatce. Utěšuje mne pouze fakt, že hustý neproniknutelný les nás obklopuje pouze ze tří stran. Tou čtvrtou je pole, jehož černozem kdesi v dálce orá (nebo vláčí?) traktor.
„Vypněte motor."
Otočím klíčkem do nulové polohy. Kolem se rozhostí ticho ještě přísernější, než bylo celou cestu. „Tak o co jde?!" Přejede mne očima od hlavy až k patě. „Teď bych vám radil sundat si tu sukni dobrovolně." Málem to se mnou švihne. „Co

to na mě zkoušíš, ty ksindle?! Postarám se, aby s tebou za tohle vyrazili dveře!“
„My si tykáme?“ zašklebí se.
„Ještě budu takovýmu chlívákovi vykat, ne?!“
„Proč chlívákovi? To byla jenom přátelská rada, s tou sukní. Jinak totiž nevím, jak chceš v takovým dlouhým úzkým hadru měnit gumu, Radko.“
„Gumu?! Dotkni se mě a udělám z tebe vykleštěnce!“
Ivoš víc nevydrží, rozřehtá se tak, až spolu s ním poskakuje celá sedačka.
„Tvrdili mi, že seš inteligentní, ale já už vážně nevím, jak ti to říct jinak. Do praktický výuky patří i výměna rezervy. Prosím, předveď se.“
Zmateně zamrkám. „Chceš mi namluvit, že…,“ zalapám po dechu, „že mám uprostřed lesa, v dlouhý sukni, v bahně, mokru, špíně a zimě měnit kolo?! Tak to mě teda ani nehne!“
„Chtěla bys radši souložit, nebo co mi to tu nabízíš?“
Před odpovědí musím napočítat do pěti. „Teď mám hodinu jízd, žádnou techniku ani žádnou sexuální výchovu! Abychom snad jeli, ne?“
„Na silnici ti to už jde docela dobře,“ pochválí mě, stále pěkně rozesmátý. „Rezervu určitě vyměnit neumíš, co?“
„Ani se to nebudu učit,“ odseknu mu. „Hlavně ne dnes!“
Pokrčí rameny. „Myslel jsem to s tebou dobře: Otoč to.“
Že by mu záleželo na mém dobru?! Kdepak! Šlo mu o to mě zesměšnit, pomstít se mi, udělat ze mě husu. Což se mu povedlo, přistoupila jsem na jeho hru – bála jsem se.
„Kde se mám otočit?“ zeptám se popuzeně. „Není místo.“
„Tady by se otočil cele] tankovej prapor. Couvni si vlevo na mostek, pak jedničku a na dva rejdy jsi obrácená.“

Poněkud skepticky omrknu přes zrcátko zmíněný můstek. Je ve vyšší úrovni než cesta, na které stojím, budu couvat dozadu, prakticky poslepu a ještě do kopce! Musím přidat plyn, uvědomím si, aby mi nechcípl motor.
Nastartuji, zařadím zpátečku, pouštím spojku a současně šlapu na plyn. Raději víc než méně. Favorit radostně poskočí a k mému úžasu velice hbitě najede zadkem na most.
„Volant! Vyrovnej volant!“ zaječí Ivoš, jenomže zaječí pozdě. Když si chci libovat, jak pěkně jsem se strefila mezi zábradlí, Favorit se podezřele zhoupne a zůstane viset předním kolem nad příkopem.
„Do pytle,“ uleví si a jeho dobrá nálada je ta tam. „Chci vidět, jak vylezeš!“
Motor, který mi mezitím zhasl, v úleku jsem pustila plyn i spojku, znovu natočím, zařadím jedničku, vyšroubuji ji do otáček a krom toho, že se z výfuku linou oblaky modravého a pronikavě páchnoucího kouře a přední kolo se divoce protáčí nad propasti, veškerý efekt žádný.
„Asi nijak,“ přiznám se upřímně.
„Vidím!“ zuří nakvašeně. „Vystup!“
Vyhovím mu a dalších deset minut nečinně postávám poblíž, abych v přímém přenosu sledovala neúměrný souboj. Ivoš, ač se snaží, automobil nevyprostí. Nepomáhají ani větve, ani kamení, které pod kolo nanášíme.
„Teď mi končí jízdy,“ uvědomím si při pohledu na hodinky. „A za chvíli mi jede autobus! Koukejte s tím něco udělat!“
„Já?!“ soptí. „S tímhle pohne leda vyprošťovací četa! Jsi úplně neschopná! Nemohla jsi vyrovnat volant, krucinál?“
„Ještě na mě křič!“ rozzuřím se. „Chceš, abych ti znovu vypočítala tvoje povinnosti?!“

„Káčo jedna pitomá," uleví si. Pak mě začne ignorovat. Snaží se o nemožné, jak je vidět. Mám toho po krk, ovšem čekat tak dlouho, dokud se mu nepovede zaplnit celý příkop, nemohu. Mohlo by to být na svatého dyndy! Aby mi neujel pátý autobus, když už se na třetí nechytám, vydám se se soptěním přes rozmoklé, čerstvě zorané (přece jen oral!) pole k traktoru, který zdálky připomíná dětskou hračku.
Než se k němu doplahočím, jsem prochladlá, prokřehlá, farmářky na odepsání, rozčvachtané a obalené asi pěti kily černozemě. Vysvětlovat dvěma strýcům svoje útrapy také nepatří mezi činnosti, jež bych chtěla vykonávat častěji. Chlápkové sice mají dobrá srdce, to ano, vytáhnou nám svým Zetorem Favorita z příkopu zpátky na silnici, ale dvojhlasně si utahují na téma ženská za volantem, a pracovní doba jim hezky utíká.
„Garantuju ti," zasyčí Ivoš před naší školou, kde převezme řízení, „že zkoušky neuděláš!" Pošlu ho k čertu.
V pátečním návalu málem hodím šavli. Nejsem těhotná (s kým asi!), ani jsem nesnědla nic špatného, pokud nepočítám čočku s uzeným, mdlo se mi udělalo z odporného vzduchu uvnitř autobusu. Celou cestu jsem musela stát, mačkalo se nás v úzké uličce jako sardinek, vydýchaný vzduch se mísil s nejrůznějšími pachy, od živočišných po umělé. Bylo totiž právě po dešti, poměrně chladno, řidič vyslyšel přání nějaké babky a přitopil. Což neměl dělat, protože v tu ránu jsem si připadala jako v zatuchlé prádelně. Okna autobusu se orosila do neprůhledna, kabáty, bundy, deštníky i zmoklé vlasy cestujících osychaly a že nevoněly, dá rozum. Dýchavičná tetka vracející se z velkého nákupu z okresního města páchla kravínem, přestože byla navlečená do svátečního, chlapík,

který se na mě tlačil víc, než ho nutil nátřesk, by mohl dělat reklamu na laciné doutníky, jeho soused byl cítit špínou, vedle stojící houf holek ze zdrávky vnesl do mišmaše „vůní“ pronikavý pach dezinfekce a dlouhé vlasy frajera s podobanou bradou, jež mě v každé zatáčce lechtaly na tváři, doslova smrděly jako zmoklý psí kožich. Tu a tam pronikl až k mému nosu z hlubin korábu závan drahého pánského parfému, Old Spíce, řekla bych, ale to bylo skutečně pouze ojediněle. Zkrátka, na posledním úseku cesty jsem se modlila, abych nemusela vystoupit dřív!

Procházka na chladném povětří mi udělala dobře, schválně jsem se cestou z autobusového nádraží do naší vilové čtvrti loudala, abych si ji vychutnala, takže než jsem se dopatlala parkem až k nám, vrátila se mi barva i chuť k jídlu.

„Ahoj!“ zahlaholím hned z chodby na celý dům a sotva si odložím kožené paleto, boty a deštník, sháním se po něčem dobrém. Zvláštní, ač prošmejdím celou kuchyni, mrknu do mikrovlnky, lednice i pod pokličky, nic neobjevím! V hale zastihnu tátu s denním tiskem v ruce. „Ahoj, tati. Co je k snědku?“

„Ahoj,“ odpoví mi tónem postrádajícím jakékoliv nadšení, „něco si najdi. Chleba a salám, jsou tam i rybičky.“ Překvapeně na něho zůstanu civět. „My dneska nemáme teplou baštu? Kde je mamina? Ona není doma?“

„V ložnici,“ odpoví neochotně.

Rozhodnu se zeptat přímo u zdroje, nemohu uvěřit, že by nic dobroučkého nepřipravila. Zvlášť v pátek!

„Radko!“ zarazí mě táta, když sahám po klice stahovacích dveří. „Nech ji… v klidu.“

„Co je s ní? Je nemocná?“ polekám se. Od neděle to bylo doma takové divné, nedivila bych se, kdyby onemocněla, příliš si synáčkovo osamostatnění bere k srdci.
„Ale ne,“ zavrčí. „Trošku jsme se chytli. Nic nevařila, vezmi si chleba a salám a neotravuj.“
Málem se urazím. No to je teda jednání! Říct své takřka dospělé, osmnáctileté dceři neotravuj!!
„Kvůli Tomášovi?“
„Trošku“ se hádali vlastně každý den. Mamka tátovi tvrdě vyčítala, že ho nechal jen tak odjet, aniž by mu bláznivý nápad vyhnal z hlavy.
„Taky,“ odpoví vyhýbavě.
Nad chlebem se salámem ohrnu nos, rybky v aspiku mě také nelákají. Nic jiného však neobjevím! Tady se nejen nevařilo, ale dokonce ani nenakupovalo! Museli se pohádat mnohem víc než jen trošku, když mamina stávkuje. Docela bych si dala vaječnou omeletu, jenže… nemám zdání, jak se připravuje, Nikdy jsem nic nevařila, mamka mi vždycky všechno naservírovala až pod nos. Nakonec vezmu zavděk bílým jogurtem, ke kterému zakousnu včerejší rohlík. Doloudám se zpátky do haly, abych si ze zvyku pustila telefonní záznamník. Nejprve čtyři vzkazy pro mamku, samé objednávky do salonu Venuše, kosmetika a tak, načež po dalším odpípnutí zpozorním, když uslyším klukovský hlas vyslovit mé jméno!
„Radko, podívej se do dnešního Mladýho světa na stránku třicet devět. Jestli budeš mít zájem si o tom podiskutovat, v pondělí budu v knihovně. Matěj.“
A píp, konec. Přiskočím blíž, vrátím pásku o kousek zpátky, abych si vzkaz přehrála ještě jednou.

Matěj, vida. Do dnešního Mladáku? To znamená, že mi volal už včera, MS vychází ve čtvrtek. Mrknu na digitální hodiny nad římsou krbu. 16.52. Na poště i ve stánku už budou mít zavřeno, ale v obchoďáku mají otevřeno do šesti, ne? A dole ve vestibulu prodávají noviny a časopisy!

Znovu popadnu paleto, vyhrabu z batůžku peněženku se zbytky kapesného, vklouznu do bot a se zdviženým límcem vyběhnu do nevlídného podvečera. Pro deštník se nevracím, najednou mi déšť nevadí. Na náměstí jsem coby dup, v hale Prioru si koupím nejnovější číslo Mladého světa a rovnou nalistuji stranu 39. Čekala bych všechno možné, kupříkladu nějakou vědeckou polemiku na téma anihilace hmoty s antihmotou (vida, z Matějova školení mi v hlavě přece něco zůstalo!), ale povídku ne. M 87, zní její název z velkých písmen. Zvláštní, co tím chtěl básník říct? Teprve poté si všimnu jména autora – Matěj Nývlt. Zalapám po dechu. No ne, spisovatel?!? O literatuře jsme se vůbec nebavili, netušila jsem…

Zběžně se pustím do čtení. Jasně! Název, ač poněkud matoucí, neznačí okresní silnici, jak jsem si myslela, nýbrž číslo galaxie, po níž se vydá stopem Matějův hrdina, pan Gama. Necestuje klasickým způsobem, nýbrž se přemísťuje prostorem energií vlastního mozku, vlastně on je stále na místě, zatímco jeho mysl bloudí v kosmických dálavách.

Uvědomím si, že mě paní od pultu pozoruje, sroluji časopis do trubky, aby se mi vešel do kapsy, a vydám se domů, kde si povídku přečtu znovu a celou. Pak do třetice a před usnutím ještě jednou. Je totiž zvláštní. Jestli mohu posoudit, pak literárně slušně ztvárněná, kdyby tam nebylo uvedeno

Matějovo jméno, myslela bych, že ji napsal nějaký renomovaný autor, a obsahově je každopádně nápaditá.
Škoda, že mamka ten den z ložnice nevystrčí nos a s tátou se nedá mluvit, sedí u televize jako kakabus. Ráda bych se jim pochlubila se svou novou známostí, ukázala jim povídku, aby mi řekli, co si o ní myslí. Sci-fi jsem nikdy nečetla, krom Wyndhamovy knihy Den trifidů vlastně nic neznám, vždycky jsem vyhledávala jiný druh četby, historii a současnost. Budoucnost ne. Tu chci prožít.
Třeba s Matějem, napadne mě.
Při sebemenším šustnutí zvedá mamka hlavu. Protože tak činí po celý víkend, ačkoliv se naoko snaží udržet zdání klidu a nedostupnosti, jsem z toho dost nervózní.
V neděli odpoledne prostě nevydržím. „Čekáš Tomáše?“
„V žádném případě!“ ujistí mě s takovou razancí, že to je, jakoby řekla ano.
„Čekala bys zbytečně,“ prohodím. „Ten nepřijede.“
Prozradí ji napětí, se kterým se zeptá: „Něco ti říkal?“
„Ne,“ pokrčím rameny.
„Tak se do toho neplet!“ zpraží mne, upraví si uvolněný pramen vlasů a já si všimnu, že se jí maličko chvěje ruka.
„Mami, ty se asi naštveš, ale já ti to říct musím…“
Tátovy posunky nabádající k mlčení ignoruji. Patrně se bojí dalšího výbuchu, co se týče vztahů na rodinném poli nic moc, v sobotu spolu nemluvili vůbec a dnes spíš sporadicky.
„Co mi chceš říct?“ odváží se mamka zeptat.
„Že Toma chápu,“ prohlásím. „Počkej, nerozčiluj se! Snaž se na to dívat jeho očima… Je dospělej, chce si život zařídit po svém. Ve dvaceti letech má nárok, ne?“

„Ty tomu říkáš nárok?! Já nevděčnost, Radko! A jestli se ho zastáváš, pak jsi stejná jako on. Člověk se snaží, chce pro děti jenom dobro, a vy…“
„To není dobro,“ pokusím se myšlenku rozvinout. „Přece nás nechceš mít na krku do důchodu.“
„Slyšíš ji?!“ otočí se rozčileně k tátovi. „Ona mi přeje, abych byla babičkou!“
Neujde mi, že se při slově babička na sebe podívá do zrcadla. Táta je zájmem o svou osobu poctěn, tudíž zůstane neutrální, spíš přikloněný k mamce. „Radko, nemíchej se do toho.“
„Správně!“ přisadí si máma. „Starej se o svoje věci, autoškolu, maturitu. Tohle se tě netýká.“
Namíchnu se. „Že ne? V tom případě se laskavě chovejte jako dřív! Přestaňte se pořád hádat a buďte jako rodina, jo? Nikdy jste se nehádali, a teď denně! Jak se mám v téhle atmosféře, kde se jeden bojí hlasitěji nadechnout, učit?“
„Přeháníš,“ namítne táta.
Trhnu rameny. Tak přeháním, no! Znovu uchopím učebnici pro autoškoly a podívám se na další testovou otázku, v pořadí 553. Daleko se nedostanu, projedu dalších 68, když jsem vyrušena znovu, tentokrát domovním zvonkem. Nikoho nečekám, Karolína by přišla zahradou a Tom by nezvonil, pročež se nenamáhám vstát z gauče. Mamčino vzrušení však nelze přehlédnout, zajímá mě, jakého vetřelce ohlásí. Ačkoliv tvrdila, že na syna nečeká v žádném případě, bude zklamaná, to je mi jasné. Jistě další šeredná bába, která ignoruje pracovní dobu salonu Venuše a myslí si, že kosmetika je mocná čarodějka, která z ní udělá krásku.
„Radko?“ zavolá na mne mamka. „Nějaký mládenec.“ Matěj! Pružností lehkonohé gazely se vyřítím do chodby, před

zrcadlem si rychle poopravím účes a nezaváhám věnovat pár vteřin jemné rtěnce.
„Ahoj, Radko," pozdraví mě kluk přešlapující za dveřmi. „To jsi ty?" ohrnu nevychovaně ret.
„Hodí něco na sebe, v Chválovicích se jede kross, podíváme se tam. Dobrý, ne?"
Lukášova snaha je obdivuhodná. Odmítla jsem ho minimálně desetkrát a on si klidně přijde po jedenácté! Zřejmě se řídí heslem: trpělivost přináší růže. Má smůlu, já jsem naopak zastánce sloganu: chytrému napověz, hloupého kopni.
„Jo, dobrý. Tenhle plán má jen jednu slabinu."
„A to?"
„Nechce se mi."
„Určitě se zase šprtáš, co? Uděláš si přestávku, no."
„Není to šprtáním," pokrčím rameny.
„Nemáš ráda kross?" „Nemám ráda tebe," usměji se líbezně.
Zarazí se. „Počkej, jak to jako myslíš? Nerozumím."
„Potřebuješ k tomu slovník, nebo co? Nezájem."
Výraz ve tváři mu ztuhne. „Abys nenarazila, holčičko."
„Tvoje péče mě dojímá," uchichtnu se. „Sbohem."
Zabouchnu dveře a zamračím se, když za nimi spatřím mamku.
„Špehuješ mě?"
„Mluvila jsi s ním jako s onucí!" vyčte mi pobouřeně. „Kdo to byl? Takový milý sympatický chlapec…"
„Lukáš," zavrčím. „Mně se sympatickej nezdá."
„Ten Lukáš, co ti pořád telefonuje?! Nejmenuje se náhodou Bárta? Jmenuje?? Jeho tatínek je –"
„Mami!" zarazím ji. „V nejmenším mě neinteresuje, čím je jeho táta. I kdyby byl předsedou vlády! Prostě mi nevyhovuje synáček, tím to hasne, ne?"

Mamka pozapomene na trable s Tomášem, je pohoršená. Odmítám syna takové kapacity, jakou je doc. Bárta!
„Je pohledný a jeho rodiče…“
„Vím, čím jeho rodiče jsou, ovšem to nic nemění na tom, že syn neumí napsat jediný slovo, aniž by v něm neměl chybu.“
„Říkala jsi, že chce studovat stavařinu, ne? Musí mít tedy jiné vlohy než je pravopis,“ namítne.
„Hm. Já je ale hledat nebudu,“ ušklíbnu se. „To nechám na jiných holkách. Skočím si za Kájou, jo.“
„Ta má návštěvu,“ podotkne špičatě a ukáže prstem na okno, za nímž mohu vidět žlutého fiátka.
„Tím líp,“ míním. „Pokecáme ve třech. Ondra je prima.“
„A tobě nevadí, že Karolína má kluka a ty ne?“
„Jako jestli jí závidím? Ne, z toho jsem vyrostla.“
„Nemyslím závidět konkrétně Ondru,“ vysvětlí. „V jeho případě není co, i když taky studuje vysokou.“
Pokrčím rameny. „Ondra je na pohled úplně obyčejnej, ale pálí mu to a má plno důležitějších předností než je vzhled manekýna a zazobanýho fotra.“
„No, tak se radši nech Kájou zahanbit! Připusť, aby Vanda mohla narážet, jak je Kájina úspěšná, zatímco ty nic!“
„Co si myslí Vanda, to je mi buřt, mami.“
„Ta by koukala, kdybych jí řekla, že chodíš s Bártovic klukem…“
Namíchnu se doopravdy. „To už tady bylo, ne?“
„Co?“ „Zase mě strkáš do postele synáčkovi úspěšných rodičů. Zmanipulovat jsem se nechala jen jednou, víckrát si dám bacha. Vzpomeň si, jak to s Erikem dopadlo!“
Abych unikla dalším výtkám, raději přes sebe hodím svetr a terasou přeběhnu k sousedům. Hned v chodbě mě břinkne do

nosu pivní mrak, div se nezalknu. Fůůj, musím zadržet dech, vyběhnout schody do patra a zaklepat na prosklené dveře Kájina pokoje dřív, než se udusím. Naštěstí mi Karolína otevře vzápětí, nevyrušila jsem je v nejlepším, jak už se mi jednou stalo. Zřejmě se právě loučili, ale protože je Ondra slušně vychovaný, kvůli mně svleče bundu a zdrží se o další půlhodinku, abychom mohli pokecat. Pěkně se u toho zasmějeme, a když mě ti dva pozvou příští neděli do kina na sci-fi 12 opic, dlouho neváhám a souhlasím. Jednak k fantastickému žánru mám od pátku jaksi bližší vztah a jednak přátelství mezi mnou a Kájou se dostalo do vyzrálejší podobí Dospěly jsme obě, už si nezávidíme oblečení, šminky ani kluky a nebojíme se, že by nám je ta druhá mohla odloudit, nežárlíme na sebe, nekonkurujeme si. Ondra je Kájin kluk a vždycky bude, dokud spolu budou chodit. I kdyby byl jednou volný, nechtěla bych ho. Ne proto, že má krátkého ježka a brýle lenonky, ale proto, že byl láskou mé nejlepší kamarádky a koneckonců i mým dobrým přítelem. A jako kámoš nemá chyb

„Co to tu máte za pušinec?“ optám se Káji, když vyprovodím Ondru před dům a zase se vrátí do pokoje, přičemž dovnitř vpustí něco alkoholických výparů. „Vám snad na schodech vytekl sud piva, ne? Nebo jste si dole otevřeli krčmu?“

„Ts,“ uchichtne se. „Možná se ti to zdá neuvěřitelný, ale takhle to tu zasmradil Vojta. Byl ožralej jak Dán, nemohl vůbec chodit, normálně nám ho přinesli. Máma ho nechala do rána na schodišti, všude jinde máme koberce a to víš, mramor se dá vytřít, kdyby něco. Naši si zrovna objednali vysavač za šedesát tisíc, škoda, že nám ho ještě nedodali. S tím prý jdou vysávat nejen roztoči, ale třeba i blitiny.“

„Nezacházej do podrobností," zarazím ji. Z intenzity zápachu je mi jasné, že prozíravost se tetě Vandě vyplatila.
„Je to vůl," prohlásí Kája bez obalu. „Pije dost, co?"
„Denně. Stává se z něho úspěšnej notorik."
„A co vaši?" Máchovic rodinka si stejně jako naše zakládá na bezúhonné pověsti smetánky Račic a syn alkoholik do tohoto obrazu nepasuje.
Mávne rukou. „Svatej pokoj, dokud byl na vojně, Radko."
„U nás sice nejde o pití, ale jinak taky žádná sláva."
Káju jsem do našich problémů dávno zasvětila, od toho jsme nejlepší přítelkyně, proto se zbytečně nevyptává.
„Nechceš?" nabídne mi poslední špičku, krčící se na tácku upatlaném šlehačkou a krémy.
„Ondra přivezl pár zákusků."
Neodolám, pro špičky mám slabost. „Jste si dávali do nosu, co… Vezmu si, ale půjdeme si zaběhat."
„Klidně," souhlasí. „I když já neměla ani jeden! Naštěstí si toho nevšiml"
Poslední sousto mi zhořkne na jazyku. Její pevnou vůlí bych chtěla mít, fakt. Budu si muset dát kolečko navíc… Natáhnu se pro časopis pohozený na psacím stolku a otevřený na stránce Sex intim.
„Copak jste s Ondrou studovali?"
„Spíš jsme se bavili," rozesměje se.
„Není tam nic, co byste neznali z praxe, co?"
Zatváří se blahosklonně. „Schválně si přečti první dotaz."
„Pane doktore, mám kluka, kterého miluji. Chce se mnou spát, ale já ještě ne. Milujeme se jenom orálně. Nemohu z toho otěhotnět? Dita, 14 let," přeslabikuje tučná písmena a jdu málem do kolen.

„To je snad provokace, ne? Neříkej mi, že holka, která zná orální sex, neví, z čeho se otěhotní!“
Kája pokrčí rameny. „Třeba ne.“
„A co jí doktor odpověděl?“
„No že ne, ale každopádně si má pořídit antikoncepci, protože jejímu klukovi orální sex dlouho stačit nebude.“
„A tím, že je jí čtrnáct, se nezabýval?“ podivím se.
Kája znovu mrkne do časopisu. „Ne.“
„Ve čtrnácti je strašně brzy! Nehledě k tomu, že je pod zákonem…“
„V patnácti je brzy taky,“ řekne Kája bez stopy úsměvu.
„Ondra…,“ zaváhám, „to ví?“
Trhne sebou. „Ne! Ne abys mu něco řekla, Radko! Neví vůbec nic… Pořád mě posílal na gyndu pro antikoncepci…“
„A cos mu řekla?“
„Že jsem tam byla, co asi! Myslí si, že beru prášky.“
„Možná jsi mu to měla říct hned na začátku, když jste spolu spali poprvé,“ prohodím tiše.
„Nešlo to. On… Prostě to nešlo.“
„Pochopil by to. To se přece může stát každé holce!“
Podívá se na mě zle. „Možná takových pitomých nabouraných patnáctiletých kačen je víc, ale jenom já jsem zůstala po zákroku neplodná! Proč jsem musela mít komplikace? Proč já?“
„S tím už nic nenaděláš,“ pokusím se ji uklidnit zavčas. Tohle téma je ošemetné, pokaždé s ní zamává. Koneckonců se jí vůbec nedivím. Naopak, je mi jí líto. Za lehkomyslnost, které se dopustila, platí celoživotní daní.
„Myslela jsem, že by bylo lepší nalít mu čistého vína. Zaplétáš se do lži čím dál víc… Kdybys mu to řekla hned, přijal by to

snáz. Jednou se ti to bude hrozně těžko vysvětlovat, Kájo… Potrat ti odpustí, ale ne to, že jsi ho vodila za nos.“
„Nekaž mi náladu,“ hlesne.
Má pravdu! Proč sýčkovat, ještě se neberou a kde je dáno, že spolu zůstanou navždy?
„Pojď,“ plácnu ji po zádech, jdeme si zaběhat. Nejen že přestalo mrholit, ale konečně vylezlo i slunce!“
„Radko, přišel ti dopis,“ zavolá na mě o velké přestávce Aneta, třímajíc v rukou velkou bílou obálku. „Z Itálie!“
„Cože?“ žasnu zaskočeně. „Mně?“
Náš rozhovor vzbudí vlnu zájmu, takže než mi avizované psaní přinese až do lavice, celá třída zvědavě zmlkne. Nechápavě převrátím obálku v dlaních. Skutečně, poštovní známky jsou italské a z razítka lze vyčíst místo odeslání BOLOGNA. Písmo, kterým je načmárané moje jméno spolu s adresou na obchodní akademii, se mi zdá povědomé, jenom nevím, kam je honem zařadit. „Kdo ti píše?“ vyptávají se spolužačky.
Místo odpovědi odtrhnu halabala přilepenou chlopeň a vytáhnu – svatební oznámení!! Alespoň si myslím, že jde o svatební oznámení, protože italsky neumím.
„Holky, Perrézka si bere nějakýho Itala!“ prozradí třídě Aneta přes mé rameno.
V tu ránu ve třídě zavládne shon, všechny se snaží dostat co nejblíže, aby se mohly přesvědčit na vlastní oči. Oznámení je hezké, skládací, s perforovanou zlatou růží v jemně růžovém poli a zlatými písmeny. Ze záplavy italských slov jsme schopné přeluštit pouze jména snoubenců. Samanta Perréz je naše někdejší spolužačka, která k nám přišla koncem druháku a začátkem třeťáku usoudila, že má kariéry studentky po krk, sbalila fidlátka a odjela za hranice prý s arabským princem.

Tomu jsem moc nevěřila, spíš jsem myslela, že skončila v nevěstinci nebo tak, Samanta měla jižanskou krev a horkou, výbušnou povahu. Vincenzo Mercuri je ženich. Z dat narození si vypočítáme i jeho věk. Zatímco Samantě je 18, Vincenzovi 38 let.

„Takovýho starocha," prskne opovržlivě Bláža, ale od srdce to nejde. Tím spíš, když Lucka skočí do školní knihovny pro italsko-český slovník a přeloží, že Vincenzo je majitelem sítě obchodních domu a nevěsta tanečnice!!!

„Tanečnice?" uchichtne se Lucka. „Spíš prostitutka!"

„Měla štěstí, potvora," uleví si Irena.

„Potvory mají vždycky štěstí," doplní Věra.

„Blbá byla jak štoudev, málem neprolezla do třeťáku…!"

„Má vůbec cenu šrotit na maturu?" přemýšlí Aneta a hned si sama odpoví: „Nemá. Ze Samanty bude pani ředitelová a já budu mít tak akorát vředy ze strachu, jestli odmaturuju nebo ne. A i když jo, na vejšku se nechystám a místo taky žádný zajištěný nemám…"

„Ukaž," natáhne se pro oznámení Simona, aby si ho očichala zblízka, přičemž ho náhodou obrátí: „Jé hele, tady je vzkaz? Závidíš, Radko?!" V tu ránu se nevole spolužaček vůči Samantě, která si dovedla zařídit přes postel pohodlný život, otočí proti mně. Všechny se smějí, škodolibě se mi pošklebují.

Přes všechno sebezapření se neubráním zrudnutí. Dvě slova na rubu oznámení mají týž účinek jako dvě facky.

„Co se tak blbě tlemíte?!" nechám se vyprovokovat. „Samanta uhodila hřebíček na hlavičku, co?"

„Jste pitomé! Vážně si myslíte, že bych jí měla toho špageťáka závidět?! Určitě! To, že má pracháče, neznamená, že s ním bude šťastná!"

Spolužačky se mi před očima promění v hejno syčících hus. „Ale závidíš, Raduško, závidíš," posmívá se mi Hana. „Samozřejmě závidíš," přidá se Irena. „Hraješ si na princeznu, myslíš si o sobě bůhvíco, nad každým ohrnuješ nos, a přitom… Chodíš vůbec s nějakým klukem?"
„Ono zase na kráse tolik nezáleží," doplní uhrovatá Klára. „Měla jsi sice vždycky hezký kluky, to je pravda, ale žádnej s tebou nevydržel dlouho, co?"
„Vy chudinky…!" ulevím si, hodím oznámení do tašky a s jablkem v ruce vyjdu na chodbu. Odchod nemusí vždycky znamenat slabošský útěk, ne? Jsou pitomé, pitomé, pitomé!
Jenže… Incident mě rozhodí víc, než si přiznávám. Určitě proto, že se mi v několika málo dnech dostalo stejné ťafky. Včera na přesně totéž téma debatovala mamka a vyčítala mi, proč Karolíně nezávidím Ondru, zatímco holky mě pro změnu obviňují, že Samantě závidím Vincenza. Řeč se mluví a voda teče, ale jedno šlo do živého a rána způsobená nezájem kluků o Radku Stachovou o velikonočních svátcích se ještě prohloubila. Podle všeho si musím co nejdřív najít kluka!
Možná už ani nemusím hledat.
Možná jsem už našla!
I když jsou vedle spolužačky i mamka, jedno vím jistě. Svůj život si zařídím po svém a docela určitě k tomu nebudu potřebovat majitele sítě obchodních domů!

IV. KAPITOLA

Na rande s Matějem, či spíš na diskuzi do knihovny, se náležitě připravím. Místo abych se po vyučování sebrala a metla,

strávím půl hodiny líčením tváří, očí, řas, rtů, důkladně pročešu kartáčem účes z polodlouhých vlasů, dlouhé díky ekzému, kterého se stále nemohu úplně zbavit, nosit nemohu, a parfémem Volare nešetřím. Ve skle otevřeného okna kriticky prohlédnu celou postavu. Jsem spokojená, myslím, že na elastických šatech a kožené bundě není co vylepšit. Doufám, že Matěj bude spokojený také!

„Ahoj," pozdraví mě s trochu rozpačitým úsměvem. „Ahoj, pane autore," zazubím se na něho přátelsky. „Blahopřeju, ta povídka se mi moc líbila."

„Díky," prohlásí skromně, leč potěšeně, vidím to na něm.

„Byla první, kterou ti otiskli, nebo ti jich vyšlo víc?"

„První," přizná. „Doufám, že ne poslední," usměji se. „Ráda bych si přečetla další, víš?"

„Vážně?" okřeje a visí mi na rtech, jak touží po uznání.

„Fakt," kývnu. „A téhle pochvaly si važ, protože na sci-fi jsem laik, nikdy mě nebavilo číst fantastiku, tudíž když jsi mě k tomu dokázal přitáhnout jedinou povídkou, musí v ní něco bejt, ne? Ostatně, kdyby nebylo, neotiskli by ji."

„Napsal jsem toho víc, jednu novelu jsem poslal do nakladatelství Hero."

„A?" zadychtím.

„Nic. Jsou to už čtyři měsíce…"

„Lepší než aby ti ji vrátili obratem pošty, ne? Jestliže jim to trvá tak dlouho, mohlo by to znamenat, že se s ní zabývají. Minimálně ji čtou."

„Doufejme," připustí nejistě.

„Budu ti držet palce," slíbím kamarádsky.

„Díky," usměje se. „Já čtu sci-fi odmala, tenhle žánr je můj nejoblíbenější. Vesmír a všechno, co se ho týká."

„Proto studuješ astronomii, matiku a fyziku.“
Kývne. „Je v tom spousta tajemna, romantiky, napětí… Nedovedeš si představit, jak moc mě tohle přitahuje.“
„Romantika ve fyzice?“ bavím se. „Napětí, to bych věřila, při každý písemce jsem pořádně napnutá, jak dopadne…“
Společně se zasmějeme, což Matějovi pomůže překlenout rozpaky. Na jednu stranu je pyšný, že mu otiskli jeho vlastní povídku, na druhou se za to jakoby stydí. Nemusí, u mě boduje víc a víc! Líbí se mi, co všechno zná. Obdivuji jeho koníčky. Fascinuje mě jeho nadšení.
„Když jsem kdysi přečetl Robinsona,“ přizná se, „zatoužil jsem se stát objevitelem. Jenže brzy mi došlo, že doby Emila Holuba, Francise Drakea a Zikmunda a Hanzelky jsou pryč. Na Zemi se už toho moc objevit nedá, ale ve vesmíru, Radko, to jsou možnosti nekonečné jak sám vesmír.“
A… taky se mi děsně líbí jako kluk. Mikádo z blond vlasů, například. Bílé zuby v sympatickém úsměvu. Modré oči, které vypadají nevinně a chlapecky. Strávíme spolu půldruhé hodiny, ve které ho víceméně poslouchám. Je toho tolik, co mi chce o astronomii v boxu studovny odděleném paravány od ostatních říct! Poslouchám ho s nehraným zájmem, ačkoliv je mí jasné, že většinou všechno mi jde jedním uchem sem a druhým ven. „To je hodin!“ vyděsím se. „Musím na autobus…“
Matěj se zvedne také, pomůže mi do bundy, hodí na sebe svou a s naprostou samozřejmostí mě na autobus doprovází.
„Kde jsi vlastně přišel k mému telefonnímu číslu?“
„Ve Zlatých stránkách,“ vysvětlí poťouchle.
„A k příjmení?“ nedám se.
„U knihovnice,“ kapituluje. „Včetně adresy. Pak už byl máček najít tě v seznamu.“

Autobus mi neujel, na nádraží přešlapujeme dokonce s pětiminutovým předstihem.
„Otrava, to dojíždění, co?“
Mávnu rukou. „Kdybych ti měla vyprávět, měl bys téma na další román. Ale to už by nebylo sci-fi, nýbrž horor:“
Pobaveně se usměje. „Něco o tom vím. Jezdím do Prahy.“
„Jak často?“ pochybuji.
„Přiměřeně,“ soudí s úsměvem.
„Neděláš tu vejšku dálkově?“
Baví se ještě lépe. „Ne, proč?“
„Třeba dnes: je pondělí, neměl bys být ve škole?“
„Jedu zítra a budu tam až do pátku…“
„Děsný, co? Celý čtyři dny,“ ironizuji.
„Jo, byl bych radši doma. Takhle tě uvidím až v sobotu.“ Změna tématu je náhlá, nemám honem co odpovědět. „Teda,“ dodá nejistě, „pokud budeš chtít…?“
„V sobotu je knihovna zavřená,“ nadhodím s úsměvem.
„V tom případě se budeme muset sejít jinde.“
„Takže?“
„Ve dvě u koně.“
„Dobře,“ souhlasím věcně.
Celou cestu autobusem se usmívám. Napadne mě, že kluka potřebuji nejen kvůli holkám a mamce, abych jim zacpala pusu, ale že ho i chci. Kvůli sobě. Děsně dlouho jsem nebyla zamilovaná!!! Když si zrekapituluji svůj dosavadní život, dojdu k závěru: bída s nouzí. Klára měla pravdu, všichni moji kluci byli fešáci, ale dlouhého trvání tyhle známosti neměly. První láska byla nejkrásnější, nejněžnější a nejzamilovanější, s Pavlem to bylo to pravé, i když bez sexu, s Erikem, který přišel na řadu jako druhý, už se sexem, ale zase to nebyla láska, jak

jsem po čase zjistila, a Michal, moje loňské letní poblouznění čítající tři týdny? To už vůbec ne. Takže – změna by neškodila!
Taháky, které mi Mirek nabízí, odmítnu.
„Jsou zaručeně pravý," agituje.
Pochybovačně pohlédnu na papírky popsané droboučkými písmenky a, b, c. „Na tvém místě bych tomu moc nevěřila."
„Sehnal mi je kluk, co dělal kurz před námi, od známého policajta," tvrdí Mirek. „Mám všechny, áčka, béčka, céčka…"
„Já je nepotřebuju a tobě přeju hodně štěstí."
„Tvoje chyba," lituje mne.
Na připouštěcí (odporné slovo) zkoušky jsem se připravila po svém. Neplýtvala jsem časem, abych sehnala výsledky testů, nýbrž jsem se jednoduše testové otázky naučila. Pochopitelně i se správnými odpověďmi, pročež mě ani nehne plašit se a trémovat a zkoušejícího přivítám s klidem. Možná dokonce s úlevou, už abych měla autoškolu za sebou, maturity neúprosně klepou na dveře.
„Abyste nemohli opisovat, rozdělím vás na skupiny po řadách, jak sedíte za sebou," organizuje učitel. „Řada u dveří je A, sousedi B, přes uličku C, sousední D…"
Zachytím Mirkův pohled z třetí lavice u dveří. Znamená: neříkal jsem ti to? Pokrčím s úsměvem rameny.
„A abych zamezil dalšímu chytračení, každý test jsem roztrhl a spojil s částí jiného," dodá škodolibě.
Učebnou zašumí, Ti, co žmoulají v dlaních namnožené taháčky, se vyděsí, Mirek zbledne. Výraz vytřeštěnce, který mi pošle, dokážu rozluštit ještě snáze než ten předešlý. I když je Mirek koumák, naděje, že spojí dvě správné půlky z osmi možností, není příliš velká!

Pak si ho přestanu všímat, protože mi začne ubíhat čas potřebný k vyplnění testů, tudíž se zahloubám nad první otázkou. Díky své paměti si ji přesně vybavím v knížce i se zaškrtlou správnou odpovědí, stejně jako otázku dvě, tři,… Testík mám hotový v předstihu hned po Hance. Než jí ho učitel kurzu opraví, přelétnu znovu ten svůj a jelikož žádnou závadu či pochybnost ve vyhlášce, zdravovědě ani technice neobjevím, teorii ovládám vždycky a ve všem mnohem lépe než praxi, dojdu si ke stolku pro plný počet bodů. Křídově bílému Mirečkovi stékají po čele velké kapky studeného potu. Velkou část vymezeného limitu spotřebuje tajným přehrabáváním v tahácích, načež se s apatií odsouzence pokusí zodpovědět otázky sám. Bohužel nestihne všechny a i ty, které stačí, má většinou špatně, takže je nakonec jediný, kdo z našeho kurzu připouštěčky neudělá! Dokonce i paní Vaníčková, tlustá selka z Nížan, která je z kurzu nejstarší, projde se ztrátou pouhých dvou bodíků! Mirek si musí dokoupit doučovací hodiny, aby se pokusil složit zkoušky na druhý pokus do termínu závěrečných, jež na nás čekají příští pátek. Je z toho pěkně otrávený.

„Jdeme slavit, ne?“ láká nás, děvčata, Tadeáš.

„A je důvod?“ zajímá se Irena.

„A ne?“ ohradí se Zbyněk. „my musíme spláchnout úspěšný složení zkoušek, Mirda žal.“

„Na colu s rumem bychom zajít mohly,“ souhlasí Hanka.

„Bezva,“ raduje se Zbyněk, zatímco Mirek se tváří nakrkle. Tadeáš se ke mně přitočí: „Slíbilas netrhat partu, Radko.“

„Moment,“ bráním se. „To byla ale řeč o závěrečných, ne?“

„Zkoušky jako zkoušky, hlavní věc, že jsou hotový.“

„Nemůžu," vymlouvám se. „Za chvilku mi jede autobus a ještě si musím zařídit jízdy, chybí mi odjezdit dvě hodiny."
„Zavezu tě domů," nabídne Táda.
Tomu dost dobře nerozumím. „Jak? Na kole?"
Málem se urazí. „Autem, samozřejmě."
„Vždyť nemáš řidičák…," namítnu nechápavě.
Kluci se pobaveně rozesmějí. „Mnohem důležitější je, že má auto, ne? Když mu ho tchán půjčuje…"
„Já se dědka neptám," přisadí Tadeáš, ten borec. Najednou vím, že s ním nebudu slavit ani dnes, ani příště. Vysmeknu se mu a ještě za sebou ani nezavřu dveře učebny, když slyším Irenin nenávistný hlásek: „Se vám divím, že se jí furt doprošujete. Raduška má vyšší cíle!"
Zcela mimořádně s ní souhlasím. Moje cíle jsou každopádně vyšší než záletný ženáč Tadeáš, to bych si tedy vyprosila. Zaklepu na kancelář šéfa autoškoly pana Urbana a po vyzvání vstoupím. „Přejete si?"
„Ano, totiž… Příští pátek dělám závěrečné zkoušky a chybí mi odjezdit dvě hodiny jízd," svěřím se mu.
Přistoupí k harmonogramu jízd vyvěšenému na nástěnce. „Stachová," napovím mu.
Přelétne očima po grafu. „Tady," zapíchne ukazováček do jednoho políčka. „V pondělí od 15.45 do 17.45 hodin."
„To se mi hodí," přikývnu spokojeně, načež si uvědomím, že se moje jméno skví v modrém sloupci plánovaných jízd! „Doufám, že je nestrávím s instruktorem Doležalem?!"
Znovu zabrejlí do grafu. „Strávíte.
„Do háje! „A nešlo by to přehodit?"
Pohlédne na mě úkosem. „Máte něco proti panu Doležalovi?"

Stisknu zuby. Mám proti němu tisíc a jednu věc, ovšem nabonzovat ho na plnou pusu?!?
„Radši bych jezdila s Paprikou… teda s paní Papričkovou.“
„Tak tohle slyším prvně,“ usměje se. „Zatím mi sem chodila děvčata s přesně opačnými požadavky… Zklamu vás, slečno Stachová, instruktor Doležal si jízdy s vámi naplánoval a dokonce prohodil s paní Papričkovou, takže pokud neudáte pádný důvod, proč s ním nechcete jet, nemohu vašemu přání vyhovět.“
Ušklíbnu se. „Dík za ochotu. Nashle.“
Plesnivec! Něco jsem se od něho přece jen dozvěděla. Ivoš si mě s Paprikou přehodil! Proč?!
Ať dumám, jak dumám, za celou cestu domů autobusem vydumám jediný možný důvod: aby mě mohl buzerovat.
S touhle rodinou to jde z kopce, napadne mne při pohledu na kuchyň vymetenou jak mlýnici před žněmi. Tohle už je druhý pátek, co nemáme nic teplého k snědku!
„Ahoj,“ pozdravím mamku, uvelebenou v hale před televizorem. „Dneska je postní den?“
„Cože?“ zeptá se nepřítomně, aniž by se očima odtrhla od obrazovky. Neřekla bych, že seriál, na který kouká, si zaslouží víc pozornosti než vlastní dcera!
„Nebudeme večeřet?“ zeptám se tedy jednodušeji. Tentokrát se mi dostane jasné odpovědi: „Ne.“ Udiveně se uchichtnu. „Jak to? Co kdyby přijel Tomáš? Nebyl tu už čtrnáct dní…“
„Tomáš?“ zopakuje s nevolí. „Nezaslouží si, abych kvůli němu trávila volný čas u plotny.“
„Teda mami, to jsou úplně revoluční myšlenky,“ pochválím ji. „A co táta? Není to tak dávno, co jsi mi udělala školení o nezbytnosti teplých večeří.“

„Táta?“ ušklíbne se na hrdiny nekonečného amerického seriálu, ne na mě. „Ten si to nezaslouží taky!“
Málem samým překvapením hvízdnu. „Co provedl?“
„Když neví, v kolik se chodí z práce domů…!“
Jo tak, mávnu pobaveně rukou. „To snad není takovej prohřešek, ne? Říkal, že dělají revizi.“
Konečně se odlepí tváří od televize, pohlédne na mě plamenným zrakem a vybuchne: „Když je mu ta coura milejší!“
Šokovaně zalapu po dechu. „Jaká coura?!?“
„Slečna Alice!“ vyplivne její jméno. Uvolním se.
„Šílíš, mami.“
„Je prý krásná.“ Uhne očima. „A mladá…“
„A taky blbá,“ dodám.
„Není jediný den, aby přijel domů včas!“
„Zaučuje ji, Jarmilka mu odešla do důchodu.“
„Zaučuje!“ prskne pobouřeně. „Ale v čem?!“
„Nesmysl,“ zastanu se táty razantně. „Nenasazuj na něj jen proto, že ho párkrát zdržely pracovní povinnosti. Táta je charakter, zatímco z tebe se stává žárlivka.“
Asi jsem to přehnala, protože v odlesku televizní obrazovky se v jejích očích zatřpytí slzy.
„Samozřejmě,“ praví pomalu. „Co bys taky chtěla od staré báby.“
„Jaký báby?“ nerozumím. Poslední dobou jsem z mámy dost na větvi, stále častěji se mě zmocňuje pocit, že zatímco my kolem mluvíme o voze, ona o koze.
„A ne?!“ rozzuří se podruhé. „Jeden vedle druhého mi dokazujete, že jsem stará a odepsaná! Tátovi je přednější mladá sekretářka, Tomáš ze mě udělá babičku…“
Zavrtím hlavou. „Mami, s tebou prostě není rozumná řeč.“

Protože mi neodpoví a dokonce dálkovým ovládáním zvýší hlasitost na maximum, uraženě opustím halu. Nemusím mít křišťálovou kouli, abych nedokázala předpovědět budoucnost. Určitě se zase pohádají! Chudák táta. Mohla bych za něho ruku do ohně strčit, tím víc ho lituji. Vím, jak jsou mu hádky, natož ty manželské, bytostně nepříjemné.

Abych si ušetřila roli korunního svědka, převléknu se do šusťákové soupravy, přivolám vlčáka Kita, připevním mu na obojek karabinku samonavíjecího vodítka a zahradou proběhneme k Máchovic vile.

„Kája je někde venku s Ondrou," oznámí mi teta Vanda a já v jejím výrazu nemohu nevidět triumf.

Náhodou, takový pes je kolikrát lepší než všichni kluci dohromady! Běžím trasu ke staré, dávno vyhaslé cihelně za městem, Kit vedle mě radostně cválá, jazyk vyplazený, výraz nadšený. Alespoň někdo prožívá čistou radost ze života!

Přeháním. Navzdory roztržce s mámou si nemohu stěžovat. Otevřený prostor, modré nebe, čerstvě zelené pole, nad kterým se třepetá skřivánek a málem vydáví hlasivky, jak moc se snaží, aby všem oznámil, že jaro je definitivně tady, vůně hlíny, svěžího vzduchu i blízkého lesa, tohle všechno ve mně probouzí nejen dobrou náladu, nýbrž i jakousi víru ve věci příští. Tušení, že letošní jaro bude lepší než minulé. Nejen proto, že převratné, plné změn.

Zatímco mě ty osudové změny teprve čekají, do maturity pár pátků zbývá a do vysoké školy ještě víc, bráška se do nového způsobu života vrhl rovnýma nohama.

„Tý brďo…," vydechnu, sotva otevřu domovní dveře. Myslela jsem, že pro mě třeba přijel Matěj, abych nemusela na rande autobusem, když zná mou nechuť k dojíždění, a zrovna v

nadšení mě tenhle fakt neuvedl, protože jsem si právě myla hlavu, ale pohled na ty dva mě vyloženě rozhodí.
„Ahoj," pozdraví nesměle Petra a rudne předem.
„Co tak civíš?" utrhne se na mě Tom popuzeně. Vzpamatuji se. „Vzácná návštěva s člověkem zamává."
„Nech toho," zamračí se.
„Jak jste přijeli?" zeptám se, ovšem pro odpovědí Tom nemusí daleko, jelikož si všimnu příšerné bílé škodovky, orezlé a různě pomačkané, kotvící před brankou.
Bráška má beztak jiné starosti: „Táta je doma?"
„Oba," ušetřím mu další vyptávání. „Pojďte dál."
Tom vezme Petru za ruku, všimnu si, že ji musí do chodby vtáhnout násilím, vůbec se jí k nám nechce. Pocítím k té holce, kterou jsem viděla všehovšudy dvakrát v životě, předloni na Vánoce, když jí Tom nečekaně přivezl do rodiny, a vloni na jeho přísaze, vlnu sympatií i soucitu. Určitě za to může bříško, které jí mohutně vydouvá mateřské šaty z džínoviny. Přemůže se, abych jí na ně pořád necivěla, upravím si turban z vlhkého ručníku, jejž jsem si honem namotala na mokré vlasy, a varuji je: „Tome, snaž se mamku nenaštvat víc, než je."
Petra zbledne, Tomáš se zarazí. „Má špatnou náladu?"
Špatnou je slabé slovo, ale zase tolik se mi ty dva ztracence nechce strašit. „Včera se pořádně porafali."
„Naši?" užasne upřímně synek donedávna vzorných rodičů. Nikdy jsme doma nepamatovali hádky, naši různé rozepře, které se naskytly, řešili se vzájemnou tolerancí. Bejvávalo! Nezdržuji se vysvětlováním, stejně by k ničemu nevedlo. Místo toho otevřu stahovací dveře do haly. „Prosím."
Jelikož vejdu v pořadí třetí, nevidím prvotní reakci, ovšem ona i ta druhá za to stojí. Táta, který se u psacího stolu v rohu haly

tvářil, že je zavalený prací, zřejmě aby nemusel komunikovat, si rychle nasadí brýle, mamce vypadne z ruky román, který četla, a se zaduněním spadne na parkety. Na Tomášův pozdrav a Petřino pípnutí odpoví pouze táta.
„Vítejte," řekne zaskočeně, hodí pohledem k vytočené mamce, a protože se z téhle strany neozve ani hláska, pokusí se o konverzaci. „Jakou jste měli cestu?"
„Dobrou," odpoví Tom nervózně.
„Ve vašem stavu asi nic příjemného, že," osloví Petru. „Udělalo se tam najednou dusno."
„No," kuňkne Petra a nevědomky položí dlaně na vypouklé břicho, „bylo to náročný. Najednou nesnáším auto ani autobus, hned je mi na zvracení…"
Mamka konečně chytí dech. „To se mi snad jenom zdá."
Petra polekaně umlkne, Tom přešlápne. „Co jako?"
„Co jako?! Ty nevíš?" osopí se na něho.
„Přece jsem vám říkal, že je těhotná," připomene Tomáš. „A že je na potrat pozdě, nehledě k tomu…"
„Pozdě?!" vybuchne máma. „Bodejť by nebylo pozdě, když je na rozsypání! V kolikátým jsi měsíci, proboha? Devátým?!"
„Sedmým," hlesne Petra, bledá jako stěna.
„… nehledě k tomu, že se chceme vzít," doplní Tom původní myšlenku, ze které byl vytržen.
„Vzít?" opakuje mamka nevěřícně, a jak se jí vrací do tváří barva, tím hlasitěji mluví: „Copak můžeš vědět, že to má s tebou, ty osle? Byl jsi na vojně, zatímco ona…",
Petře přes strnulou bělobu naskočí rudé skvrny jako by ji mamka právě zpolíčkovala.
„Aleno!" zasáhne táta a snaží se chytit mamku za ruku.

„Nedovolím ti, abys Petru urážela!“ zastane se nekompromisně své budoucí manželky Tomáš. „Minule jsi mi vyčetla, že Petru nemiluji, když jsem ji nepřivezl. Podívej, já si ji vezmu, ať se ti to líbí, nebo ne. Na požehnání čekat nemusím, dnes je naštěstí modernější doba.“
„Vy se chcete vzít?!“ opakuje sarkasticky mamka. „Pro mě za mě se třeba postavte na hlavu!“ A břink, tříkne dveřmi, až ze stěny spadne miniatura.
Po jejím odchodu se rozhostí trapné ticho. Tomáš se nadechne, utře něžné malíčkem slzy, které se Petře koulely na tváře, a hlesne: „Pojedeme, viď:“
Petra s chabým, vynuceným úsměvem vděčně kývne.
„Kam byste spěchali,“ pokusí se je zadržet táta a protože zachytí můj pronikavý pohled, zeptá se: „Co je, Radko?“
„Proč jsi nic neřekl?“
„Znáš přece maminku, nepustila nikoho ke slovu,“ hájí se. „Ona má vždycky hlavní slovo.“
„Proč by ho měla mít vždycky?“
Táta honem hledá pádné argumenty. „Je to vaše matka.“ Zvednu obočí v ironickém údivu.
„Ještě že ne otec!“ Taťka se namíchne. „Radko, o co ti jde?“
„O princip, třeba!“ odseknu popuzeně.
„Nech to bejt,“ řekne mi Tom tiše. Obejme Petru pevně kolem ramen. „Nemá to cenu. My už stejně jedeme.“
„Svezu se s vámi,“ napadne mě. Raději přijít na rande s předstihem, než se dusit doma! Bleskově si upravím vlasy, musím použít tužidlo a horkovzdušnou kulmu, nalíčím se a obleču do vycházkové kombinézy, přes kterou přehodím koženou bundu, na nohy lodičky, do kapsy něco peněz a tradá.

Ti dva na mě čekají v autě, pokud se tak ta hromada zrezlého šrotu dá nazývat. Do města nás však doveze, to je hlavní. Celou cestu hovoříme pouze o autoškole, bavím je zážitky z jízd, abych je přivedla na jiné myšlenky. Hlavně ta s couváním na můstek má úspěch!

„Tak se měj," popřeje mi bráška, když mě vysype na nábřeží, odkud je to na Palachovo náměstí kousek.

„Hodně štěstí, ať zmákneš zkoušky," připojí se Petra.

„Vy ho budete potřebovat víc," usoudím.

Přestože se k jednookému kamennému vojevůdci husitů dřepícím na neméně kamenném valachovi dostanu ve tři čtvrtě na dvě, Matěj už na mě čeká. Sedí na schodech k podstavci přímo pod zadkem koně a čte noviny. Pobaveně zavrtím hlavou.

„Vyšla další povídka?"

Překvapeně zvedne hlavu, byl do novin tak zažraný, že se mí povedlo dostat se až k němu, aniž by si mě vůbec všiml.

„Ne," usměje se. „I když, nebylo by to špatný…"

„Chtěl bys, aby ti vycházely povídky jako na běžícím pásu?" bavím se. „A co skromnost, aha?"

„Skromnost je vlastnost malých," zakření se, vstane a chvíli je na vahách, jakým způsobem mě má vlastně přivítat. Nakonec to vyřeší nenápaditě: „Ahoj, Radko. Jsem rád, že jsi přišla."

„Čau. Co studuješ?" kývnu bradou na složený plátek v jeho rukou. „Černá díra včera a dnes?"

Pobaveně roztáhne pusu do širokého úsměvu. „Takovej časopis neznám. Tohle je úplně obyčejnej Sport, víš."

„Myslela jsem, že se krom astronomie o nic jinýho nezajímáš," nadhodím.

„Náhodou," ohradí se. „Zajímá mě spousta věcí."

„Například?“ provokuji.
„Jedna pěkná holka z Račic,“ usměje se.
„Díky bohu, že jen jedna!“
„Vážně, Radko…“
„Vážně. Co ten sport?“ vyzvídám. Pro sportovce mám totiž od jisté doby slabost! „Děláš nějakej?“
„Jako v tom vtipu,“ vzpomene si. „Po každým nedělním sportovním odpoledni jsem úplně vyřízenej, povídá pan Novák. A jakej sport děláte? Ale, koukám se na něj v televizi!“
„Haha,“ usměji se povinně. „Fakt jsi takovej případ?“
„Ani ne případ jako nemehlo,“ přizná. „Na co sáhnu, většinou zkazím. Každou přihrávku. Docela mě bavil fotbal, jenže jsem jim nestačil, běhám moc pomalu.“
Upřímnost bych měla ocenit, ale… Přistihnu se, že mi to trochu vadí. No a? Tak není sportovní typ! Vyzná se v astronomii jako málokdo, fyziku považuje za napínavé dobrodružství, matiku zvládá pokaždé za jedna… A je hezký! Matěj nemá o mém vnitřním zápase tušení, váhavě mě uchopí za ruku, a když se této důvěrnosti nebráním, vykročí směrem do parku. Loudáme se v dubnovém sluníčku, je horko, koženou bundu musím svléct a nést ji přes rameno, na látku kombinézy vypnuté hroty ňader se Matějovy oči přichytávají jako mouchy na mucholapku, mijíme mladé maminky s kočárky, babičky s vnoučaty, staré pány, kteří krmí holuby a sněhově bílou labuť dole na jezírku, kluky na skateboardech a holčičky na kolečkových bruslích. Matěj vypráví o semestrálních zkouškách, skáčeme si do řeči, smějeme se.
„V kolik ti jede poslední autobus?“ zajímá se posléze.
„Poslední?“ uchichtnu se. „V jedenáct.“
„Bezva,“ zazubí se.

„Jenže musím odjet nejpozději tím v pět," zchladím ho. Pohlédne na levé zápěstí. „I tak zbývají dvě hodiny."
„A co podnikneme?"
„Mohli bychom se zajít mrknout do Jiskry na pohár," navrhne. „I když jsem na sport levej jak šavle, líbí se mi a mám mezi sportovci pár kámošů. Pokud ovšem chceš, Radko. Jestli ne, byla by tu varianta bé, totiž jít od půl čtvrtý do Vesmíru na Dvanáct opic, americký sci-fi, kde hraje hlavní roli –"
„Bruce Willis," doplním ho.
„Tys to viděla?" zeptá se zklamaně. „Ne, ale u nás to dávají příští neděli."
Matěj se rozzáří. „Prima! Takže bych to viděl takhle, Radko: teď půjdeme do Jiskry a příští neděli do kina. Aspoň se podívám, jaký máte v Račicích kino. Mrzelo by mě, kdybych o ten film přišel, a současně bych šel rád i na turnaj.".
„Souhlas," kývnu na srozuměnou. Vyrazit do kina ve čtyřech – paráda! Zabiji totiž dvě mouchy jednou ranou. Budu s Matějem, a… Zkrátka, zkazím tetě Vandě radost.
Když se cestou stavíme v cukrárně s roztomilým názvem Kremrolka na prvním letošním kornoutu zmrzliny s čokoládovou polevou, odpoledne nemá chybu. Příliš neposlouchám Matějovo horování pro různé druhy sportů či o tom, s kým vším se zná, spíš si dávám pozor, abych se nepocintala zmrzkou. Sportovní dům Jiskra mi připomene jedno hodně vzdálené odpoledne, kdy jsem, tehdy ještě s Hankou coby kamarádkou, vyrazila na závody kvůli Pavlovi. Matěj zaplatí vstupné za oba, moje šmátrání po drobných v kapsičce kombinézy zarazí bohorovným mávnutím, a za ruku mě odvede na galerie nad sportovní halou. Musíme se protlačit zástupy stojících diváků, především mladých kluků,

abychom se vůbec dostali k zábradlí a něco z dění na parketách viděli.
„Přišli jsme na nejlepší," libuje si Matěj nadšeně.
Shlédnu na dějiště závodů vymezené zeleným kobercem tatami, na kterém právě poskakují proti sobě dva borci v bílých kimonech s hnědými pásky kolem pasu.
„Tys mi neřekl, že je to pohár v karate!"
„Ne?" nevzpomíná si Matěj. „I kdyby, není to jedno? Nebo se ti karate nelíbí?"
Neodpovím, protože ti dva právě končí, klaní se sobě navzájem a uvolňují místo dalším dvěma soutěžícím.
„Tenhle kluk je děsně dobrej," ukáže Matěj z výšky na borce s krátkými tmavými vlasy, hnědýma očima, mužnou tváří a sportem vymakanou postavou, která vyniká i přes kimono. „Ten s tím černým páskem."
O jeho kvalitách mi nemusí povídat. Pavel býval dobrej i před vojnou a jak je vidět, po vojně se k zamilovanému sportu zase vrátil a dokonce povýšil o další barvu. Také tentokrát se předvede, ačkoli jeho soupeř patří k elitě olomouckého týmu, jak se dozvíme od pořadatele komentujícího zápas, poměrně brzy a bez větších problémů ho vyřídí. Zatímco se klaní, hala jásá nadšením.
„Je skvělej," ocení Matěj Pavlův výkon. Pak si všimne mého ustrnutí: „Bacha, teče ti zmrzlina…!"
V poslední chvíli olížu z prstů rozteklou hmotu, pár kapek čokolády mi ulpí na rukávě, dvě na prsou. Matěj, který se mi snaží být nápomocen, mi svým kapesníkem očistí ulepené ruce, leč ňader se dotknout neodváží, i když by asi rád.
„Jsi naštvaná?" hádá mylně důvod mého odmlčení. „Jsou to jen dvě kapičky, určitě půjdou vyprat, neboj."

„To je dobrý," odmítnu jeho starost, ale do smíchu mi moc není. Na tatami se mezitím vystřídají tři dvojice dívek, načež těsně před vyhodnocením předvedou své umění úplně mrňaví kluci, s bídou devítiletí, leč šikovní. Napadne mne, že Pavel dosáhl všeho, co dosáhnout chtěl. Získal černý pásek, dělá trenéra malým klukům zblázněným do bojového sportu, vypadl hned po vojně z nenáviděných Račic, pracuje v autoservisu, je samostatný a na nikom nezávislý.
Také dnes získá za svoje výkony putovní pohár. Potěšeně ho zvedne nad hlavu, aby si ho mohlo obecenstvo prohlédnout, a přelétne očima diváky v hledišti i na galeriích, Rychle ustoupím za Matěje. Nemusí mě vidět. Stačí, že vidím já jeho. Karolína měla pravdu, Pavel je muž se vším všudy.
„Zbývá chvilka," uvědomí si Matěj při pohledu na hodinky. „Pojď, zajdeme za klukama do šatny."
„Ne," řeknu prudce. Nechápavě se na mě podívá.
„Musím na autobus," omluvím strohost odmítnutí. „Ještě je čas…"
„Nechce se mi potom utíkat," bráním se. „Klidně půjdu na nádraží sama, pokud o pokec s klukama nechceš přijít!"
„Blbost," zazubí se. „Chtěl jsem tě s nimi seznámit. No, někdy příště."
Dojde mi to: chtěl se se mnou pochlubit. Tomu pravému!!!
Stejně jsem podivně zamlklá, a tak při loučení nezavdám podnět k něčemu víc než jen pouhému ahoj.
„V úterý, Radko!" volá za odjíždějícím autobusem. Víc mu nerozumím, ovšem dovtípím se, kde se sejdeme. Zamávám mu. Sekla jsem se, když jsem tvrdila, že Pavel dosáhl všech svých cílů. Jedním z nich jsem byla já! Jenže… to je stará

historie, zatímco ta s Matějem je nová a docela slibně se rozjíždí.
Ten den mě čeká ještě další překvapení. Nejen že spolu naši náhle nemluví, ale dokonce si táta připravuje ležení v obýváku! Popuzeně pozoruji, jak kožený gauč neuměle pokrývá prostěradlem, přináší deku a polštáře. Nejprve chci vybuchnout, načež si všimnu jeho zachmuřeného výrazu a očí štvance. Přijde mi ho strašně líto. Tahle utrápená figurka v puntíkovaném pyžamu, kterou vlastní manželka nepustí do ložnice, je muž, jenž v soudcovském taláru zosobňuje spravedlnost a zákon, před nímž se všichni třesou?
Přisednu si na kraj lůžka.
„Tati?“
„Ano?“
„Chtěla bych se ti omluvit,“ dostanu ze sebe. „Odpoledne jsem vyjela. Promiň.“
„Měla jsi pravdu, Radko,“ prohlásí zamyšleně.
Čekám, že bude v hovoru pokračovat, ale k ničemu víc se nemá. Chvíli rozpačitě sedím, načež si všimnu knihy, co máma četla před Tomášovou návštěvou a dosud se válí napůl schovaná pod gaučem. Zvednu ji, abych ji položila na stolek. Bilance ve čtyřiceti, hlásá její titulek. Do háje!!!
„Tati?“
„Hm?“ Mne si oči, obolavělé z kontaktních čoček. „Mamka na tebe žárlí, víš to?“
Pousměje se: „Ta má nápady, viď? Podívej, jak vypadám. Bříško schovávám pod sakem z posledních sil, kolikrát se málem udusím, jak moc ho musím zatahovat, vlasy mi nezadržitelně řídnou, dioptrie potřebuji stále silnější… A Alena si myslí, že se o mě mladá děvčata perou, nebo co.“

„A je to pravda?“
Pohlédne na mě takřka pobaveně. „Na rovinu, Radko. Ty bys chtěla chodit s takovým páprdou, jako jsem já?“
Nevychovaně se uchichtnu. „Ani za nic! Ačkoli, tati, s tím páprdou dost přeháníš. Stále jsi čupr chlapik, víš?“
„Ale ty ode mě něco potřebuješ?“ vtipkuje.
„Neboj, tahle lichotka tě nebude nic stát,“ usměji se.
„Skutečně, Radko,“ zvážní. „Maminka je poslední dobou moc přecitlivělá. Hledá mermomocí problémy i tam, kde nejsou. Nikdy jsem jí nebyl nevěrný a nikdy nebudu. Nemám to zapotřebí. Alena si může spočítat, že bych si to v mém postavení nemohl dovolit, i kdybych chtěl, natož se sekretářkou ve věku vlastní dcery, jako že to nechci. Její nedůvěra mě uráží. Po tolika letech spokojeného manželství tím víc.“
Vše, co řekl, je logické. Do prkýnka, copak to máma nevidí?! Ne, protože si nic vysvětlit nenechá, ušklíbnu se.
„Ono je toho na ni najednou asi moc,“ pokusím se jí zastat. „Tomášova ženitba s ní pořádně zamávala.“
„Hm.“
„Jenže Tom je v právu.“
„Hm.“
„Taková mizerná odpovědí mě má uspokojit?!“
„A co chceš slyšet?“
„Nic,“ odseknu. „Dobrou noc.“

Ivoš Doležal se tváří jako svatoušek. Blátivý výstup s traktoristy a zapadlým autem zapomenut, znovu si vykáme a já zadoufám, že dnešní výuku přežiji bez újmy na zdraví.

„Nikam se nehrňte," zarazí mne, když chci dupnout na plyn a vyřítit se z nádvoří autoškoly, abych co nejdřív zmizela z Hančina nenávistného pohledu, jímž mě častuje z cvičného zeleného Favoritu. Kdyby fungoval princip přenosu energie myšlenek jako v Matějově povídce, byla bych dávno tuhá!
„My nikam nejedeme?" otáži se překvapeně. „Mám mít dvě hodiny, takže bych ráda…"
„Nepřijdete o ně. Vidíte támhle ty kužely?"
Zaostřím na plochu ve druhé části nádvoří vyznačkovanou bíločervenými gumovými kužely. „Jo…"
„Výborně. Tak alou k nim."
Dělat divadlo přihlížejícím čumilům, to je moje! Nicméně v téhle situaci je Ivoš pánem, nezbývá mi než poslechnout. Obezřetnou desítkou se přiblížím ke zmíněným kuželům, a když jimi chci se zařazenou jedničkou vykrosit slalom, zarazí mě podruhé. „Pozpátku," řekne totiž.
„Mám couvat?!"
„Samozřejmě," zazubí se pomstychtivě. „V couvání totiž máte značné slabiny, Radko."
„Nikdy couvání potřebovat nebudu," zabručím.
Ivoš se tomu směje jako vtipu. „Občas se stávají v životě i takové situace, kdy je třeba někam strčit prvně zadek, potom teprve hlavu. A ten váš je obzvlášť hezký. Musíte si to natrénovat, abyste si ho někde nenaklepala. Anebo ho někdo nenaklepal vám."
Blýsknu po něm očima. „Nechte si ty oplzlosti, jo."
„Myslím u automobilu," dobírá si mě. „Tenhle Favorit je skoro nový, zadeček má hlaďoučký, nepomačkaný."
„Tss," ušklíbnu se, vykroužím na nádvoří otočku, zařadím zpátečku, křuch, očešu přitom pár ozubených koleček, málo

jsem sešlápla spojku, Ivoš se zatváří, jako bych mu rvala vnitřnosti bez anestézie, a neohroženě vjedu mezi první dva kužely. Nevím, kudy se mám dívat dřív, zda vnějším zrcátkem nebo tím vnitřním, nevidím na ně beztak žádným, takže třetí kužel odsunu, čtvrtý povalím, pátý přejedu a…
„Dost! Proboha, Radko, přece nejste úplný jelito."
Zalapám po dechu. „Poslyšte –"
„Klídek," přeruší mne a k mému údivu mi začne vysvětlovat, kterak couvat tak, aby to bylo nejlépe. Tyhle dvě hodiny, jež do poslední minuty a dalších deset navrch strávíme na nádvoří, patří k nejtěžším ze všech, ale na druhou stranu musím připustit, že jistý pokrok je znát. Kdyby nic jiného, tak povalím až osmý kužel, ne pátý.
Nakonec mě doveze z vlastní iniciativy na nádraží, protože se zmíním, že kvůli prodloužení výuky nestihnu autobus. „Díky," rozloučím se s ním a jeho nezvyklou ochotu odměním úsměvem. Prvním v naší společné historii!
„Takže v pátek. Nashle, Radko."
Nejsem si jistá, zda mluví o závěrečných zkouškách či spíš plánovanému večírku na rozloučenou.

V. KAPITOLA

V polední pauze se v naší třídě objeví čtyři kluci, z toho tři ze sousedního gymplu. Jejich příchod vyvolá všeobecný poprask, jelikož vidět mužského ve vyloženě dívčí škole je událost sama o sobě, natož když jde o místní idoly, čtvrťáky Lukáše, Vítka a Roberta, a hlavně Dominika, který maturoval už vloni a momentálně se fláká někde na vysoké.

„Nazdar, dámy," mává Dominik pažemi. „Věnujete mi chvilku pozornosti?"
Kdyby chvilku, uchichtnu se v duchu, 99 % spolužaček by mu věnovalo mnohem víc, jenom kdyby projevil zájem. To jedno procento představuji já. Dominik není můj typ, dost si na sobě zakládá, především na dlouhém světlém a po trvalé zkreplém háru, a myslí si, že dostane každou děvenku.
Kluky nutno brát coby zástupce organizačního výboru Majáles, jež jsou jako obyčejně v režii jejich gymnázia. Musím uznat, že co se týče programové skladby, bude opravdu bohatá, přibyla nejrůznější lákadla, např. „softwarová válka", jak nazývají klání v počítačových hrách, jiné disciplíny, jako je třeba soutěž v pojídání špaget či piják pivního moku, převzali z loňska, o večerní diskotéce nemluvě.
„No a to nejdůležitější, volba královny a krále Majáles," dokončí Dominik.
„S tím jsem přišel za tebou, Radko."
„Za mnou?" podivím se. „Byla jsem královnou vloni…"
„Právě proto!" zvedne ukazovák. „AŽ do příští soboty jsi mou zákonitou manželkou, takže mě v tom nemůžeš nechat samotnýho. Jde o korunovaci nového krále a nové královny."
„Zákonitou manželkou," ušklíbne se Věra s nevolí.
„Jaká byla svatební noc?" vyzvídá sarkasticky Hana. Dominik na mě zamrká.
„Super." Významně si přejedu hřbetem ruky pod nosem. Utřel, chlapec, a dlouho mi to nemohl odpustit. Dokonce mě jeho uražená výsost přestala zdravit! Vítkovi moje gesto neujde, pobaveně se s Robertem rozřehtají, Lukáš se tváří zlomyslně. Pověst Casanovy gymnázia mým odmítnutím totiž značně utrpěla a on mu to přeje. Dominik si myslel, že jsem

mu dala kopačky kvůli Pavlovi, který na Majáles přišel a vyprovázel mě domů, ale nebyla to pravda. Doprovodil mě ve vyloženě přátelském duchu, ostatně tak, jak se ke mně choval po svaté štědrovečerní nocí, kdy jsme se po několikaměsíčním rozchodu potkali na půlnoční a on napřáhl ruku ke smíru. Tehdy jsem bláhově zadoufala, že bude všechno jako dřív! Majáles byla poslední akce, které jsme se zúčastnili společně, coby kamarádi. Nedokázal strávit mou zradu. Dominika bych poslala do kytek už proto, že bych nepřežila pocit být jednou z davu, dalším zářezem na pažbě jeho sexuálních úspěchů.
„Musím u toho bejt?“ informuji se otráveně.
„Jasně,“ tvrdí vehementně. „Kdo by předal korunu?“
Posměšně se otočím ke svým spolužačkám. „Některá z nich. Podívej, jak se na to třesou!“
Holky zasyčí jako hejno potrefených hus, načež tomu Vítek natrhne gatě, když řekne: „Nešálíš? Korunu musí předat královna, ne nějaká Šeredka!“
Čímž si moje spolužačky znepřátelí navždycky. Nezdá se, že by mu to nějak vadilo. Výborně se bavím!
„Jo,“ uvědomí si Robert. „Zapomněli jsme na novou atrakci – volbu Miss maturita. Týká se holek ze všech tříd, které letos maturují, takže to je pro vás, dámy, jak dělaný.“
„Spíš pro Radku,“ soudí Dominik a hledí mi do očí tím svým žhavým pohledem, při němž holkám měknou kolena. Já jsem imunní, všechny tyhle fígle vyzkoušel už vloni, opakuje se.
„Vážně, Radko, příhlas se,“ přemlouvá mě Vítek.
Je to příjemné, tak strašně je to příjemné! Schválně okolkuji: „Jo, a udělám si ostudu, co?“
„Ty?!“ vyhrknou trojhlasně.

„Kdo jinej by měl vyhrát, když ne ty?“ doplní Lukáš. „Vždycky vyhrává ta nejkrásnější. V porotě budou kluci maturanti, ne profesorky, takže bez obavy, že by soutěž nebyla regulérní,“ vysvětluje Vítek.
Doslova se pasu na závisti spolužaček. „Uvidíme.“
Kluky vyžene teprve zazvonění na první odpolední vyučovací hodinu.
„Každopádně nezapomeň na tu korunovaci!“ volá ode dveří Dominik, přičemž neopomene potřást blond hlavou. Svému královskému choti věnuji blahosklonný úsměv a tím víc se těším do knihovny, kde na mě bude čekat Matěj. Třeba už proto, že svým mikádem, které se mi mimochodem líbí mnohem víc než lví hříva, tak trapně nepohazuje.
Dojíždění je čím dál úměrnější. Začátek května se ohlásí nečekaně vysokými teplotami, rtuť teploměru za jediný den překoná rozdíl dvanácti stupňů! V autobuse je infarktové prostředí. Cítím, jak mi po zádech tečou čůrky a šaty v podpaží vlhnou odpornými mapami potu. Utěší mne jedině fakt, že do školy pojedu už jenom patnáctkrát! Potom svaťák. 5. června maturita a… ádié.
Celá zničená se dopajdám domů, hodím batoh do svého pokoje a než zatočím do koupelny, abych tělo zbavila slaného povlaku, zachytí můj nos kouř. Zpozorním. Něco se pálí! Rychle vběhnu do kuchyně, která je plná černého dýmu, jenž mě nutí vykašlat si plíce z těla, z keramické plotýnky rozpálené doruda stáhnu chňapkou kastrůlek se zbytky zuhelnatělé hmoty neznámého původu, a protože je ze sady drahého sanitárního nádobí, položím ho do dřezu a napustím na něj vodu, jen to zasyčí. Poté vypnu sporák, otevřu okno dokořán, zapnu digestoř a vydá se hledat matku. Podle vzdálené hudby,

linoucí se z levé části domu, nemusím být stopařem z kmene Siouxů, zamířím rovnou do salonu Venuše.
„Mami?“ Někdejší druhý obývák, lépe řečeno pokoj pro hosty, kteří k nám nikdy nepřijeli, naši jsou totiž samotáři a krom Máchovic rodinky s nikým přátelské vztahy neudržují, se před časem změnil v kosmetický salon a příčka ze sádrokartonu ho předělila na malou útulnou čekárnu a větší, ještě útulnější studio, jak své továrničce na krásu máma pyšně říkává. Je fakt, že prosperuje víc než slušně a jak se na začátku svého podnikání bála o zákaznice, dnes je musí odmítat, protože by z časových důvodů všechno nestihla. I tak jsou objednací lhůty pěkně dlouhé, máma je totiž vyhledávanou odbornicí.
„Tady není,“ oznámí mi dr. Michalová, gynekoložka z místní nemocnice, listujíc v čekárně máminou Burdou.
Zápach, jenž mne přivítá na prahu salonu, mě málem porazí. Proti němu byl i kouř ze spáleného jídla rajskou vůní! Snažím se dýchat pusou a navíc přes papírový kapesníček, co honem vytáhnu z kapsy, abych zjistila, že za žádným ze dvou paravánů diskrétně oddělených boxů se mamka neskrývá. Na zákaznickém křesle si hoví tlusté stvoření ženského pohlaví, jak usoudím ze dvou boulí ňader, leč o koho jde, nejsem s to rozpoznat, protože má vlasy stažené širokou čelenkou a obličej popatlaný nánosem nahnědlé hmoty.
„Dobrý den,“ pozdravím. „Mamka si někam odskočila?“
„Už je pryč pětatřicet minut!“ houkne osoba nakvašeně. „Povídala, že ta maska musí působit deset minut, a zatím…“
„Seženu ji,“ slíbím a s úlevou smrdutou díru opustím. Panebože, ta ženská se z dlouhého čekání snad zašvihla! Proběhnu celým domem, mrknu do garáže i do sklepa. Nikde ji neobjevím! Do ložnice nakouknu úplně naposledy, nedovedu

si představit, proč by měla být v pracovní době zrovinka tady, a vida, je. Dokonce leží, hlavu zabořenou v polštáři.
„Mami!“ polekám se. „Co je ti? Udělalo se ti špatně?!“ Protože neodpovídá, vrhnu se k ní a násilím jí uzmu polštář, který k sobě tiskne. Zděsím se. Vypadá hrozně!!! Bledá, strhaná, rozcuchaná, uplakané oči zateklé a zapadlé, make-up rozmazaný po tvářích i povlečení polštáře.
„Co se ti stalo?!“ zatřesu s ní. „Zavolám záchranku…“ Tohle ji vyburcuje. Chytí mne za ruku.
„Ne, Radko! Nic mi není. I kdyby, doktoři mí nepomůžou…“
Nikdy jsem neviděla vlastní mámu brečet. Slzy v jejích očích, ať už od smíchu, strachu či dojeti, to ano, ale to, co mi předvede, je zoufalý, vzlykavý a hysterický pláč, který mnou zamává.
„Ježíšmarjá, tak co je?“
„On zase odjel…“ dostane ze sebe.
„Tom? Ale mami, vždyť to bylo v neděli a dneska je čtvrtek. Přece si to nebudeš tak moc brát…“
„Táta!“ vyhrkne a znovu není na dlouhou dobu schopná rozumného slova.
Maličko se mi uleví. Původně jsem se vážně bála o její duševní zdraví! Z prázdné garáže jsem usoudila, že táta dosud nedorazil, jenže ono to muselo být jinak. Přijel, mamka mu chtěla v přestávce působení pleťové masky ohřát teplou večeři, kvůli něčemu se pohádali, táta znovu odjel a mamka se sesypala. Zapomněla na zákaznici i na sporák.
„Seber se,“ domlouvám ji. „Musíš do salonu!“
O tom, že málem zapálila celý dům, zatím pomlčím. Mamka se snaží vzchopit, chce si otřít tvář, ale ruce se jí chvějí tak děsivě, že neudrží ani kapesník.

„Skočím pro Vandu," navrhnu řešení.
„Ne! Nesmí mě vidět… takhle…"
„Ta tvoje pýcha, vaše věčný soupeření!" ušklíbnu se.
„Přines mi bellaspony… V zásuvce prádelníku…" Netušila jsem, že užívá prášky na nervy! Patrně tajně, když je má schované mezi podprsenkami! Podle prázdných papírků, ze kterých drobné zelené prášky vyloupává, zjistím, že už snědla tři balení! Za jak dlouho?! Do skleničky napustím čerstvou vodu a musím ji mamce podržet u úst, sama by ji rozbryndala. Posloužím jí ještě namočeným ručníkem, jenž jí přiložím na čelo i opuchlé oči.
„Lež," nařídím. „A hlavně už nebreč!"
„V salonu mám zákaznice," namítne chabě. „Vyřídím to."
Paní Michalovou pošlu domů rovnou, mamce se udělalo nevolno, což ona jako lékařka (ač přes jiné orgány než je žaludek) pochopí, zákaznici na křesle musím ze zaschlé, notně zatvrdlé a především šíleně smrdutá masky málem vysekat majzlíkem. Div u toho nehodím šavli! Teprve když babu omyji heřmánkovým odvarem, zjistím, že jde o paní Nevyklovou, manželku majitele největšího řeznictví v okolí. Té se moc důvody máminy nepřítomnosti pochopit nechce, tím méně omluvit, uklidním ji teprve tím, že jí nakydám na pleť drahý výživný krém s kolagenem a odpustím jí platbu za poskytnuté služby, jelikož v nejmenším netuším, kolik která procedura stojí, přestože mám k dispozici mámin ceník.
Když v salonu zamknu a na dveře domu pověsím cedulku Z technických důvodů pro dnešek zavřeno, upaluji zpátky za mamkou. Prášky zabraly, zastihnu ji tvrdě spící. Chvíli se na ni jen tak dívám a není mi zrovna lehko na duši. Probudí se teprve v osm večer, vypije si hořkou černou kávu, omyje si

unavený obličej, a aniž by mi cokoliv vysvětlila, prý to není moje starost, si zase jde lehnout. Namíchnu se. Snad mám právo vědět, o co tu jde, ne?!
Čekám tedy na tátu. Pobouří mne, když se vrátí teprve v devět hodin! „Kdes byl?!“ vybafnu na něho místo pozdravu.
Lekne se, až sebou trhne. „Radko,“ oddychne se. „Proboha, chceš mi způsobit mrtvici?“
„Promiň,“ omluvím se. „Já… Jsem nervózní.“
„Snad ne hysterická po mamince?“ pokusí se o špatný vtip.
„Řekneš mi aspoň ty, co se tady dělo?“
„Pořád totéž,“ vzdychne, přisedne si ke mně a přivine k sobě. „Já ti nevím, ale někdy si připadám jako v blázinci. Sotva přijdu z práce, první, co slyším, jsou výčitky a obviňování… Nemám zapotřebí nechat se pucovat jako malej kluk pro nic za nic. Když už je mi odmítáno i jídlo, pak… Zajel jsem si na večeři.“
„Mamka prožívá kritický období,“ zastanu se jí, ačkoliv s tátou cítím, dovedu si představit, jak jsou mu všechny ty výčitky a řeči protivné.
„Krucinál,“ rozčílí se, „jiným ženským je taky čtyřicet!“
„Je, ale… ona si to moc bere.“
„Jiný ženský taky stárnou – a stárnou v klidu.“
„Ve čtyřiceti se nestárne,“ namítnu.
„Nemůže si myslet, že bude pořád jak dvacetiletá holka!“
„Ona si to určitě nemyslí, ale nechce to slyšet.“
„Celej život nedělám nic jinýho, než plním každý její přání, řídím se podle toho, jak ona píská. Jenže teď už přehání, mám těch jejích vrtochů po krk.“
„Třeba to nejsou vrtochy, tati,“ snažím se. „Možná je máma nemocná…“
„Nemocná? To budu já! Mně tak akorát přivede do hrobu.“

„Vážně, užívá prášky na nervy.“
„Hm, tak na tohle nemám nervy já,“ ujistí mě. „Nemůžu za mladou sekretářku, ani za Tomáše… No nic, jdi spát.“
„A ty?“
Ukáže s kyselým úšklebkem na gauč. „Taky. Už si na tohle Záhořovo lože zvykám, neboj.“
„Dobrou,“ brouknu.
„Zítra děláš zkoušky v autoškole, vidí?“ Přikývnu. Jsem ráda, že si na mě vzpomněl!
„Držím pěsti. Odměna bude stát za to.“
„Už se těším,“ ujistím ho. Přesto na obsah rozhovoru musím myslet ještě v posteli. Táta má pravdu, uznávám, leč jeho přístup se mi moc nelíbí. Podle mého je mamka nemocná!
Závěrečných zkoušek se bojím přesně tolik jako před týdnem připouštěcích. Tedy vůbec. V naprostém klidu a pohodě se posadím do jedné ze zadních lavic, vyženu Tadeáše, který si chce přisednout, slovy sedí se po jednom, uchopím propisku a směle čelím Mirkovým nabídkám.
„Dneska to klapne, Radko,“ vnucuje mi papírovou harmoniku popsanou prý zaručeně správnými výsledky testů. „Známe svoje lidi,“ nevěřím mu.
„Vážně! Ten policajt zjistil, který půlky patří k sobě, takže mě nemůže nic zaskočit.“
„A co když tentokrát dá správný testy? Neroztrhaný?!“
„No… To snad ne!“
Pobaveně se zasměji. „Ty ses neučil?“
„Včera ne, jenom v úterý, kvůli těm opravným…“
„Tak vidíš. Něco ti v hlavě určitě zůstalo,“ těším ho. „Hele, zastrč si svoje esa zpátky do rukávu, já je vážně nepotřebuju.“

Mirkovi jsem nasadila brouka do hlavy, civí na mě dost zarputile, vrátí se do své lavice a na posledních pár vteřin se zahloubá do vyhlášky. Zavrtím nad ním hlavou. Kdyby se učil rovnou, mohl si všechny tyhle nepříjemnosti ušetřit.
V učebně se nás sejde víc než minule, pročež se v některých lavicích tísní dva adepti. Na mě vyjde Hanka. Nerada, ale protože jí zkoušející tohle místo konkrétně určí, neodváží se protestovat. Pro jistotu si odsedne na úplný krajíček, nad svůj test, mimochodem dostaneme neslepované ze dvou půlek, takže se z Mirkova místa ozve srdceryvné áchnutí, skloní se co nejníž a ještě druhý dvojlist nadzvedne coby neprůhlednou bariéru, abych ani náhodou nic z jeho práce neobšlehla!
„Tos odkoukala od mistra Beana, ne?“ vzpomenu si na epizodu ze seriálu vynikajícího anglického komika Atkinsona.
„Pch,“ udělá povýšeně.
„Těžko budu opisovat výsledky z testu cé, když sama mám děčko. Logika, Haničko.“
Dojde jí přehmat, kterého se dopustila, lehce zčervená, ale pro formu nechá druhý dvojlist zvednutý.
Zkoušející stiskne stopky. „Prosím, začněte.“
Rozhodnu se to Haně natřít, pustím se do testu s vervou úderníka. Ostatně, Hanka také! Je to boj jako o život! Přední stranu otázek vyplníme nachlup stejně, druhou rovněž, při třetí získám vteřinový náskok, který u čtvrté zdvojnásobím a při testech z techniky a zdravotnictví zvýším na zhruba třicet vteřin. Neubráním se pocitu vítěze, když nesu první z celého kurzu svou práci ke stolu. Na kontrolu nemám čas, Hanka je mi v patách, ostatně, jsem si jista, že mám vše správně.
Tím víc jsem šokovaná, když zkoušející zakroužkuje červeně testovou otázku číslo patnáct týkající se dálkové návěští, a co

hůř, čtvrtou otázku v technice! Na výsledku zkoušky to samozřejmě nic nemění, se ztrátou dvou bodů projdu stejně jako bych měla plný počet, ale v duchu si nadávám pěkně ostrými slovíčky, jelikož Hanka zaboduje bez chyby! Rázem je můj náskok smazán a ona si připadá jako hvězda. Přečtu si inkriminované otázky znovu. No jistě, byla jsem zbrklá, nic víc! V návěští jsem zakroužkovala B místo A, přičemž vím, že tam patří A! Ještě jsem si to při čtení otázky říkala, pak jsem se podle všeho jednoduše nestrefila. V technice vznikla chyba z jiného důvodu, totiž v rychlosti, ve které jsem ji četla, přehlédla jsem, že jde o dvoutakt, ne čtyřtakt, jak jsem si bláhově myslela!

Mireček proleze s odřenýma ušima, totiž přesně na hranici výše bodů, při které je zkouška uznána za zvládnutou.

Z jízd mám trochu vítr, takže při postávání na nádvoří, kde čekáme, až na nás dojde řada, jsem nervózní.

„Prosím tě," diví se mi Tadeáš. „Urban je chlap, policajt taky jenom chlap a Doležal primo děvkař, vyhrň si tu mini ještě o kousek výš a není co řešit."

„Kdyby to pomohlo, pojedu třeba ve spodních kalhotkách!"

„Co má říkat Vaníčková?" přidá se Zbyněk. „Jezdí jak ponocnej a sexappeal záchodový mísy! A taky chce řidičák."

K jejich smíchu se nepřidám, pouze zavrtím hlavou. Na nádvoří právě přijíždí modrý Favorit s ruměnou Vaníčkovou za volantem, Ivošem v pozici instruktora a zkoušející komisí na zadním sedadle. Zastavit se jí podaří až na druhý pokus, totiž nejprve vypne motor, a protože nemá vyřazeno, auto směšně poskočí, nicméně z jejího spokojeného výrazu poznám, že komisi o svých schopnostech přesvědčila i bez minisukně.

„Slečno Stachová?" pozve mě Ivoš oficiálně.

„Zlom vaz," přejí mi kluci.
„Jim, ne sobě!" dodává Tadeáš.
Neotáčím se, mám oči jenom pro vrchnost v automobilu. „Dobrý den, já jsem Radka Stachová," zacvrlikám roztomile, a ačkoliv jsem vždycky tvrdě opovrhovala protekcí, toužebně si přeji, aby jim jméno mého táty něco říkalo!
„Sedněte si," setře mě Urban. „Tolik času nemáme."
S úsměvem na tváři předpisově nastoupím, přičemž nenápadně vyhrnu sukénku o maličko výš (co kdyby na tom něco bylo), a upravím si zrcátko, přes které mrknu na policajta. „Jsem připravená."
„Nastartujte, vyjeďte ven, na křižovatce rovně a na další u Elitexu doprava," diriguje Urban.
Poslechnu ho, dám si záležet na plynulém rozjezdu, při výjezdu z brány autoškoly raději zastavím, přestože tam není stopka, jelikož si nejsem jistá, zda bych stihla za jízdy přibrzdit, přeřadit, vyhodit bunkr a ještě sledovat provoz, zařadím se do prostředního pruhu a před Elitexem do pravého. Myslím, že mi to jde dost slušně, což ostatně Ivoš potvrdí povzbudivým mrknutím, takže se přestanu chvět, získám zpátky pošramocené sebevědomí a s bravurou sobě vlastní zvládnu nejfrekventovanější křižovatku na Palachově náměstí, kde ze mě ondyno Papričková málem dostala psotník. Směr cesty udává šéf autoškoly, policajt mlčí, a když ho nenápadně zkontroluji přes zrcátko, proč je, proboha, zticha, zjistím, že se mi uličkou mezi předními sedadly dívá na nohy v elegantních tmavých punčochách. Dělám jakoby nic, ovšem v duchu jsem přesvědčena, že mi k získání řidičáku vůbec nic nebrání!
„Tady byste mohla zacouvat mezi dvě stojící vozidla," napadne Urbana v jednosměrné ulici u nemocnice.

Bodne mě u srdce. Couvat? A mezi auta zaparkovaná podél chodníku u nemocničního plotu?! Vždyť do těch škvír, co jsou mezi nimi, bych se pozadu nestrefila ani s tříkolkou, natož s Favoritem! Hodím po Ivošovi bezmocné SOS. Zabere to, ohlédne se přes rameno a namítne: „Za námi je kolona aut, zbytečně bychom způsobili zácpu."
Vděčně přikývnu, profrčím jednosměrkou, napojím se na hlavní a pro jistotu se stále držím v prostředním pruhu, jen abych se zbytečně neochomýtala v blízkosti chodníků.
„Doleva," šeptne Ivoš ve chvíli, kdy se Urban rozhlíží po vhodném místečku k couvání. Nemusím ani zpomalovat, protože na semaforu svítí zelená, prosvištím křižovatkou. „Znovu…"
Dojde mi, kam mě směruje – zpátky do autoškoly!
„Zkuste teda zacouvat do…"
Než Urban, ten nezmar, dopoví, vjedu na nádvoří, zatáhnu ruční brzdu, vyhodím rychlost na neutrál a otočím klíčkem.
„Mohla jste zacouvat do brány," vyčte mi.
Omluvně vykulím na nemluvného policajta oči. „Musím…?"
„To je v pořádku," usměje se. „Couvat bude další. Hodně štěstí, slečno, ať takhle pěkně najezdíte tisíce kilometrů."
„Děkuji!" vyzubím se na něho, vysoukám se z vozu a poskytnu mu podívanou na mé nohy v plné parádě, když si rádoby cudně chci stáhnout sukničku a ona mi, myška, vyjede ještě výš. Ivoš má pusu od ucha k uchu.
„Dobrý," ocení kluci můj herecký výkon.
„Mám ho!" jásám a zvednu vztyčený palec do výšky.
„Jak jinak," zubí se Tadeáš. „S takovou postavou…"
Náhodou, nebýt Ivoše, nezachránil by mě ani svatý Petr, natož minisukně! Hanka, která mě v zeleném autíčku vystřídá, má

džínsy, takže se ani příliš nedivím, když ji pozoruji, jak na Urbanovo přání couvá z autoškoly!!!
O hodinu později si málem s nábožnou úctou prohlížím kartičku s mou fotkou zatavenou do celuloidu. Paráda! Jsem zvědavá, čím naši tenhle výkon odmění!
„A jdeme slavit," čapne mě rozradostněný Mirek za paži.
„Ale já musím domů," namítnu chabě.
„To musíme všichni," ujistí mě Tadeáš, jenž mě chytí za druhou, a už mě vlečou rovnou ke Galaxii, kam směřuje celý náš kurz krom dvou jedinců, paní Vaníčkové, na kterou čekají před bránou autoškoly vnoučata, a inženýra Kadlece, patrona, co s námi za celou dobu konání kurzu neprohodil slovo.
„Někdy!" doplní Zbyněk, zavěsí se do Ireny a hurá.
„Ivoše jste nepozvali?" zajímám se v šatně Galaxie, mezi mládeží nejoblíbenějšího podniku ve městě.
„Přijde později, prej jen co se urve," uklidní mě Mirek. „Hana tam na něho čeká, aby ho přivedla."
Spokojeně kývnu a odskočím si k telefonnímu automatu. „Stachová," ozve se mámin hlas na druhém konci linky.
„Mami, mám řidičák!"
„Vážně? Radko, to je skvělé!" zajásá spontánně. „Aspoň tohle že se povedlo…"
Jsem ráda, že se po včerejšku srovnala a raduje se se mnou, ale tomu příslovci nerozumím. Vyptávat se po telefonu je na dlouhé lokte, tím spíš, že se mi na displeji rozsvítí varovný nápis VHOĎTE DALŠÍ MINCI. „Mami, přijedu o něco později, jo? Máme tu takový menší večírek, víš."
„Později? V kolik?"
„Nevím. Asi v devět."
„Nemá pro tebe táta zajet?"

„Ne, to je dobrý. Mami, už mi to pípá, musím končit. Poslední autobus jede v jedenáct, přinejhorším o půlnoci jsem doma…“ Vysvětlovat dál nemá cenu, hovor je přerušen.
„Radko?“ Tadeáš mě vyšel hledat. „Tady jsi. Holky hádaly, žes trhla partu a utekla.“
„Copak holky,“ uchichtnu se pohrdavě.
Přály by si, abych odjela a nezacláněla. Tak tuhle radost vám neudělám, dámy, a protože je pětka autobus v nenávratnu a já musím do osmi, než mi pojede další, přečkat, rozhodnu se bavit. Nejlépe na jejich účet! Což se mi tedy daří a ani se nemusím příliš snažit. Stačí, abych klukům z kurzu věnovala něco své přítulnosti, a mám je v hrsti! Chtějí si se mnou připíjet, chtějí se mnou tancovat, chtějí se mnou spát. To poslední nejvíc!
Žádný z nich mě ničím neuchvacuje, takže se bavím tím, že je napínám a flirtuji se všemi. Kluci se promění v roztoužené mopslíky a holky v závistivé fúrie. Paráda, ne? V půl osmé dorazí do Galaxie Hanka zavěšená do Ivoše. Mám už maličko v hlavě, přestože se snažím nic nepít, povinným přípitkům jsem neunikla. Zaregistruji Hančin triumfální výraz, a ačkoliv jsem se právě chtěla nenápadně zdekovat do šatny pro bundu a tradá na autobus, zvolím druhou variantu, totiž autobus o jedenácté. Ostatně, tenhle mejdan je veselá záležitost – a patrně teď teprve dostane ty správné obrátky!
Přijmu Tadeášovo pozvání k tanci, nechám se obejmout a dokonce ani neshodím ruce z mého zadečku, kam si je pijánko položí, protože si všimnu, že nás Ivoš upřeně pozoruje.
„Radko, ty seš ta nejhád… nejnáh… nejnádhernější baba, jakou jsem v životě potkal,“ vrká Tadeáš, kterému se pletou

nejen nohy, ale i jazyk. Na rozdíl ode mě se přípitkům nevyhýbal. Naopak, ještě je vyhledával!
„Hele, přestaň mi slintat do ucha a vzpomeň si na manželku. Ta musí bejt nádhernější, když sis ji vzal, ne?“
„Ivana?“ zaloví ve zkalených vodách paměti. „Bejvala docela pěkná, ale zůstalo jí po malým patnáct… škyt… patnáct kilo. Vypadá jak bedna kytu. Ty seš kočka, štíhlá jak proutek a přitom taková…“
„Jauvajs, neštípej!“
„… taková pevná, plná… Radko, mám prázdnej bejvák, stará je i s malým u tchýně, chceš…“
Ivoš, přestože do něho Hanka hučí horem dolem a podle mého soudu ho přemlouvá k tanci, ze mě nespustí oči.
„Jdi se vycpat,“ přeruším Tadeáše. „Ženatý neberu.“
„Ale já jsem dobrej, uvidíš.“
Násilím se vysmeknu. „Dobrej blbec.“
Nechám ho stát uprostřed parketu, poopravím si šaty na bocích, kde mě oždiboval, a zamířím k Ivošovu stolu.
„Smím?“ ukážu na volnou židličku po jeho pravici.
„Ne,“ řekne rychle Hanka.
„Jo,“ usměje se Ivoš a dokonce mi židli vytáhne, abych se mohla pohodlně posadit.
„Chtěla jsem ti poděkovat, Ivoši.“ Kvůli spolužačce přejdu rovnou na tykání. „Zachránil jsi mi kůži.“
„Byla by jí škoda,“ zazubí se a svléká mě očima.
„Máš to u mě,“ lakuji ho.
„Vážně? Takže – co za to?“ sonduje.
„Třeba taneček?“ nabídnu se svůdně přimhouřenýma očima.
„Pro začátek by to nebylo špatný,“ usměje se, vstane, podá mi ruku, a aniž by se Haně omluvil, odvede mě na parket. „Určitě

by se ti tam podařilo zacouvat, vždyť jsme to v pondělí trénovali, ne?“
„Zapomněl jsi, jak trénink dopadl?“ bavím se.
„Ty jsi šikovná holka,“ lichotí mi. „A pěkná.“
Originální tedy není, usoudím v duchu. Pak si při jedné otočce všimnu dvojice tančící ob tři páry. Ten kluk je přece… Pavla v černých džínách, bílé košili a černé kožené kravatě poznám okamžitě, jeho společnici vidím prvně v životě. Netušila jsem, že má holku! Při další otočce si ji prohlédnu od hlavy až k patě. Spíš drobná než vysoká, víc hubená než štíhlá, nenalíčená, na nose pár nezapudrovaných pih, což vypadá docela roztomile, slámově žluté vlasy s ofinou rámující oválný obličej, všechny stejnoměrně dorostlé a s konečky podtočenými dovnitř. Není to vyložená kráska, ale také není ošklivá. Taková, no, úplně normální, ohoz ani výstřední, ani drahý. Já bych ji strčila do kapsy v každém směru, a přitom… Přitom jí patří Pavlovy úsměvy, ne mně. Jak to, že tahle rána nepřebolela, i když je tak stará?
„Dělám v autoškole čtyři roky, co jsem přišel z vojny, ale řeknu ti, jsi největší kus, jakej tam kdy chodil.“
Odtrhnu zrak od dvojice opodál a podívám se Ivošovi do očí. „Chceš se se mnou vyspat, co?“
Moje otevřenost ho zaskočí, nicméně s pousmáním řekne na rovinu: „Dostalas mě, Radko. Chci.“
„Tak pojď.“
Zalapá po dechu podruhé, dokonce přestane tancovat.
„Co stojíš?“ podivím se. „Nebo už nechceš?“
Okamžitě zaktivní, chytí mě za ruku, mávne na pingla, aby vyrovnal účet, a přes Hančin pobouřený výraz mne vleče k východu.

„Ivoši? Kam jdete?“ volá za ním Zbyněk.
„Kam asi, pitomče,“ řekne mu Mirek.
Ivoš mi pomůže do bundy. Ukážu na toaletu.
„Odskočím si.“
„Utečeš,“ řekne podezíravě.
Pokrčím rameny. „Proč?“
Stejně mi nevěří, čeká u dveří, dokud nevyjdu, a zase mě majetnicky obejme. „To je nádhera,“ libuje si. „Ty a já…!“
Zůstávám při zemi. „Máš ochranu?“
„Ne,“ uvědomí si.
„Ty taky ne? Nevadí, u vchodu na pány je automat, koupím ji.“
Dosmýčí mne ke dveřím s cedulkou WC s miniaturou chlapečka z výšky močícího do nočníku. Vhodí do automatu na pánskou ochranu příslušnou minci, stiskne tlačítko a čeká, až přístroj vyplivne krabičku primeros gum.
Kdyby si zrovna v té chvíli nešel ulevit Pavel, mohlo být vše v pořádku. Přestože s tím klukem dávno nemám vůbec nic společného, neubráním se krvavému zrudnutí.
„Radko?“ osloví mne překvapeně, jelikož mne na parketu vůbec nezaregistroval. Nemohl, měl oči jen pro tu svou pipinu! „Co ty tady?“
„Já…? No… Slavím…,“ vykoktám rozpačitě.
„A je to!“ zajásá Ivoš a zamává mi před nosem krabičkou kondomů jako vzácnou trofejí.
„Jo tak,“ zapálí Pavlovi, „v tom případě nebudu zdržovat. Pořádně si tu oslavu užij!“
S námahou ze sebe vypravím slůvko díky a připadám si jako korunovaný idiot. Přestože se neotočím, v odrazu prosklených vchodových dveří ho vidím, jak nás vyprovází pohledem až před Galaxii.

Ivoš je myšlenkami úplně jinde. „Mám tu fáro," vede mě na přilehlé parkoviště. „Tady. Vyjedeme si ven."
Zabořím se do měkkoučké sedačky postaršího bavoráka. „Je tu zima," namítnu.
„Zatopím. A zahřeju tě, neboj!"
Protože to vezme nejbližší výpadovkou ven z města, topení auťáku se stihne s bídou ovlažit. První lesní cesta je naše! Okamžitě sklopí obě přední sedačky.
„Bože, ty seš krásná," šeptá vzrušeně a zkušenými prsty se dobývá pod mou bundu, šaty i prádlo. Jeho ruce příšerně studí, způsobují mi husí kůži.
„To stačí dole rozepnout," poradím mu. „Musím tě vidět a cítit… celou!"
A tak ze mě v té kose stáhne nejen šaty, nýbrž i elastické body. Na studeném koženkovém sedadle mě roztřese zimnice a mlátí se mnou po celou dobu, kdy si Ivoš umně natáhne kondom, bez jakékoliv další přípravy do mě pronikne a bezohledně pracuje na svém uspokojení, až pérování vozu povrzává. Střešním okénkem na mě pomrkávají hvězdičky ze své mrazivé výše a mně připadá, že se mi vyloženě posmívají.
Naštěstí mě netrápí příliš dlouho. Jeho přerývané dýchání se brzy změní v divoké funění a konečně vyheknutí. „Senzace," libuje si zadýchaně a snaží se mě políbit na bradavku. Jestliže mě předtím jeho doteky neuchvacovaly, teď jsou mi vyloženě odporné. Okamžitě se odtáhnu.
„Je mi zima."
„Počkej, jen co se vzpamatuju, můžeme si to zopakovat…"
„Je mi zima, neslyšíš?! Uhni," odstrčím ho.

Poslechne nerad. Zatímco se za drkotání zubů soukám do prádla i svrchního oděvu, rozplývá se, jaká to byla nádhera. „Taky se ti to tak líbilo? Na co jsi při tom myslela?“
Aby už co nejdřív skončil! „Na nic.“
„Tomu nevěřím…“
„Odvez mě domů. Bydlím v Račicích,“ poručím. „A pusť topení naplno.“
A hlavně nežvaň, nebo se z toho všeho pozvracím.

VI. KAPITOLA

Naši mi svým dárkem vyrazí dech. Čekala jsem něco velkého, pořádného, ale ohnivě červenou Corsu ani ve snu!!! Ještě když mi v hale obřadně předali klíčky s přívěskem firmy Opel, myslela jsem, že jde o nějakou kraksnu, která má nejlepší léta za sebou a do vlastního pohřbu jí zbývá stěží pár měsíců, ovšem to, co na mě čekalo v garáži, mi málem způsobilo srdeční kolaps.
„Vy jste skvělí!“ hubičkovala jsem jednoho po druhém. Z dárku jsem měla radost, tím větší, že se naši k sobě chovali nezvykle mile a dokonce pozorněji než před nástupem tátovy sekretářky, rušivého elementu našeho rodinného života. Když jsem nečekaně vlítla do koupelny pro Okenu a jelenici, načapala jsem je dokonce v dost důvěrném objetí, takže jsem zase vycouvala a vyčistila okna Corsy do vysokého lesku obyčejnými novinami. Celou sobotu jsem se s autíčkem mazlila, luxovala každé smítko z potahů í koberců, leštila autoleskem karosérii a šamponem myla pneumatiky, aby

jejich vzorek nehyzdila jediná nečistota a ony byty stále tak nádherně černé.
„Jsi normální fetišistka," prohlásila Kája, kterou jsem dovlekla do garáže v pyžamu, protože milá kamarádka měla v jedenáct dopoledne půlnoc.
„Tss," udělám přezíravě, nicméně v duchu přiznám, že chlupaté potahy na mě působí podivně vzrušujícím dojmem. „Podívej, má to pětistupňovou převodovku!"
„Hm," zívne si na plnou pusu, aniž by se namáhala položit dlaň před ústa.
„Elektrický stahování oken. Paráda, ne?"
„Hm," zívne podruhé.
„A taky airbacky!"
„Cože?" podiví se bez valného zájmu.
„Ty vaky, co se nafouknou, kdybych do něčeho narazila."
„Myslela jsem, že s tím chceš jezdit, ne bourat, haha."
„Vtipná!" ocením trochu dotčeně Kájinu poznámku. „Musíš uznat, že tohle je úplně fantastický autíčko!"
„Jo, ujde," prohlásí. „Kvůli tomu mě budíš v takhle nekřesťanskou hodinu?"
Karolína je někdy nemožná, jiné vysvětlení nenajdu. Nemá z toho pojem, když sama bude dělat autoškolu až za rok. Matěj, který vlastní řidičský průkaz už tři roky, by mít pojem mohl, ovšem na jeho tváři také neobjevím příslušné nadšení a obdiv. A to ho vedu do garáže hned poté, co u nás v neděli odpoledne zazvonil!
„Mrkni!" ukážu na Corsu pyšně.
„Vaši mají dvě auta?" zeptá se.
„Samá voda. Naši mají Sierru. Ta Corsa…"

„Sierra je docela pěknej bourák," připustí a je stále vedle. „Ale děsně žere. Do baráku bych ji nechtěl."
„Na Sierru kašli," naviguji tok jeho myšlenek správným směrem. „Ta Corsa, jo, tak ta je moje, ne jejich."
„Tvoje?"
„Moje," kývnu důrazně. „Jenom moje. Včera jsem ji dostala. Za řidičák. Naši jsou senzační, co?"
Civí na mě jak banán. „Za řidičák? Trochu nepřiměřený, ne?"
Málem se urazím! „Proč nepřiměřený? Jsem si ji zasloužila! Udělala jsem řidičák."
„Víš, kolik udělá řidičák lidí za rok? A kolik z nich dostane Corsu?"
Naštvu se. „Nevím, a ani mě to nezajímá."
Přemítavě si přeměří oba vozy. „Vaši jsou v balíku, co?"
„Kdejakej podnikatel má víc," pokrčím rameny. „Nestěžuju si, ujde to. Každopádně na své dcerušce nešetří."
„Přijde mi to… trochu… blbý."
„Co ti přijde blbý?! Že já mám Corsu a ostatní ne? Kdybys chtěl všechno brát takhle, nesměl by ses už nikdy v životě najíst, protože jak k tomu přijdou děti v Somálsku, které umírají hlady? Umřel bys radši taky hlady?"
„To je něco jinýho," namítne.
„Ale princip je týž," odseknu. „Přijel ses hádat?!"
Omluvně se usměje. „Ne, vůbec. Těším se do kina s jednou pěknou holkou, která dostala za takovou bezvýznamnost, jakou je řidičák, Opla Corsu."
„No…"
Položí mi ruce na ramena. „Corsa je bezva autíčko."
„Neříkáš to zrovna nadšeně," brouknu zklamaně.

„Do toho, jaký dárky kupujou vaši, mi nic není. Promiň. Náhodou, jsem rád. Nebudeš už závislá čistě jen na autobusu. Můžeš denně dojíždět do školy autem…“
„No, to asi ne,“ usoudím. „Bála bych se.“
„Tak aspoň za mnou,“ smlouvá. „Autobusem je to vážně otrava, jel jsem vaši linku jednou a mám toho po krk.“
„Za tebou? To bych musela jet sama tam a sama domů…“
Překvapeně se na mě podívá. „Proč ho teda máš, to auto?“
Honem hledám nějaký pádný důvod. Zvláštní, nemohu žádný najít! „Dostala jsem ho. Abych ho měla…“
„Aby se po Račicích šuškalo, že Stachovi koupili holce fungl novou Corsu?“
Zčervenám. „Matěji, zase začínáš?!“
Prsty, které má stále ležet na mých ramenou, lehce stiskne. „Jsi pěkná, když se zlobíš.“
„A když se usmívám?“ provokuji.
„Pak ještě hezčí,“ uzná pobaveně.
„V tom případě mě nerozčiluj,“ poradím mu. Chvilku čekám, co se z polodůvěrného gesta vyvine, ale protože se k ničemu dalšímu nemá, vysmeknu se a chytím ho za ruku, „Do kina zbývá spousta času. Ukážu ti svůj pokoj. A mámu s tátou, ale ne abys jim vyčetl somálský děti!“
Naštěstí se o nic takového nepokusí, veškerá výmluvnost skončí přáním dobrého dne.
„Nazdar…?“ odpoví překvapeně táta a dokonce si nasadí brýle, aby viděl, co si dceruška přivedla domů tentokrát.
„Dobrý den,“ řekne mamka a zpytavě si ho měří. Dosud jsem se jí o Matějově existenci nezmínila, je překvapená, ale jak mohu soudit z jejího výrazu, rozhodně ne nemile. Matěj se jí

na první pohled 1íbí, vypadá na slušného kluka a podle všeho také slušným klukem je.
„To jsou moji rodičové," mávnu paží k těm dvěma, co mi před víc než osmnácti lety dali život, „a tohle Matěj."
„Matěj Nývlt," představí se přičinlivě.
„Těší nás," podají si s ním naši pravici.
„Proč jsi nám neřekla, Radko, že čekáš návštěvu?"
„Protože jdeme do kina, moc dlouho se doma nezdržíme."
„Přesto," zlobí se máma. „jistě nejste zdejší, Matěji. Přijedete za ní a ona… Odkud se vlastně znáte? Ze školy?"
„Dovol?" uchichtnu se dotčeně. „Kolik myslíš, že mu je? Stejně staré kluky nevyhledávám."
„Známe se z knihovny," odpoví Matěj rozpačitě.
„Matěj tam totiž chodí studovat, víš?" mrknu na mámu.
„Opravdu?" Mamce se objeví ve tváři spokojený úsměv.
„Co studujete, mladý muži?" zajímá se také táta.
„Přírodovědnou fakultu, obor matematika – fyzika," vysvětlí Matěj a v tu ránu má vyhráno, může si být jist, že nám naši nikdy ve schůzkách bránit nebudou.
Přesně jak jsem tušila, maminka je ztělesněná spokojenost a tatínek zájem. Chvíli se Matěje vyptávají, co takové studium obnáší, chválí mu cíle, kterých chce dosáhnout, postěžují si na dceru, jež odmítá jít na pořádný obor, jak se vyjádří, zkrátka, z Matěje je během čtvrt hodiny málem člen rodiny. Napadne mne, že se vůbec nezajímají o lidskou stránku. Co kdyby to byl holkař? Křivák? Podrazák? Notorický lhář? Nespolehlivý podvraťák? Necharakterní šmejd? Anebo ještě hůř, alkoholik? Závislák na drogách? AIDSák? Jistě, je tu předpoklad, že s někým takovým bych si nezačala, ale jeden nikdy neví!

Maminka se užuž vidí, jak se hned zatepla poběží pochlubit Vandě a mezi řečí z Matěje udělá přinejmenším novodobého Einsteina, budoucího nositele Nobelovy ceny.
Káje jsem o něm řekla předem, takže se nijak vydřeně netváří, když u nás v šest večer spolu s Ondrou zazvoní. „Karolína.“
Přátelsky ho líbne. „Čau čau.“
„To je pes, ne?“ usměje se Matěj.
„Kája je kočka,“ prohodí dvojsmyslně Ondřej. „Ne pes.“
„Pes je Ondra,“ doplním jejich tlachání. „Hlídací!“
Kluky vzájemně příliš představovat nemusím, znají se. Ne moc dobře, spíš od vidění z vlaku a autobusu, protože oba studují v Praze, každý však úplně jiný obor. Kino ve čtyřech je něco, co jsem nikdy nezažila. Dokud jsem chodila s Pavlem, Kája nikoho neměla, a když už měla Ondru, neseděl jí Erik, no a nakonec jsem byla sama já. Jsem úplně nadšená, protože věčně rozesmátá od ucha k uchu od nejrůznějších poznámek a připomínek, z Ondry a Matěje jsou takřka okamžitě kamarádi, kluci vůbec s přátelstvím nenadělají takové štrapáce jako děvčata, natož aby si snad záviděli, prováděli naschvály a pomlouvali se? Ani náhodou!
K tomu všemu film Dvanáct opic, sci-fi s hrdinou z daleké budoucnosti, který se vrátí do minulosti, Matějovy prsty, jež v přítmí stříbrného plátna vyhledají mou ruku volně loženou na opěradle křesla a nesměle ji stisknou, doprovod až k našim domovům za vlahého májového večera, kdy je jaro cítit víc a víc, zkrátka, nemá to chybu!
Kája musí myslet na totéž, protože řekne: „Takovej krásnej večer, škoda jít domů, co?“
„Snad není poslední,“ pousměje se Ondra.

„To je fakt," přidá se Matěj. „Tím spíš, že za chvíli skončí semestr, a pak prázdniny…"
„Ještě dvě zkoušky," připustí Ondra.
„Vy se máte!" závidím jim.
„Nemusíš naříkat, Radko," těší mě Kája. „Vejškaři se mají nejlíp, ale ty odmaturuješ taky brzy, začátkem června!"
„No jo, jenže mě čekají přijímačky," namítnu.
„Budete mít prázdniny v červnu, kdežto já až v červenci!"
„Počkáme na tebe, a pak podnikneme něco pořádnýho, ne?" napadne Ondru a my ostatní se toho hned chytíme: Pokud mě uchvátilo jediné společné kino, jaké potom budou prázdniny, i kdybychom je měli strávit stanováním na Mácháči? Anebo šli na čundr po horách, jak navrhuje Ondra? Případně na chalupu Matějovy babičky v jižních Čechách?
„Ted už se prázdnin nedočkám vůbec," vzdychá Karolína. „Ještě skoro dva měsíce!"
„Do té doby můžeme stihnout spoustu jiných věcí," pokrčím rameny. „Například v sobotu Majáles. Musím se jich zúčastnit, takže byste mohli přijít taky."
„Zúčastnit? Jako co?" vyptává se Ondra.
„Předat korunku nové královně," pochlubím se a hodím očkem po Matějovi, co mému úspěchu říká.
„Tys byla vloni královna? Teda jo," udělá Ondra uznale.
Matěj se pousměje. „Majáles jsou puberťácký slavnosti."
Pobouřeně se nadechnu. „Náhodou!"
„Podívat bychom se mohli," plánuje Kája, Ondra je pro, a tak souhlasí i Matěj, domluvíme se na třetí hodině a ti dva se od nás odpojí. Ne nadlouho, domů se Matěj sveze Ondrovým plivátkem, jak zmodřinovaného fiátka nazývám. Ondra s Kájou se jdou totiž rozloučit k autu, zatímco mě Matěj vyprovází až k

domovním dveřím za roh. Vyčkávavě se o ně opřu. Přesně před vchodem svítí a do jinak tiché noci monotónně určí pouliční lampa.
„Dík za hezkej večer," pomůžu mu.
„Nápodobně," usměje se. „Mohli bychom se vidět dřív než v sobotu, co říkáš? Sobota je až za šest dní…"
„To není zas tak špatnej nápad," pochválím ho.
„Takže v pátek v knihovně."
Vyprsknu smíchy. „Moc jsi tu mezeru neukrátil. O den!"
„Náhodou," brání se. „Dřív nemůžu, do čtvrtka jsem v Praze. Záleží mi na každým dnu, Radko."
„Záleží?" chytím ho za slovo, teď už bez úsměvu.
„Jo," kývne vážně a přiblíží se na vzdálenost dlaně. „Tak… Jestli smím…? Sice takhle na ulici, u dveří, pod lampou… jak puberťáci…"
Znovu se neubráním úsměvu. „Co proti nim pořád máš?"
„Myslím, že už jsem z toho vyrostl," namítne. Konečně si dodá odvahy natolik, aby zrušil i tu maličkou škvírku, která nás dělila, objal mne a poprvé políbil. Jemně, jeho rty se mých sotva dotýkají. Matěj nikam nespěchá, vychutnává si tu chvilku, jako by měla být poslední, vzájemně si hrajeme na líbání a teprve když jsem dost vydrážděná, políbí mě naplno.
„No," řekne potom mile, „vlastně proti nim nemám vůbec nic."
Před usnutím se skálopevně rozhodnu: do soutěže Miss maturita se stoprocentně přihlásím!!! Kvůli Matějovi.
Jen dvě studentky z naší třídy napsaly obě písemné maturitní práce za jedna. Já a Hana! Visela jsem třídnímu na rtech, když se hned po ránu přihasil, aby nám oznámil výsledky písemek. Hana je totiž v abecedě kousek přede mnou a nevím, jak bych

přežila, kdybych dopadla hůř než ona! Naopak by to zřejmě nešlo. Ne proto, že by Hana byla neomylnou studentkou, nýbrž proto, že je dcerou ředitelky našeho ústavu, takže o jejích jedničkách nikdo nepochyboval! Jakmile se dozvěděla, co dostala, neváhala se otočit k mé lavici a zcela nepokrytě se ušklíbnout. Herečka! Určitě výsledky znala dávno předem! Tedy alespoň svoje, moje ne, jelikož poté, co třídní došel k mému jménu, vítězoslavný úsměv se přeměnil v nepřející grimasu. Jsme tedy soupeřky i nadále. Navíc od nešťastného pátečního večírku i sokyně. Podle Hany! Třída se totiž baví, nemohou mi ujít narážky, nejrůznější jedovatosti a polohlasné pomluvy. Irena se postarala o to, aby se i ty, které s námi autoškolu nedělaly, dozvěděly, že Radka je děvka. Odloudila Haně kluka a dokonce s ním odjela autem! Co asi dělali…? Zvláštní, tahle otázka trápí moje drahé spolužačky víc, než známky z písemných maturit! Možná je to odreagování. Největší napětí opadlo, žádná nedostala pětku, což nám zajistilo vstupenku na ústní, no a ty jsou prozatím daleko, takže se bavím pozorováním, jak se třída dělí na dva tábory. Ten jeden tvrdí, že jsem mrcha, která se s Ivošem vychrápala, aby ho Haně přelanařila, druhý zastává názor, že sice mrcha jsem, ale příliš namyšlená na to, abych mu to dovolila.

Zeptat se mne odváží teprve Blažena, a to po třech dnech nejistoty, ve které jsem je nechala, když jsem schválně na jejich provokace nereagovala a jen se tajuplně usmívala.

„Radko…? Dala jsi mu, nebo ne?“

Holky ani nedutají! S pobaveným úšklebkem si naházím do batůžku sešity, knížky a zbytek svačiny, načež vylovím hřeben a začnu se zdlouhavě přečesávat.

„Ts!“ odfrkne Věra.

„Co jsem vám říkala!“
„Radko?“ nevzdává se Bláža.
Podívám se na Hanu. Připadá mi, že užuž zmodrá a skácí se na zem pro nedostatek kyslíku.
„Jo,“ vysvobodím ji z jejích muk.
„Cože?! Ty ses s ním fakticky vyspala?!“
Hančiny oči se zúží do nenávistných škvírek. „Ty…“
Milounce se na ni usměji. „Byl dobrej, Hani. Zkušenej.“
Holky zůstanou paf: Víc se s nimi nebavím, hnědou rtěnkou obtáhnu obrysy rtů, pro pocit svěžesti se pošplíchám parfémem a vyrazím do šatny. Hejno slepic za mnou, možná si myslí, že jsem se přikrášlila kvůli rande a ony u toho nesmí chybět. Kačeny! Spěchám na schůzku s tátou, jelikož jsme se tak ráno domluvili. Táta dnes skončí výjimečně brzy, a protože ve středu nemáme odpoledky, svezu se s ním domů.
Zákon schválnosti stojí tentokrát na mé straně. První, co před školou spatřím, není Sierra, nýbrž zánovní BMW! Než sejdu pět schůdků od budovy školy na chodník, Ivoš vystoupí z vozu a holky se jako hejno vos nalepí na prosklené dveře.
„Ahoj, Radko,“ zavolá na mě Ivoš. „Naskoč si. Zatím jen do auta, haha, zajezdíme si. Uděláme si bytelný odpoledne.“
Panebože, jak jsem mohla klesnout tak hluboko a vyspat se zrovna s tímhle arogantním frajerem?! Kdykoliv mě přepadnou úvahy na tohle téma, bývá to především před spaním, snažím se rychle zaplašit výčitky svědomí tvrzením, že šlo o zkratovou situaci. Za normálních okolností by se to nikdy nemohlo stát!!! Zvláštní, nejde mi ani tak o fakt, že jsem v podstatě zahnula Matějovi. S tím prozatím spíš kamarádíme, láska se tomu říkat nedá. Víc mě tíží poklesek jako takový. Nesvěřila jsem se s ním ani Karolíně!

Při pohledu na Ivoše mě zaplaví vlna nevole. Přestanu svádět vinu na Pavla, říkat si, že kdyby se tam neobjevil, nedostala bych potřebu zvedat si sebevědomí. Pavel za to nemůže. Můžu za to já!!!
„Dej mi svátek," prohodím mezi zuby.
Ivoš vypadá jak po ráně kladivem. „Radko…?"
„Jdi do kytek," stupňuji svou roztomilost.
Konečně mu zapálí, „No tohle…," vydechne, načež zrudne jako krocan i na krku a zasyčí: „Co si o sobě myslíš, ty náno?! Takových můžu mít na každým prstě deset!"
„Proč teda zuříš?" ušklíbnu se. „Jdi za nimi, ne? Autoškola skončila, nepotřebuju tě. Zavěš, nejsi v pořadí."
Ivoš rudne víc a víc, oči zúžené, rty semknuté. „Víš, kolik už jsem měl ženských?! A všechny byly ženy s velkým ŽET, kterým nesaháš ani po kotníky! Mohla bys olíznout…"
„Jo," usměji se, tentokrát málem pobaveně. „Osudové ženy ti klečely u nohou! Támhle jich stojí dvacet v řadě, samá osudová láska, stačí si vybrat!" Naviguji jeho pohled na dveře školy, teď už otevřené, a spolužačky s ušima na stopkách v nich. „Třeba Hana! Podívej, jak se na tebe třese! Hančo, je volnej, přenechám ti ho."
Jmenovaná zrudne ke kořínkům vlasů, dokonce víc než Ivoš, který je rozpálený jak piliňáky. Ivoš už neřekne nic, nasedne do auta, třískne dveřmi a pneumatikami vygumuje při ostré otočce kus asfaltu. Sotva se rozplyne mrak z kouře a prachu, Hanka se nechá slyšet: „Jsi nemožná kráva! A Ivoše si koukej nechat, nemám zapotřebí nakupovat v sekáči! Obnošený šatstvo zásadně nenosím po nikom, natož po tobě!!"
Docela dobrý přirovnání, uznám v duchu, nadhodím si batoh na záda a vydám se k parkovišti u Supermarketu, kde na mě

má táta čekat. Bohužel si však jako vytahanej hadr připadám já!!! Jestliže jsem si chtěla zvednout sebevědomí, pak tím nejpitomějším způsobem, a ke všemu veškerý efekt nulový. Dokázala jsem pouze jediné. Shodit se v Pavlových očích, udusat své ego na úroveň obnošeného šatstva a dokázat si neradostnou skutečnost – jsem frigidní. Jak jinak nazvat milování, které mi nic neříká, unuděně při něm počítám hvězdy na nebi a ze všeho nejvíc si přeji, aby už skončilo?! Přesně jako s Erikem. Milování rovná se povinnost. Fuj. Jestliže z toho nic nemám já, jedině tak pocit nevolnosti a zvedajícího se žaludku, pak žádnému klukovi nedovolím, aby se na mně ukájel. Žádnému. Tohle přece nemám zapotřebí!
A ke všemu se za nechutný výstup před školou stydím!!! Přešlapuji nervózně před supermarketem, v duchu běsním, a co chvíli mrknu na hodinky. Kde je, krucinál?! Kdyby už přijel, mluvil by na mě a já bych nemusela na tu trapárnu myslet…
Jenže táta nejede. Po půl hodině toho mám po krk. Vztekle vyhrabu z postranní kapsy batůžku telefonní kartu, zamířím k jednomu z přístrojů v pasáži nákupního střediska, zasunu ji a navolím číslo tátova úřadu. Ačkoliv má přímou linku, telefony sám nezvedá, tudíž jsem nucena překousnout hovor s jeho sekretářkou.
„Radka Stachová," představím se, sotva se mi ohlásí, a přejdu rovnou k věci: „Je tam ještě táta?"
„Tady je okresní soud, kancelář doktora Stacha, ne půjčovna tatínků," prohlásí ironicky.
Všechno se ve mně vaří! „Je tam pan doktor Stach?!"
„Ano. Pracuje a nepřeje si…"
„Tak mi to k němu koukej přepnout!" zaječím, až se po mně kolemjdoucí otáčejí. „Na svou dceru má čas vždycky!"

„Na to bych, být tebou – nespoléhala," ušklíbne se, nicméně její hlas vystřídá melodická hudba a vzápětí tátův tenor. „Radko? Děje se něco?"
Málem jdu do kolen! „To se tedy děje!" odseknu nakvašeně. „Čekám na tebe skoro tři čtvrtě hodiny!"
„Vidíš," uvědomí si. „Zapomněl jsem, máme toho tolik… Je mi líto, musíš jet autobusem, pokud se nechceš domů dostat večer. Dřív se odtud neutrhnu."
„To je teda paráda! Něco si domluvíš a pak zapomeneš a –"
„Mám spoustu práce," přeruší mne.
„Pokud vím, chtěli jste jít s mámou do kina!"
„Kruci…," zakleje. „Radko, nějak to mamince vysvětli. Opravdu mi to nevyjde dřív než v devět."
„Já jí to mám vysvětlit?! Já? Proč jí nezavoláš sám?"
„Protože… protože bychom se pohádali hned dvakrát," usoudí logicky. „Nejdřív po telefonu, večer osobně."
„Jo, takže to hodíš na mě," odfrknu znechuceně.
„Radko, pochop," přemlouvá mne. „Tohle je neodkladná záležitost, nemohu se sebrat a jet domů kvůli nějakému hloupému filmu. Ušetři mě té jedné hádky, budí tak hodná."
Bez rozloučení zavěsím. Tatíček je koumák, fakt! Vymyslel si to pěkně, to se musí nechat. Na druhou stranu… S těmi hádkami nepřeháněl. Pohádají se určitě, mamka se do kina těšila, nepovažovala vybraný film za hloupý! Těžce nabytá rodinná idylka dlouho nevydržela. Nevysvětlí jí důležitost pracovního přesčasu, rozhodně ne řečmi, chtělo by to něco nosnějšího, třeba lístky na jiný film, nebo…
Při pohledu na vývěsky městského divadla mi nápad spadne sám až do klína. Prohlédnu si snímky z kusu Tři sestry,

přepočítám v duchu obsah peněženky a je mi jasné, co udělám.
Ten den však vstupenku zakoupenou v předprodeji na představení hrané příští pátek (všechny bližší termíny byly vyprodané), mamce nepředám. Jakmile totiž zjistí, že jsem přijela bez táty, má po náladě.
„Pracuje?“ opakuje po mně zapškle: „Copak zaučuje slečnu Alici tentokrát?“
„Mami,“ otočím oči v sloup, „prosím tě!“
„Mně je to jasný! Dovedu si moc dobře představit –“
„Blbost,“ přeruším ji a bez mrknutí zalžu: „UŽ proto, že táta tam zůstal sám. Sekretářka má volno. Potřeboval něco dokončit, to se přece nestalo poprvé, ne?“
Ostří máminých šípů je rázem otupené. „Zůstával v práci pokaždé déle, kdykoliv bylo třeba…“
„No vidíš!“
„Jenže to měl sekretářku Jarmilku,“ namítne. „Opravdu je tam sám? Jak to víš?“
Moje lež mě okamžitě zamrzí, protože abych jí dodala věrohodností, musím jí podepřít další. „Byla jsem tam.“ Pak se zhrozím: co kdyby jí napadlo mu zavolat? Telefon by zvedla slečna Alice a jela bych v tom s nimi!!! „Teda, není sám, protože na něčem dělají s doktorem Vránou.“
„Ale bez sekretářky?“ ujišťuje se ještě jednou.
„Bez sekretářky,“ potvrdím. Ze všech těch lži je mi nanic, marně se utěšuji, že tyhle jsou z milosti, neuškodí, spíš pomáhají. Zachrání tátu od hádky a mamku od dalšího nervování. Do očí se jí však dívat nemohu, pročež volím slabošský útěk, tedy návštěvu u Karolíny.

Ani naši sousedé nejsou bez problémů. Tím jejich je namol opilý Vojta, povalující se na terase u prozatím vypuštěného bazénu.
„Ten se zas sťal, co?“ mrknu s účastí na Káju.
„Kdyby jen to! Představ si, že štípl našim prachy, co měli připravený na ten drahej vysavač, a všechny utratil.“
„Tolik přece nemohl propít, ne?“ žasnu.
„Nepodceňuj ho,“ ušklíbne se kysele. „Něco prochlastal, zbytek prohrál na automatech a ještě ke všemu visí Přemkovi patnáct stovek, který si od něho půjčil a prohrál. Ne najednou, rozumíš, ale dneska to prasklo. Firma totiž přivezla vysavač a naši ho neměli čím zaplatit!“
„Páni,“ udělám šokovaně. „Takže jste ho nekoupili?“
„Ne,“ potvrdí. „Nebylo za co. Máma bude muset dál vytírat Vojtovy poblitiny hadrem. I když – spíš ho zabije, fakt.“
„To je přece kretén,“ ulevím si. Zaváhá. „Víš, jaká je doma atmosféra?“
Soucitně přikývnu. „Dovedu si ji představit. U nás…“ Nedořeknu, chlubit se hysterickou mámou se mi nechce. „Pojď, jdeme se proběhnout, provětrat.“
„Jsem utahaná jak kotě,“ namítne. „Do teď tu byl Ondra.“
„Dal ti tak zabrat?“ utahuji si z ní, až se mi z její tváře podaří vydolovat úsměv.
„Ne tak, jak myslíš, Raduško! Přivezl si totiž novej model, a protože usoudil, že bych o moc přišla, musela jsem jít na louku s ním.“
„Další letadýlko, jo?“ usměji se nad Ondrovým koníčkem.
„Kdyby letadýlko!“ vzdychne hraně. „Spíš padadýlko. Letadlo je od slova létat, chápeš. Jediný, co dneska odpoledne lítalo, jsme byli my dva. Jak honicí psi!“

„A tebe to baví?“
„Mě? Ani náhodou!“ ohradí se vehementně.
„Tak proč ho chodíš zkoušet s ním? Nenech se nutit, ne?“
„Nenutí mě,“ namítne. „Myslí si, že jsem do modelařiny zblázněná stejně jako on.“
„Ale proč to teda děláš?“
„Protože ho miluji,“ odpoví prostě.
Mlčím, ačkoliv s ní nesouhlasím. Společné zájmy a koníčky docela určitě vztah posilují, nicméně nikde není řečeno, že by ti dva, co spolu chodí, nemohli mít společný jen jeden a ty ostatní dělat po svém. Sice by spolu asi trávili o něco méně času, ale na druhou stranu by byli spokojenější a tím pádem by jim to klapalo ještě lépe.
Kája přemůže únavu a vyrazí do terénu podruhé. Chápu ji. Chce stejně jako já vypadnout na chvíli z domova.
Bloumám mezi regály napěchovanými knihami, a přestože se jich tu tísní tisíce, nemohu si vybrat. Tak nějak nejsem při chuti číst cokoliv, ani svoje oblíbené autory, natož snad americké bestsellery, které mi doporučí paní knihovnice v oddělení novinek. Jsem podivně rozhozená, nesvá.
„Díky, ale tohle není můj žánr,“ odmítnu její snahu. Číst o lepých hollywoodských děvách, do kterých se zamilovávají zásadně režiséři, producenti či milionáři, brr.
„Pak je tu nový historický román,“ strčí mi do ruky titul Žena pro třetího krále. Jindy bych po něm skočila, napsala ho naše autorka a týká se českých dějin, ovšem dnes není jindy.
„Hm,“ usměji se omluvně. „Snad příště. Musím se učit na maturitu…“
Chápavě přikývne a konečně mi dá pokoj, jde se věnovat potřebnějším. Tahle výmluva se mi povedla!

„Nemůžeš nic najít?“ osloví mě Matěj, nečekaně se vynořivší zpoza regálu. „Ahoj, Radko,“ hrne se ke mně, aby mě mohl na přivítanou líbnout na tvář. „Nečekáš dlouho?“
„Pět minut. Myslela jsem, že jsi v zahradě. A pak, já nečekám. Vybírám si, víš? Nikdy na nikoho nečekám.“
Usměje se pohotové odpovědi. „Koukám, co jsi toho zatím vybrala… Plnou náruč, co?“
Přestanu s ním hrát slovní tenis. „Nemám slinu. Poraď, co se čte pěkně? Potřebuju oddechovku.“
Skutečně se snaží, vodí mne od regálu k regálu, vtáhne asi třicet knih, samé sci-fi, které zase vrátím na místa. Žádná mě neupoutá natolik, abych se s ní vlekla do Račic!
„Co s tebou?“ kousne se do rtu. „Aldisse nechceš, Neffa nechceš, Wyndhama nechceš, Asimova taky ne…“ Spiklenecky na mě mrkne: „Potom jedině Nývlta.“
Pobaveně se usměji. „Vidíš, toho bych si přečetla s chutí. Škoda, že tu žádného nemají.“
„Pěkně mizerná knihovna,“ zhodnotí fond největší knihovny ve městě pobaveně. „Leda bych ti ho půjčil ze své vlastní soukromé sbírky sebraných spisů…“
Chytím ho za slovo. „Tak mi ho puč.“
Matěj trošku zrozpačití. „Vážně? Abys neřekla, že se musíš šprtat na maturu a četla to jen kvůli mně…“
„Tvoje starosti bych chtěla mít,“ uchichtnu se. „Půjčíš, nebo ne? Nebudí škrt, Matěji.“
Je mi jasné, že o lakotu tady v žádném případě nejde. Matěje tím však podle očekávání popíchnu.
„Klidně, Radko. Jestli chceš, můžeme zajít ke mně domů, vybereš si. Bydlím nedaleko, třída Legionářů 9…“

„Prima," souhlasím jednoduše. Společně se odebereme k výpůjčnímu pultu, kde mi knihovnice vrátí prázdnou průkazku. Tváří se přitom, jako by ji bolely zuby a ona byla placená za každou výpůjčku! Anebo spíš usoudila, že jsme měli rande a vybírání knih bylo krycím manévrem.
Před knihovnou ke mně Matěj suverénně natáhne ruku, a když mu do ní vložím popruh koženého batůžku, zatváří se nechápavě. „Co s tím?"
Pobaveně odfrknu. „Snad mi ho poneseš, ne?"
„Jo tak," dovtípí se a zčervená. „Já… myslel jsem…"
Vím moc dobře, co myslel! „Máš ještě jednu."
Bez dalšího blekotání si přehodí poloprázdný batůžek přes levé rameno, zatímco pravou rukou mě uchopí kolem ramen. Ačkoliv je starší než já, v těchhle věcech moc zkušeností nemá, je legračně nemotorný a nejistý, že by ho kdejaký puberťák, nad kterými ohrnuje nos, strčil do kapsy! Jsem sice ráda, že to není éro jako třeba Ivoš, nicméně by se mohl chovat jako chlap!
Třída Legionářů je široká rušná ulice plná pětipatrových činžáků s oprýskanými fasádami. Do jednoho z nich mě Matěj zavede. Bydlí až v nejvyšším patře, takže si docela mákneme, než vylezeme nahoru po příkrých točitých schodech opisujících ovál. Takovou vymoženost, jakou jsou výtahy, tu samozřejmě vůbec nemají.
„Naši jsou doma," upozorní mě před vysokými dveřmi z lakovaného mahagonového dřeva s naleštěnou cedulkou se jménem Matějova otce.
Smysl téhle věty mi uniká. „No a?"
„Musím tě představit," řekne šeptem.

„Jen do toho," povzbudím ho. Možná čeká, že budu nervózní jako on při návštěvě u nás, ale to se plete. Spořádaně si vyzuje botasky venku na rohožce, hodí po mně pohledem, a když vidí, že se k ničemu nemám, otevře klíčem.
„Matěji? Jsi to ty?" ozve se odkudsi ženský hlas, který podle všeho patří jeho matce.
„Kolik máš sourozenců?" zajímám se.
„Žádnýho. Proč?" Oči mu znovu sklouznou na moje lodičky.
„V tom případě jim musí bejt jasný, kdo jde, ne?"
„No, mamka totiž… Uvnitř jsou koberce…"
Málem se urazím. „Jenže já jsem návštěva, ne? Víš, jak trapně vypadá návštěva v punčochách?"
„Najdu ti máminy bačkory," navrhne a skutečně se sehne k botníku! „Tady jsou. Zkus si je, třeba ti budou."
Nevěřícně mrknu na sešmajdané kostkované papuče.
„Jsi dobrej komik," ocením Matějův smysl pro humor. „Co je, prosím tě, nebudeme pořád trčet v předsíni!"
„Matěji? Kde jsi tak dlouho?" ozve se podruhé hlas paní Nývltové a vzápětí se nám osobně zjeví ve dveřích.
„Mami, tohle je moje kamarádka Radka," představí mě rychle. „Radko, tohle je moje mamka."
Kdyby neřekl mamka, mohla bych si myslet, že jde o babičku. Alespoň tedy věkem by mu ji klidně mohla dělat! Pan Nývlt, jehož přilákají hlasy, je statný šedesátník.
„Radka Stachová," usměji se na ně. „Dobrý den."
Překvapení ve tvářích Matějových rodičů vystřídá úsměv a horečnost, se kterou mě zvou dovnitř. Mohou se rozplynout! Proti mým lodičkám nenamítají nejmenší, zavedou mne do obýváku, jak říkají prostornému světlému pokoji s balkonem trčícím nad frekventovanou ulicí, odkud je nádherný výhled na

všechno to hemžení dole, usadí mne na gauč a neví, čím by mě uctili. „Dáte si kávu, Radko?“
„Ne, díky, nepiji ji příliš často.“
„Tak limonádu. Nebo mošt? Marto, přines slečně Radce mošt!“ rozhodne pan Nývlt a jeho manželka kmitá do kuchyně, aby se vzápětí vynořila a naservírovala mi ho i s ledem a mističkou keksů.
„Zrovna nemáme nic upečeno,“ omlouvá se a vypadá při tom dost nešťastně. „Kdyby se Matěj zmínil, že si vás přivede, připravili bychom občerstvení…“
„Ohřej slečně Radce párky, Marto,“ napadne pana Nývlta.
„To je ono!“ zaraduje se paní domu. „Dáte si je s hořčicí, nebo kečupem, Radko?“
„Ale já jsem před chvilkou jedla,“ snažím se ji zarazit. „Přišla jsem jenom na skok s Matějem, chtěl mi půjčit jednu knížku, zase hned půjdu. Nedělejte si se mnou starosti.“
Nývltovi si je ovšem se mnou dělají a navíc se zdá, že si je dělají rádi. Párky jsou v mikrovlnce ohřáté raz dva, paní mi je donese na talířku s kečupem i hořčicí, abych si mohla vybrat, příborem a košíkem čerstvého pečiva. Nezapomene ani na ubrousek! Matěj si naštěstí dá také, takže nejsem sama, kdo ze slušnosti musí dvě nožičky spolykat. Sednou si proti mně, se spokojenými úsměvy se dívají, jak mi chutná, a celou dobu se starají, jestli nemám málo. Stále čekám, kdy mě začnou nenápadně zpovídat, kdo jsem, co dělám, kde studuji, odkud se známe, ale kupodivu se nedočkám! Nejspíš křížovému výslechu podrobí Matěje, sotva se za mnou zavřou dveře.
„Proč jsi jim nenabídla křen, Marto?“
Paní Nývltová se chytí za čelo.

„To jsem tomu dala! Máme výborný křen, slečno Radko, určitě by vám chutnal! Je silný, to víte, křen…“
„Jako křen,“ zamrká pan Nývlt. „Nemám ho přinést?“
„Ne, děkuju, už to mám skoro snědené,“ brzdím ji.
„Jo, já si dám,“ rozhodne se Matěj s plnou pusou.
„Už letím!“ Paní Nývltová neváhá běžet až do sklepa pro malou lahvičku podomácku připravené ostré přílohy. Přiběhne s ní asi dvě minuty poté, co oba spolkneme poslední sousto.
„Vidíš, Marto, tys to vyvedla,“ napomíná ji manžel. „Ani jste neochutnala, slečno Radko. Je výborný, opravdu.“
„Nedáte si ještě alespoň nožičku?“ nabízí Matějova maminka a tváří se jako šafářův dvoreček.
„Děkuji, jste strašně hodná, ale vážně už nemůžu ani sousto,“ bráním se.
„A ty, Matěji? Měl jsi jistě málo, přihřeju ti další.“
„Jednu bych skousl,“ svolí, dolije si mošt, a zatímco se jeho matka otáčí v sousední kuchyni, pohodlně se rozvalí do opěradla. Za dobu, než Matěj zdlábne pátou nožku, musím patnáctkrát odpovědět, že si už nedám vůbec nic.
„Bylo to výborný,“ děkuji a rovnou vstávám.
Matěj se dovtípí, vyhrabe se také, lehce mne uchopí za loket a vede do svého pokoje. Ve dveřích se omluvně usměji, načež se mi uleví, když se Matěj zavře na kliku. Svalím se na jeho letiště.
„Co jim říkáš?“ zeptá se mě napjatě.
„Vašim? Jsou hrozně hodní,“ usoudím zamyšleně. „Být jedináček je veget, co?“
„Normální,“ pokrčí rameny.
„Proč myslíš?“
„Nemohl jsi třeba odnést to nádobí?“

„Mamka to udělá," mávne rukou. „Stejně nemá nic jinýho na práci, jsou v důchodu. Oba. Táta řadu let, protože mu kdysi na stavbě, kde dělal technika, nosník rozdrtil koleno."
„Vaši na tobě dost visí, co?"
Pohlédne na mě překvapeně. „Jsem jejich, ne?"
„No, to nejspíš," uchichtnu se pobaveně.
„Radko…," zaváhá.
„Proč jsi jim neřekla, aby ti tykali?"
Pokrčím rameny. „Právě proto."
„Pro co?" nechápe.
„Aby mi netykali."
„Ale… Sama říkáš, že jsou fajn," namítne.
„Nechtěl bys, abych jim říkala maminko a tatínku?!" opáčím ironicky.
Matěj zrudne. „Ne ty jim! Oni tobě, myslím."
„Vím moc dobře, jak to myslíš," ušklíbnu se. „A nechci. Proč by mi měli tykat? Copak se bereme?"
„No to ne," pokrčí rameny. „Ale přesto…"
„Přesto se na mě usmívali jako na nevěstu," odseknu. „Ačkoliv jsi mě představil coby kamarádku: Dobrý, no."
„A co jsem měl říct?" brání se.
„V pořádku," pokrčím rameny.
Na chvíli se oba odmlčíme. I kdyby mě představil jako svou snoubenku, nenavrhla bych jim tykání! Tykání je totiž zavazující, příliš důvěrné. A já se nechci vázat, opakovat historii jako tenkrát s Douchovými, Erikovými rodiči. Raduško sem, Raduško tam, paní Douchová už mě viděla v bílém závoji, zatímco synáček ke svému životu potřeboval víc sexu, než jsem mu mohla poskytnout, pročež ho hledal i u jiných.

Dodnes, kdykoliv paní Douchovou zahlédnu někde na ulici, neváhám přejít na protější chodník.
Vzpomenu si na původní důvod své návštěvy, požádám Matěje o některý z jeho rukopisů a dobrá nálada se mezi nás opět vrátí. Sci-fi, knížky a zvláště vlastní díla je téma, jež se Matějovi nikdy neomrzí, no a protože zajímá i mne, máme si co povídat do odjezdu autobusu, na který mě doprovodí. Batoh mi sice ztěžkne o papírové desky napěchované dvěma sty strojopisných stran románu se stručným názvem Stíny, ale už se těším, že až si dám sprchu, zalezu si do postele a pustím se do recenze Matějova dílka, tím spíš, že se jedná o kopii románu, jejž poslal před několika měsíci do nakladatelství.

VII. KAPITOLA

V žaludeční oblasti pociťuji cosi jako napínání a podivné škrundání. Nesnědla jsem nic špatného, nepokouší se o mne slepé střevo, nemám průjem. Bolesti jsou vyvolané psychicky, totiž docela obyčejným strachem.
Ačkoliv se naoko tvářím hrdinsky, před první samostatnou jízdou mě sužují obavy.
„Zvládneš to, Radko?“ stará se mamka a její pochyby mne akorát popudí.
„Proč bych to neměla zvládnout?“ hodím ramena, pečlivě si dolíčím oči, poupravím nainstalovaný účes, královna musí vypadat k světu, byť jde o královnu ve výslužbě, díky teplému slunečnému počasí se obléknu do džínsové kombinézy, pod kterou si vezmu bílé tričko s krátkými a ještě ohrnutými rukávy, a na nohy navleču punčochy, protože nohavičky

kombinézy nedosahují ani do půlky stehen. Černé polovysoké boty na podpatku mou garderobu dokončí.
„Nechceš, aby jel táta s tebou? Ty bys řídila, ale on by seděl vedle a radil ti, kdyby bylo třeba," navrhne mamka.
„Prosím tě," utrhnu se na ni. „Jedeme s Kájou."
„Ta ti tak pomůže!"
„Nikdo mi pomáhat nemusí. Mám řidičák, což znamená, že jsem způsobilá řídit auto," vysvětlím jí, jako by nevěděla.
„Radka není béčko," zastane se mě táta a nejistě pohlédne na mámu. Nejde mu ani tak o mne, víc ho tíží mámino odměřené chování, Už pár dní s ním mluví jen nejnutnější!
„Přesto," váhá mamka. „Měl bys raději jet s ní…"
„Nechci," odmítnu rodičovskou péči.
„Uděláme si pěkný odpoledne," navrhne táta. „Svaříme si víno, posedíme na terase, popovídáme si…"
„O čem?" odsekne máma. „O tvé práci, kterou zničehonic nestíháš, takže v ní musíš třikrát týdně zůstávat déle?"
„Aleno, prosím tě, pochop…"
Zatímco se táta pustí do vysvětlování, lépe řečeno věčného omílání toho samého, bez loučení vyjdu ven. Z jejich hádek mi jednou šibne, fakt. Jsou jako zaseklej gramofon, máma mele svou a beztak si říct nedá.
„Už budu!" zavolá na mne Karolína z okna, čímž mi ušetří schody do patra k jejímu pokojíku. Získám tím čas, abych mohla v klidu otevřít vrata garáže, nasednout na měkounkou sedačku novotou zářící Corsy, zasunout klíček do zapalování a nastartovat. První úkol se zdaří na jedničku, motor okamžitě naskočí, zařadím jedničku a celkem plynule vyjedu ven. Protože máme garáž mírně v suterénu, vybetonovaný nájezd jde do kopečka až k chodníku. Raději přidám víc plynu, aby mi

motor nezhasl, rozjezdy s ruční brzdou příliš neovládám. Motor nechcípne, což o to, nicméně z našeho pozemku vyjede příliš rychle. Uvědomím si, že musím vybrat ostrou zatáčku doprava, abych se zařadila do správného jízdního pruhu, a rychle přeručkuji po volantu. Zatáčím však zbytečně moc, maličko neodhadnu vzdálenost, respektive skutečnost, že Corsa, ač maličká, nemá pouze předek, a tak zatímco čumákem jsem tam, kde jsem být chtěla, zadní kolo se přehoupne přes obrubník a co hůř, nárazníkem povalím popelnici stojící na kraji chodníku.

Rachot mě vyděsí, rychle dupnu na brzdu, vyřadím, vypnu motor a běžím se podívat na škody, které jsem napáchala! Karolína se svíjí smíchy. „Já se snad počurám, haha!“ Kolize dopadla dobře, popelnice byla z umělé hmoty, tudíž na hladkém laku Corsy nenechala žádný otisk, vrátí se mi barva i radost ze života.

„Víš co?“ ušklíbnu se na kamarádku. „Chci vidět tebe! Jestli se na řidičák vzmůžeš!“

Postavím popelnici, s odporem sesbírám něco odpadků, co z ní vypadalo na zem, a protože se v okně objeví mámina vyděšená a tátova zvědavá tvář, pobídnu Káju, aby rychle nastoupila. Poslouchat další řeči by bylo neúnosné!

„Narozeniny budu mít až v říjnu,“ upozorní mne, sotva si zapne bezpečnostní pás. „Teprve osmnáctý!“

„Proč mi to říkáš?“ prohodím podezíravě a sebevražednou rychlostí 30 km v hodině se vykolíbáme z naší ulice. „Nechci umřít tak mladá,“ uchichtne se.

„Neboj, nezabiju tě. A když, tak jindy, ne v autě. Poškrábala bych si kvůli tobě karosérii!“

„Jen aby," pochybuje pobaveně. „Uvědom si, že každej řidič je v podstatě potenciální vrah. Každej, natož ty."
„Jak – natož?!"
„Začátečník má k havárce blíž než ostřílenej šofér," vysvětlí logicky.
Hodím pravý blinkr a zastavím před autobusovou zastávkou. „Můžeš vystoupit," pobídnu ji. „Pan Doubek má diplom za milion kilometrů bez nehody. Akorát že autobus jede až ve tři. Když mi nevěříš, vypadni."
„Nech toho," směje se. „Dělala jsem si psinu,"
Ušklíbnu se. „Tak nepopichuj. Radši dávej bacha na provoz zleva, na křižovatkách nestíhám, když je toho moc najednou."
Náhodou! Nechápu, čeho jsem se tolik bála. Z Račic se mi podaří vyjet bez problémů, za městem se jede ještě lépe. Na rovinkách jsem schopná frčet devadesátkou! Před každou zatáčkou si přibrzdím, byť jde o mírnou, jeden nikdy neví. Ani já se nechci ocitnout v černé kronice pod ponižujícím zápisem „nezvládla řízení". Musím ho zvládnout! Ve městě je to horší, nicméně zdejší křižovatky mám naučené z autoškoly, pamatují si, kde je hlavní, kudy se objíždí tramvaj i do kterého pruhu se musím řadit, chci-li dojet na parkoviště před domem kultury Lidia u Centrálního parku, kde se Majálesy tradičně konají. Parkoviště je úplně plné, musím ho dvakrát objet, což mne znervózní, načež při třetím kolečku mi přepustí volné místečko těsně u zábradlí řidič modrého Renaultu, který odtud právě vycouvá a posunkem mi naznačí, že mohu.
Připadám si jako borec, když zatáhnu za ruční brzdu, umlčím motor a vítězně pohlédnu na Karolínu.
„Dobrý," pochválí můj výkon. „Lekla jsem se jen třikrát."
Koza, no.

Matěj s Ondrou nám drží lavičku v přírodním hledišti s otáčivým jevištěm v zámeckém parku. Nemohu se jim věnovat, stihnu je sotva pozdravit a už jsem žádaná jinde. Korunovací slavnosti začínají! Je to skvělá psina, Majáles probíhají za scénáře maturantů z gymplu, jede se naostro bez jakéhokoli nacvičování, vše je spontánní a živé, zatímco obecenstvo většinou mrtvé. Smíchy, samozřejmě.

Holka, které nasadím na hlavu korunku z jabloneckého zlata, není žádná extra krasavice, čili se nemůže divit, že věrní poddaní provolávají slávu teď už bývalé královně. Dominik coby královský choť zneužívá svého postavení a objímá mne víc, než určuje jeho role. Nechám ho. Ať si to užije! Ať Matěj žárlí. Tím víc mu budu vzácná!

Pěkné počasí vylákalo do parku davy diváků, na nezájem o ryze studentskou akci si nemůžeme stěžovat. Jenom pod jevištěm se tísní mraky těch, na něž nezbyla místa v hledišti, špalíry návštěvníků lemují všechny tři uličky mezi lavicemi, podél zámecké zdi je také narváno a plno lidí, převážně kluků ze všech možných škol, sedí přímo nahoře na zdi. Spokojeně přelétnu očima přihlížející davy. Je tak příjemné být středem pozornosti, vědět, že ti všichni spočinou očima na mé tváři i postavě se zalíbením… Samozřejmě je to i nebezpečné, svádí to k přehnané sebejistotě. Ale stejně! Vloni se přišel na Majáles podívat i Pavel. Postával tehdy pod stoletou lípou u cestičky k jezírku. Mimoděk zabloudím očima v ta místa a zatajím dech. Je tam zase! Naše pohledy se i přes značnou dálku vzájemně zaregistrují. Pavel se pousměje a kývne hlavou. Pozdravím ho stejně, odvrátím zrak a snažím se soustředit zpátky na proslov novopečeného krále, kterému Dominik předal žezlo. Právě slibuje svým poddaným za jejich

věrné služby královskou odměnu, prý je zavře, až zčernají. Zatímco diváci řvou smíchy, oči mi utečou nahoru k lípě. Snažím se zkontrolovat houfy dívek tlačících se v jeho blízkosti, zda je mezi nimi ona blondýna s ofinkou. Nezdá se, nicméně sázet krk bych na to nemohla.
Závěr mého vystoupení je poněkud křečovitý, naštěstí už po mně nikdo nepožaduje duchaplné a vtipné hlody, stačí úsměvy do publika. Konferenciérka, zrzka z gymplu, seznámí návštěvníky s programem dnešního odpoledne.
„Smím tě na něco pozvat?“ vtírá se Dominik.
„Zakázat ti to nemůžu,“ uchichtnu se ironicky.
Dominik pookřeje. „Senzace! Takže tě zvu na drink.“
„Nechci, díky.“
„Jak to?“ nechápe. „Přece jsi říkala, že smím…?“
„Že ti nemůžu zakázat, abys mě pozval,“ opravím přesné znění. „Každý si může povídat, co chce. Máme demokracii.“ Dotčeně našpulí pusu. „Něco ti poradím, Radko. Demokraticky. Abys nepřebrala!“
„Dík za radu,“ usměji se vlažně, protlačím se zástupy zájemců o divácky atraktivní soutěž pojídačů špaget a spolu s Kájou, Ondrou a Matějem zamíříme k jednomu z mnoha stánků, abychom se po mém vysilujícím vystoupení občerstvili.
„Bylas dobrá,“ přizná mi Ondra. „Úplně jsi tu novou královnu zastínila, chudák holka neměla šancí.“
Pohlédnu spokojeně na Matěje, co tomu říká.
„Trochu trapárna,“ soudí buransky.
Uvědomuje si, s kým chodí?! Že si začal s nejhezčí holkou akademie?! A že si toho vůbec, ale vůbec neváží???

„Po těch makaronech bude volba Miss," prohodí Kája s pusou naditou klobásou. „Škoda, že maturuju až za rok, docela bych se přihlásila, může to bejt psina."
„Prosím tě," baví se Ondra a pochopitelně přehání, když řekne: „Kdo by tě utěšoval, až by ses z padesáti umístila na devětačtyřicátém místě? Taková soutěž Miss hrůzy, prosím…"
„Ty jsi sprostej!" Ožene se po něm, aby ho zmazala kečupem. Všechno je naoko, Ondrovo hecování i Kájina zloba, oba se smějí. Mrzí mě, že Matěj, cokoliv řekne, myslí vážně!
Zatímco se ti dva přou o Kájiny šance, popichují a žertem se dobírají, protlačí se k našemu malému společenství Pavel. Uvědomím si jeho přítomnost teprve poté, co nás pozdraví. „Nazdar, lidi."
Kluci potěšeně odpovědí, znají se zřejmě dobře.
„Ahoj!" usměje se na něho Karolína. „Přišel jsi omrknout pěkný baby?"
Pavel se zatváří pobaveně. „Jasně. Ani nemusím koukat na pódium, co?"
„Slyšíš ho?" dloubne Kája Ondru do břicha. „Ber si z něho příklad, jo! Ten je galantní!"
„A kdo říká, že myslel tebe?" opáčí Ondra nevinně, načež se musíme smát všichni. Já trošičku zapškle, pravda. Ondra si vzpomene: „Co ten motůrek? Nepůjde to zprovoznit, co?"
„Už šlape," vyvede ho Pavel z omylu.
„Vážně? Teda, ty seš borec," jásá Ondra nadšeně.
„Ani ne," soudí Pavel skromně. „Vyměnil jsem akorát píst, byl vyběhanej. Až půjdeš kolem servisu, zastav se."
„Ty vaše letadýlka," prohodím, abych něco řekla.
„Náhodou autíčka," brání Ondra svou zálibu. „Model Pragovky na pravej benzínovej motůrek, Radko, to je rarita!"

Kája na mě pobaveně mrkne, je mi jasné, co tím naznačuje.
„Zašel jsem se mrknout na pohár," prohodí Matěj. „Gratuluju. Zaválel jsi."
„Byls v Jiskře?" uvědomí si Pavel. „Proč jsi nepřišel do šatny?"
Matěj mne majetnicky obejme kolem ramen a odpoví: „Nebyl jsem sám, chápeš."
Pavel si naši dvojici změří poněkud překvapeně.
„Aha."
„To je Radka," nasadí tomu Matěj korunu.
„A tohle…"
„My se známe," skočím mu do řeči.
„Vážně?" podiví se Matěj bezelstně.
„Trošku," opraví mě Pavel a ve tváři se mu nehne ani sval. „Dlouhý roky jsme byli skoro sousedé."
Kája po mně střelí pohledem. Tvářím se, že ho nevidím! Soustředím veškerou vnitřní psychiku na udržení rovnováhy, nechci dát najevo, že Pavlovo trošku mnou pořádně otřáslo. Dodnes mám v psacím stolku schovanou fotku, kterou mi kdysi poslal z vojny a na jejímž rubu je věnování: Radce, která je mi vším. A on řekne trošku, byli jsme skoro sousedé…!
„Já zapomněl, že pocházíš z Račic," plácne se Matěj do čela. Zarputile mlčím, Pavel žádné bližší vysvětlení neposkytne, Kája civí z jednoho na druhého a Ondra raději sklopí zrak. Krom Matěje víme všichni, jak to doopravdy bylo! Tenkrát na Vánoce nás Ondra s Kájou dávali dohromady… Marná snaha. Pavel byl příliš hrdý, aby odpustil. Vida, spolu se přátelili, jak vyplývá z dalšího hovoru, pomáhá mu cosi s modelem autíčka, zatímco Matěje zná z karate, jeden je aktivní sportovec, kdežto druhý vyloženě pasivní.

Soutěž v pojídání špaget je právě vyhodnocena, za obrovského potlesku a smíchu ji vyhrává hubený kluk ze zemědělky, kterého bych tipovala ze všech borců nejméně, a zrzka už organizuje další atrakci, volbu Miss maturita. Pro účast je nutná pouze jediná podmínka: letošní maturita. Lodičky, plavky ani předem připravené volné disciplíny nejsou třeba. V publiku šumí, kluci hecují děvčata, aby se přihlásila, žádné se však dvakrát nechce. Teprve po deseti minutách prolomí bez ostychu výstředně zmalovaná holčina z gymnázia vyprovokovaná svými spolužáky, po ní se přihlásí dvě pipky ze zdrávky, 180centimetrová dívka z pedárny, děvenka kyprých tvarů z integrované školy, zkrátka, brzy po první vlaštovce na pódiu postává a rozpačitě se chichotá dobře dvacet soutěžících!

„Radko?“ osloví mě Pavel přímo a jasným posunkem ukáže, kde je moje místo.

„Já…

„Neříkej, že nemáš odvahu,“ nevěří mi Ondra.

„A i kdybys neměla odvahu, stačí, ti tvá krása,“ doplní ho Pavel. Upřený pohled hnědých očí proniká pod mou kůži. Pokusím se ho vyprovokovat:

„Myslíš, že mám šanci?“

„Nabeton,“ potvrdí.

„Jsem nejlepší?“ prohodím kvůli Matějovi dvojsmyslně.

„Spíš ty soupeřky jsou dost děsný,“ zasměje se. Ondra i Kája se k němu ochotně přidají. Nevím, jestli se mám urazit!

Nejspíš umí číst myšlenky, protože řekne: „Nechtěl jsem tě naštvat. Ty přece víš sama dobře, že na to máš.“

Mám, nemám?! Zrzavá vzývá obecenstvo naposledy. „Určitě bys vyhrála,“ míní Ondra a Kája mu přitakává. „Budu ti fandit,

Radko," řekne Pavel, teď už bez úsměvu. Víc se nerozmýšlím. Není o čem! Vysmeknu se z Matějova objetí, bez otáčení napochoduji k jevišti a z bouřlivého potlesku, který můj návrat na pódium nadšeně přivítá, je mi jasné, že vyhraji. Z třiceti dívek, které se tu sešly, jsem docela určitě nejhezčí, navíc mezi študáky oblíbená a známá z loňských Majáles. Role královny a Miss mi určitě pomůže! Pravidla soutěže jsou jednoduchá, leč drsná. Do užších kol se propracováváme vylučovací metodou, nejprve odpadne žirafka, potom boubelka, které obecenstvo doslova vypíská, kluci jsou porotci nekompromisní a trochu krutí, nakonec zůstaneme tři a titul Miss maturita získám s pořádným náskokem bodů oproti svým soupeřkám, a to i přes to, že mi Dominik coby porotce udělí nulu!!! Ani tahle značná ztráta mě neohrozí. Získám nejen korunku a šerpu, ale dokonce i nafukovací lehátko, které se dá podle potřeby složit v křeslo, jehož výrobce je jedním ze sponzorů Majáles.
Pavel mi na dálku ukáže zdviženým palcem jedničku. V té chvíli vím, jak se cítil Alexandr Veliký po vyhrané bitvě!
„Veni, vidi, vici," komentuje trefně Ondra můj úspěch. Matěj, kterému bylo tohle divadýlko určené především, se pousměje. „Zacházeli s vámi jako se zbožím v sámošce."
Pohlédnu na něho otráveně. „Aspoň byla psina."
„Co podnikneme teď?" jukne Ondra do programu. „Soutěž o největšího pijáka?"
„Nemám chuť dívat se na pivní mozky," usoudím.
„Já bych docela šla na diskotéku," vybere si z bohaté nabídky slavností Karolína. „V Lidii právě začíná diska…"
Matěj kupodivu souhlasí, což mě naladí, ovšem než se rozhodneme definitivně, napadne Pavla, že bychom mohli jít s ním omrknout cosi jako soukromé Majáles pro uzavřenější

společnost, mající na programu jediný bod, totiž opékání selete na rožni, které podniká jeho sportovní oddíl.
„Pečené prasátko?“ olízne se Kája. „Zní to lákavě.“
„A pustí nás tam?“ stará se Ondra.
„Jasně,“ usměje se Pavel. „Zvlášť když přihodíte do oddílový pokladny něco málo coby zápisný. Koupili jsme totiž velký sele, protože se počítalo, že přijedou ragbisti z Olomouce, jenže z toho sešlo.“
„Takže vyřešeno,“ soudí Matěj nadšeně, chytí mne znovu kolem ramen a teprve poté si všimne mého výrazu. „Nebo tobě se tam nechce, Radko?“
Vyhnu se Pavlovu pohledu. „Pro mě za mě.“
Kája s Ondrou jsou pro od začátku, problém se naskytne teprve poté, kdy z Pavla vyleze, že oheň se koná v hájku za sídlištěm. Matěj se zarazí: „To je pěknej lán cesty.“
„Třeba chytneme tramvaj,“ krčí Ondra rameny.
„Je krásnej podvečer, k procházce jak dělanej,“ soudí Pavel „Spojte příjemný s užitečným – rande s pochoďákem.“
„Takovou dálku?“ hrozí se Matěj. „Než tam dolezeme, bude půlnoc! Nestojím o nohy plný puchejřů.“
„Dramatizuješ,“ krotí ho Ondra. „Cítíte, lidi, jak božsky voní…“
„Nepotřebuju fetovat,“ šklebí se Matěj. „Hele, půjdeme radši na diskotéku, ta je hned za rohem.“
„Teda, Matěji, ty seš línej jak vepř,“ zhodnotí ho Kája.
Nemohu se přidat k jejich smíchu! Prostě nemohu. Pavel si mého sveřepého mlčení všimne, pokrčí rameny a nabídne: „Mám tu mašinu. Můžu vás tam po jednom odvozit.“
„Bezva nápad!“ libuje si Matěj spokojeně.
Víc už nevydržím. „Šetři benzín. Jsem tu autem, takže když pojedeš přede mnou, abych věděla kudy, je po problému.“

„Autem?“ podiví se.
„Nevím, jestli tím spíš problémy nezačnou,“ utahuje si ze mě Ondra. „Nechci tě pomlouvat, Radko, ale když mi Kája líčila, jak jsi zlikvidovala v Račicích popelnice…“
Všichni se hned prohýbají smíchy. Nechám je vysmát, bláznům se nesmí odporovat, ještě budou prstíčkem hrabat! No jistě, ačkoliv se báječně baví na téma řidič – začátečník, případně ženská za volantem, do nablýskané Corsy se nahrnou, sotva autíčko odemknu. Vůbec je nemusím zvát, natož přemlouvat!
„Opel je dobrá značka,“ zhodnotí Pavel Corsu. „Jsi s ním spokojená, doufám?“
„Líbí se mi. Má hezkou barvu a měkký sedačky.“
Široce se usměje. „Myslel jsem spíš jízdní vlastnosti.“
„Deformace z povolání, co?“ snažím se zamluvit přehmat.
„Tak nějak,“ souhlasí klidně. „Motory mě baví a v servisu mi prošlo rukama nějakých aut! Opel nebývá poruchovej, je spolehlivej, živej, hbitej a má sympatickou spotřebu.“
„No, tohle jsem ještě nestihla poznat, mám ho teprve týden,“ přiznám. „Vlastně dneska jsem vyjela prvně.“
„Co je?!“ volají ti tři z vnitřku vozu. „Kde to vázne?“
„Pojedu pomalu před tebou,“ nabídne mi Pavel.
„Budeš dělat všechno po mně. Zmákneš to, neboj.“
Namíchnu se. „Kdo říká, že ne?!“
Pobaveně se pousměje. „Nechci pochybovat o tvých kvalitách, Radko. Myslím, co se týče řízení. Každej začátek bývá těžkej, neurážej se. Ber to jako přátelskou pomoc.“
Bez odpovědi nastoupím do vozu, zasunu klíček do zapalování, zaklapnu bezpečnostní pás, nastartuji, odbrzdím a zařadím jedničku. Očima sleduji Pavla, kterak dojde ke své mašině,

stále jezdí na Harleyi, nasadí si helmu, pohlédne zpátky na mě a maličko kývne. Přátelskou pomoc!!!
Kdyby mě moji tři černí pasažéři neznervózňovali a nerozptylovali, musela bych dojet k hájku za sídlištěm Severní poslepu, natolik byla Pavlova výpomoc dokonalá. Jel kvůli mně pomaloučku, před každou křižovatkou se vzorně řadil do pruhů ještě dřív, než se objevily, odbočování včas signalizoval, červeným světlem mi dával najevo, kde mám přibrzdit či ubrat plyn. Připadala jsem si málem jako nesvéprávná! Jakmile jsem zahlédla několik zaparkovaných vozů na louce pod sídlištěm, přestala jsem ho sledovat. Zaparkovat zvládnu i bez navigace!
Tedy, jistě bych zvládla, kdyby mi do toho nežvanili kibicové. Problém byl v tom, že každý z nich vybral jiné místo, podle osobního názoru pochopitelně to nejvhodnější ze všech, a hlasitě mi radili, kterak se k němu nejlépe dostat. Z toho všeho zmatku jsem se nakonec rozhodla pro čtvrtou alternativu, zapomněla, jak jsem na tom s couváním, a efektně zajela pozadu mezi křoviny začínajícího lesoparku a polní cestu, přičemž jsem povalila pouze jeden odpadkový koš, jen to zadunělo.
Ti tři nejspíš nic veselejšího v životě nezažili!!! Nedbám jejich hurónského řehotu, vyvleču se z pásu a vyhrnu se ven. Tahle srážka je trošku vážnějšího rázu než ta s popelnicí, už proto, že popelnice, ač větší, byla z umělé hmoty, zatímco odpaďák je plechový, tudíž tvrdý. A nyní zcela nepoužitelný, poněvadž zdeformovaný. Podle všeho jsem ho nejprve povalila a pak přejela, jelikož je placatý.
„Teda," bublá smíchy Matěj a snaží se odpadkový koš napíchnout zpátky na dosud stojící trubku, což se mu posléze i podaří a tím komičtěji to vypadá, „ušetřila jsi technickým

službám města práci, haha! Tenhle koš už nebudou muset nikdy vybírat, protože do něj nikdo nehodí ani dřívko od nanuku!“
„Přes spáleniště, přes krvavé řeky,“ prozpěvuje pobavený Ondra a Karolína si otírá uslzené oči.
Nemohu se jejich veselí účastnit, protože šrám, kterým se odpadkový koš podepsal na zadním blatníku Corsy, nelze přehlédnout! Jde spíš o prohlubeň, a tím víc to mrzí. Citlivě ji osahávám, jako by šlo o pohmožděninu na vlastním těle a já cítila, jak bolí!
Pavel zaparkuje Harleye hned vedle, znalecky prohlédne promáčklinu a jediný mne uklidní: „Máček, Radko. Hlavně, že není sedřenej lak. Na tohle stačí gumový kladivo a za pár minut nepoznáš, kde to bylo.“
„Vážně?“ pookřeji v naději. „Kde mi to opraví?“
„Řekni si tátovi, zvládne to sám. No, a kdyby nechtěl, tak v kterýkoli autoopravně. Vezmou tě všude na počkání. Klidně s tím přijeď do našeho servisu, Autosalon Prouza, kde dělám, a nebudeš platit ani korunu.“
„Díky,“ ulevím si, vyženu ty tři srandisty z vozu, zamknu autíčko, a jelikož vím, že jsem nic strašnýho neprovedla, mohu se jít bavit k ohni.
A ono to vážně stojí za to! Sportovci, Pavlovi kamarádi z oddílů soustředěných kolem sportovního domu Jiskra, jsou vesměs fajn kluci, mladí a družní, prasátko napíchnuté na rožni poháněném elektrikou se nadějně otáčí a slibně voní, dva kluci se střídají ve hře na kytaru a v přestávkách se jiní starají o zábavu. Nepovažují nás za vetřelce, naopak, mají z našeho příchodu radost. Dívek je v téhle společnosti mnohem méně, a tudíž každá sukně je vítaná. Marně hledám mezi přítomnými

blondýnku z Galaxie. Pivo z naraženého sudu teče proudem, kdo chce, tomu je načepováno, naštěstí jsou však k mání i limonády a coly.
„Co si dáte k pití?“ stará se Pavel o naše pohodlí.
Vyberu si to poslední, jsem přece šofér! A pak, pivo mi beztak nechutná. Ondra s Matějem se rozhodnou po jednom kousku a Kája posléze také. Pochopitelně nezůstane pouze u jednoho, protože brzy se na tácku s chlebem a hořčicí podává nádherně vonící, dorůžova propečené a na tenké plátky nakrájené masíčko, které dva z hokejistů, jak z hovoru vyplyne, zručně odkrajují ze selete, aniž by ho museli sejmout z rožně. Maso chutná skvěle, jsem zamaštěná až za ušima, a je třeba ho něčím spláchnout.
„Přines mi taky,“ požádá Kája Ondru, když se zvedne, aby donesl druhou várku.
„Mně vem pivko,“ objednává si Matěj jako v restauraci. „Pro mě colu, prosím tě,“ připojím se.
„Nepoberu všechno najednou,“ brání se. „Matěji?“
Jmenovanému se dvakrát nechce zvednout z lavičky, nicméně žízeň je větší než pohodlí. Kája se ke mně přitočí a pošeptá: „Potřebuju si odskočit. Kam mám jít?“
„Kamkoliv,“ usměji se. „Jsi v lese.“
„Taky pravda,“ uchichtne se a raz dva splyne s tmou. Olíznu z prstů báječnou chuť a pokusím se je otřít do trávy za lavičkou, aby se mi nelepily k sobě. Čerstvě přiložená březová polena praskají v žáru ohně, co chvíli se nad zbytky čuníka vznese ohňostroj řeřavých hvězdiček. Jejich život je jepičí, ač jsou krásné, záhy zhasínají. Nad temnými vrcholky stromů se objevují hvězdy. Díky těsné blízkosti města jsou vidět jen ty největší, přesto mnohonásobně umocňují romantiku večera.

Kdybych na sobě neměla Matějovu džínovou bundu, asi by mi bylo chladno, takhle je mi skvěle. Pavel to řekl dobře. Tenhle večer je na rande jako stvořený! Proč ho tedy nemá? Proč místo toho pomáhá znovu připojit elektrický motůrek k rožni?
Všimne si, že jsem zůstala na lavičce sama, možná ho k tomu telepaticky vyprovokuje můj upřený pohled, na okamžik mi zmizí ze zorného úhlu, aby se vzápětí objevil i s láhví Pepsi Coly, poprvé za dnešní večer si přisedl, sice nás hned po příchodu coby hostitel obsloužil, nicméně zůstal mezi svými, a jak jsem ho vypozorovala, bavil se tu s tím, tu s oním, a zeptal se: „Máš co pit? Nemáš. Na.“
„Matěj mi donese,“ namítnu.
„Nesmím ti ani koupit colu?“
„Vlastně smíš,“ pokrčím rameny. „Díky“ Abych zahnala rozpaky, loknu si přímo z láhve.
„Chodíš s ním?“ zeptá se nečekaně. Nemusí jmenovat, oba se shodně zadíváme přes oheň k provizornímu nálevnímu pultu, před kterým čeká Ondra s Matějem zapředení v hovoru s ještě dvěma cizími kluky, až opadne pěna a oni si budou moci dočepovat půllitry.
„Možná,“ odpovím neurčitě.
„Myslel jsem, že chodíš s tím z Galaxie,“ rýpne si.
„Ne, s tím nechodím.“
„Vypadalo to dost vážně,“ nadhodí scénu před automatem na kondomy. „Skoro na svatební noc, ne?“
Nenechám se vytočit. „Moje věc.“
Přestane útočit. „Máš pravdu. Sorry.“
Chvíli oba mlčíme. Nebojím se, že by mě před Matějem shodil. Pavel není křivák. Nikdy nebyl!

V té chvíli se vynoří ze tmy Kája, mrkne na nás a oběhne ohniště za Ondrou, který ji okamžitě obejme:
„Stačí ti?“ překvapí mne náhle.
„Cože?“
„Matěj.“
„Proč by mi neměl stačit?“ podivím se. „Je chytrej, vysokoškolák, má přehled o spoustě věcí, taky dost hezkej…“
„Jo, to všechno je,“ kývne neurčitě.
„Tak proč? Ty ho přece musíš znát, ne? Je to tvůj přítel.“
„Kámoš,“ opraví mě. Na slůvko přítel je citlivý odjakživa, pravého přátelství si totiž děsně cení.
„No tak! Proč by mi tedy neměl stačit?“
„Byla to blbá otázka,“ stáhne se. „Hodně štěstí.“
Nejsem z toho moudrá, ale vycítím, že vyptávat se na tohle téma nemá cenu, vždycky řekne to, co sám chce, nenechá se nikým a ničím zmanipulovat.
„A ty?“ podívám se mu krátce, leč významně do očí. „Co já?“
Nevěřím, že nepochopil otázku, spíš hraje o čas! „Co ta blondýnka?“
„Katka?“ usměje se. „Novej objev.“
Zvláštní, i když dávno nemáme nic společného, ta dvě slůvka bodnou jako rány nožem!
Po desáté začnu být nesvá. „Musím domů. Naši budou šílet, kde jsem tak dlouho, a zalarmují policajty.“
„Rozpustíme to,“ souhlasí Ondra.
„V nejlepším se má přestat,“ kývne Matěj.
„To je divnej slogan,“ míní Kája. „Mně se teda zásadně nikdy nechce přestávat v nejlepším.“
„Možná divnej, ale pravdivej,“ pousměje se Pavel, který s námi po zbytek večera zůstal.

„Pravdivej?“ nevěří mu Karolína. „V čem?“
„Musí se v nejlepším přestat, aby se mohlo někdy příště pokračovat. Kdyby se skončilo v blbý chvíli, nikomu by se pokračovat nechtělo,“ vysvětlí Pavel nádherně logicky.
Matěj na mě mrkne. „Má pravdu! Takže, Radko, co bys řekla pokračování ve středu v kinokavárně Magika?“
„Proč zrovna tam?“ podivím se.
„Protože se tam dá příjemně posedět a navíc ve středu mají na programu filmy podle románů Clivea Barkera, což samo o sobě slibuje fantastickou podívanou…“
„Jo, o tom jsem taky slyšel,“ vzpomene si Ondra. „To je samý sci-fi, ne?“
„Jak jinak,“ pousměji se. Co by z Matěje mohlo vypadnout! Nakonec se domluvíme všichni, my s Kájou přijedeme autem, od toho ho mám, Matěj s Ondrou na nás počkají v Magice. Pavel se k téhle akci nevyjádří, a když se ho Matěj zeptá, pokrčí rameny. „Ještě nevím. Záleží to na víc věcech.“
Určitě bych mnoho neprohádala, kdybych si tipla, na čem!!! Matěj s Ondrou se opět nastěhují ke mně a Karolíně do auta jako do taxíku, aby si nechali zastavit za mostem Svobody spojujícím staré centrum s novou výstavbou. Pavel patrně považuje za morální povinnost hrát si na předvoj, na svém Harleyi mi i přes mé protesty razí cestu do města a za mostem přibrzdí, motor však nechá běžet. „Dojedete, holky?“
„Dojedeme!“ odseknu ostře.
„Nebrat žádný stopaře,“ radí mi Matěj. Vtipálek! Nikomu bych nezastavila ani ve dne, natož v noci! Jeden nikdy neví, jak by se mi mohl za mou ochotu odměnit, že.

„Bez urážky, Radko," domlouvá mi a propichuje mě lasery hnědých očí. „Nikdy jsi nejela potmě, nemáš z toho strach? Byla by to přirozená reakce, nemusíš se za nic stydět."
Chci ho poslat do horoucích pekel, pořád mě shazuje, nicméně si v duchu vybavím čtyřicet kilometrů černou nocí…
Pavel moje zaváhání zachytí. „Dělám už v servisu dost dlouho a věř mi, že jsem viděl hodně zdemolovaných aut, kolikrát i s krví na sedadle. Vždycky si řidiči mysleli, že dojedou."
Na Karolínu Pavlovy řeči zapůsobí. „Samy v noci… Já z toho teda vítr mám."
Pohodím hlavou. „Mám tu auto nechat a jít na autobus?!"
„Někdo by měl jet s vámi," nadhodí Pavel. „Matěji?"
„Já?" zděsí se jmenovaný. „Jak bych se dostal domů? Teď v noci z Račic určitě nic nepojede a stopovat je na houby."
Nakvašeně se na něho otočím. „Tobě se jednoduše nechce!"
„Nejde o chtění," brání se. „Uvažuj, Radko. Mám přespat v Račicích na nádraží? Pod širákem by mi byla zima."
Jeho výmluvy mě popouzí tím víc, když se ozve Ondra: „Tak s vámi pojedu já. Nějak se domů dostanu."
„To jsi hodnej," raduje se Karolína.
„Přinejhorším pojedu před vámi, no," nabídne se Pavel.
„Skvělej nápad!" libuje si Matěj potěšeně, jak se z úkolu vyvlékl, „máš mašinu, pro Harleye je jedna cesta sem, druhá tam, za chvilku seš doma, my bychom to měli do rána…"
„Nemusíte se namáhat, pánové!" zpražím je. „Ani si dělat zbytečný starosti. O žádný garde nestojím. Čau."
„Radko…?" snaží se mě zastavit, ale já už neodpovím nikomu, nařídím Karolíně, aby přibouchla dveře, nastartuji a s efektním odpichem se od jejich hloučku odlepím.
„Mohl jet před námi," prohodí vyčítavě Kája.

„Tak to teda nemohl!“ vyjedu na ni. Aby měl pocit, že mě musí zachraňovat, zatímco se na mě Matěj, můj kluk, vybodl?! Kája možná pochopí, protože na tohle téma víc ani nehlesne, bedlivým okem střeží spolu se mnou každou křižovatku i zatáčku a přestože nejedu ani po rovinkách víc než osmdesát, za chvíli jsme doma! Teprve když autíčko ustájím v garáži, utřu si potem zbrocené čelo. Hodinka jízdy mě stála pořádné vypětí! Nicméně posílila mou řidičskou hrdost. Dokázala jsem si, že na to mám. S řízením auta je to jako s čímkoliv jiným, všechno chce praxi. Cvik. Každou další jízdou se budu bát méně a méně, až získám potřebný grif.

VIII. KAPITOLA

Mamka má tak dobrou náladu, že prostě nemám to srdce odbýt ji výmluvou na spoustu učení. Místo toho, abych šrotila managament, dám si s ní nedělní kafčo a trpělivě odpovídám na její otázky týkající se Matěje a včerejšího večera vůbec. Podle všeho mým drahým rodičům prospěla sobota strávená beze svědků, byť by šlo o vlastní děti, usmířili se a dnes se k sobě chovají jako dva andílci.
„Konečně sis našla sobě rovnýho, Radko,“ libuje si mamka, Matějem vyloženě okouzlená. „Toho se drž, vysokoškoláka, který má před sebou velkou kariéru.“
„Sobě rovnýho maminčina mazánka?“ vyprsknu pobaveně. Nerozumí mi.
„Proč mazánka?“
„Protože je jedináček, jeho maminka by za něho dýchala.“

„Nemůžeš se divit, že se v něm vidí," zastane se ho okamžitě. „Musí být pyšná na svého skvělého syna! To jen já abych se za toho našeho osla styděla… Gymnáziem sotva prolezl, na vysokou se vůbec neodvážil, nakonec to dotáhl na mašinfíru a na krk si pověsí nádražačku…"
Nechci se bavit o Tomášovi, je mi jasné, kam by takový hovor vedl! Místo toho vyhrabu ze školního batohu vstupenku na divadelní představení. „To ti posílá taťka, mami."
Překvapeně obrátí růžový lístek v dlani. „Co je to?"
„Tři sestry," upřesním. „V pátek v osm večer."
Mamka se rozzáří. „Ale… Proč mi ho nedal sám?" Mrknu prosklenou stěnou haly přes terasu na zahradu, na které se lopotí táta. Právě natírá zábradlí bazénu, říká tomu aktivní odpočinek po týdnu ryze kancelářské práce.
„Ber to jako překvápko," napovím jí. „Takhle jste se přece seznámili, ne? Že ti poslal vstupenku do divadla."
„Vůbec jsem nevěděla, od koho je," vzpomíná mamka s úsměvem. „Bylo to hrozně vzrušující! Nemohla jsem kvůli tomu celý týden spát, těšila jsem se a bála zároveň. A pak přišel táta, Radko. Měl oblek a kravatu s příšerně uvázaným uzlem, byl strašně nervózní a potily se mu ruce, když mě šel po divadle doprovodit. To už snad ani není pravda."
„Ale bylo to hezký, ne? Romantický."
„Nádherný," vzdychne zasněně. „Láska na první pohled. Do té doby jsem ho neznala a on mne párkrát zahlédl."
„Tak vidíš. Nic mu neříkej a v pátek si udělejte takovou malou reprízu."
Mamka nadšeně přikývne. „Je to od něho hezké, že, Radko? Málem bych ho podezírala… Chovala jsem se hloupě."
Mohu být na výsost spokojená!

„Mami, co se ti na tátovi líbilo nejvíc?“
„Oči, Radko,“ odpoví s úsměvem. „A také to, že byl tak roztomile nesmělý! Dnešní kluci jsou úplně jiní, na všechno jsou moc hr, nejdřív postel a potom teprve seznamováni. Najít slušného solidního mladého muže je umění! Jsem tak ráda, že jsi dostala rozum a chodíš právě s Matějem…“
Matěj je hezounek s pěknou tvářičkou a prima účesem z hustých světlých vlasů, ale modré oči, no… Líbí se mi víc hnědé. Ty jsem vždycky obdivovala u Pavla. Přitahovaly mě. Fascinovaly. Silou pohledu, kterou přímo vyzařovaly!
Kdyby nepřišla na kus řeči teta Vanda, povídaly bychom si dál a k učení už bych se vůbec nedostala.
„Kam spěcháš, Radko? Na rande?“ rýpne si okamžitě.
„Šprtat,“ usměji se líbezně. „Mám toho moc. Maturitu, zkoušky na vejšku… Na filozofii se sejdeme s Vojtou, ne?“
Vanda pohodí hlavou. „Nevím, jestli zrovna na filozofii. Spíš půjde na techniku nebo chemii…“
Pcha! Od Karolíny vím, že Vojta se nechystá na žádnou školu, nemá v nejmenším úmyslu pokoušet se o studium po vojně, když na gymplu žádných extra výsledků nedosahoval a tenhle způsob života mu maximálně vyhovuje! Nikde nedělat, flákat se, nechat se živit od rodičů, to je Vojtův styl. Zajímalo by mě, jestli Vanda sama věří tomu, co říká.
Mamka se triumfálně nadechne a zatepla se své sousedce pochlubí: „Rande měla včera, vynechala v učení. To víš, chce se mu vyrovnat, Matěj studuje s vynikajícím prospěchem, krom toho se pokouší o spisovatelskou dráhu…“
Jak málo stačí ke štěstí! Například Vandina závist. Naše rodiny se spolu přátelí od té doby, co táta s Karlem coby novopečení ženáči postavili pro své ženy vily na předměstí, a stejně

dlouhou dobu spolu máma s Vandou soupeří. Ve všem. Kdo má lepší dům, nákladnější vybavení, luxusnější oblečení, významnější postavení, víc peněz, exotičtější dovolenou, úspěšnější děti! Akorát s dětmi, hm, tak zrovna s těmi jim to příliš nevychází: Kájinu pověst pošramotila interrupce v pouhých patnácti letech, z Vojty se stává flink a notorik, Tomáš zklamal, místo aby sahal po titulu JUDr., jak si naši přáli, zahrabal se ve Veselí, a skvělá Radka? Ta se tahala s tím gaunerem a outsiderem Králem. Ovšem teď dostala rozum. Našla si sobě rovného. Paráda, ne?!

Koneckonců, co se mi na tom nelíbí? Proč mi připadalo trapné přihlížet, jak Matějova maminka kolem nás kmitá? Nejsem snad úplně stejná? Když mám doma pomoct s velkým úklidem, tvářím se ukřivděně. Malý úklid se mě netýká vůbec, mamka mě raději posílá učit se, abych nosila pořád jedničky!

Vztekle za sebou přibouchnu dveře. Když to vezmu kolem a kolem, nezbývá mi nic jiného než se šrotit. Mít ty podělané jedničky. Na rozdíl od Vojty totiž chci být nejlepší, chci to dotáhnout co nejdál a nejvýš. Chci!!!

Zcela nečekaně se uliji hodině účetnictví, na kterou máme třídního profesora Hamtala. Sotva se po zazvonění přivalí do třídy, zalistuje ve známkovacím notýsku a požádá mne, zda bych nedošla do ateliéru pro fotky na maturitní tablo, prý mu právě volali, že už jsou hotové.

„Beze všeho," usoudím, jelikož i malá procházka květnovým městem je pořád lepší než fakturovat do zblbnutí.

Třídou zašumí, spolužačky mi okatě závidí.

„Proč zrovna Stachová?" ozve se dotčeně Hanka. Tříďas se velkou autoritou chlubit nemůže, je příliš mladý, příliš

nerozhodný, nejistý a ke své smůle příliš ošklivý, takže si z něho žádná z nás nic nedělá, natož Hana, dcera ředitelky!
„Protože má známku na vysvědčení jasnou a –“ pokusí se o vysvětlení, nicméně Hana ho drze přeruší: „Já taky.“
Holky se začnou zlomyslně pochechtávat, tím spíš, když profesor znovu zalistuje v notesu a rozpačitě prohlásí: „No dobrá, běžte vy, Hanko…“
Ted už nejde o výlet do sousední Panské ulice jako spíš o boj kdo z koho. Hamtal se přepočítal, Stachová se nikdy nevzdává! S bohorovným klidem vstanu. „Mě jste vybral první.“
Třídní se v tu ránu ocitá v nezáviděníhodné situaci. Dvě prominentní studentky ho drtí pohledy! Samozřejmě nevydrží, zvolí zlatou střední cestu. „Jděte tedy obě. Ponesete velkou finanční částku, bude to tak lepši…“
Těch pár stovek z třídní pokladny by uneslo i malé dítě, nicméně jisté řešení to je, že. Protože s Hankou nemluvím (a naopak), kráčíme vedle sebe mlčky a dusno mezi námi je málem hmatatelné, cítím ho v ovzduší jako bouřkový mrak: Obě číháme na sebemenší příležitost jít té druhé po krku!
Ve fotoateliéru napětí nečekaně opadne. Jakmile dostaneme do rukou velkou obálku naditou barevnými fotkami, neodoláme, abychom ji hned na místě nevykuchtily. Stačí se podívat na vrchní portrét a… Jdeme sehraně do kolen.
„Chudák Lucka,“ polituje Hanka spolužačku.
„Vypadá jako hladovej upír!“ doplním pobaveně. „A Klára! Oni jí ty uhráky nevyretušovali!“
„Daniny cucáky jsou taky vidět ve vší parádě!“
„Jéžiš, Monča!“
„Mrkni na Veroniku! Já nebudu…“

Když nalistujeme mou podobiznu, Hance sklapne, jsem na ní totiž výborně, Miss maturita přece nemůže vypadat jako obluda! Ostatně, Hana je rovněž fotogenický typ, kdyby nehyzdil její ret opar, mohla by mi konkurovat!
„Mám ránu, co?“ prohodí nesměle.
Místo abych dodala nějakou jedovku, uchýlím se ke lži z milosrdenství, že to není zase tolik vidět, načež se společnými silami pustíme do fotografa, mladého kluka, na kterého svalíme veškerou zodpovědnost. Podle našeho názoru může i za to, že se Magda nevešla do Dádiných večerních šatů, stejně jako za Simonin orlí nosánek! Zkrátka, z fotoateliéru vylezeme teprve po půl hodině, uslzené a vysmáté na doraz. Jít rovnou do školy? Blbost!
Hanka navrhne: „Co si skočit pro něco na zub?“
Souhlas dám najevo lehkým kývnutím a mlčky ji následuji do přízemních prostor nákupního střediska Ještěr. Snad proto, že jsem neodpověděla jednoznačněji, otázka zůstane viset ve vzduchu coby poslední slůvka mezi námi a víc témat na konverzaci nenajde ani jedna z nás. Anebo najít nechce.
Nehodlám bloumat mezi zbožím navrstveným v regálech i mimo ně do obdoby Cheopsovy pyramidy, vůli mám sice pevnou, ovšem když je všude tolik lákadel, nepodlehnout se mi podaří snáze čučením na kolonu nákupních vozíků, číslicemi označené úschovní skříňky či fronty lidiček u čtyř pokladen, než si prohlížet pestrobarevné obaly čokoládových tyčinek. Hrůza, kolik se toho denně prodá, sní a vypije! Holky u pokladen mají pěkný fofr, Ještěr je učňovské středisko praktické výuky, devadesát procent zaměstnanců tvoří učni a především učnice SIŠ z oboru prodavačka potravin, jak se dozvím z cedule nad kasou číslo 3. Trčet tady celej den, po

vyučení dokonce na směny, do omrzení každou věc za zákaznických vozíků prohnat snímačem čárkového kódu, inkasovat a vracet peníze… Drasťárna!
Zpozorním. Holka, kterou pozoruji při práci, se pootočí pro firemní igelitovou tašku, takže zahlédnu její profil. Blond vlasy svázané do koňského ohonu a ozdobené bílou čelenkou nad ofinkou, modré oči a nos maličko připomínající pršák… Ačkoliv jsem ji viděla jen jednou a letmo, nemohu ji nepoznat. Okamžitě vůči ní pocítím vlnu zášti.
Kritickým zrakem zrentgenuji Pavlův nový objev. Není šeredná, to ne, podle všeho je veselá a asi příjemná, na každého zákazníka se i v té honičce mile usměje, ale jinak úplně běžná, obyčejná holka. Ničím nevyniká, ničím nezaujme. Kam jsi dal oči, Pavle?! Pokud bude příležitost, musím se ho zeptat, jestli jemu tahle pipka stačí!!! Nad Matějem ohrnoval nos a přitom sám si našel tuctovku.
Namarkuje Hance čtyři padesát za tyčinku cereální výživy, spolužačka se moc nerozšoupla, a společně opustíme prodejnu.
Přesto mám nějak po náladě, neúčastním se ani všeobecného veselí nad fotografiemi, které jsme přinesly, Tahle podivná melancholie se mě drží celý den a poté, co po vyučování nastoupím do naší Sierry, s níž mě taťka čeká před školou, se přemění ve zlost. Příčinu zavdá tatínek, samozřejmě.
„Tohle ti posílá mamka," strčím mu totiž růžový lístek na Tři sestry. „Tajně, prý si zopakujete první rande."
„Divadlo?" rozzáří se překvapeně, za jízdy promne lístek v dlani, a když už si chci tuhle záležitost v duchu odfajfkovat coby splněnou, náhle se zachmuří: „Ale to je na tenhle pátek."

„Od osmi," potvrdím.
„V pátek nemůžu," namítne zklamaně.
„Nemůžeš?! Copak ty něco máš na páteční večer?"
„V pátek musím zůstat v práci déle."
„Do osmi?! Takhle dlouhý přesčasy nebývají!"
„Co ty víš o přesčasech," usměje se. „Myslím, že tam zůstanu mnohem déle než do osmi."
„Ale to nesmíš, tati!" rozhorlím se a v tu ránu mi Pavlova dívka vypadne z hlavy.
„Nejde to přehodit na jindy?"
„Rozhodně ne."
„Ty seš nemožnej!" vybuchnu bezmocným vztekem.
„Radko?" podiví se bouřlivé reakci. „Děláš, jako by měl nastat konec světa. Co nevyjde dnes, vyjde příště, ne? Jednoduše zajdu do předprodeje a lístky vyměním."
„Znám tvoje příště!" odseknu. „Příště znamená nikdy!"
„Nevycházím z údivu," podotkne. „Chováš se nepřiměřeně."
„Zato já se mamce vůbec nedivím, že má nervy nadranc!"
„Jak to myslíš?" zajímá se opatrně.
Místo vysvětlování raději odvrátím tvář k bočnímu oknu, jako by mě ze všeho nejvíc zajímala tisíckrát okoukaná krajina na trase domov – škola. Možná jsem se skutečně zachovala nepřiměřeně trochu jako puberťačka, se kterou to tříská na všechny světové strany, ale odmítnutí mu jen tak odpustit nehodlám. Celou cestu do rodných Račic mu nevěnuji jediný pohled, v garáži vystoupím s výrazem sfingy a v nejmenším mě nehne píchnout mu se zavíráním vrat. Nejde mi o peníze, které jsem do téhle „akce hrr" investovala ze svého, nýbrž o mamku.

Jakmile si vybavím její nadšený výraz, když jsem jí lístek předala, je mi teskno.
Večeře je mlčenlivější než obyčejně, nesnažím se udržovat konverzací, táta je po naší roztržce zachmuřený a mamka ho strhá podezíravými pohledy, což dobrou atmosféru rozhodně neposiluje a tátu podle všeho popuzuje. Úporně žvýkám plátek hovězího na žampionech, dusím se zrníčky rýže, nemohu skoro polykat. Není to tím, že by maso bylo houževnaté a rýže nedovařená, to jen neurčitý strach stahuje můj krk jako oprátka šibenice odsouzencovo hrdlo. Blbinec na entou!
V tísnivém tichu, které v hale panuje, kdy nejhlasitějším zvukem je pohyb kyvadla nástěnných starožitných hodin, případně zašelestění ubrousku, jimž si občas někdo z nás otře ústa, způsobí nečekané zazvonění telefonu hotový výbuch granátu. Trhneme sebou úlekem, úplně nás to vyděsí! Mamka se probere první, div nepřevrhne skleničku s minerálkou, jak se hrne od stolu, aby byla u aparátu co nejdříve.
„Stachová!“ vyhrkne do mluvítka. Napětí v její tváři záhy vystřídá výraz zklamání, apaticky odloží sluchátko a pobídne mne: „To je pro tebe.“
S námahou spolknu sousto, zapiji ho douškem limonády, abych měla jistotu, že nezůstalo viset v hltanu, plácnu sebou na gauč a natáhnu se pro telefon. „Radka.“
„Tady Matěj,“ zahlaholí můj nový objev na druhém konci drátu. „Prima, že jsi doma…“
Připadá mi, že volá z jiné planety, kde se lidé dokážou smát a radovat. „Co ty na to?“
„Cože?“

„Povídám, že bude lepší, když ve středu přijdeš rovnou ke mně. Bydlím hned vedle rockovýho klubu, kde se budou ty filmy promítat, takže do knihovny by to byla pro oba zacházka… Proč nic neříkáš? Platí ta středa, doufám?“
„Platí,“ ujistím ho.
„Přijedeme s Kájou autem, abychom se dostaly snáz domů. Dá se tam někde zaparkovat?!“
„Přímo před domem. Může se stát podél celýho podloubí, vždycky se nějaký volný místo najde, akorát bacha, abys nezastavila před vraty, tam je zákaz…“
„To vím taky,“ přeruším ho.
„Promiň, no,“ rozesměje se. „Víš, co se říká, ne? Opakování je matka moudrostí. Čímž nechci říct, že nemáš pravidla silničního provozu v malíčku.“
„Hm.“
Matěj zvážní: „Ty ses naštvala, Radko?“
„Ne,“ ujistím ho. „Takže ve středu. Zatím ahoj.“
„Jsi naštvaná,“ tvrdí zarytě. „Nechtěl jsem…“
„Nejsem, ale musím končit. Ahoj, Matěji.“ Nejsem naštvaná, každopádně ne na něho!!!
Naše maturitní tablo má nekonvenční podobu velikého psacího stroje vyrobeného z polystyrenu, přičemž na jednotlivých klapkách písmen budou naše fotky. Nápad, jenž se zrodil v hlavě kudrnatého inženýra Prýgla, jak se nám asi třicetiletý chlapík, přítel třídního Hamtala, který ho do téhle akce angažoval, představil, nadchne celou třídu. Suma, jíž honoruje svou práci, podstatně méně. Ač blízký kamarád, řídí se pravidly tržní ekonomiky, nehnout prstem zadarmo, což bychom my, budoucí ekonomky, sekretářky, manažerky, účetní a holky do postele mohly vědět samy. Musíme uznat,

že maketa psacího stroje staršího typu, jelikož s kulatými klávesami, je fakticky povedená a věrohodná, pročež sáhneme do kapes hlouběji, než jsme počítaly.
„Říkejte mi Jožko," pobídne nás ing. Prýgl, když se místo dvouhodinovky tělesné výchovy motáme kolem monstra rozloženého na katedře. Na konečné fázi tabla se podílíme všechny – přinejmenším okukováním a poznámkami, kterými našeho nového přítele častujeme. Přítomnost třiceti mladých dívek s ním pěkně mává, chudák inženýr neví, kam se dřív dívat. Kupříkladu Irenin výstřih se mu jeví zajímavějším a moje nohy lákavějším objektem zájmu než je polystyren! Máme z něho psinu, aniž bychom se domlouvaly, častujeme ho vroucnými úsměvy, drtíme žhavými pohledy a ničíme naoko náhodnými doteky, kdy se o něho tu a tam otřeme. Jožka toho má plné brejle!
Vystřihat z obdélníkových fotografií kulaté portréty se mu vyloženě nedaří, poté, co nůžkami takřka zničí Klářinu už tak dost bídnou fotku, se rozhodneme neriskovat. Hanka mu nebezpečný nástroj uzme z ruky a zručně stříhá podle pomocné kružnice, kterou Jitka na každou fotku vyrobí kružítkem.
„Výborně, děvčata," libuje si. „Kde mám to lepidlo…" Posadím se na roh první lavice, mini vysoko vyhrnutou, hodím nohu v tmavých punčochách přes druhou, zapřu se za zády a vypnu hrudník, až Jožka upustí Herkules na zem. Věra ho naštěstí sebere dřív, než stihne vytéct veškerý obsah na parkety. Zbývá to poslední, nalepit připravené fotografie na klávesy, leč zrovna tenhle úkol, zdánlivě nejlehčí, zničí křehkou soudržnost našeho třídního kolektivu, který nikdy dohromady nešel.

Nalepení jako takové by bylo jistě snadné, ovšem jde o tom, kam kterou fotku! Klávesnice polystyrenového psacího stroje je upravená našim potřebám, má čtyři řady po osmi a sedmi písmenech plus přídavné klávesy, jako je tabulátor, zpětná šipka a zvedací klapka, na kterých budou sídlit hlavy pomazané, tedy náš třídní, ředitelka a její zástupce. Kam dát profesory je jasné, horší je rozmístit studentky! Hamtal navrhuje sladit tablo barevně, nejprve blondýnky, mahagonky, hnědovlásky, brunetky až po Natašu se smolně černými vlasy. Ač je tenhle nápad rozumný, neuspěje. Ta chce být vedle té, ta vedle oné, žádná nechce úplně dolů či úplně nahoru, být na ráně z téhle či opačné strany… Jožkovo kritérium výběru je jiné. Ty nejhezčí zasadí na nejviditelnější prostřední klávesy, nevýrazné za mezerník a nehezké nahoru do krajů. Tlustá Magda trpí mlčky, Blažena, ke které byla matka příroda hodně nepřející, tvrdí, že je to diskriminace.

Urputný boj zuřící mezi spolužačkami mi najednou přijde malicherný, ubohý a nedůstojný. Proč jsem si připadala jako holub bublák? Jen kvůli tomu, že mě nějakej trotl s titulem ing. umístil do čela?! K čemu mi taková pocta vlastně je? Aby se mnou holky nemluvily? Seskočím z lavice, stáhnu sukni do původní polohy, protáhnu se plotem dívčích těl až k tablu a svou podobenku vyměním za Blážinu.

„Je ti líp?“ optám se jí s úšklebkem.

Bláža se na odpověď honem nevzmůže, místo ní se však ozve Jožka: „Tam v rohu vůbec nevynikne vaše tvář!“

„Právě proto,“ zavrčím popuzeně.

„Zrak každého padne nejprve doprostřed,“ domlouvá mi. Holky, které se před chvílí málem vzájemně ukousaly, se sehraně spojí proti mně, samozřejmě.

„Stachová získala titul Miss krásy," informuje ho Hamtal.
Prýgl jásá: „Prosím! Připevníme nad vaši hlavu korunku."
„Ještě že ne svatozář!" prskne nenávistně Irena.
„Svatí jsou nudní," soudí Prýgl a snaží se mě přes můj zarputilý výraz přemluvit: „Vaší povinností je dovolit kolemjdoucím popást se na vašem výjimečném půvabu."
Lichotit umí, jen co je pravda, nicméně tentokrát zůstanu hluchá: „Nejsem tráva, aby se na mě kdejakej vůl pásl." Holky, které se při jeho komplimentech mračily jako stádo čertů, vyjeknou smíchy, asi jsem je překvapila. Překvapím je tím víc, když popadnu svůj batoh a beze slova opustím scénu.
Kája mi strčí pod nos balíček peprmintových žvýkaček. „Chceš? Bez cukru, neboj."
„Jaký jsou?" zajímám se.
„Hnusný," soudí upřímně. „Ale hezky osvěží dech."
„Tak jednu." Pustím volant, abych si mohla plátek žvýkací gumy rozbalit. Silnice v té chvíli prudce zatáčí doleva, v osmdesátce sjedu do pravého příkopu, a s vypětím všech sil ručkuji oběma rukama po volantu Corsy. Napůl vybalená žvýkačka mi přitom spadne na podlahu vozu. Teprve když je nebezpečí zažehnáno a zatáčka dvě stě metrů za námi, podívám se své pasažérce do pobledlé tváře. „Dáš mi snad jinou, ne?"
Nabere dech teprve nyní. „Jo, ale rozbalím ti ji sama!" Pobaveně se usměji, Kája nejen že žvýkačku zbaví obalu, ale navíc mi ji vloží až do úst!
„Paráda mít vlastní službu," komentuji tu ochotu.
„To je… aby ses nerozptylovala," hájí se, jelikož jsem ji do mého autíčka pustila teprve po ujištění, že mí nebude žvanit do řízení.

„Krásně voní," přiznám po několikerém žvýknutí. „Krásně a dlouho," opraví mě, načež se uchichtne: „Nezapomeň ji ale těsně před tím kinem vyplivnout."
Pohlédnu na ní nechápavě. „Proč?"
„Dívej se dopředu!" napomene mne jemně a vysvětlí: „Žvejkat na rande je blbý, plivat před klukem taky, takže jsem si ji jednou prostě šoupla za stoličky. Jenže! Rande jsme měli skoro dvě hodiny, žvejkačka mezitím nabobtnala, zpuchřela. Málem jsem se s ní udusila!"
„To se zvětšila o tolik?"
„Ne," vyprskne, „ale já ji při líbání málem vdechla!"
Tak tak že si nerozbiju hlavu o volant, úplně se prohnu smíchy při představě líbající se Kájiny se zbytky slinami rozložené žvýkací hmoty v puse a následně plicích.
„Ty se směješ," vyčítá mi, „ale bylo to děsný. Víš, jak mi při francouzáku překážela?!"
Jsem z ní hotová. „Nech toho," prosím ji a rychle mrkám, abych zaplašila slzy smíchu, deroucí se mi do očí. Kvůli dnešnímu večeru jsem se nechala nalíčit od profesionálky, naší maminy! A načesat, pochopitelně. „Nebo se vybouráme."
Poslední varování zabere, Karolína je strašpytel, po zbytek cesty ukázněně mlčí a rádoby nenápadně tu a tam zkontroluje tachometr, zda náhodou nepřekračuji rychlost.
Pří proplétání podvečerní dopravní špičkou si vzpomenu na instruktorku Papričkovou. Nakonec jí mohu být vděčná, že mě honila přeplněnými ulicemi, nic mě díky jejímu drilu nemůže překvapit!
Takhle sebejistá, bohužel přehnaně, jsem do doby, než se vcelku suverénně vmísím do provozu třídy Legionářů. „Hledej volný místo," pobídnu Káju při pohledu na souvislou řadu

příčně zaparkovaných automobilů podél domů, které se mohou chlubit malebným podloubím.
„Támhle!“ ukáže prstem ob tři baráky, kde se skví neonový nápis ROCKOVÝ KLUB FANTASY.
„Máme štěstí,“ zajásám. „Tady bydlí Matěj. Budeme stát skoro přesně před jeho domem. Našly jsme to levou zadní!“
„Není tam málo místa?“ strachuje se Karolína.
Omrknu situaci. Za hájeným prostorem před výjezdem z vrat domu číslo 9 mezi sloupem podpírajícím klenbu loubí a zaparkovaným Renaultem 19 není zrovna plac, kde by se mohl otočit kombajn, ovšem maličká Corsa se tam vejde bohatě. Hodím pravý bunkr, přibrzdím, přeřadím na dvojku, zatočím volantem raději dřív než později a když si myslím, že se na 99 % strefím správně, maličko sešlápnu plyn. Corsa poskočí dopředu, leč drcne pneumatikami do nevysokého obrubníku, a protože jsem šlapala na plyn opatrnicky, nestačí to k tomu, abych se přes něj vyhoupla. Chcípne mi motor.
„Ksakru!“ Rychle nastartuji, zařadím jedničku a přidám plyn razantněji, přičemž se soustředím na zelený renault stojící po pravici. Vypadá skoro nový, nerada bych mu sedřela lak, nechám mezi jím a mnou o pár cenťáčků víc místa než je nutné. Zákony logiky fungují, bohužel, kolik na jedné straně přidám, tolik mi na druhé chybí. Přesně to jedno jediné pitomé procento!!! „Bacha, sloup!“ varuje mne Kája.
Ještě než dořekne, pocítím jistý tlak na levém boku Corsy a cosi odporně zaskřípe. Okamžitě sundám nohu z plynu, sešlápnu spojku, zařadím zpátečku a…
Ke svému úžasu zjistím, že nemohu ani tam, ani sem pokud si nechci odřít celou levou stranu!!! Zůstanu na sloupu přikurtovaná jako skoba ve zdi.

„Vystup, budeš mi ukazovat!“ nařídím Karolíně.
„Já?!“ zhrozí se.
„Mám snad vystoupit já?!“ osopím se na ni popuzeně. „Nevíš kudy?! Leda oknem, ne?!“
Karolína víc ani nehlesne, vyskočí z Corsy, aby obhlédla situaci a rozpačitým pokrčením ramen mi dala najevo, že coby navigátorka je vyloženě neschopná. Nejradši bych vraždila. Určitě jsem své krásné, červené, naleštěné Corsičce zničila blatník!!! „Tak co?!“ křiknu na Káju.
Ta mi odpoví bezradným rozhozením paží, ovšem na nedostatek rádců si nemohu stěžovat, právě nás míjí zájezd německých turistů důchodového věku, jež moje trampoty zaujmou natolik, že neváhají zastavit a přispět svou troškou do mlýna. Jeden volá dopředu, druhý dozadu, třetí volant víc vlevo, čtvrtý naopak chce, abych ho vytočila doprava… Připojí se dokonce i babky, štěbetají jako hejno hus.
Odjakživa jsem ráda středem pozorností, jenže! Pozornost německých důchodců by mě příliš nerozhodila, horší je, že se neváhají zastavit také čeští kolemjdoucí, nabalují se na sebe formou kuličky spustivší lavinu, takže když srocení lidiček vyláká na ulici také návštěvníky Fantasy klubu, jsem zralá na psychiatrii.
Houfem čumilů se k mému vozu prodere známá tvář. „Matěji!“ ulevím si. „Díky bohu!“
Matěj má oči navrch hlavy. „Tys někoho přejela?!“
Rychle stočím okénko. „Cože?!“
„Tak proč je tu tolik lidí?“
Jeho nedůvěra se mě dotkne. „Protože mají rádi senzaci!“
„Vystup a pojď do kina,“ poradí mi.

Mám sto chutí poklepat si na čelo. „Svatá prostoto, kdyby to bylo tak jednoduchý, dávno jsem v něm!“
Teprve poté si sečte jedna plus jedna. Trvá mu to na můj vkus zbytečně dlouho!
„Snad mi pomůžeš, ne?!“ utrhnu se na něho namíchnutě.
„Ale…,“ váhá. „Ještě bych ti to odřel…“
To se mi jen zdá, tohle nemůže být pravda!
„Tak jdi zpátky do kina!“ ušklíbnu se. „Hezkou zábavu.“
Zachytí sarkasmus. „Já bych ti rád pomohl, jenže… Je tu moc lidí. Hele, vystup si druhou stranou, až se rozejdou, tak to zkusíme vyprostit, třeba po kině, to bude tma.“
Do tmy bych nejraději poslala jeho!
Kdyby se do popředí neprocpal také Ondra s Pavlem, oba náramně pobavení, pusy od ucha k uchu, patrně bych Matěje poslechla, nic jiného by mi totiž nezbyto.
„No jo, Radka, pirát silnic,“ řehtá se Ondra.
Pavel vidí, jak moc je mi jejich veselí nepříjemné, pročež se snaží držet vážnou masku. Nedaří se mu to, koutky úst mu cukají, když mě pobídne: „Vylez a půjč mi klíčky.“
Neubráním se zrudnutí. Nevzpomněla bych si, před kolika lety naposledy jsem se červenala studem, ovšem teď svou barvou připomínám rajče. K vzteku!
Pavel moje utrpení zkrátí. Jakmile se vyhrabu ven, požádá zevlující pány, zda by nepřiložili ruku k dílu, a než se rozkoukám, pár silných chlapíků, německých i českých, spolu s Ondrou Corsu o pár cenťáků poponesou! Taková mezinárodní spolupráce, dá se říct. Pak se vsouká na místo řidiče, nastartuje a během několika vteřin uvězněný vůz vyprostí, couvne a zaparkuje správně, přesně doprostřed mezery.

Opona spadla, diváci tleskají a s pobavenými tvářemi se rozejdou. Okamžitě se hrnu k levému blatníku.
Uff, není to tak strašné, jak jsem očekávala. Katastrofu odvrátila ozdobná gumová lišta! Je sice maličko sedřená a možná celý blatník je lehounce vmáčknutý dovnitř, ale jinak nikde nezůstala památka na dnešní trapas.
„V pohodě," ujistí mě a už se ani nesnaží úsměv maskovat.
„Díky," dostanu ze sebe. Kdyby se mi netřásly ruce, nasedla bych a jela rovnou domů, leč takhle nechci riskovat reprízu při couvání. Nezbývá mi tedy než jít do klubu.
„Ženská za volantem, to je dílo," řehoní se Ondra.
„Nebuď ke krásnější polovině lidstva nespravedlivej," zastane se mě Pavel a než se vzpamatuji, dodá: „Neházej je do jednoho pytle všechny. Radka za volantem, to je dílo!"
Kluci se pochopitelně mohou potrhat smíchy, zrádná Kája taky, dokonce se k nim přidá i Matěj, který se po celou dobu záchranářské akce schovával v davu: On se za mě styděl!!!
„Jsi sprostej," zavrčím dotčeně.
„Vůbec ne," baví se.
„Sedíme hned vpředu," vede nás Matěj interiérem klubu vkusně vybaveným vyřezávanými rohovými lavicemi s květovaným polstrováním ke stolku pod pódiem, na němž je připevněné promítací plátno. Schválně ignoruji napřaženou ruku, kterou mě chce vést! Tvářím se, že ji nevidím.
Nevidět blondýnku v bleděmodrých šatech z džínoviny, jež na nás u stolku čeká, nelze.
„Ahoj," pozdraví mě a Káju a zvědavě si nás měří. Odhaduje. Čeká, jak se projevíme, zajímá ji, co jsou zač holky kamarádů jejího kluka. Nevím, zda se s Ondrou a Matějem zná z

dřívějška, anebo se seznámili teprve dnes, každopádně ji oba berou za sobě rovnou!
„Ahoj," odpoví napůl překvapeně a napůl zvědavě Kája.
Já neodpovím. Ještě to tak! Pavel ji představí: „Tohle je Katka, senzační holka."
Jestliže jsem mlčela předtím, nyní sveřepě zatnu zuby. Katka se omluvně usměje, a aby setřela rozpaky, do kterých ji přivedl, způsobně cituje: „Kateřina Hrůzová. Ahoj."
„Karolína Máchová," přistoupí Kája na její hru.
Dokonce si ty dvě podají ruku! Guth Jarkovský by z nich měl jistě velikou radost!
Pak se Katčin pohled setká s mým. Zaskočí ji, že se k ničemu nemám, dokonce se podívám skrz ni. „Budeme stát?"
„Míst k sezení je tu dost," ujistí mě Ondra dobromyslně.
„To je Radka," představí mne Matěj, který netuší, z jaké příčiny trapas vlastně vznikl, nicméně ho chce vyretušovat.
„Který místo je tvoje?" otočím se na něho. „Tohle?"
„Tam sedí Ondra. Můj je ten tonic. Co si dáš k pití?"
„Třeba Mattonku," prohodím a pohodlně se usadím. Společnost, zaskočená mým chováním, se srovná na lavici a po chvíli se rozproudí hovor, jako by se nikdy nic nestalo.
A stalo snad?! Stalo. Když asi po pěti minutách pohlédnu na Pavla, při vzájemném střetu zachytím v jeho očích nepřátelství. Dotklo se ho, že jsem jeho objev ignorovala!
Pocítím kapičku uspokojení. Ale jen kapičku.
Než začne vlastní promítání filmu, parta u našeho stolu se vesele baví. Karolina také! Kliďánko mluví í na tu pipku, jako by to byla její dlouholetá kamarádka nebo co!
Jakmile světla v sále uhasnou a klub ozáří přísvit stříbrné plátna, Matěj nesměle vyhledá mou ruku.

„Co je ti Radko? Vůbec nemluvíš, nesměješ se…“ Místo odpovědi pouze zachrčím. „Nemáš náladu?“ Znovu zachrochtám. „Autu se nic nestalo,“ utěšuje mne.
Naštěstí v té chvíli začne film Hellraiser a on umlkne. Naštěstí. Jinak bych mu řekla něco ošklivého, něco co by později mrzelo. Matěj za rozpoložení mé duše nemůže!
Stejně se nemohu ději věnovat, myšlenky mi utíkají různými směry, ovšem že bych nevěděla, o co v něm šlo, tak to ne. O přestávce, kdy se rozsvítí a diváci dostanou čas na vydechnutí, se debaty u stolu zúčastním.
„No já nevím,“ prohlásím, „ale ten, kdo sliboval, že jde o sci-fi, nemůže mít všech pět pohromadě. Vždyť je to horor jak vystřelenej z prakul“
„Ale fantasticky krásnej,“ libuje si Matěj.
„Je fakt, že autor to má vymakaný,“ souhlasí Pavel.
„Jsem napnutá jak triko,“ oklepe se Karolína. „Teď z toho určitě budu mít děsivý sny.“
„Nemáš plný kalhoty?“ směje se Ondra.
„Já se doopravdy chvílemi bála,“ přizná Katka upřímně. Přestože odhalila svou slabost, Pavel se na ni usměje. Tak nějak… povzbudivě, zamilovaně!!!
„Co ty, Radko?“ „Je to jen film, proč bych se měla bát?“
„Protože je dobře udělanej. Proto,“ vysvětluje Matěj. „Podle vynikající předlohy. Autor to napsal tak, že člověk v té chvíli, kdy se dívá na film, ho i prožívá a je ochotnej věřit, že existuje brána do pekla, která se pootevřela…“
„Prosím tě,“ ušklíbnu se. „Vymyšlený blbosti.“
„Existuje strašně moc věcí, úkazů, který zdravým rozumem vysvětlit nejdou,“ namítne Pavel, „A jenom proto, že jim nerozumím, je nemusím zatracovat, ne?“

„Matěji, ty jsi matematik, fyzik. Taky věříš v peklo?!“
„Já jsem nemluvil zrovna o pekle,“ opraví mě Pavel. „Jelikož dělám matiku a fyziku, musím připustit, že na to, abychom spočítali, popsali a vysvětlili všechny záhadný jevy, prostě nemáme,“ připustí Matěj.
„Takže věříš na zázraky,“ pohodím hlavou.
„Kdyby člověk nevěřil, tak by se ze světa ztratila romantika a krása a… láska,“ vyjmenuje Katka.
„Svět je plnej zázraků,“ usměje se na mě Matěj smířlivě. „Od velkýho třesku po dnešek. Představ si ten zázrak vzniku, Radko. Před osmnácti miliardami let explodovala hmota vesmíru, představ si žhavej oblak látky a záření, jak se rozpíná a ochlazuje, takže z něj postupně vznikaly zárodky galaxií a z nich hvězdy. Představ si hadronovou éru velkýho třesku, která trvala pouhou desetitisícinu sekundy, kdy teplota byla tisíc kvintilionů kelvinů, představ si ohnivou hadronovou kouli, peklo, i když fyzikální… Představ si leptonovou éru dlouhou deset sekund, za který teplota klesla na deset miliard kelvinů a do krabičky od sirek by se vešel metrák leptonové hmoty, představ si éru záření, trvající milion roků… Není zázrak, že se to všechno stalo? A že se na naší planetě po mnoha milionech let vytvořily takový podmínky, až vznikl život? A co třeba početí?“
„To není zázrak, to je paráda,“ usměje se Ondra. Matějův proslov na mě zapůsobí. Imponuje mi.
„A to jsou zázraky, který se dají vysvětlit,“ dodá s úsměvem. „Co potom ty ostatní!“
„Vesmír, velkej třesk, černý díry…“ Katka zvedne ruce nad hlavu. „Vzdávám se. Tomu vůbec nehovím.“

Popuzeně se na ni obrátím. „Ani nepředpokládáme, že by na učňáku chtěli po budoucích prodavačích tolik inteligence!“
U stolu nastane na pár okamžiků dusno. Katka nevěřícně zalapá po dechu, Kája zvedne oči v sloup, Ondra si vymění překvapený pohled s Matějem. Jediný Pavel pochopí, o co jde, protože mu ztuhnou rysy a sejme mě v témže duchu: „Budoucí prodavači možná nerozumí teorii relativity, ale zato mají spoustu jiných vlastností, který by jim měli mnozí z těch inteligentů honosících se tituly závidět! Například docela obyčejnou věrnost. Nebo spolehlivost!“
Během jednoho večera zčervenám podruhé. Z dalšího promítání už nemám vůbec nic, podle všeho jsem zkazila náladu ostatním, hovor vázne a hned po filmu se rozloučíme. Upjatě. Pavel mi ahoj neřekne!!! Vidím Matějovu snahu zůstat se mnou na okamžik o samotě, pročež mu nedám příležitost, vyženu Karolínu z Ondrova objetí a nastartuji Corsu. Těsně před tím zahlédnu, jak Pavel, vyprovázející svou dívku domů, vezme Katku kolem ramen.
„Tos přehnala, Radko,“ prohodí Kája s očima upřenýma do tmy za oknem automobilu, jakmile vyjedeme ven z města. Vím moc dobře, že to nebylo fér. Proč bych jinak asi červenala!! Ke všemu… ta holka není pitomá. Ani ošklivá. Přehnala jsem to zřejmě právě proto.

IX. KAPITOLA

Tablo v konečné verzi vypadá víc než dobře. Moje fotka je v pravém horním rohu, zatímco v čele si trůní Hančin opar. Pousměji se. Záleží na tom?

Zachytím zpytavé pohledy spolužaček, kterými mě častují, když si polystyrénové monstrum prohlížím. „Hezký," usoudím. Ty můry jsou mou reakcí zklamané!

Třídní Hamtal má pro nás jinou jobovku. Butik Helenka na hlavní Panské třídě, jehož majitelka nám přislíbila umístit tablo do své výlohy, včera zkrachoval. „Musíte sehnat jiné místo," poradí nám tříďas. „Lepší než v butiku Helenka."

„To je v pytli," uleví si Hanka. Na rozdíl od Hamtalových iluzí dobře ví, že sehnat dobré místo na poslední chvíli je takřka nemožné, natož lepší! Umístit tablo do okrajových čtvrtí města se nám nechce a v centru, především tedy na pěší zóně Panské třídy, nejlidnatější spojnice náměstí s nádražím, jsou už všechna dobrá místa obšancovaná jinými maturitními třídami.

„Místo odpoledních randíček si zkrátka uděláte vycházku, porozhlídnete se a jistě něco najdete," radí nám kreténsky.

„Leda na veřejný záchodky v Centru," ušklíbne se Hanka. „Místo jejich ceníku, kolik stojí pisoár a kolik kabinka!"

Hamtal o téhle možnosti uvažuje!! „Tam je příliš malá výloha," uvědomí si posléze a je moc překvapený, proč se všechny zvedneme a vyklidíme bez pozdravu třídu.

Na rande nejdu, nestačili jsme se s Matějem domluvit, a okukovat výlohy také ne. Zamířím podle zvyku rovnou do knihovny, abych s nejnovějším číslem zpravodajského časopisu Koktejl strávila příjemnou hodinku v zahradě letní čítárny. Nestihnu se však ani pořádně zahloubat do článku o sebevraždách velryb, když mě vyruší paní knihovnice.

„Slečno Stachová, máte v půjčovně telefon."

„Já?“ zeptám se nepříliš chytře, nicméně hned se zvedám a následuji tu dobrou ženu. Kdo může vědět, že mě lze zastihnout v knihovně? Naši určitě ne, potom jedině…
„Matěj,“ potvrdí můj odhad, jakmile se ohlásím. „Intuice. Tušil jsem, že tam budeš.“
„A proč tu nejsi ty?“
„Protože nemůžu přijít, mám nějakou práci. A krom ní taky nápad. Bezvadnej. Co kdybys přišla ty za mnou? Čas, než ti pojede autobus, se dá využít mnohem líp, nemyslíš?“
„Zrovna si čtu o sebevražedných sklonech bílých velryb, děsně zajímavý věci,“ napínám ho.
„Velryb je ti líto a mě ne, jo?“ durdí se naoko. „Jestli nepřijdeš, vyskočím z okna.“
„To nedělej,“ varuji ho pobaveně.
„Taky myslím, škoda mladýho nadějnýho života…“
„Myslím kvůli metařům. Kdo by to uklízel?“
„Teda!“ vyprskne smíchy. „Počkej, až –“
„Za chvíli jsem tam. Zatím ahoj.“
Má pravdu, velryby se budou z neznámých příčin dál vrhat na souš, ať strávím odpoledne v knihovně či s Matějem! „Dobrý den, slečno Radko,“ vítá mne jeho maminka srdečně.
„Už na vás čeká, pojďte dál. To jste hodná, že jste přišla.“
„Je nemocnej?“ napadne mne.
„Matěj?“ podiví se nechápavě. „Ne, kdepak. Když byl malý, stonal často, musela jsem kvůli němu zůstat sedm let v domácnosti, ale poslední dobou už vůbec nemarodí. Co si dáte, slečno Radko? Kávu, kakao, čokoládu, minerálku, čaj?“
„Stačí minerálka, ale neslazená,“ požádám ji. Než mě dovede do Matějova pokoje, musím se přivítat i s panem Nývltem,

ujistit ho, že se mám dobře a odmítnout asi patero nejrůznějších laskomin, které mi k limonádě nabídne.
„Opravdu si nedáte perník? Je domácí, moc dobrý," láká mě Matějova maminka, zatímco Nývlt rozhodne: „Marto, přines aspoň ze spíže linecká kolečka!"
Vybavena láhví Hanácké kyselky, skleničkou, talířkem keksů a mísou s ovocem se konečně dostanu k Matějovi. „Ahoj," usměje se na mě od psacího stolku, vstane, zvědavým rodičům zavře před nosem a lehce mě obejme. „Moc jsem se na tebe těšil."
Zvednu vyčkávavě oči: Můj mírný úsměv ho povzbudí, nejprve nasucho polkne, pak mě políbí. Krátce, heboučce, spíš moje rty ochutná. „Jsi tak hezká," uteče mu okouzleně, a když zavřu oči, přitiskne mě k sobě a dlouze a dychtivě líbá. Je to s ním docela vzrušující!
Po pěti minutách se vymaním z jeho sevření, upravím si vlasy, které mi nevědomky rozcuchal, a přistoupím k psacímu stolku, na němž svítí monitor počítače a kurzor bliká na pozici posledně napsaného písmenka. Textový program Windows poznám na první pohled. „Co děláš? Něco do školy?"
„Ne," řekne ještě trochu ochraptěle, líbání s ním dost zamávalo, přistoupí ke mně zezadu, stiskne klávesu CTRL současně s povelem PageUp a zatímco si lehce položí dlaně na moje boky, přečtu si nadpis: HRANICE NENÁVRATNA.
„Píšeš další román?" dovtípím se.
„Hm," dýchne mi do vlasů. „Přečetla sis už Stíny?"
„Ne, promiň, zatím jsem se k tomu nedostala."
„Nevadí," prohlásí, nicméně z tónu vycítím, že je zklamaný.
„Třeba vůbec nestojí za to, aby ti kradl čas."
„Posouzení nech na mě," ujistím ho.

„Neomlouvej se. Mám před maturitou, chápeš… Těším se, až si ho přečtu:“
„Vážně?“ pookřeje. „Zajímá tě, o čem bude tenhle novej?“
„Samozřejmě.“
„Kapacita lidskýho mozku je využívaná jen z nepatrné části, napadlo mě, že –“
„Matěji,“ přeruším ho, „tohle je ta práce, kvůli který jsi nemohl jít do knihovny?“
Přikývne. „Psaní mě hrozně baví, ale ne každej den se píše stejně. Někdy to jde samo, jindy musím myšlenky pracně dávat dohromady, škrtám a přepisuju… Dnešek byl jedním z těch, kdy člověk jen mačká klávesy.“
„Ale teď stejně nepíšeš,“ namítnu.
„Teď jsi tady ty a to mění situaci…“
Odhrne mi rukou vlasy a na citlivé kůži krku ucítím jeho rty. Jsou horké a nedočkavé. Ucuknu.
„Zdržel by ses s bídou o čtvrt hodiny, kdybys pro mě přišel!“
„Ale co kdybys tam nebyla?“
Kouzlo, které se mě zmocnilo po příchodu, je v tahu. Za hranicí nenávratna, dalo by se říct! Uvědomí si změnu tlaku.
„Pochop, Radko, kdybych se hnal do knihovny a ty bys tam třeba vůbec nebyla, ztratil bych víc než čtvrt hodiny.“
„Chápu!“
„Tak proč jsi naštvaná?“
Na dveře dolehne zaklepání. „Mládeži, svačinka.“
„Teď ne, mami,“ odpoví Matěj, aniž by otevřel.
„Ale je to zmrzlina se šlehačkou, rozpustí se,“ děsí se paní Nývltová tónem, že by se nad ním kámen ustrnul.
„Mami, dej nám pokoj, neruš!“ odbude ji Matěj razantněji.

„To jsem nechtěla," omluví se nešťastně.
„Tak já ji dám do mrazáku, snad se nerozteče. Až budete chtít, zavolejte!"
Mlčky se dívám dolů na ulici.
„Radko," pokusí se mi znovu přiblížit.
„To budeme všechna rande trávit u tebe v pokoji?" Obejme mne, vyhledá moje ústa, a protože se nebráním, zmapuje dlaní obliny ňader pod tenkým svetříkem.
„Proč ne?"
„Protože nechci," odpovím důrazně a jeho dobyvačné ruce stáhnu zpátky na boky. „Nechci."
Oba víme, k čemu se odmítnutí vztahuje! Rozpačitě si odkašle.
„Ty jsi… ještě panna?"
„Tohle ti vrtá hlavou?" pousměji se. „Ne."
Čekám, zda s ním tohle sdělení zamává, ale Matěj ho vezme na vědomí bez mrknutí oka, dokonce se zdá, že se mu uleví!
„Proč teda nechceš? Nemusíš se bát…"
„Prostě nechci."
„A důvod?"
„Je moc brzy. Nezlob se, Matěji, ale nemůžu. Kdyby se to stalo teď, byla bych zklamaná a všechno by se zničilo… Až budu cítit, že to je ono, pak… Do té doby nechci."
Zachová se mužně. „O. K."
„Ani ses neurazil?"
„Není důvod," usoudí rozumně. „Odpusť, že jsem se choval tak… blbě, no. Jsi moc krásná, to je ten problém… Slib mi, že až budeš chtít, tak mi to řekneš."
Tohle jednání mi vyhovuje.

„Slibuju," usměji se, předešlá nelibost ta tam, znovu se mi ten kluk, i když jedináček jak vyšitej, líbí. „A teď povídej, o čem je Hranice nenávratna."
Ačkoliv jsem to mínila pouze coby psychologický tah, kterak Matěje přivést na jiné myšlenky, musím uznat, že jeho vyprávění mě strhne s sebou a přestože se ve sci-fi nijak nevzhlížím, prudce zatoužím si román Hranice nenávratna na pomezí hororu a sci-fi o možnostech lidského mozku přečíst. Škoda, že je nedokončený! Matěj je trochu líný, hodně pohodlný a pořádně rozmazlený kluk, ale pálí mu to, má obrovský přehled a znalosti, jimiž mě přetahuje.
Nakonec mám co dělat, aby mi neujel předposlední autobus. Zdržím se až do osmi, absolvuji nejen svačinku, ale i večeři! Nakonec, i kdyby ujel, vzal by mě domů táta, alespoň k nějakému užitku by byl jeho páteční přesčas! Cestou na nádraží míjím budovu státního soudu, nachází se v centru a při pohledu na vrátnici, jež má okno do ulice, si vzpomenu na Hamtala. Chtělo by to malé úpravy, to jistě, ale kdyby se podařilo procpat psací stroj až sem, možná by vážně šlo o lepší místo než v butiku Helenka!!! Jistě, státní soud není jen tak halabala, nikdy v něm nikdo tablo nevystavoval, je to nápad, ovšem za pokus by stál! Těžko bych našla kompetentnější osobu, jež by nám mohla tablo povolit, než je táta.
Mrknu na hodinky, něco málo času stále zbývá, a rovnou vlítnu dovnitř. Vrátný mi přátelsky zamává, hodím po něm úsměv a div nesplaším páternoster, zdá se mi, že se plouží příliš pomalu.
Klepat na Alici by bylo pod mou důstojnost, rovnou vezmu za kliku a potěší mě, když zjistím, že její židle za obloukovitým stolem v předpokoji je prázdná. Proč by tu měla jeho

sekretářka být? Táta ji ke svým přesčasům nepotřebuje, stejně by mu byla užitečná asi jako krtkovi motyka.
Na polstrované a bílou koženkou potažené dveře tátovy pracovny se klepat nedá, vezmu za kliku a strčím dovnitř hlavu. „Tati? Jsi –“
Tu nedořeknu: Tahle otázka je stupidní sama o sobě, kdyby nebyl, neodpověděl by, a to, že uvnitř je, vidím sama. Dech mi však vezme něco jiného. Alicina přítomnost by mě tolik neudivila. Za normálních okolností, samozřejmě. Kdyby jí třeba cosi diktoval, nebo tak, ale když ty dva zastihnu, jak si hoví v křeslech naproti sobě u malého konferenčního stolku v rohu pracovny, na kterém stojí otevřená láhev vína, vývrtka, špunt a dvě skleničky, slečna Alice má nohy v minisukni nahoře na křesle, takže si na nich prakticky sedí, přičemž jí vykukují nejen krajkové černé podvazky, nýbrž i černé kalhotky, tak to mnou mírně řečeno otřese.
„Radko?“ zeptá se taťka překvapeně. „Co tady děláš?“
„A ty?“ vydechnu. Alici ani nenapadne sednout si způsobně! Dostanu děsný vztek. „Kvůli tomuhle jsi nemohl do divadla?!“
„Ale ne, mýlíš se,“ vysvětlí. „Teď jsme skončili, zrovna jsme si sedli, abychom si po té honičce trochu vydechli. Nechápu ten tón, Radko. Napiješ se s námi?“
Navzdory Alicinu triumfálnímu šklebení mě tátův tón uklidní. Rozhodně se netváří přistiženě ani rozpačitě.
„Snad abychom jeli, ne?“
„Hned to bude,“ usměje se na mě, požádá Alici, ať láhev vyhodí do popelnice, aby uklízečka nenadělala klepy, obleče si sako a posbírá své věci do koženého kufříku. Alice jen nerada opustí místečko v křesle, znovu mě počastuje tím vítězným kukučem, jehož důvod nechápu. Proč by si nemohl po těžké

celodenní kancelářské otročině vypít skleničku vína? Třeba i se sekretářkou, jestliže dělala s ním, zaslouží si taky, nevidím v tom nic nemorálního. Neuhnu jí ve dveřích, protáhne se kolem, div mi prázdnou láhví Sklepmistra nevyrazí zuby, a zblízka se mi zašklebí do obličeje.
„Asi budeš muset řídit," oznámí mi táta na parkovišti. Zatajím dech. „Sierru?!"
„Auto jako auto, musíš si zvykat na širší vozy."
Jeho přítomnost na sedadle spolujezdce je uklidňující, nemluví mi do řízení, celou cestu vykládá o přetíženostech soudů, kolegyni JUDr. Chvojkové, která odešla na mateřskou, a část jejích úkolů musel převzít, ale přesto se cítím v bezpečí. Kdyby něco, určitě by mě upozornil! Zvláštní, aby se zajímal, proč ještě nejsem doma, ho vůbec nenapadne! Stále mi vrtá hlavou Alicin výraz. Neměla přece důvod!
Anebo měla…? Právě když si vzpomenu na tablo a užuž otvírám pusu, dojde mi příčina, kvůli které se Alice tvářila, jako by mi vypálila rybník. Ta láhev! Byla prázdná. Nemám už chuť ptát se ho na tablo. Nemám chuť ptát se ho na cokoliv. Aby mi zase lhal?! Prý teď jsme skončili, právě jsme si sedli… Nevím, jak dlouho trvá dvěma lidem vypití litru vína, každopádně je mi jasné, že by za tu dobu stačil dojet domů, převléct se a vyrazit s mámou na Tři sestry. Kdyby chtěl! Ale on nechtěl. Dal přednost sekretářce!!!
A ještě má báječnou náladu.
„Výborně, Radko," chválí mě pokrytecky po vjezdu do naší garáže. „Jezdíš dobře. A pak že nezvládneš Sierru…"
„Hm." Zabouchnu vůz a zamířím ke dveřím na chodbu. „Radko…?"
Otočím se k němu vyčkávavě tváří.

„Buď tak hodná a mamince nic neříkej. Nepochopila by, že o nic nejde. Je poslední dobou příliš přecitlivělá.“
Vida, co všechno lze schovat za slovo přecitlivělá!!! Ostatně, tohle přirovnání není to pravé ořechové. Máma, oblečená ve večerních šatech s vlasy vyčesanými do umného drdolu a líčidly porušenými potůčky slz, je všechno, jen ne přecitlivělá. Rozzuřená, zklamaná, nešťastná. Vstupenku na divadelní představení demonstrativně roztrhá na drobounké kousíčky, které hodí tátovi na hlavu. Pohled na zoufalství v jejích pláčem zakalených očích mě umrtví.
„Tys jí neřekl předem, že se divadlo nekoná?!“
Táta se chytí za hlavu. „Zapomněl jsem… Aleno, miláčku, můžeš mi to odpustit? Aleno, slyšíš?! Počkej přece.“
Abych utekla manželské hádce o síle menší atomovky, zamknu se v koupelně, napustím si plnou vanu a ponořím pod vodu i uši. Lepší poslouchat jemné hučení a ševelivý praskot bublinek bylinkové pěny!
Můj táta, který byl pro mě celé roky vzorem, ideálem muže čestného, spravedlivého, věrného, milujícího, zklamal. Ruku do ohně bych za něho nestrkala. Mohla bych si ji spálit!!!
V sobotu zaskočí na kus řeči Karolína.
„Já myslela, kdo ví, jak se nešprtáš, a ty si zatím čteš!“
„To je Matějův román,“ vysvětlím. „Chtěla jsem do něho jenom nakouknout, než se pustím do účetnictví, a vidíš, jsem skoro v půlce. Je bezvadnej, nemůžu se vůbec odtrhnout.“
„Matěj, nebo ten román?“ zavtipkuje pobaveně.
Na Matějovi by se pár vad našlo, pochopitelně, jako na každém, ale nechci být puntičkář. „Oba,“ zalžu tedy.
„Tak tomu se říká láska jako trám,“ baví se. „Hele, slyšela jsi přes tu svou zaslepenost nejnovější drby Račic?“

„Že by byla Samcová po osmý v tom?“
„Ne,“ řehtá se nahlas a mně její smích připadá tak nějak očistný, že se k němu přidám. Přinese mi to velkou úlevu!
„Ačkoliv, u paní Samcový jeden nikdy neví, ta je schopná zabřeznout dvakrát ročně… Myslím tu benzínku.“
„Jakou?“
„V noci na pátek někdo přepadl čerpadláře u Aralu, dal mu baseballovou pálkou do hlavy a šlohl asi dvacet tisíc.“
„To jsou věci,“ uznám. „A kdo to udělal?“
Karolína vyprskne. „Hele, kdybych to tušila, tak bych si mohla otevřít buď věštírnu, anebo soukromou detektivní praxi. Pumpař má otřes mozku a sešitou hlavu, tvrdí, že jich bylo asi patnáct a všichni měli masku kačera Donalda.“
Ač je to vůči osudu zraněného čerpadláře nefér, smíchy dostanu škytavku. „Ty kačery ale viděl až poté, co dostal klackem, ne?“
„Nejspíš,“ řehoní se Kája. „Třeba to byl ten gang, co vykrádá benzínky po celý republice. Račice budou slavný, dostanou se do Televizních novin. Večer koukej na zprávy.“
„Hotovej Divokej západ, co,“ bavím se. „Třeba to udělal někdo místní právě proto, aby proslavil rodnej městys, ne?“
„Vidíš, tohle bys měla nahlásit na policii. Vyzvali totiž všechny občany, kteří si něčeho podezřelého všimli, aby se přihlásili, rozumíš, prej pomůže každá maličkost.“
„Už tam běžím,“ zazubím se na ni.
„Pospěš si,“ radí mi srdečně, „je toho plný město, kam se vrtneš, všichni mluví jen o tom… Ani mamka ti nic neříkala? Určitě to musela včera v salonu slyšet stokrát.“
Zachmuřím se. „Ne, neříkala…“
Kája zvážní. „Radko, co je s vašima?“

Uhnu očima. „Nic, co by!“
„Přestali se navštěvovat s našima… Tvoje mamka –“
Abych odvrátila její podezření, zvolím jinou taktiku: „Má starosti s Tomem. Když jí řekl, že se chce oženit, vydědila ho. Naoko. Barvu nepřizná, ale mrzí ji to. Ke každýmu telefonu letí s nadějí, že volá Tom… A on nevolá.“
Tohle vysvětlení zabere. Ostatně, je pravdivé, leč je to jen část pravdy, vrcholek ledovce. S tím, co se skrývá pod hladinou, se chlubit nehodlám. Přestože je Karolína nejlepší kamarádka, stydím se.
„Asi zapomněla, že Tomáš vyrostl,“ řekne zamyšleně.
„Jo, to je ono,“ připustím. „Nechce uznat, že Tom si chce o svém životě rozhodovat sám… Pojď, půjdeme se proběhnout, potřebuju provětrat mozek, abych se mohla večer učit,“
Potřebuji vypadnout z domu, který najednou připomíná tiché vězení, na čerstvý vzduch.
O kom se mluvívá, nedaleko bývá. Vcelku slunečné počasí mi dovolí obléct se do černých zvonových kalhot, přes zadek až po kolena elastických, s krajkovými výplety po bocích, a volné přízové haleny s velkými květy styl hippies. Matěj řekl, že jsem krásná, ovšem já chci být ještě hezčí, pročež si oči zvýrazním tlustými černými linkami á la šedesátá léta, kolem krku nadvakrát obtočím dřevěné korálky, na nohy obuji oslnivě bílé tenisky na vysoké gumě, do kapsy strčím rtěnku a peníze a mohu vyrazit. Pantomima v přírodním divadle u zámku, na které jsme se s Matějem v pátek domluvili, skončí za tmy, a protože bych musela jet domů sama, dám raději přednost nepohodlí autobusu.
Před domem pozdravím tetu Vandu, ohýbající záda nad záhonem podél příjezdové cesty k jejich garáži, zodpovím

všetečný dotaz, kam že se chystám, a společně zhodnotíme počasí. Vanda má důvod narovnat hřbet, stáhnout gumové rukavice a setřít pot. V duchu se usměji. Karolína se určitě vymluvila na učení, lebedí si na válendě a nejspíš si lakuje nehty, jak ji znám. Kdepak záhonky! Naši jsou v tomhle rozumnější, před ani za domem nepěstujeme krom trávníku, který táta jednou za dva týdny oholí sekačkou, vůbec nic.
K našemu sluchu dolehne stále se přibližující hučení motoru. Protože bydlíme na periferii a navíc na samém konci ulice rodinných vilek, obě zvědavě vzhlédneme.
Podle řevu motoru to vypadá, jako by se k nám blížila formule jedna, nicméně zdání klame. Orezlou, pomačkanou a hnědými cákanci kytu vyzdobenou škodovku poznám na první pohled, ačkoliv jsem ji viděla jen jednou. Zvuky, které vydává, jsou hlubší než minule, hádám to na utržený výfuk.
„Není to Tomáš?“ prohodí Vanda. Odpovídat by bylo zbytečné, bráška umlčí pekelný stroj před naším domem. Vanda se baví: „Tomáši, na kterým smetišti jsi tu popelnici vyhrabal? A kde máš nevěstu? Dneska s tebou nepřijela?“
Brácha po ní hodí ohledem, nicméně slušně pozdraví: „Dobrej. Ne, nepřijela. Čau, Radko. Naši jsou doma?“
„Jo, pojď dál,“ pobídnu ho, abych tetiným jedovatostem učinila přítrž. Volný čas, ve kterém jsem si chtěla skočit do cukrárny pro balíček žvýkaček, věnuji Tomášovi. Zavedu ho do garáže, abych mu ukázala Corsu. „Ta je, co? Sleduješ, jak má vypadat pořádný auto?“
„Tvoje?“ udělá obdivně a přejede dlaní naleštěný blatník.
„Za řidičák,“ pochlubím se.
„Hm,“ uzná. „Radko, a co naši? Máma…?“
Mávnu beznadějně rukou. „Horší než si myslíš.“

„Opravdu povzbudivý,“ zašklebí se.
„Dobrý zprávy bohužel nejsou na skladu.“
Ostentativně pokrčí rameny a neohroženě vstoupí do jámy Ivové, tedy přímo do haly, kde rodiče nápadně podobní sádrovým trpaslíkům tráví rodinně nedělní odpoledne.
„Ahoj,“ pozdraví je bez bázně a hany.
Mamčina reakce je nad očekávání živá. „Tomáši! Tolik jsem se bála, že… Konečně…“
Tom se rozpačitě pousměje. „Nechtěl jsem, aby sis o mě dělala starosti, mami.“
„… konečně jsi dostal rozum,“ oddechne si. „Jak jsi přijel? Autobusem, nebo vlakem? Musíš mít hlad, pojď se najíst a vybal si špinavé prádlo…“
Brácha přešlápne. „Špatně jsi mě pochopila. Zase pojedu, přijel jsem jen na skok.“
Mamka ztuhne, načež v náhlém vnuknutí přistoupí k oknu. „Přijel jsi tímhle?!“
„Auto mi půjčit Petřin táta,“ vysvětlí.
„Auto?“ zopakuje máma ironicky. „Myslíš tu hromadu šrotu?“
Táta si posune brýle, nicméně ani nemukne.
Tom se zamračí. „Petřiny rodiče nejsou žádní magnáti.“
„No to je krása,“ rozhorlí se mamka, protože za oknem zahlédne také tetu Vandu s krabičkami. „Nestydíš se dělat nám tu s takovým křápem ostudu? Nejdřív dovleče tu holku s břichem až po kolena, teď zase takovou plechovku…“
Střelím očima po tátovi, co tomu říká. Ted přece musí zasáhnout! K mému úžasu neřekne nic ani tentokrát.
Tom však, jak se zdá, se dokáže bránit sám: „Tu holku, jak říkáš, mám rád. Natolik, že si ji vezmu za ženu. V břichu až po kolena je moje dítě.“

Mamčin výraz zledovatí. „Tohle jsi nám přijel říct?“
„Ano,“ přikývne. „Za tři neděle se žením.“
„Pokud chceš takovou hloupost udělat, prosím,“ odsekne mamka. „Kvůli tomu ses nemusel obtěžovat.“
„Přijel jsem vás pozvat…“
„Tvoje ženitba mě nezajímá. Každá máma chce pro svoje dítě to nejlepší. Jestliže ses rozhodl, že si mermomocí zkazíš život, nechci u toho být.“
Táta snad oněměl!!! Pokusím se vmísit do hovoru sama: „Mami, já s Tomem souhlasím. Nedělá nic hroznýho.“
V Tomově obličeji hraje každý sval, vidím na něm, že se musí pekelně ovládat, aby neztratil nervy. „Dobře,“ pokrčí rameny. „Nechcete jít na svatbu, nechoďte.“
„Nechceme,“ potvrdí sarkasticky. Brácha se poškrábá v jednodenním strništi vousů.
„Na co ještě čekáš? Jeď si za ní! Utíkej!“
„Chci… Přijel jsem si taky pro svou vkladní knížku.“
„Vkladní knížku?“
„To moje spoření, co mám od narození. V osmnácti mi k němu připsali bonus,“ napoví brácha, jakoby máma nevěděla.
„Myslíš těch osmdesát tisíc, které jsme ti naspořili?“
Tom rychle přikývne. „Budu je potřebovat. Petra něco má, ale chceme si našetřit na byt. Svatbu zaplatí její rodiče. Zatím budeme bydlet u nich, dostaneme jednu místnost, tak abychom si ji mohli vybavit a taky nakoupit něco na to malý, vaničku a postýlku…“
„Vaničku,“ zopakuje mamka štiplavě. „Postýlku. Svatbu. Byt. A z peněz, které jsem ti uložila já. Tak to se pleteš, chlapče. Nedostaneš ani korunu.“

Tom prudce vydechne nosem, já až poskočím. Jedině tátu nechá mámino prohlášení chladným! Určitě s tou děvkou spí, napadne mě se záští. Musím se ozvat: „Mami, ale to přece –“

„Mlč!“ utrhne se na mě.
„Jsou to moje peníze!“ ozve se Tomáš.
„Tak to jsi na omylu. Pokud vím, neušetřil sis z toho ani desetník,“ ušklíbne se mamka.
Tom se neubrání zrudnutí, pohlédne na mě, pak na tátu. Ten stále mlčí! Brácha se naštve: „Takže mi je nedáte.“
„Ne.“
„No, to je teda pěkný,“ usměje se hořce: „Radce koupíte auto za blbej řidičák a mně nedáte ani moje spoření…“
„Abys ho rozházel? Nikdy.“
„Rozházel?!“ opakuji nevěřícně. „Vždy se bude ženit!“
„Právě proto,“ odsekne mamka. „Rozházel.“
„Tak si je nechte. Já od vás nic nechci. My už si nějak poradíme!“ Tom vymázne z haly jako cukrář.
„Mami, ty jsi hrozná!“ obviním mamku šokovaně, načež se namíchnu: „A ty, tati, ještě víc!!“
Nečekám, co mi odpoví, vyběhnu za Tomem. Dostihnu ho, jak nasedá do škodovky. „Tomáši! Počkej!“
Pohlédne na mě a v očích mu nevidím zlost, nýbrž smutek. „Tome, vezmi si mou Corsu.“
Na okamžik není schopen slova. „Ne, to nejde.“
„Ty ji potřebuješ víc než já. Stejně s ní neumím jezdit, na to, abych ji otloukala o sloupy a odpaďáky, je jí škoda.“
„Jsi hodná,“ uzná s neveselým kukučem, „ale vzít si ji nemůžu. Vykašli se na to! Ty mi na svatbu přijdeš, ne?“

„Tutově," přislíbím. „Budu už mít po matuře, takže se tam pořádně zlískám."
„Dobře," pousměje se. „Aspoň, že přijedeš ty… Nechceš někam odvézt?"
„Jasně! Hoď mě do města, jo, beztak mi autobus právě frnkl. Mám rande."
„Ale…," zaváhá. „Nebudeš se za tuhle popelnici stydět?"
„Ne," ujistím ho. „Hlavní věc, že má kola a jede, ne?"
Hm, tak tenhle slogan byl dost nadnesený, protože deset kilometrů před Bakovem praskne spojkové lanko.
„A jsme v prdeli," uleví si můj vychovaný bráška jadrně.
„Nejde to nějak opravit?" zajímám se.
„Samozřejmě že jde," ušklíbne se. „Buď dát nový lanko, nebo tohle starý svařit autogenem. U sebe nemám ani jedno, ani druhý, nehledě na fakt, že bych to neuměl:"
„Od čeho jsou servisy?" napadne mě. „Dojedeš bez spojky?"
„Asi to bude záhul," soudí a není daleko od pravdy. Zbývajících deset kilometrů připomíná horor, především tedy ve městě na křižovatkách, kde je třeba zastavovat na červenou či dávat přednost, přičemž pokaždé musí motor chcípnout, zařadit jedničku, nastartovat a rozjet se přískokem bez spojky za pomoci ruční brzdy! Aby všeho nebylo málo, tři servisy, které v potu tváře najdeme, jsou v neděli beznadějně zavřené.
„Musí jich tady být mnohem víc, je přece spousta soukromníků," utěšuji ho, když propadá depresím. Nedivím se mu, deset kilometru se dalo zvládnout, nicméně dalších sto až do Veselí ne. Zalistuji ve Zlatých stránkách, které kupodivu nikdo z telefonní budky neukradl.
„Pavel je přece automechanik," napadne Toma najednou.
Ztuhnu. „No a?"

„Podívej se, jestli nemá telefon," pobídne mě.
Nalistuji písmenko K. Králů bydlí v Bakově dvanáct, ale jen jediný má křestní jméno Pavel: Jiráskovo nábřeží 31, tel. 68 93 40 7.
„Zkus mu zavolat, Radko."
„Proč já?" naježím se.
„Protože tobě neodmítne," míní naivně.
„Jestli mu někdo z nás dvou zavolá, já to nebudu."
Zavrtí nechápavě hlavou. „Jak myslíš. Tak to zkusím sám, no… Kruci, ta budka je jen na kartu! Nemám ji u sebe…"
Příliš ho nepotěším: „Já taky ne."
„A jsme nahraný… I když, počkej! Jiráskovo nábřeží je někde tady, ne?"
„Spíš za mostem," soudím.
„Vždyť je to kousíček! Zkusíme k němu zajít. Pojď se mnou. Radko, prosím tě. Na tebe on dá!"
„Bejvávalo," ušklíbnu se, nicméně úpěnlivým prosbám nelze nevyhovět. Skutečně, stačí přejít most a nadchod nad dálnicí a jsme na hledané adrese, dům číslo 311 je vysoký činžák s okny obrácenými přes řeku k nové části města. Kéž by nebyl doma, přeji si, když se patláme pěšky patro po patru, přičemž čteme jména na zvoncích. Zastavíme se před dveřmi v šestém. Jen blázen by v poměrně teplém nedělním odpoledni seděl na zadku, když může být na rande, nicméně už po prvním zazvonění zaslechnu z hloubi bytu kroky, pak šramot klíče v zámku a vzápětí se dveře zeširoka rozlétnou. Stojí v nich pán domu v odraných džínsách a žlutém tílku osobně. První mu padnu do oka já.
„Ty?!" prohodí překvapeně, načež si všimne brášky. „Čau…, Tome. Co tě přivádí?"

„Problémy," vzdychne brácha a stručně mu vylíčí patálie, které nás cestou potkaly. Všechno ve mně jen vře – ten bídák mě nepozdravil! Co si vůbec myslí, že je?! Pozorně poslouchá Tomášovo vyprávění a já jsem pro něj vzduch!
„Spojkový lanko? To není problém," opraví Toma. „Vezmu mašinu a sjedeme do Autosalonu Prouza, kde dělám. Je to prodej aut se servisem, kterej má otevřeno čtyřiadvacet hodin denně a sedm dní v tejdnu. Střídáme se na směny a služby, takže je tam pořád někdo. Pojď… pojďte dál, něco na sebe hodím…"
Nejraději bych nešla, ale Tom mou přítomnost vyžaduje a také jsem zvědavá, jak vlastně Pavel žije. Byt, který koupil po prodeji domku v Račicích, je útulný, i když menší než jsem zvyklá. Dva pokojíčky plus kuchyňka a koupelna. Ten větší, do kterého nás zavede, má zřejmě představovat obývací místnost, ačkoliv je zčásti vybavený jako tělocvična. Celý byt je nekonvenční, klasický nábytek takřka neobsahuje, přesto z něho dýchá jakési osobité kouzlo, člověk se v něm cítí tak příjemně, až dostane chuť kecnout si na jeden z pěti velkých naducaných polštářů sloužících místo křesel, anebo se projít bosýma nohama po koberci. V sousedním pokoji, kam se jde převléci a nechá dveře dokořán, je ložnice, jíž vévodí široké pohodlné letiště. Jestlipak už Katka, jejíž fotografie visí přilípnutá kouskem prolexu na dveřích, vyzkoušela jeho měkkost…?
„Radko?" vytrhne mě brácha ze zamyšlení.
„Cože?" zeptám se přistiženě, protože na zlomek vteřiny zachytím Pavlův pátravý zrak. Určitě mi četl myšlenky!
„Jdeme," vysvětlí Tomáš.

Než se doškobrtáme pěšky zpátky k osiřelé škodovce, dostihne nás nejprve zaburácení silného motoru a v další minutě už u nás brzdí Harley Davidson, Pavlova chlouba a láska. Pyšný má být proč, v téhle chromem lesknoucí se mašině ladných tvarů, pod jejíž kapotou dřímá stádo silných koní, by nikdo nehledal havarovaný vrak, který si kdysi sehnat a opravil.
Bez dlouhých řečí obratně nasouká svou sportem vypracovanou postavu do nevelkého prostoru mezi předním sedadlem a volantem, raz dva přetržené lanko vymontuje a rozhodne: „Nasedni, sjedeme s tím k nám do servisu, zkusím ti to zavařit. Nemá cenu tahat s sebou celý auto, na motorce jsme tam mnohem snáz a dřív."
„Fajn," souhlasí bráška, načež si vzpomene na mě, „Radko, tak… Zatím. A nezapomeň mi přijet na svatbu, jasný?"
„Budeš se ženit?" zajímá se Pavel živě.
„Za tři týdny do toho praštím," pochlubí se Tom pyšně. „Jestli se ti podaří dát tuhle herku dohromady, zvu tě za svýho svědka."
„Opatrně s těmi sliby," usměje se Pavel. „Já to spravím."
„No a já tě zvu," machruje brácha. „Radko, a naši…"
„Pokusím se je nějak zpacifikovat," slíbím neurčitě.
„Díky," přikývne vážně. „Takže zatím. Měj se."
„Ty taky, Tomáši. Pozdravuj Petru," rozloučím se s ním. Pavel skryje svou tvář pod helmou a oči pod kouřově zabarveným plexisklem. Dívám se, jak ti dva se spokojeným bubláním Harleye odjíždějí. Ten frajer mě naprosto ignoroval! Oplatil mi moje povýšené a… no, přiznejme si to, hloupé chování v rockovém klubu Fantasy.
Trhnu rameny. No a co!

Ačkoliv přijdu na místo smluvené schůzky později, Matěj čeká. Představení Divadla pantomimy předčí moje očekávání, a když se s Matějem dlouze líbáme jako puberťáci v zátiší pod rozžatými svíčkami kaštanů zámeckého parku, cítím šimrání v hlubinách těla. Možná, že by milování s ním nedopadlo obvyklým fiaskem, když mě přitahuje a vzrušuje?!

X. KAPITOLA

Poslední školní týden. Páni, když jsem prvního září před čtyřmi lety poprvé překročila práh téhle budovy, myslela jsem, že se maturity nedočkám. Připadala mi strašlivě vzdálená! Ani to nebolelo, tak se to říká, ne? Vojáci používají termín máme to za pár. Máme. Od středy, kdy nainstalujeme tablo do výlohy Pohřební služby (ironie osudu), dvě ulice za hlavním korzem, lepší místo se pochopitelně sehnat nepodařilo a musíme být vděčné i těm černým havranům, že jsme naše monstrum vůbec někde upíchly, zbývají prakticky poslední dva dny. Jedním je krátké středeční dopoledne strávené víceméně debatami nad tablem, druhým čtvrtek, kdy pro změnu dumáme o životě. Celý týden se už neučíme, známky jsou uzavřené, spíš se psychologicky připravujeme na maturity, dopisujeme si maturitní témata a tak, páteční poslední zvonění nelze počítat vůbec a svatý týden do dnů trávených ve škole teprve ne.
Náš neoblíbený třídní profesor se vybarví právě v těchto závěrečných dnech. Další ironie osudu, že je z něho najednou docela normální, ba přímo sympatický člověk?! Dokonce nás

všechny oslovuje křestními jmény, nejen protekční Hanku, byť dodržuje vykání! Tohle gesto je, když nic jiného, lidské.
„Já ho žeru," prohlásí Irena polohlasně ve čtvrtek, kdy si přisedne na Hančinu lavici a baví se s námi jako rovný s rovnými, utěšuje nás a hlavně povzbuzuje, zbavuje strachu. Pro každou si najde chviličku, aby jí nalil do žil trochu optimismu a spoustu elánu!
„Radka maturuje ve středu 5. 6. jako poslední odpoledne," cituje ze složky sesponkovaných papírů. „A cítíte se jak?"
Pokrčím rameny. „V pohodě."
„Správně," pochválí mě. „Nenechte se znervóznit dlouhým čekáním, máte trochu smůlu, že vaše příjmení začíná na S, ale ve vašem případě není tréma ani strach na místě."
„Já vím," připustím.
„A po maturitě? Kam jste si podala přihlášky?"
„Na filozofii do Prahy, potom do Brna, Plzně, Ostravy a na pedák v Českých Budějovicích. Chci studovat jazyky."
„Takže všechno mimo obor naší školy."
„Ve čtrnácti jsem ještě nevěděla, co chci dělat, přihlásili mě sem naši. Teď už to vím přesně."
„To je dobře," pochválí mě. Než se otočí k další adeptce, vzpomene si: „Mimochodem, proč jste si nepřipevnila na tablu ke své fotografii korunku?"
Mlčky pokrčím rameny.
„Zvítězila jste ve volbách Miss maturita," namítne.
„Ano, jenže… Proč se povyšovat?"
Třídou to zašumí, holky dají hlavy k sobě. Pravděpodobně přemýšlejí, co je zase tohle za provokaci, možná si myslí, že jde jenom o jiný způsob povyšování se nad ostatní!

„Nesmysl!“ prohlásí Hamtal pobouřeně. „Vy jste vyhrála, Radko, musíte se zviditelnit! Zasloužíte si to. Když si mohou některé studentky připíchnout ke své podobence prstýnek či dokonce dudlík, což není podle mého názoru ani jedno, natož snad to druhé důvod ke chlubení, proč vy byste se měla schovávat?“

„Protože… protože jsou jiný věci, na kterých záleží.“

Víc mu nevysvětluji. Asi bych to ani vysvětlit neuměla. Prostě to tak cítím! Pořád chci být nejlepší, vynikat ze všech. Strašně moc toužím něco dokázat, dotlačit káru života až kamsi za obzor. Jenže v něčem jiném! Krása není žádná zásluha, člověk se hezkým narodí bez vlastního přičinění, stačí mít krásné rodiče, dostatek sebevědomí a nos nahoru. O tyhle úspěchy nestojím.

Po zazvonění telefonu nastane obvyklá reakce. Než se vyhrabu ze svého pokoje, mamčiny pantoflíčky zaklapnu v rychlém tempu po dlaždicích v kuchyni, prostepují chodbou a jejich zvuky pohltí teprve koberec v hale. Stále čeká na kajícný návrat hříšného syna, věří, že Tom dá přednost rodičům před cizí holkou. Zavrtím hlavou. Až mi bude o dvacet let víc, taky budu takhle naivní?!

Tenhle telefon udělá radost mně. Na konto Matějových rodičů natočíme impulzů za víc než dvacet minut, ve kterých se mě snaží přesvědčit k výletu do města. Ačkoliv by mě lákala vidina návštěvy koncertu Ilony Csákové, nenechám se zviklat. Předsevzala jsem si na dnešek našprtat se literaturu až po kritický realismus, zítra dorazit zbytek a o svaťáku se vrhnout na odborné předměty. Všechno jsem si krásně rozplánovala, každičký výpadek by mi udělal trhlinu, kterou by se mi nepodařilo zalepit. Pochopitelně při učení nelovím v kalných

vodách paměti, kdepak, jelikož jsem se celé roky dřela, abych měla jedničky, jedná se o opakování, ale ani opáčko nemohu ponechat náhodě! Matěj prohlásí, že jsem šprt, který v sobě nemá kouska citu.
„Po maturitě ti všechno vynahradím," slibuji tajuplně.
Chytí mě za slovo: „Všechno?"
„Všechno, co si oba budeme přát," upřesním.
Abych se mohla lépe soustředit na Marii Majerovou, Boženu Němcovou a ostatní, rozhodnu dát si sprchu. V koupelně však krom Kita, chladícího si kožich mimořádně teplého odpoledne na dlaždicích, zastihnu i mamku. Neměla zavřeno, proto nic netušíc vstoupím a zůstanu mezi dveřmi. Do svého obrazu v zrcadle je zabraná natolik, že nevidí a neslyší! Překvapí mě soustředěnost, s jakou se prohlíží, připomínajíc pečlivého lékaře u těžce nemocného pacienta. Hledí si do očí, prozkoumává každičký centimetr svého obličeje. Nakonec zvedne ruce a svými prsty si jemně napne jemnou kůži kolem očí. Vzdychne a povytáhne si obočí směrem nahoru.
„Mami," řeknu tiše, abych ji nepoplašila, nicméně důrazně, „ty jsi pořád moc hezká."
Ani se na mě nepodívá, když odpoví: „Mám vrásky, Radko."
„Nejsou vůbec vidět!"
„Kolem očí i na čele," pokračuje nesmlouvavě, „Stárnu."
„To každej, mami," namítnu. „Já, táta, Vanda. Všichni."
„Bylo mi čtyřicet…"
„No a? Na svůj věk vůbec nevypadáš, a pak, čtyřicet není žádná tragédie, Podívej, jak jsi krásná."
Poodstoupí od zrcadla. „Zdálky snad. Ale zblízka…? K devatenáctileté holce se nemůžu rovnat," řekne hořce.

Cosi se ve mně sevře. Přestože máme obě jiné názory na plno věcí, často s ní nesouhlasím a vadí mi, jak jedná s Tomášem, pocítím obrovskou lítost. Tohle je první krize v jejím jinak naprosto šťastném, bezkazovém a bezmráčkovém manželství trvajícím dvaadvacet let – a snad proto, že mamku zastihla těsně po čtyřicítce, nemůže ji vstřebat.
Rychle se vzchopím: „Proč by ses měla srovnávat s nějakou devatenáctkou?! Máš spoustu jiných předností!“
Otočí se ke mně tváří plnou smutku. „Ano,“ přikývne mdle, „jen jde o to, jestli si je táta vůbec uvědomuje,“
Kousnu se do rtu. Tohle není krize, tohle je na rozvod! Kdyby k nám nevtrhla Karolína s kupkou barevných časopisů pod paží, asi bych ten den nedokázala najít pošramocenou rovnováhu. Kája a její nakažlivý smích mi pomůže překlenout propast vzduchoprázdna, která ve mně po rozhovoru s mamkou zůstala. Najednou mi dojde, co to znamená mít přátele! Nikdy jsem nechápala, proč si Pavel opravdového přátelství tolik cení. Teď to vím. S kamennou záštitou rodičů jsem si připadala nad věcí. A přitom! Stačí vyjmout jednu cihlu a padá celá zeď… Díky bohu, že mám alespoň Karolínu, když jsem nad ostatními ohrnovala nos!
„Víš, co nesu?“ zazubí se na mě.
„Playboye?“ pokusím se rozstřelit kámen na své duši dynamitem smíchu, který po mém vtípku okamžitě následuje.
„Určitě,“ řehtá se Kája. „Budu se dívat na nahatý ženský, ne? Kdyby v něm byli chlapi, neřeknu… Jsou to katalogy.“
Mávnu rukou. „Hadrů mám plnou skříň.“
„Katalogy cestovních kanceláří,“ uvede informaci na pravou míru. „Moře, slunce, písek. Španělsko, Řecko, Itálie, Mallorca, Tunisko… Neříkej, že by sis nevybrala!“

Zavrtím hlavou. „Naši asi letos nikam nepojedou.“
„Ty si sedíš na vedení,“ vyprskne pobaveně. „Kdo mluví o rodičích?“
Konečně mi zapálí, celá pookřeji. „Myslíš jet samy dvě?!“
„Ne,“ uchichtne se. „Ve čtyřech. S Ondrou a Matějem.“
„Teda Kájo!“ uznám ohromeně. „Ty jsi úplnej Einstein!“
„Pochybovala jsi snad někdy o mé genialitě?“ baví se. „Chceme přece o prázdninách podniknout něco společnýho, ne?“
„To jo, ale předpokládala jsem, že je řeč o stanování, čundru nebo nějaký chatě…“
„To oni možná předpokládají taky,“ usměje se, „ale proč nenaplánovat něco většího?“
„Máš pravdu,“ připustím nadšeně. „Moře, slunce, písek…“
„A na tom písku my dvě plus kluci…“
„Společný dny a společný noci,“ zasním se.
„Ve čtyřech?!“ zhrozí se naoko.
„Noci ve dvojicích, ty tele,“ rozesměji se.
„Už jsem se bála, že máš zájem o grupáč,“ řehoní se. „Hele, ty jsi s Matějem ještě nespala, viď?“
„Ne. Chci to nechat dozrát, nic neuspěchat…“
„Pozor, takový syrečky po uležení děsně smrdí!“
„Bez obav,“ bavím se. „Jen řekni, nebylo by romantický milovat se poprvé na břehu moře? Víš, jak by to byl silnej zážitek? Určitě mnohem silnější než uspěchanej sex v autě.“
„Proč zrovna v autě, a ne v posteli?“
Pohodím hlavou, nemám v úmyslu svěřovat se svým největším životním pokleskem, „románkem“ s Ivošem. Kája to po mně ani nežádá, celou hodinu se hrabeme v katalozích, vybíráme hotely, hostely, bungalovy i obyčejná místa v kempech na

březích Jaderského, Středozemního či Rudého moře, aniž bychom dospěly k nějakému závěru. Nevadí. Důležitější než samotný výsledek je naděje. Mám se na co těšit!
Naše třída se hned po ránu změní v divadelní šatnu se vším všudy. Líčidla, paruky, převleky, šum a pobíhání herců.
„Radko?“ podiví se Blažena, jakmile se dostavím s naditým batohem. „Ty se taky zúčastníš?“
„Nechodím snad do téhle třídy čtyři roky?“
„To jo, ale…,“ váhá Bláža a holky natahují uši.
„Nebo nesmím?“ otážu se ironicky.
„Nečekaly jsme, že budeš chtít,“ přizná Aneta.
„No a já chci,“ pokrčím rameny.
„Tak se honem převleč,“ pobídne mě Klára.
Coby dítě předškolního věku jsem si přála být princeznou, nejlépe Zlatovláskou. Později, utlučena argumenty, že dneska se už princezny nenosí, jsem se jí stávala jednou ročně na dvě tři hodinky při dětském karnevalu. Ve svých osmnácti mám šanci si na ni zahrát. Myslím, že naposledy v životě!
Poslední zvonění je totiž něco jako halloween, rejdiště masek splněných i nesplněných přání. Tedy, ne že bych zase tolik toužila po kariéře princezny, ale jiná maska mě nenapadla, a i kdyby napadla, neměla bych pro ni rekvizity. Máminy svatební šaty mi padnou jako ulité, na hlavu korunku získanou při volbě Miss maturita a do ruky vodítko, jehož druhý konec je připevněný na obojku a ten na krku Lukáše Bárty. V obludě, kterou Lukáš představuje, by nehledal ani ten největší fantasta hezouna gymnázia, s nímž naše škola udržuje přátelské družební styky. Kráska a zvíře – trefná charakteristika naší dvojice. Původně jsem se sice s gymnazisty domlouvala na Sněhurce a deseti trpaslících,

nicméně tenhle nápad padl hned ze dvou důvodů. A) moje vlasy nejsou černé, nýbrž plavé, B) páni maturanti přerostli laťku, pod kterou by se měli jakožto trpaslíci vejít.
Kráska a zvíře má však žádaný efekt a potažmo i úspěch, a to jak při krátkém veselém programu, který předvedeme během pátečního dopoledne v prvních, druhých a třetích ročnících naší školy i sousedního gymplu, tak především v ulicích, kde se promenujeme a lákáme z kolemjdoucích finanční příspěvky.
„Kolik máme?“ vyzvídá asi po hodině karnevalu Vítek na Hance, naší pokladnici, která má na starost vybrané peníze.
„Pět set dvanáct,“ nahlásí poslušně.
„Nic moc,“ soudí kluci nespokojeně. „Málo je dusíme, musíme bejt průraznější. Nedáš – zleju tě vodou!“
Málem se prohýbáme smíchy.
„Radka s Lukášem by se měla postavit na nároží, tam je největší frmol,“ navrhne Hanka, aniž by se na mě podívala.
„To je fakt, při pohledu na sličnou krásku v zajetí šerednýho zvřete…“
„No no!“ brání se Lukáš dotčeně.
„… sáhne do kapsy i ten největší škrob,“ souhlasí s Hanou kluci a hned nás na strategický bod X vyženou, aniž by tušili, kolik přemáhání ji tahle věta musela stát!
Ke všemu se ukáže, že měla pravdu, jelikož za další půldruhé hodiny našeho působení vybereme dvakrát tolik než všichni ostatní! Z přemýšlení, zda to udělala jenom kvůli penězům, pokud ano, bude z ní ekonomka jako řemen!, anebo v tom bylo i něco jiného, osobnějšího, mě vytrhne Lukáš, který usoudí, že dva tisíce je dost na to, aby se dvě třídy pořádně zpily, zaběhneme si do šatny pro civilní šatstvo a hurá do parku, kde pokračujeme v oslavách konce školy na čerstvě

zeleném trávníčku kolem altánku, mohutně posilňování vínem čí vodkou, podle toho, na co se kdo cítí.
Zpočátku nálada poněkud vázne, nikdo se nechce moc projevit, holky po sobě nesměle pokukují, ty slušné nevezmou do pusy víc než přípitek, pozorují ostatní, hlavy u sebe a docela určitě pomlouvají. Posedáváme po trávníku, popíjíme a nadáváme na školu, která je takřka za námi, Jakub nám k tomu hraje na kytaru tklivé melodie. Po dvou hodinách a po vypití prvních pár lahví se nálada poněkud uvolní, v parku nás notně ubude, uděláme si pohodlí, na trávníku většinou polehávám, kytara změní rytmus a my se svíjíme v křečích smíchu, protože melancholii vystřídají veselé zážitky především kluků z gymplu, až jim závidím jejich soudržnost, coby kolektiv si za ty čtyři roky užili nespočetně víc než my s našimi věčnými půtkami a rozmíškami, no a k večeru, kdy v parku zůstane jádro obou tříd (a já s nimi!), dohromady dvacet lidí, a na řadu přijdou vtipy, především ty nemravné, jsme málem hotovi, pomalu se už ani smát nemůžeme.
„Neslavíme trochu předčasně?“ škytne Irena, když jí Petr nejméně po dvanácté doleje víno do povoskovaného kelímku.
„Po matuře možná nebude důvod slavit,“ zasměje se Luk, posune se po trávníku blíž ke mně a vyčte mi: „Radko, lásko moje, ty vůbec nepiješ!“
„Jak to, že ne?“ bráním se. Nedovedu odhadnout, kolik jsem toho vypila, podle mého soudu hodně. Zbytečně moc! Ještě před několika dny jsem neměla nejmenší úmysl zúčastnit se maškarády kolem posledního zvonění, přestože jsme se s klukama domlouvali na maskách, brala jsem to jenom jako řeči, které se vedou. Rozmyslela jsem se teprve včera, kdy jsem dostala ten pravý impulz, proč jít. Díky Karolíně. Nikdy

bych netušila, že s nimi budu blbnout a ke všemu společně slavit! A přitom… Vůbec se mi nechce domů. Je mi fajn. A taky je mi líto zmařených let, které jsem mohla se třídou prožít jinak, nepochybně lépe!
„Kdo nepije s námi, pije proti nám," varuje mě Vítek. „Přece nezradíš! Víš, co se dělalo se zrádci, ne?"
„Šli ke zdi, ne?" hádám.
„Pálili je na hranici?" zadoufá Věra. Po tváři se jí rozlije úsměv – asi mě už vidí v plápolajících plamenech! „Tmářství!" mávne rukou Lukáš a přisune se ještě blíž.
„Neboj, my budeme modernější," těší mě Marek. „My tě –!
„Přefikneme!" zajásá Jakub nadšeně.
Co říká dál, neslyším, protože se všichni válíme smíchy.
„Vy ne, pánové," usměrňuje je Lukáš a šup, posunem překoná zbývající centimetry, které nás dělily. Povzbuzen tím, že neprotestuji, mi lážo plážo položí ruku kolem ramen.
„Ty taky ne," vysměji se mu.
„Ale Radka je zrádce," hlásí Jitka, natáhne se pro vodku, leč nedosáhne, ztratí rovnováhu a padá nosem do hlíny.
„Ta gravitace dneska ale působí, co?" směje se jí Martin, zatímco jí Marek s Irenou pomáhají zpátky do sedu.
„Může za to slunce," míní Vítek.
„Skvrny na slunci? Interrupce?" optá se Aneta, takže je o zábavu na dalších pět minut postaráno.
„Myslíš erupce?!" hýká Jakub.
Vysvětlení rozdílu mezi potraty a slunečními erupcemi se ujme Martin, který především tomu prvnímu ochotně věnuje spoustu energie, soustředí se totiž na prevenci: vytáhne z kapsy balíček kondomů a bez okolků Anetu balí!
Radka je zrádce, řekla Jitka a myslela to smrtelně vážně.

„Ty vážně vůbec nepiješ," zlobí se Lukáš. Než by mi dolil vodku, podá mi rovnou celou láhev, ve které jsou nejméně dva cenťáky alkoholu.
„Už nemůžu," bráním se: „Přebrala bych…"
„Se mnou si ale musíš připít," domlouvá mi. „Na naše usmíření, Radko. Já tě totiž šíleně miluju."
„Já tebe taky," ujistím ho. „Nejvíc když tě nevidím."
Pochopitelně mi nedá pokoj, musím si s ním připít. Jestli počítal, že budu povolnější, přepočítal se. Mám v hlavě, pekelně se mi motá, kdykoliv se vyhrabu na nohy, které jsou mimořádně lehoučké, jako peříčko, divím se, že chodím po zemi, když mám při každém kroku pocit, že se užuž odlepím a vznesu kamsi nahoru. Další děj je poněkud rozmazanější, pokrytý hustou mlhou. Vím jen, že pár lidí se odpotácelo domů, pár na autobus, Aneta s Martinem do hlubin parku, aby za pomoci malé igelitové věcičky zabránili jedné interrupci, že jsem se nejprve vyšplhala na altánek, poté na jeho střeše předvedla nadšeným divákům španělský tanec makaréna, nějak se dostala dolů, chviličku se líbala s Lukášem, načež si padla se stejně opilou Jitkou do náruče a prosila ji, aby už o mně nikdy neříkala takový hnusný věci.
„Přísahám!" slíbí mi v povznesené náladě.
„Kdybys ze sebe nedělala krávu, byla bys správná holka," usoudí Irena a na důkaz sbratření mě břinkne do zad. „Holky, musíte mi pomoct," žádám je naléhavě.
„Co potřebuješ?"
„Zbavit se Lukáše," škytnu, „abych mohla zdrhnout."
„Já ho zabavím," slíbí Jitka. „Uteč."
To se sice lehko řekne, ovšem hůř udělá. Alespoň ve stavu, kdy se člověku pletou nohy, hlava i jazyk! Jako ve snách

pobíhám nočními ulicemi, které někdo nesmyslně zpřeházel, až se strefím na vylidněné autobusové nádraží.
Přestože mi dělá potíže zaostřit na veliké nástěnné hodiny a moje IQ dosahuje minimálních hodnot, tolik inteligence, abych si spočítala, že mi poslední autobus frnkl před půl hodinou, mám.
No, to je teda paráda! Čekat do rána, než pojede další, dělat v neútulné hale společnost dvěma bezdomovcům, kteří si mě podezíravě měří zpoza vyřazených vojenských spacáků, se mi za mák nechce. Zavolat domů, aby si pro mě tatíček přijet? Ještě nedávno bych tohle řešení považovala za optimální a jediné, jenže… Události posledních dní mě přesvědčily o tom, že se musím spoléhat sama na sebe. Navíc se mi telefonovat nechce. Řešit každou situaci zavoláním maminky? Nechat se jak balík zavést domů? Být na někom závislá, byť šlo o vlastní rodiče?! Ne. Teď už ne.
Jednou jsi dospělá, osmnáct už ti bylo, tak se podle toho chovej, sakra! Dospělá, leč opilá… Cestou z nádraží na výpadovku na Račice se mi podaří maličko vystřízlivět.
Nemusím ani stopovat a už vedle mě brzdí šedivý pežot. Vousáč s pronikavým pohledem mě svlékne očima. „Kam to bude?“
„Nikam. Jsem na místě,“ usměji se a zapadnu do vchodu nejbližšího domu, kde ve skrytu počkám, až zase odjede. Druhým autem je bílá Felicie s třemi kluky v ještě povznesenější náladě než mám já, a to včetně řidiče! Stejný trik, stejný efekt. Do třetice mi zastaví obtloustlý vašnosta s tváří jako půlměsíc.
„Dvě stě?“ řekne místo toho, aby ho zajímal cíl mé cesty.

Na další stopování nemám odvahu. Myslela jsem, že nastoupím jen do toho auta, ve kterém bude sedět žena, případně manželé, nejlépe s dítětem, ovšem v jedenáct v noci se posádky v tomto složeni jaksi na silnicích nevyskytují.
Škoda, že nevím, kde bydlí Klára, u které holky z intru, co kvůli dnešní oslavě nejely domů, budou spát. Určitě by mě tam nechaly také, vždyť jsme se spřátelily! Jenže já to nevím. Nevím o svých spolužačkách za čtyři roky téměř nic. V prváku jsem se kamarádila s Hankou, ovšem ta z parku odešla brzy po přípitku. Při představě, že bych zazvonila takřka o půlnoci nalitá jak dělo zrovna u ní, mě rozesměje. Hana je přece dceruškou naší ředitelky!!!
Potom tedy budu muset vyhledat turistickou ubytovnu, přihlásit se na jednu noc a doufat, že na mně nepoznají, kolik vodky jsem vylemtala, aby mě nezavřeli na záchytku! Jo, a taky musím zavolat našim. Že přijedu až ráno.
Tenhle nápad považuji za rozumný, v každém případě mě lepší nenapadne. Neudělám však ani pět kroků zpátky a všechno je jinak. Situace se podstatně změní poté, co kolem mě profrčí s hlubokým mručením nablýskaný motocykl, jehož značku v té rychlosti nestačím identifikovat, přestože zvuk motoru je mi víc než povědomý. Řidič je mnohem bystřejší než já, po pár metrech svůj stroj otočí a vrátí se až ke mně. Stáhne si helmu.
„Radko? Co tady bloumáš?“
„Přivydělávám si,“ uchichtnu se. „E 55 to sice, není, ale kšefty se docela hýbou, děkuju za optání…“
Neubrání se úsměvu. „Co ti to sedí na zádech?“
Zvrátím krk, abych mrkla přes vlastní rameno. „Batoh.“
„Já myslel spíš tu opičku,“ baví se.
„Tss!“

„Chceš hodit do Račic? Zrovna tam jedu," nabídne mi.
„Divnej čas na návštěvy," podivím se.
„Měl jsem odpolední," vysvětlí, „jsme s Honzou domluvení, na štiku se chodí v noci. Sedni a pořádně se mě drž."
„Ale ty se mnou přece nemluvíš, ne?"
Švihne po mně pohledem. „Nasedni. V tomhle stavu tě tady nemůžu nechat."
Když nemůže, tak nemůže. Uvelebím se za jeho zády, obejmu ho kolem pasu a položím si tvář na koženou bundu. „Chyť se pevněji," pobídne mě.
Ochotně mu vyhovím. „Takhle?"
Stále není spokojený! „Ještě pevněji."
Přicucnu se k němu jako pijavka, zavřu oči. Je nádherné slyšet tep jeho srdce…
Nenechá mě rozjímat. „Proboha, neusínej!"
Přes moje protesty mě k sobě popruhy batohu přiváže! Tuhle službu ocením o několik minut později. Harley je sice krásná silná motorka, to je jedna věc, ovšem úzké, klikaté a hrbolaté okresky věc druhá. Nebýt přivázaná, ztratil by mě dávno, přestože na spaní nemám pomyšlení. Povážlivě se mi zvedá žaludek! V půli cesty mi vyskočí až do krku, na jazyku ucítím pachuť žaludečních šťáv a nestačím polykat sliny, které mi v puse bublají. Za vsí Nížany zkolabuji.
„Zastav!"
„Cože?" křikne přes rameno.
„Zastav!!!"
Naléhavost v mém tónu ho přinutí zabrzdit takřka na místě. S pusou plnou zvratků se zoufale snažím vyprostit z popruhů, jen tak tak, že mu to nehodím na záda!

Poté, co nechám v příkopě veškerý obsah svých útrob, jsem zralá na sesypání. Po lehkonohém euforickém stavu ani památky, rozbolí mě hlava, roztřese zimnice. Jsem dokonale střízlivá, tudíž je mi trapně. Nemusím mu nic vysvětlovat, asi se dovede do mého stavu vžít, ačkoliv co já vím, on sám se opil jen jednou. Kvůli mně!

„Tady kousek je rybník," rozhodne, odtlačí mašinu na polní cestu a podá mi ruku, abych se v nerovném terénu nepřizabila. Jsem příliš slabá, nohy se mi úplně podlamují! Studená voda sice páchne rybinou a bahnem, ale pomůže mi vylízat se z nejhoršího. Umyji si v ní tvář a důkladně si vypláchnu pusu, lepší cítit blín než kyselost zvratků!

„Jak je?" zajímá se soucitně.

„Jak po flámu," heknu zkroušeně.

„Počkej zítra, bude hůř…"

„To už víc nejde," děsím se. „Měly jsme poslední zvonění. Já vím, blbá výmluva… Prostě jsem to nezvládla."

„Mně se omlouvat nemusíš," podotkne věcně. „Spíš vašim. Budou z tebe mít infarkt. Jejich skvělá dcera se zlískala, jak zákon káže…"

„Nech toho," požádám ho. „Je mi zle i bez tvých řečí."

Za svitu měsíce mi pohlédne do tváře. „Promiň. Sedni si na chvíli, nebo ještě líp, lehni, třeba se to spraví."

Dokonce pode mě podestele svou koženou bundu, v rybníce namočí kapesník a připlácne mi ho na čelo. Pak si přisedne vedle, bradu opře o skrčená kolena a hledí kamsi přes rybník, ze kterého vystupují tajemné páry, až k ostře vonícímu lesu. Od silnice k nám občas dolétne vrčení motoru projíždějícího auta, stejně jako zahlédneme pruh světla z jeho reflektorů, ale

jinak žádné zvuky či obrazy poezii nocí na přelomu května a června neruší.
„Zdržuji tě," hlesnu po chvíli.
Zavrtí hlavou. „Je tu hezky."
„Taková krásná noc," připustím. „A já ji znesvětím."
„Prosím tě," pousměje se. „Nesmíš si to tak brát. Každej člověk udělá v životě pár věcí, za který se stydí."
„Pár jsou dvě," namítnu. „Já se stydím za pět."
Se zájmem na mě, schoulenou v trávě u jeho nohou, stočí zrak. „Pozor, ve víně je pravda. Rozvazuje jazyk."
„Za prvé," začnu vyjmenovávat, aniž bych se nechala odradit: „Mikulášská nadílka. Spolu s Mikulášem a andělem přišel do školky i čert. Chtěl, abych mu řekla básničku, měl velký rohy a řinčel řetězem… Počůrala jsem se strachy."
Pavel se neubrání hlasitému smíchu. „Kolik ti bylo?"
„Pět. K nám chodil vždycky jen Mikuláš bez čerta."
„Můžeš bejt klidná," směje se. „Prkotina."
„Za druhé: Slapská přehrada. Dlouho mě žralo, že Karolína má prsa, i když je mladší, a já ne. Tenkrát jsme s Máchovými kempovali na Slapech, vedle nás měli stan nějací kluci… Pozvali nás na koupání a já si vycpala plavky. Blbli jsme, potápěli se… až mi jedna vycpávka uplavala. Jen jedna! Málem jsem umřela hanbou. Bylo mi necelých třináct."
„Brnkačka," soudí, přičemž se láme smíchy.
„Za třetí: Dnešní opice."
„Nic moc," uklidní mne. „Stanou se horší věci."
„Za čtvrté: Instruktor z autoškoly. Tehdy v Galaxii…" Tentokrát si na odpověď musím chvíli počkat. „No, to u je jinej kalibr, ale i to se dá pochopit. Možná i omluvit," řekne zamyšleně a bez úsměvu. „Za jistých okolností."

„A za páté…“ Poslední bod mé zpovědi jaksi nejde přes rty, zarazím se. Nevaruje mne, abych raději mlčela, naopak! „Za páté?“

„Erik.“ Jedno jméno, dvě slabiky, čtyři písmena. Přesto oba víme, o čem je řeč! Asi minutu se měříme pohledy, kdo vydrží víc.

„Ještě, že těch hříchů nemáš deset,“ prohodí ironicky. „Stupňuješ je, nedokážu si představit ty další! Pak už leda vražda… Tohle, Radko, tohle byl prachobyčejnej podraz. Snad se dá pochopit, ale nikdy ne omluvit. Nikdy.“

Kapituluji. Abych unikla pronikavému pohledu jeho očí, které v odrazu měsíčního světla vyloženě žhnou, schovám se pod zavřená víčka. Mikrosvět, který se za nimi rozkládá, skryje leccos. Pravdu, lež, stud, dokonce i fyzickou nevolnost. Přestože jsem střízlivá, cítím, jak se země pod mými zády otáčí, div se mi z toho nezamotá hlava. Strašné, takhle se zřídit! Chtěla bych usnout a spát, spát, vyspat se z toho všeho, probudit se čistá a s vygumovanou pamětí, nebo ještě lépe, vrátit čas a vzbudit se o dvanáct hodin dříve, abych mohla zvládnout poslední zvonění na druhý pokus… Jen o dvanáct hodin?! Hloupost. Kdyby to šlo, posunula bych ručičku času nazpět o celé dva roky! Dostat tuhle šanci, všechno by bylo jinak.

Všechno. Anebo alespoň to podstatné!

Ležením na rosou zvlhlém pažitu nic nevyřeším. Ačkoliv se mi nechce, otevřením očí se vrátím do tvrdé reality. Zaskočí mne, že se na mě Pavel stále dívá! Pozoroval mne celou tu dobu?! Asi ano, protože přistiženě ucukne, vyskočí na nohy a pomůže mi vstát.

„Pozvolna,“ radí mi. „Žádný prudký pohyby.“

Byť se mnou zachází jako s porcelánovou panenkou, podpírá mne pří chůzi, aby mě ochránil sebemenších otřesů, vysadí na motorku a zbytek cesty dojede co nejšetrněji, přičemž se vyhýbá sebemenším nerovnostem vozovky, na rohu naší ulice, kde mi zastaví, mám pocit déjavu, stručně řečeno, je mí zle úplně stejně, jako mi bylo za Nižany, jen jen hodit šavli.
Skleněný zrak zaostřím na liduprázdnou ulici osvětlenou pouličními lampami. Dnes se mi zdá strašně dlouhá!
„Mám dojít takovou dálku?“ optám se nespokojeně.
„Dovezl bych tě blíž,“ prohodí s pokrčením ramen.
„Tak proč nedovezeš?“
„Nechci ti přidělávat další problémy.“
Dojde mi jeho šlechetné okolkování! „Přežiju je.“
„Ne,“ odmítne rázně. „Vaši by si mohli myslet bůhvíco. Bylo by to zbytečný, už takhle toho budeš mít na vysvětlování dost. Proč je popouzet ještě tím, co není?“
Ve svitu lampy se mu podívám do očí. Jeho tvář je vážná, nesmlouvavá, odmítavá a nekompromisní.
„Máš pravdu,“ přiznám trpce. „Proč zbytečně provokovat.“
Němě přikývne.
„Tak… Ahoj. A… díky,“ rozloučím se s ním hořce. „Za… za všechno.“
Ve tváři se mu pohne sval. „Není toho moc. Je mi líto.“
Mně také! A jak!!!
Poslední zvonění, lépe řečeno jeho následky, udělají pořádnou díru do mého pomyslného studijního itineráře. Nevynechám jenom páteční odpoledne, jak jsem se původně domnívala, nýbrž také celou sobotu, kdy se bledá jako stěna, roztřesená a rozbolavělá, zralá tak akorát lehnout si do rakve a zaklapnout za sebou víko, léčím z poopičího stavu, a dokonce ještě v

neděli mi dělá potíže se soustředit, natož šprtat. Do své formy se dostanu teprve v pondělí! Svatý týden se mi tím podstatně zkrátí, musím si program přizpůsobit aktuálnímu stavu a potřebám. Literaturu, kterou ovládám z maturitních předmětů nejlépe, vynechám úplně, musím se spolehnout na znalosti, jež mi (snad) v paměti utkvěly, pokud nevyprchaly spolu s alkoholickými výpary! Angličtině věnuji místo tří dnů pouhé dva, stejně tak jazyku německému, zbývajících pět dní nutno rezervovat pro odborné předměty! Musím odmaturovat na jedničky už kvůli mamce.

Nejen proto, že z mého „společenského úletu“ udělala úplnou aféru! Těch výčitek, co jsem musela vyslechnout… Raději se neodvážím nahlas zmínit o nedostatku času, měla bych to na talíři znovu. Táta, kterého domácí problémy poslední dobou neinteresují, prohodil, že jsem se předvedla. Nic víc. Dokonce se ani s mámou nespojil, aby mi vycinkali!

Přesto je mou touhou složit zkoušku dospělosti co nejlépe. Abych… abych mamku umlčela a abych jí udělala radost. Má jí tak maličko!

Právě se patlám s výpočtem daně z přidané hodnoty, když naši domácnost ozvučí zazvonění telefonu. Jelikož se učím a ani se nesnažím udržovat při životě zdánlivou konverzaci mezi rodiči, když už ji neudržují oni, panuje v našem domě ponuré ticho, jež by nám v márnici mohli závidět a ve kterém působí rušivě i tikot nástěnných hodin, natož zaječení telefonu! Nenamáhám se vstát, natolik mě kupříkladu objednávka zelinářky Moučkové na hydratační okurkovou kůru neinteresuje, no a kdyby volal Matěj, mamka by mě jistě zavolala. Překotná honba za telefonáty ji dosud neomrzela!

„Stachová!“ vyhrkne do mluvítka i dnes stejně jako včera, předevčírem, před týdnem, nicméně už z mimiky její tváře poznám, že tento hovor je jiný než ty předešlé a podle všeho korunuje máminu námahu spojenou se zvedáním telefonů.
Odložím propisku na stůl a visím na ní očima. Přibližně dvě minuty z mamky nevypadne jediné slovíčko, napjatě poslouchá účastníka na druhém konci drátu a její obličej zobrazuje pestrou paletu pocitů – od obrovské radostí po nedůvěru, roztrpčení a zklamání až po hysterickou nenávist.
„UŽ jsi skončil?“ otáže se posléze suše. „Cože chceš slyšet? Odpovědí? Tady ji máš: NE. Ano, to je moje poslední slovo. Poslední.“
Patrně proto, aby těch slovíček nemohlo být víc, zavěsí. „Tos neměla, mami,“ řeknu tiše.
Podívá se na mě zle. „Ty mi chceš taky diktovat, co mám a co ne?! Všichni tři jste proti mně… Všichni!“
„To je nesmysl! Mami, já přece –“
Nedá mí šanci dokončit myšlenku, vyběhne z haly. Telefon se rozdrnčí znovu.
Tentokrát zvednutí sluchátka zbývá na mě. „Stachová.“
Bráška mě pozná podle hlasu. „Radko? Dej mi mamku…“
„Nedám. Zavřela se v ložnici.“
„V ložnici? Co tam dělá?“
„Pláče,“ odpovím s hlubokým nadechnutím.
„Do hajzlu,“ uleví si Tom a do smíchu mu také není. „Tak mí zavolej aspoň tátu.“
„Není doma.“
„A kde je?“
„V práci.“
„V půl devátý večer?!“ žasne bráška upřímně.

„Jo. Ale radši se mě neptej, co tam dělá.“
„Já tomu nerozumím,“ uleví si. „Radko, co se to s našima děje? Co se s nimi stalo? Tohle přece nejsou oni!“
Do očí mi vhrknou slzy. „Já nevím, Tome. Všechno se to nějak zkazilo. To neměnný, konstantní… je pryč.“
„Nebreč!“ vyděsí se na dálku. „Ještě ty… Chtěl jsem znovu pozvat naše na svatbu, žením se příští sobotu, osmýho června, v jedenáct v kostele tady ve Veselí… Slyšelas mámu, co mi odpověděla. Radko, prosím tě, přijeď: Nikoho jinýho tam mít z domova nebudu, tak… Vezmi s sebou třeba Karolínu, ale určitě přijeď! Přijedeš?“
Dokážu si představit, jak mu na tom záleží. Vzchopím se: „Nedejchej, že bych si něco takovýho nechala ujít!“
Bože, copak už nikdy nebudeme rodina?

XI. KAPITOLA

Ve čtvrtek, chvilku před polednem, se z ničeho nic na naší zahradě, kde si pod slunečníkem na čerstvém vzduchu dávám dostaveníčko s odvody pojistného, zavalena sešity a spoustou papírků s pomocnými výpočty, objeví Matěj. „No ne?“ zvednu tázavě obočí.
Přihrne se až ke stolku, přitáhne mě k sobě i s proutěnou židlí, políbí a teprve poté pozdraví: „Ahoj, Radko!“
Málem mě přitom udusí! „Ahoj,“ zalapám po dechu.
Matěj září jako měsíc v úplňku. „Přijel jsem se za tebou mrknout. Nemáš radost?“
„Mám,“ přiznám pravdivě. Celé ty dny, kdy sedím nad učením, se naše známost omezovala pouze na večerní telefonáty, kdy

mi Matěj brnkl, zda žiji, pokusil se mě vylákat z mého celibátu na tu či onu akci, a já všechny návrhy odmítla. S těžkým srdcem! „Nečekala jsem tě.“
„Bylo mi smutno,“ zazubí se, kecne si do sousedního křesílka a pevně mi stiskne ruku.
„Natolik, že jsi obětoval nepohodlnou cestu autobusem?“
„Stopem,“ opraví mě. „Což bylo ještě nepohodlnější! Zastavil mi chlápek s Avií a než mě vysadit v Račicích, objel jsem s ním půl okresu a pomáhal mu vykládat piva a limonády, Ruce mám vytahaný až po kolena.“
„Chudáčku,“ polituji ho hraně.
„Ještě se směj!“ ožene se po mně. „Já za ní spěchám, aby věděla tu novinku jako první, a ona se mi posmívá…“
„Novinku?“
Matěj se zatváří náležitě pyšně, když loktem shrne veškeré moje učební pomůcky na dlaždice terasy, aby si na stolku uvolnil místo pro dopis, jejž vytáhne z kapsy. „Čti.“
Skloním se nad dva řádky naklepané na stroji. Váš rukopis se mi líbí, chtěl bych ho zveřejnit. Zavolejte mi na číslo 3365525, dohodneme podrobnosti. A jakýsi naprosto nečitelný klikyhák vyrobený propiskou.
„No Matěji?!“ vydechnu uchváceně. „To je skvělé!“
„Jo, ujde to.“ V očích mu jiskří, ačkoliv se snaží tvářit se všedně, vidím na něm obrovskou radost.
„Volal jsi mu?“ vyzvídám.
„Volal. Domluvili jsme se na pondělí, sejdeme se osobně. Představ si, on chce Stíny vydat ještě letos, prý na předvánoční trh, tak nějak v říjnu!“
„To je fantastický,“ plesám blahem. „Však jo,“ zazubí se. „Primo sci-fi.“

„Hele," ohradím se pobaveně. „Nechytej mě za slovo, jo! Já vím moc dobře, že Stíny nejsou žádnej milostnej román."
„Tys je už četla…?"
„To si piš," přikývnu. „Jestli si u matury vytáhnu otázku, kterou jsem se nestihla našprtat, tak je to kvůli tvému románu. Chtěla jsem se do něj mrknout, rozumíš, ale jakmile jsem nakoukla, přilepila jsem se jako moucha na mucholapku a nepřestala nakukovat, dokud jsem celej román nepřečetla. Byl senzační, vůbec se nakladateli nedivím, že ho chce vydat. Matěji, z tebe jednou něco bude!"
Druhá díra v harmonogramu učení je menší než ta první, trvá pět hodin, během kterých s Matějem probíráme možnost existence čtvrté dimenze, v níž se odehrává děj románu Stíny, svět paralelně prolínající se s tím naším, aniž by jeden měl tušení o druhém, přeme se, hádáme, smějeme, zkrátka, témata na hony vzdálená odvodům, zdravotním pojišťovnám i sociálce. Nutno však podotknout, že mnohem, mnohem zážívnější a napínavější!
Ačkoliv už nemám šanci zmíněných pět hodin dohnat, nelituji jeho návštěvy. Předvedl mi, že i v našem obyčejném, trojrozměrném světě plném problémů, starostí, nemocí, násilí a neštěstí existují také normální lidé.
A že v něm existuje láska.
Třetí vyrušení je nejkratší, stojí však za to.
Automobil, který zastaví na neutrální půdě mezi vjezdem na náš a Máchovic pozemek, vyláká do oken celou ulici. Mamka o něm ví jako obyčejně první, stačí vzdálené zavrčení motoru a už je na pozorovatelně za záclonkou.

„Nějaký Favorit," řekne skleslým tónem a zase se vrátí ke své práci, tedy žehlení tátových bílých košil, aby měl na každý den do obleku čistou.
Protáhnu se a bez valného zájmu hodím okem po dvou mužích, vystoupivších z vozu, zatímco třetí zůstane sedět za volantem. „Někoho hledají," oznámím našim, když ti dva chlapi okukují náš dům a poté zase Máchovic.
Taťka zpozorní. „Ale to je Dvorský a Čepek…"
„Kdože?" podiví se mamka a znovu přistoupí k oknu.
„Kriminálka," vysvětlí srozumitelněji.
„Přijeli pro tebe?" otážu se.
Táta se pobaveně usměje. „Nic jsem neprovedl."
„Myslela jsem to jinak," ohradím se. „Třeba se něco stalo a musíš honem k soudu…"
„To náš tatínek musí pořád," podotkne jedovatě mamka.
„Nevšimla sis, Radko, že mu akorát chybí odstěhovat si postel? Náhradní kartáček na zuby i holení a jiné věci si už odnesl…!"
Užasle se na tátu podívám. No to snad… Můj pohled je mu nepříjemný, vyhne se mu a odvádí mou pozornost jinam: „Jdou k Máchovům, ne k nám."
„Co asi Karlovi chtějí?" podivuje se mamka:
Odpovědi se nám dostane záhy – ti dva totiž nepřijeli za Karlem! Ulice je na nohou, když si do vozu odvádějí Vojtu!!! Tomu to, zdá se, nijak nevadí, malou vzdálenost k autu si notně prodlouží opileckými kličkami, ťápne do zkypřeného záhonku, zakopne o růži ženoucí na květ, upadne a vyválí se na trávníku za Vandina hysterického poskakování a Karlova dramatického rozčilování, že on to požene výš…

Zábava jako v cirkuse, ovšem na nevydařeném představeni! Co mohl ten pitomec provést?!
Také tato otázka je zodpovězena brzy. Hned poté, co po Favoritu zůstane prach a na jeho nedávnou přítomnost ukazují pouze hloučky zvědavých sousedek, k nám přiběhne ubrečená Vanda s rozlíceným Karlem v závěsu.
Rozsah Matějovy fantazie je sice veliký, ale na to, že Vojtěch Mácha je zadržen pro podezření z loupežného přepadení místní čerpací stanice, krádeže a ublížení na zdraví, tak na to by určitě nepřišel!!! Vanda nám tu hrůzu líčí jedním dechem. Taťka je muž činu, okamžitě zvedá telefon a volá šéfovi kriminálky pro podrobnosti. Dlouze s někým hovoří, ještě déle poslouchá a čím dál víc se mračí. Když zavěsí, nevypadá zrovna optimisticky.
„Podle důkazů, které proti·němu mají, je Vojta s největší pravděpodobností opravdu vinen."
Teta Vanda mu odmítá uvěřit, do omrzení omílá, že tohle by její hodný Vojtíšek nikdy, nikdy neudělal, někdo to na něho svedl, narafičil, jak k tomu ten chudáček přijde…
„Dělej s tím něco, proboha!" zaříkává nakonec mého tátu. „Jsi pan někdo, pomoz mu z pozice své pravomoci!"
„Zajedu tam," rozhodne se táta.
„Jistě, to ty rád!" podotkne špičatě mamka.
„Pojedu s tebou," prohlásí Karel.
Vandu s sebou nevezmou. Nedivím se jim! Čekací dobu stráví u nás a z učení nic nemám, protože její lamentace slyším až do svého pokoje. Převážně jde o kritiku děravosti zákonů, justičních omylů, neschopných policistů, špatné legislativy a celého společenského režimu. Vojta z toho vychází jako andílek, kterému někdo ukradl svatozář!

Táta se strýcem Karlem se vrátí za tři hodiny. Už z jejich výrazů poznám, že situace je víc než vážná. Karel dokonce přestane vykřikovat řeči o nespravedlnosti, žalování soudů a podobně, je zamračený, vážný a nezvykle tichý, a když na tetino naléhání, ať už prokristapána něco řekne, promluví, třese se mu hlas: „Udělal to: Přiznal se.“

S Vandou to sekne. Složí se uprostřed haly jako podťatý strom, naši jí musí poskytnout první pomoc, studenou vodu, mokrý obklad a hlt rumu. Poté se teta srdceryvně rozpláče, načež se zotaví natolik, že začne o Vojtově vině pochybovat. „Třeba z něho přiznání vynutili!“

„Nežijeme ve středověku,“ mírní ji táta, „aby se používalo právo útrpného.“

„Vojta to neudělal, já vím svoje! A ty mu pomoz!“

Táta se ošije. „Milá zlatá, rád bych, ale…“

Vanda se svého nápadu chytí jako mrzák berly: „Musíš mu pomoct! Je to tvoje povinnosti Ve jménu našeho dlouholetého přátelství! Musíš!“

„Obávám se, že pro něho nemohu udělat nic víc, než mu sehnat dobrého advokáta,“ prohlásí táta rozpačitě.

Tetina zlost na křivdy světa páchané právě na jejím synáčkovi se obrátí proti tátovi.

„Chceš říct, že pro něho nehneš prstem?! Že ho klidně odsoudíš, až se ti jeho případ dostane na stůl, jako by šlo o nějakýho zločince?!“

„Ale on to udělal,“ namítne tiše.

„A kdyby?!“ zaječí teta. „Je mladej, i kdyby takovou klukovinu udělal?! Tomáše bys určitě neodsoudil! Nemůžeš s ním jednat jako s cizím, nemůžeš ho srovnávat s takovými gaunery, jako je kluk Lysů nebo ten hajzl Král!“

I když mi na Pavlovi dávno nezáleží, v tu chvíli pocítím k tetě navzdory jejímu zoufalství nesympatie.
Tátovy rysy ztuhnou. Uvědomí si, že oči nás všech na něm visí a odpoví rázně a bez jakýchkoliv emocí: „Ne, to skutečně srovnávat nemohu. Kryštof Lysý dal pár facek hospodskému, u kterého byl na brigádě, protože se mu nelíbilo, jak to tam chodí. Pavel Král mu dělal zeď. Oba dostali podmíněný trest. Vojta těžce zranil čerpadláře a ukradl dvacet tisíc. To už není klukovina, Vando. Jeho trest bude rozhodně nepodmíněný."
Proti tátovi mám poslední dobou spoustu výhrad, naše vzájemné vztahy velice ochladly, to tam je vtipkování, natož snad objímání, a… zkrátka, i když si ho v jistých ohledech přestávám vážit, jsem moc ráda, že odpověděl právě takto. Nezklamal!!!
Vandu ano. Na celé čáře! Máma se sice snaží zmírnit dopad jeho slov, ale zhrzená teta si říct nedá, namíchne se do krve a spolu s Karlem, zaraženým jako hřebík do zdi, s hlavou hrdě vztyčenou opustí náš příbytek.
„Neměl jsi… do očí…," zaváhá mamka. „Neříkej, že bys mu vážně nemohl pomoci?"
„Aleno, pochop! Jsou určité hranice trestů, dolní a horní. Pokusím se pro něho získat tu dolní. Nic víc není v mých silách," vysvětlí zachmuřeně. Chvíli přemýšlí, načež dodá: „A i kdyby bylo, neudělal bych to."
Cosi uvnitř se mi zatetelí: „Jsi formát, tati."
Moje uznání ho potěší. Nevím, po jak dlouhé době, podle mého soudu hodně dlouhé, se na sebe usmějeme.
V úterý mi přijdou poštou zbývající dvě pozvánky na zkoušky do Plzně a Ostravy.

„To je v háji!“ ulevím si, sotva dopisy s razítky sekretariátů VŠ otevřu.
„Copak? Nechtějí, abys přijela?“ hádá mamka pomýleně. „Chtějí, jenže mě obě školy zvou přesně v ten den, kdy mám přijet do Brna! Těžko budu na třech místech současně…“
„Neříkala jsem ti, aby sis dala přihlášky na jinou školu?“ neopomene mi předhodit máma svou výtku.
„Moc bych si nepomohla,“ odfrknu. „Aneta se hlásí na ekonomii a pozvánka do Prahy se jí kryje s Hradcem Králové. Navíc já ekonomii dělat nechci.“
„Jsi hloupá, nemáš rozum…“
„Možná, ale je to moje věc. Můj život. Moje budoucnost.“

„Přijdeš na to později, Radko, pak si vzpomeneš! Uvědom si, kolik lidí se na filozofii hlásí, na tvůj obor je největší nával! Neříkala jsi, že v Budějovicích berou dvanáct lidí ze tří set?“
„V Brně čtrnáct ze čtyř set,“ ušklíbnu se. „O Karlově univerzitě radši ani nemluvím.“
„Tak vidy! Myslíš, že máš šanci?!“
„Doufám.“
„Doufáš!“ prskne. „Já ti to povím – nemáš. Kdyby ses přihlásila na ekonomii, stačilo by, abych zavolala Kamile.“
„Nech toho!“ odmítnu rázně tyhle řeči poslouchat. „Nemám protekci, takže se musím spolehnout sama na sebe, na to, co umím, co mám v hlavě.“
Mamka našpulí pusu. „Nebudu tě přemlouvat. Na moje slova dojde, jenže to už bude pozdě… Mimochodem, jak hodláš vyřešit ty překrývající se termíny?“
Pokrčím rameny. „Jednoduše. Vyberu si z nich jen jeden, nic jiného mi nezbývá. Pojedu do Brna.“

„Výborně," pochválí mě sarkasticky. „Když nic jiného, pěti školám zaplatíš za zkoušky a na dvě ani nepojedeš! Jsi opravdu rozený ekonom, Radko. Šest stovek vylétne komínem… Vlastně všech patnáct, protože se stejně nikam nedostaneš."
Nechci být zlá, ale něčím ji umlčet musím: „Vyčítáš mi peníze? Chtěla jsi je snad dát Tomášovi k svatbě?!"
Mamky se tím podle očekávání dotknu. „Jdi se radši učit, máš poslední možnost, abys vůbec zítra odmaturovala!"
Tak toho se nebojím, nevěřím, že bych se mohla pohoršit o čtyři stupně. Přestože jsem o svaťáku měla značné výpadky a nestihla jsem si všechno zopakovat tak, jak by se patřilo, dnes na učení nesáhnu. Úmyslně. Je blbost dřít se až do finále, úterý si schovávám v záloze coby odpočinkový den, aby se mi všechno v hlavě pěkně srovnalo a uložilo. Místo toho si obleču teplákovku, na čelo natáhnu pletenou čelenku, na nohy kotníkové Pumy a vyrazím přes zahradu k sousedům. Štěstí mi přeje, Káju zastihnu v pokojíku, aniž bych narazila na tetu Vandu či strýce Karla. Obojí by mi bylo víc než nepříjemné! Po sobotním konfliktu totiž naši rodinu ignorují, především teta, která zuřivě shání pomoc u cizích, když se na ni vlastní lidi vykašlali, jak se nechala slyšet.
„Hurá!" raduje se z mé přítomnosti. „Bála jsem se, že jsi z toho šrocení zblbla. Neviděla jsem tě věčnost!"
„Hoď na sebe tepláky a jdeme si provětrat faldy."
„Je tam zima," namítne chabě.
„Dvacet stupňů je na kondiční běh akorát," zklamu ji. „Každou chvíli začne pršet…"
„Tak se buď někam schováme, nebo zmokneme."
„Ale…"

„Žádný ale," odmítnu ostatní důvody, proč nevytáhnout paty z domova. „Potřebuje mít na zítra jasnou hlavu. Pohni, Kit čeká venku, ať vám nerozhrabe celou skalku."
Tohle zabere, Kája se převlékne do sportovního úboru, vlasy si sváže do ohonu a doprovodí mě před dům. Jakmile však chci zamířit na naši obvyklou tréninkovou trasu přes park, chytí mě za ruku: „Nevezmeme to dneska kolem řeky?"
„Celou noc pršelo, víš, jak ta cesta bude vypadat?"
„Nevadí! Lepší než…" Kája se kousne do rtu. „Lepši než co?"
„Potkávat lidi," odpoví tedy přímo, nicméně uhne očima. Konečně mi zapálí! „Tobě jde o lidi?!"
„Nemáš tušení, jak moc jsou teď Máchovi populární…"
„Budeš se schovávat do smrti?"
„Než… než se to uklidní. Včera ani dneska jsem radši nešla do školy…"
„Kájo, ty kačeno!" vydechnu vytočeně. „Chceš mít kvůli praštěnýmu bráchovi dvojku z chování za neomluvený hodiny?!"
„Ne…"
Nenechám ji déle otálet, popadnu ji za paži a vleču proti její vůli za sebou, přímo středem parku a ulicí sousedící s parkem. Věřím, že je jí těžko, ovšem nějak se tím prokousat musí. Nejlépe skočit do problému rovnýma nohama.
„Díky, Radko," řekne, když se celé zadýchané zhroutíme na mez u staré a dávno vyhaslé cihelny.
Svalím se naznak, abych mohla pozorovat naducané šedivé mraky a neznervózňovala ji pohledem. „Kašli na to, Kájo."
„Snažím se, ale… Vojta je můj brácha. Tím, co udělal, si připadám pošpiněná… On toho pumpaře málem zabil!"

„Ale udělal to on, ne ty," namítnu důrazně. „Nemůžeš se stydět za něco, co jsi v žádným případě nemohla ovlivnit."
„Nejhorší je vydržet doma, poslouchat jejich řeči," svěří se mi. „Mamka vůbec nebere v úvahu toho chlápka, svádí vinu na všechny, jenom ne na Vojtu… A sebe. Víš, já… Najednou jsem zjistila, že se o ně nemůžu opřít."
Utrhnu si stéblo trávy, chvíli si ho zadumaně prohlížím, pak ho vložím do úst. „Tohle jsem zjistila taky, Kájo."
„Vážně?! Vaši jsou přece tak… bezúhonní, spolehliví!"
Zavrtím hlavou. „Zdání klame."
„A… a co s tím budeš dělat?"
„Nic. Budu žít sama za sebe. Jsem jim vděčná za všechno, co pro mě udělali, měla jsem hezký dětství i dospívání, ale teď už jsem dospělá a na spoustu věcí se dívám jinak než dřív, najednou se ty vzory a hodnoty posunuly. I ty se musíš vymotat ze stínu rodiny, Kájo. Pavel na to přišel dávno. Vykašlat se na řeči, pomluvy, drby, žít podle svých ideálů, podle svých vlastních představ, nejlepšího svědomí."
Karolína hodnou dobu mlčí.
„On to dokázal," uvědomí si.
Kývnu. „Dokázal. A to byl v mnohem horší pozici."
„Hm… Asi máš pravdu."
„Určitě mám pravdu," opravím ji.
„A co Ondra?"
„Neví o tom… Volal mi, nechala jsem se zapřít."
Tohle mě nadzvedne podruhé. „Nebuď blázen! Jsou věci, který se zpátky vrátit nedají. Třeba důvěra."
„Ano," řekne a pokradmu, abych ji neviděla, si utře slzy „Jsem tak ráda, že ho mám."
„To ti věřím."

„A že ty máš Matěje," dodá.
Jo, já mám Matěje.
Díky důležitému soudnímu přelíčení, jemuž táta předsedá a které začíná až v 13.30 hodin, se v tak významný den, jímž je maturita, nemusím trmácet autobusem. Oblečena v letních minišatečkách z bílého mušelínu s jemnými černými puntíky, jejichž rafinovanost spočívá nejen v průhlednosti materiálu, ale také v jednoduchosti, vypadám v nich svěže, ztělesněná nevinnost, v bílých lodičkách na vysokých podpatcích, s vlasy sčesanými dozadu a na temeni přichycenými bílou mašlí, a s maminou odborně nalíčeným obličejem, kdy je kladen důraz na zvýraznění přirozené krásy přírodními prostředky, si hovím na sedadle Sierry a do taktu písničky Andělé pohupuju nohou přehozenou přes druhou. Nemám trému. Proč taky! Jsem si jista, že umím. A to, co neumím, dohoním jinak: Předseda maturitní komise je jen muž, ne?!
„Do jedné času dost," prohodí táta při pohledu na hodiny, jakmile pod koly našeho vozu zadrnčí kočičí hlavy, jimiž je centrum města vydlážděné. „Smím vás pozvat na drink, dámo?"
Pousměji se. „Raději ne, díky."
„Vodku ani rum bych ti neobjednal, neboj," mrkne na mne přes zrcátko. „Aby ti byla akademie malá, co?"
Jasně, nadhazuje mi příchod z posledního zvonění, kdy jsem se jaksi nestrefila do našich dveří a hlavou div neurazila ozdobnou lampu nad vchodem!
„Jeden úlet neznamená pravidlo."
„Správně. Proto bych ti koupil ochucené mléko."
„Sršíš vtipem," ocením jeho pohotovost trochu kysele.
„Snažím se tě rozveselit," brání se. „Abys netrémovala."

„Rozveselit?“ podívám se mu do očí. „V kolik dnes končíš?“
Zamyslí se. „Déle jak do tří hodin by to nemělo trvat. Proč? Mám na tebe počkat?“
„Ne… Maturuju poslední z odpolední čtveřice, nebudu hotová dřív než v šest. Jedí domů, ať… ať tam není mamina samotná. Já přijedu sedmým autobusem. Pak to oslavíme.“
„Dobře,“ souhlasí se mnou. „Mimochodem, ani jsem neviděl vaše tablo. Kde je vlastně máte?“
Neviděl, protože se nezajímal! Potěší mě, že si vůbec vzpomněl, možná se vše zase vrací do starých dobrých kolejí! Než bych mu složitě vysvětlovala, kam jsme naše báječné a vymakané tablo zašantročily, využiji zbývajícího času a naviguji ho před funebráckou výlohu, v níž psací stroj trůní namísto obvyklé výstavky ozdobných uren.
„Hm…,“ udělá táta uznale, když kvůli tablu vystoupí z vozu, aby si jej mohl prohlédnout zblízka. „Nápadité a netradiční, jste šikulky… A co to máš za korunku?“
„Korunku?“ opáčím užasle, vyhrabu se ze sedadla a spěchám před výlohu. Páni! Nad mou podobenkou umístěnou uprostřed tabla na nejviditelnějším místě se leskne drobná královská korunka ze zlatého staniolu. Někdo musel přehodit klávesy psacího stroje, fotky byty přece přilepené…
„To je korunka ze soutěže Miss maturita,“ vysvětlím se značným zpožděním.
„Tak maličká?“
„Symbolická, samozřejmě,“ usměji se. „Velkou mám doma.“
„Tys vyhrála Miss? To jsou mi novinky…“
„Dozvěděl by ses jich mnohem víc, kdybys chtěl.“
Chytí mě za paži. „Co to je za řeči? Já přece chci!“
„S tím jsem si nebyla poslední dobou jistá.“

„Radko?“ Přinutí mě, abych se mu podívala zpříma do očí. „Nevím, co ti maminka navykládala…“
„Vůbec nic,“ skočím mu do řeči. „Nejsem malá, víš.“
„Copak mi už nevěříš ani ty?“ zeptá se a zní to upřímně a navíc tak zoufale, až mě zamrazí. „Nic jsem neprovedl, opakuji, vůbec nic. Přesto si Alena vydedukovala pravý opak a co hůř, ona těm svým představám stoprocentně věří! Slečna Alice je krásná mladá holka, to uznávám, připouštím taky, že by proti jistým skutečnostem nic neměla, jak několikrát naznačila, ale, Radko, a to je hlavní, já nechci. Nemám zapotřebí pouštět se do románku se svou sekretářkou! A nemám k tomu ani chuť. Tvou matku po dvaadvaceti letech manželství stále miluji, je pro mě tou pravou a jedinou ženou.“
Zmateně si olíznu rty namalované světlehnědou rtěnkou. „Tak proč jí to neřekneš, tati?“
„Co?“
„Tohle, cos řekl mně. Hlavně tu poslední větu.“
Mávne rukou. „Protože všechno obrátí naruby, ve všem vidí dvojsmysl… A mě už nebaví pořád vysvětlovat, hájit se a připadat si jako uličník na hanbě. Jestli se rozejdeme, Radko, nebude to proto, že bych byl mámě nevěrný, ale proto, že na to nemám nervy.“
„Rozejdete?!“ opakuji nevěřícně.
„Mluvím v podmiňovacím čase,“ opraví mě. „Počkej, kam jsme se to dostali? Za chvíli bude jedna hodina, honem si nasedni, hodím tě ke škole. Teď záleží mnohem víc na tobě! Na sedmou připravím banket, souhlasíš? Posedíme a popovídáme si… všichni tři.“
Pověsím se mu kolem krku. „Jsi skvělej, tati!“

„Tak honem, honem," postrkuje mne s úsměvem do vozu. „Abych totéž mohl říct i o své dceři!"
Od schodů před akademií mu zamávám. Vlil mi do žil litr elánu a dva litry optimismu, věřím v úspěchy i na jiném poli než pouze maturitním!
S rozzářeným úsměvem přistoupím ke třem spolužačkám, krčícím se na lavičce před třídou, na jejíchž dveřích visí hrůzostrašná cedulka: MATURITNÍ MÍSTNOST. NERUŠIT!
„To je skoro jak volební, co?" uchichtnu se. „Ještě chybí PŘISTUPUJTE K URNÁM JEDNOTLIVĚ, hrobař nestíhá zahrabávat."
Holky však nemají smysl pro humor.
„Předseda je prej děsnej pes," svěří se mi Magda. „Moniku včera vyrazil s koulí z češtiny!" dodá Zuzana. „Jediná Hana maturovala na samý jedničky!" vzdychne Veronika, jinak to prej kosí jako o žních a dokonce…
Nedozvím se, co si ten člobrda dovolil, protože se právě objeví v čele maturitní komise seřazené do formace divokých husí na odletu do teplých krajin v zákrutu chodby. Přijde mi směšné, jak všech pět veledůležitých osob mašíruje spořádaně za sebou. Předseda, pomenší pán středního věku s brýlemi a přesně padnoucím kvádrem, si můj úsměv vyloží po svém. Jelikož právě kráčí z oběda, je dobře naložen a spokojeně mi pokyne: „Výborně, to se mi líbí. S úsměvem jde všechno líp! Slunce v duši, ano, tak to má být…" Od označených dveří se otočí. „Mladým dívkám úsměv sluší nejlépe."
Sotva se za ním zabouchnou, Zuzana si odfrkne: „Prej úsměv! A přitom ti koukal na nohy!"
„Tím líp, ne?" povzbudím ji pobaveně. „Nemůže to bejt takovej lidojed, když je na holčičky."

Mezi svými třemi pobledlými a ztrémovanými kolegyněmi doslova zářím, ještě když si vylosuji otázku číslo 15 a jda si sednout na potítko, abych si v kostce připravila nejen větný rozbor, nýbrž i povídání na téma Romantismus v naší i světové literatuře.
Mgr. Holec, jinak ředitel jedné z brněnských obchodních akademií, nyní předseda naší maturitní komise, vystudoval vysokou školu humanitního zaměření, což mě potěší mnohem víc, než kdyby šlo o odborníka ekonoma. Literaturu ovládám, romantismus je hezká otázka, jsem spokojená a následně je se mnou spokojen i on, stejně jako naše češtinářka. Protože mám slabost pro Máchu, rozjedu se tak, až mě musí krotit, tudíž se ani nedostanu ke všemu, co jsem si na papír heslovitě vyznačila, na srdci mi toho zůstane dobrá polovina, ovšem na jedničku bohatě stačí i ta půlka.
Zuzana, Magda ani Veronika se posledního zvonění nezúčastnily až do konce, pročež nemá cenu ptát se jich na to, jak dopadly ostatní. Potěšilo by mě totiž vědomí, že jsem nebyla sama, kdo málem vyvrhl duší z těla!
Zkouška z odborností, tedy mišmaše z účetnictví, ekonomiky, statistiky a managamentu, už taková procházka růžovým sadem není, zapotím se u ní, nicméně nedám znát svou nejistotu a se stálým úsměvem á la „slunce v duši“ omílám kolem dokola to, co umím, abych jim nedala šanci ptát se mě do hloubky. Pomůže mi jednička z písemky, stejně jako dobré oko, které jsem si udělala při literatuře, specializaci pana předsedy, no a krátká sukénka má bezesporu také svůj podíl. Lví asi ne, ale dost velký. Tohle všechno dohromady = 1.
Jakmile si odbudu odborné předměty, jsem za vodou, mou náladu nemůže zkazit vůbec nic, dokonce pozitivně reaguji na

laškování reportéra a fotografa Hromu, místních novin, kteří přijdou udělat minireportáž a pár fotek. Se znovu nabytým sebevědomím se zazubím do objektivu a nechám se pozvat na rande, na které pochopitelně nemám nejmenší úmysl jít.
Třetí zkouška je volitelná, u mě jde o angličtinu. Tenhle jazyk mám strašně ráda, možná stejně jako sympatickou profesorku, která nás učila a jejíž moderní metody u mě vzbudily touhu studovat jazyk i na vysoké škole. Vzhledem k tomu, že doma čtu Shakespeara v originále, nemám s překladem ani s gramatikou problémy a jsem hotova už za deset minut místo plánovaných patnácti.
Přestože pro většinu spolužaček třemi zkouškami matura končí, mě čeká ještě poslední, tedy zkouška z němčiny, jíž jsem si přidala coby předmět navíc. Nechci sahat naší němčinářce do svědomí, ale myslím, že vždycky uměla pouze o lekci navíc než my, studenti. Naštěstí jsem však chodila do jazykovky, takže žádný problém.
Za pět minut šest to mám za sebou a výsledky, které nám čtyřem přečtou vzápětí, mě nepřekvapí. Stachová nezklamala. Ani profesory, ani rodiče, ani sebe.
Větším šokem je pro mě Matěj, netrpělivě podupávající na chodníku před školou.
„Už jsem myslel, že tě budou lustrovat do rána… Tak co?“
Pyšně zvednu palec do výše.
Matěj zírá. „Blahopřeju, ty šprtko!“
Obejmeme se, nedbajíc na zvědavé pohledy holek, profesorů i Mgr. Holce. Kája měla pravdu. Mám Matěje a je to super!
„Uvědomuješ si, žes ty jedničky získala díky mně?“
„Ale?“ uchichtnu se.
„Zanedbávala jsi mě,“ vyčte mi. „A taky jsi slibovala –“

„Co jsem slíbila, splním," zazubím se. „Matěji, co bys řekl společnýmu zájezdu k moři? Ty, já, Ondra a Kája. Koupání, opalování, vodní sporty. Deset dní…"
„K moři?" podiví se.
„… a osm noci," dodám škádlivě.
Zatají dech. „No," řekne poté, „zní to lákavě!"
„Bude to paráda," oznámím mu jásavě. „Musíme se někdy sejít všichni čtyři, abychom to pořádně naplánovali. Vybereme něco levnýho, i když za samý jedničky jsou naši schopní zacvaknout mi třeba Kanáry."
„Tobě možná," podotkne materialisticky.
Uvědomím si, že ne všichni rodiče jsou situovaní jako ti moji. „Káje taky… Jestli nemáš, založím tě."
„Ne," odmítne rázně. „Našim bych si o ně neřekl, ale mám svoje prachy. Pojď, můžeme jít plánovat ke mně."
„Jindy, Matěji," odmítnu. „Musím domů."
„Myslel jsem, že maličko oslavíme tvou maturitu."
„Dnes musím slavit s mamkou a tátou," omluvím se. „Nezlob se. V pátek máme předání maturitních vysvědčení a v sobotu jedu bráchovi na svatbu, takže hned pak se ti ozvu. Budu mít prázdniny jen napůl, čekají mě zkoušky na vejšky, ale čas si udělám. Přísahám."
Souhlasí jen nerad. „Zase to všechno nějak oddaluješ!"
„Všechno?" usměji se. „Jenom něco, Matěji. To si necháme až k moři. Tam to bude mít ty správný grády!"
„Jenže to je ještě celej měsíc," namítne nespokojeně.
„No vidíš!" utěšuji ho. „Jenom měsíc!"
„Ty!" ožene se po mně, a když mě chytí, ztrestá nádherným polibkem, po kterém mám takřka chuť měsíční lhůtu zkrátit, nechat si ujet autobus a jít s ním k němu…

Pak ale zvítězí zdravý rozum. A vůbec, těším se domů! Strašně se těším domů, autobus div sílou vůle nepopoháním, ani si nestrhám užívat skutečnosti, že tuhle trasu jedu naposledy, a z nádraží v Račicích téměř utíkám, což je na vysokých podpatcích koledování o zlomeninu.

„Mami! Tati!“ hulákám hned z chodby, sotva otevřu dveře. Zřejmě mě neslyšeli, v domě se nic nehýbá, ticho je jakoby tajuplné. Místo dalšího pořvávání našlapuji na špičky, když se kradu chodbou k hale, abych trhnutím otevřela kožené stahovací dveře a překvapila je svou přítomností.

Hala je úplně prázdná, a co hůř, stůl, který se v mých představách prohýbal grilovanými kuřaty a zmrzlinovými poháry, také! Možná teprve slibovanou hostinu chystají, napadne mne a pokradmu se připlížím do kuchyně. Chyba lávky! Na lince neleží nic, lednička skrývá obvyklé poklady, sýry, zeleninu a něco uzenin, keramický sporák je studený‘

„Mami?!“ zavolám do ticha, které najednou působí studeně. Juknu do svého pokoje, potom do Tomášova, kde pomalu usedá prach na nábytek i nejrůznější věcičky, donedávna pro bráchu naprosto nepostradatelné a nyní úplně zbytečné, v koupelně objevím pouze Kita. Vypadá pěkně nadrženě, nadšeně mě olízne a už se dere ven. Vypustím ho do zahrady a rychle zamířím do ložnice. Před dveřmi se zarazím. Co jestli se naši zrovna usmiřují tím nejpříjemnějším způsobem…?

Ticho za dveřmi se však zdá dokonalé. Váhavě klepnu kotníkem o futra. „Mami? Tati?“

Slabé zakňourání poruší zaklení tichého domu.

Polekám se, vtrhnu dovnitř, a když si moje oči přivyknou na šero stažených žaluzií, poznám v bělobě povlečení manželské postele jednu postavu. „Mami?! Je ti něco?!“

„To nic není," odpoví chabým, skomírajícím hlasem. „Jenom migréna… Namoč mi, prosím tě, ten šátek…"
Odhradím okno, abych na ni viděla. Máma, moje máma, ta krásná, udržovaná a pěstěná žena vypadá tak zbědovaná, unavená a… stará, až mě zamrazí. Zplihlé vlasy, ztrhaná plet, fialové kruhy pod očima, okoralé rty, bílý obličej.
„Kolik jsi měla prášků?" zeptám se naléhavě. „Nevím… Jeden nebo dva."
„Nelži!" obviním ji přísně. „Možná tři… čtyři…
„To snad není pravda!" vybuchnu zoufale. „A kde je táta?"
„Kde by asi mohl být," hlesne odevzdaně.
„On se ještě nevrátil?!" vydechnu šokovaně.
Zbytečná otázka, mámin stav je mi jasnou odpovědí! Vždy z ní je úplná troska! Dostanu na tátu příšerný vztek. Kde je slibovaný banket?! Rodinná rozprava?! Vysvětlil mi to tak hezky, že bych za něho i dýchala, a přitom… Kecy, nic víc!
„Jak dopadla maturita, Radko?" uvědomí si. „Za čtyři, mami."
Tohle ji z té její apatie maličko vytrhne: „Cože?!"
„Čtyři jedničky, pochopitelně," vysvětlím. „Mezi študáky se známky sčítají dohromady, víš."
„To je dobře," oddychne si. „To je moc dobře…"
Zamknu se v pokoji a pustím naplno přehrávač. Něčím tu příšernou hořkost a zlost a vztek a bezmoc přehlušit musím!!!

XII. KAPITOLA

Kloužu očima po tvářích svých bývalých spolužaček. Všechny jsou rozjařené, rozjásané, veselé, dokonce i Monika, která

jakožto jediná ze třídy neodmaturovala a koncem srpna ji čeká druhé kolo.
V salonku Galaxie, kde se náš závěrečný večírek koná, to jen bzučí, protože slavíme jako obyčejně společně s čerstvě odmaturovanými gymnazisty. Šampaňské teče proudem do skleniček na vysokých nožkách i po stole, případně holkám po šatech či sukních. Už za hodinu jsou všechny pěkně šmrnclé, tentokrát se nestraní žádná. Krom mě! Jako vždy musím dělat výjimku.
„Radko!“ Luk se mi pověsí kolem krku. „Tys mi minule sprostě utekla… To vod tebe nebylo hezký ani maličko!“
„Ale Lukášku,“ konejším ho a odstrkuji co nejdále, protože jeho dech odporně páchne alkoholem…
„Vypař se. Nejsi na programu.“
„No prosím, a tuhle holku, já vůl, platonicky miluju celý čtyři roky,“ hořekuje dotčeně.
„Ty mě možná, zato já tebe ani trošičku,“ ujistím ho.
„Se mnou se napiješ, ne?“ přemlouvá mě Vítek. „Já nejsem takovej sexuální loudil jako on.“
Všeobecný smích, ovšem musím zklamat i jeho. „Nenapiju. Jsem tu autem, nezlob se.“
„Necháš ho tu do rána a přespíš u mě,“ navrhne Lukáš aktivně: „Ve vší počestnosti!“
„To by tedy ty vši moc čestný nebyly,“ uchichtnu se.
„Tak u mě,“ nabízí Jakub.
„Nebo u nás,“ řekne Klára. „Naši jsou na dovolený, mám celej kvartýr k dispozici. Stejně to tam zase bude vypadat jak v noclehárně, spí u mě polovina holek. Můžeš taky.“
„Hele, jestli chceš, u mě se místo taky najde,“ prohlásí Veronika. „Pokud ti nevadí rozvrzanej gauč.“

Zírám jak spadlá z višně. Po čtyřech letech společných studií jsem konečně zapadla do kolektivu. Těch nabídek totiž dostanu minimálně patnáct!!!
„Díky," řeknu a je mi všelijak. Smutno i veselo, dobře i mizerně. „Já… Jste moc hodný, ale vážně musím domů. Ráno mě čeká dlouhá cesta, brácha se žení, jedu na svatbu. Kdybych to s pitím přepískla jak minule, ten chudák by se ani neoženil."
„Škoda, že nebudeš pít," lituje mě pobaveně Irena.
„Nevěřily jsme, že se umíš taky zlískat," přizná Aneta.
„Radka se zpila?" žasne Věra.
„A jak!" řehtá se Aneta. „Přelezla altánek…"
„Tancovala na střeše…"
„Balila metaře i s koštětem…"
„Dost, dost!" krotím je. „Radši to nechci vědět."
„Ale byla to psina," smějí se ty, co byty přitom.
„Tvůj bráška se chce nebo musí ženit?" vyzvídá Zuzana.
„Musí.., a chce," pousměji se.
„Strčit hlavu do chomoutu, br! Blázen," míní Veronika. „Holky, já si teprve teď začnu užívat! Škola skončila, osmnáct mi už bylo… Cítíte, jak na nás jde dospělost?"
Po jejích slovech nastane zvláštní chvíle ticha, kdy si možná všechny uvědomíme, že vážně nastal v našich životech důležitý přelom. Už se nemůžeme schovávat pod ochranná křídla rodičů a školy, budeme žít a jednat samy za sebe…
Slavnostní atmosféru zkazí Vítek. Hlasitě začenichá a prohlásí: „Nevím jak vy, ale já cítím cibuli!"
Má pravdu, samozřejmě, číšníci nám právě roznáší večeři, nicméně nejen cibuli je člověk živ!

Po jídle k nám na chvíli zaskočí dokonce í třídní Hamtal. Nepřišel rozdávat rozumy, spíš se rozloučit. Každé z nás podá ruku, prohodí pár slov. Zajímá se o naši nejbližší budoucnost.
Poslouchám se zájmem, co spolužačka, to jiné plány, jiná přání, jiné osudy. Hanka chce na vysokou, Aneta nastupuje prvního srpna do spořitelny, Klára bude dělat průvodkyni v cestovní kanceláři Pegas, Veronika krčí rameny, bude nezaměstnaná, a jak se zdá, tahle kariéra se jí zamlouvá!, Magda jde k poště, Irena prodávat do butiku své sestry, Zuzanu čeká budoucnost mzdové účetní…
„A vy Radko?“ vyzvídá Hamtal. „Myslím po vysoké?“
„Ráda bych dělala tlumočnici. Jednou… Každopádně je mým cílem dostat se na vejšku a zvládnout ji.“
„Pro vás by to neměl být problém,“ povzbudí mě. „Díky.“
Pustí mou ruku, se kterou mi stále klepal, ale než popojde ke Věře, sedící po mé levici, všimne si: „Jste smutná. Proč? Máte přece samé jedničky…“
„V jedničkách to není,“ pousměji se.
„Bude se vám stýskat po škole?“ domnívá se mylně.
„Ne. Na akademii se mi vůbec nelíbilo, Jednak z mé strany šlo o omyl, to, co jsme se učily, mě nebavilo, a také… Nevyhovovala mi spousta zdejších profesorů, jejich učební metody, jejich náladovost, nevyhovovali mi nejen jako učitelé, ale hlavně jako lidé, vadily mi poměry, které ve škole vládly.“
Hamtal si olízne rty. „Hm, to mi vadí taky… Ale Radko, na druhou stranu, počkejte po čase, určitě budete vzpomínat na zdejší ústav v dobrém. To špatné, čeho tu bylo mimochodem hodně, se zapomene, zbudou jen pěkné vzpomínky.“
Zavrtím hlavou. „O tom silně pochybuju.“
„V tom případě máte dvojnásobný důvod být veselá, ne?“

„Těší mě, že jsem venku," připustím. „Taky mě ale mrzí, že to, co jsem zvorala, už nejde vrátit zpátky. Je to moje vina, že na naši školu nebudu mít žádné dobré vzpomínky."
Hamtal tomuhle nerozumí, obejde zbytek spolužaček a nechá nám prostor bavit se po svém.
„Řeklas mu to dobře," přizná mi Aneta bod. „On byl jedním z těch, co mi vadili nejvíc! Vlezdoprdelník a poseroutka… Věčně vybobkovanej z ředitelčiny krutovlády!"
Hanka se při narážce na svou matku ošije.
„To nebyla ředitelka, ale hnusná sadistka!" přidá Klára.
„Bacha," varuje ji Irena. „Mohlo by se to k ní donést! Jsou tu nepovolaný uši…"
Hana zrudne, přestože se tváří nezúčastněně.
„No a?" uchichtne se Klára. „Chci, aby se to k ní doneslo! Teď už mi nic nemůže, leda políbit prdel."
„Hančo?" osloví ji Veronika přímo. „Vyřiď matince, kde ji máme. A že na ni budeme nadosmrti vzpomínat!"
„Nechte toho," zarazím proud urážek řítících se na Hančinu hlavu. „Člověk si svoje rodiče nevybírá."
„No dobře, ale mohla…" namítne Jitka.
„Už je to pryč," přeruším ji. „Kašlem na to, ne?"
„Jasně," souhlasí se mnou Věra. „Radši se vopijem!"
Opít se nehodlám, chvíli pozoruji cvrkot, kterému se díky absenci alkoholu ve své krvi vzdaluji každou minutou víc a víc. Měla bych jet domů, vyspat se na zítřek… Tady už nemám co dělat. Je to pryč. Všechno je pryč!!!
Přesto mi nedá, abych se nepřitočila k Bláže. „Blaženo, proč jsi vyměnila tu fotku na tablu?"
„Byla jsem moc na ráně," přizná.
„A holky taky říkaly…"

„Co říkaly?“
„Že se doprostřed hodíš ty. Když už máme tablo na tak pitomým místě, tak ať nás aspoň reprezentuješ.“
„Ale tu korunku jsi nemusela…“
„Já ne,“ ohradí se. „To Hanka.“
Tohle je tedy bomba! Se skleničkou coly si přisednu k zamlklé spolužačce, jíž červeň z tváří mizí jen pozvolna. Překvapeně sebou trhne, uchopí víno a smočí v něm rty.
„Hanko?“ odvážím se. „Chtěla jsem ti říct o Ivošovi…“
Ztuhne v půlí pohybu. „Co?“
„V posteli byl děsně slabej, Nestál za to. Kecala jsem.“
Málem se v kapce vína utopí. Solidárně ho z ní vybuším a když zase může mluvit, otře si očí a zasípe: „Fakt?!“
„Děsněj vůl. To je fakt,“ potvrdím a obě se uvolněně rozesmějeme. „A já jsem se chovala jak kráva. Promiň.“
„A já jak tele,“ připustí.
„Takže necháme toho skotu a přiťukneme si,“ navrhnu.
„Jenže ty máš jen colu!“
„Slyšelas, co jsem vyváděla minule, ne? Cola mi stačí!“ Když se vysmějeme, obřadně si připijeme na naše právě znovuobnovené přátelství. „Snad se někdy někde potkáme. Třeba se dostaneme na stejnou vejšku… Do té doby ahoj.“
„Ahoj… Radko?“
„Hm?“ zvednu oči.
„Díky.“
Pohodím hlavou. Nemá zač! Sama vím moc dobře, co jsem myslela tím, že člověk za svoje rodiče nemůže! Přesvědčila jsem se o tom při slavnostním předání maturitních vysvědčení spolu s pamětními listy města na radnici. Celá ta akce byla děsná maškaráda, odbývala se sice za zvuku varhan, nicméně

ve spěchu, protože na nás měli vyhrazenou půlhodinu a venku se už řadily další a další třídy… Maminky okukovaly šaty a róby kamarádek svých dcer, tatínkové jevili největší zájem přímo o dcerunky, pochopitelně dcery těch druhých… Naši připomínali sochy. Strnulé, nepřirozené, neživé. „Copak je tak těžké pochopit, že jsem se zpozdil?!“ vysvětloval táta asi po pětadvacáté. „Uvědomuješ si, že moje povolání není omezené píchačkami, že nemám pravidelnou pracovní dobu?!“

„Ano, ty ji máš poslední měsíc neomezenou,“ podotkla mamka a táta se o šestadvacáté vysvětlení přestal snažit. Možná bych mu obyčejné zpoždění odpustila, leč to středeční nebylo obyčejné! Záviselo na něm tolik…

U oběda, na který jsme si došli do nejdražší restaurace, mamka nemluvila vůbec a táta jen ze začátku, když se mě zeptal, co bych si přála za maturitu.

„Jet k moři,“ odpověděla jsem jednoznačně.

Ani se na mámu nepodíval, když odpověděl: „My ale letos asi nepojedeme, Radko. Nebudeme mít čas…“

„Neřekla jsem, že chci k moři s vámi!“

Táta pokrčil rameny. Připadalo mi, že se mu ulevilo! „Beze všeho. Šek ať mi odepíšou z účtu.“

Ani slůvko o tom, s kým vlastně chci k moři jet!!!

Proto Hanku chápu. Za tyhle rodiče přece nemůžeme! Naše generace je jiná. Tolik bych si přála, aby byla lepší!

Po Hamtalově vzoru si podám se všemi ruku. Odcházím mezi prvními, ale už mi to nevadí. Patřím mezi ně, i když s nimi nezůstanu do rána. Škoda, že jsem na to nepřišla dřív!

Využiji chvíle, kdy je Lukáš na toaletě, zakouřený lokál Galaxie nechám za zády a s rozkoší se nadechnu teplé, červnové noci. Začínají prázdniny. Všechno teprve začíná!

Vyhnu se dívce, která na rozdíl ode mě spěchá dovnitř. Podržím jí lítací dveře, a jakmile na její tvář dopadne žlutý kužel halogenu, osvětlující vchod a přilehlé okolí, poznám v ní Evu, někdejší spolužačku. Od té doby, co na konci druháku propadla z matematiky, neudělala reparát a do třetího ročníku nenastoupila, jsem ji neviděla. Poznám ji okamžitě, sdílely jsme přece celý jeden školní rok společný pokoj na nenáviděném intru!

„Ahoj…?“ pozdravíme se najednou. Obě se tomu musíme zasmát, shodly jsme se úplně čítankově, shodly i v maličko tázavém a především váhavém tónu!

Stojíme proti sobě a nevíme, co si říct. Holky mi tehdy vyčítaly (a možná dodnes vyčítají!), že Eva propadla kvůli mně, jelikož jsem ji odmítla doučovat.

„Viděla jsem vaše tablo,“ zahájí nezávaznou konverzaci. „Sekne ti to tam. Prej jsi vyhrála Miss?“

„Jenom na Majáles,“ opravím ji. Změřím si ji od hlavy až k patě. Eva se změnila, je stále štíhlá, ale její tvary jsou plnější, svůdnější, krom toho nosí jiný účes a v obličeji je mnohem hezčí. „Tobě to sluší taky. Jak žiješ?“

„Prima. Před týdnem jsem dělala závěrečný zkoušky, takže jsem vyučená brusička a kreslířka skla.“

„Hm,“ řeknu, protože neví, co říct jiného. „Jdeš se mrknout dovnitř?“

„Jasně. Pozdravit se naposledy s holkama… Profesoři tam žádní nejsou?“

„Ne. Hamtal s námi chvilku poseděl, pak to vzdal.“

„Fajn,“ uleví si. „Nejsem na to panoptikum zvědavá!“ Zase se zasmějeme, pak se rozhostí ticho.

„No… Tak se dobře bav,“ popřeju jí.

„Ahoj.“
„Radko?“ zavolá za mnou. „Měla bych ti poděkovat.“
„Poděkovat?!“ zeptám se vytočeně. „Zač?!“
„Žes do mě tu pitomou matiku nenabiflovala,“ odpoví a nemyslí to ironicky, nýbrž upřímně. „Díky bohu, že jsem z akademie musela odejít! Ve sklárně to bylo strašně správný… A hlavně, i kdybych nakrásně odmaturovala, vždycky by ze mě byla akorát neschopná účetní, zatímco kreslit na sklo mě děsně baví.“
Nemám důvod jí nevěřit! Pochopím také její fyzickou proměnu. Eva je hezčí než dřív, protože je šťastná. Nic ji netrápí, nic neužírá, je spokojená a svoje a vnitřní klid a pohoda se odráží v její tváři. Nastartuji Corsu s pocitem, že opouštím školu s absolutně čistým štítem.
Nejprve spočítám zavazadla, zda jsme nějaké nezapomněly v autobuse, načež se zvědavě rozhlédnu po nádraží.
Kája švihne báglem na dlažbu chodníku, sedne si na batoh, zuje botu a citlivě osahá otlačenou patu. „Jaujau…“
„Není tady,“ prohlásím znepokojeně.
„To bude puchejř jak volský oko,“ zanaříká.
„Neměla sis brát fungl nový lodičky,“ pokrčím rameny. „Jet na svatbu v neprošlápnutých botách, to je nápad! Jak chceš tancovat, prosím tě?“
„Třeba bosky,“ soudí. „Ostatně, nebudu mít s kým, když pro nás Tomáš nepřijel. Upozorňuji tě, že exkurzi po celým Veselí v tlačících lodičkách nemíním absolvovat!“
„Neboj,“ těším ji. „Má mít svatbu v jedenáct v kostele. Kolik můžou mít v tak malým městě kostelů?“
„I kdyby jeden, odmítám ho jít hledat!“ ujistí mě. „Au, to je bolest… Radši strávím sobotu na nádraží!“

„Hele, neválej se po té tašce, máš v ní šaty… Abys nemusela strávit sobotu na záchytce, až se do nich navlečeš. Pajdavá, bosá a zvalchovaná jak když vylezeš krávě z…“
„Jsi sprostá!“ zakření se. „Místo abys mě politovala! Myslela jsem, že ses s Tomem normálně domluvila.“
„V naší rodině nic nejde normálně, bohužel… Počkej, támhle někdo chvátá… Míří přímo k nám!“
Kája ohrne ret. „Nějakej strejda, nic pro nás.“
Mýlí se, neboť chlapík se už z dálky široce usmívá, a jakmile se nám dostane na doslech, zahlaholí: „Že vy čekáte na mě, kukačky?“
„Podle toho, co nám můžete nabídnout,“ pousměji se.
„Jednu pravou jihočeskou veselku,“ zazubí se, vrazí mi ruku a rovnou se představí: „Standa Málek, budoucí tchán vašeho bratra. Jste Radka, že jo?“
„To jsem,“ připustím a nechám si pravičku málem rozdrtit železným stiskem. „Jak jste to tak najisto uhádl?“
„Tomáš vás popsal přesně, povídal, že jste ta nejkrásnější holka široko daleko. O vás tvrdil totéž,“ kývne na Káju. „Karolína, nemám pravdu?“
„Máchová,“ usměje se Kája, vyhrabe se na nohy a vypískne, když jí Tomášův tchán ve své srdečnosti pochroumá ruku.
„Pojďte, kukačky,“ zve nás a galantně se ohýbá pro naše zavazadla. „Máme to dost nakvap. Zdržel jsem se zdobením vozu… Co rodiče, Radko? Ti vážně nepřijeli?“
„Ne,“ odpovím a uhnu jeho pohledu.
„Tomáš říkal, že jim to asi nevyjde, ale my jsme tomu nechtěli věřit. Neudělat si čas na svatbu jedinýho kluka, no, to jim teda nezávidím, musej bejt v jednom kole, co?“

„Mají toho hodně," odpovím a mimoděk se ušklíbnu při představě obrazu, který se mi vryl do paměti při odchodu z domova dnes ráno. Táta seděl v obýváku a pročítal noviny, máma si připravovala bylinkovou lázeň!
Pan Málek potřese hlavou. „Takovej život by mě nebavil. Jako ti podnikatelé! Peněz vydělávají jako šlupek, ovšem za cenu, že pracujou čtyřiadvacet hodin denně. Co z toho života mají? No řekněte samy…"
Neřekneme nic, Kája usykává bolestí při každém kroku, až k automobilu ozdobenému stužkami, myrtovými věnečky a panenkou oděnou do svatebních šatů a hovící si na kapotě má co dělat sama se sebou, kráčí totiž hrdinně v lodičkách. Zapadnu na zadní sedadlo Favoritu, jehož si pro dnešní slavnostní příležitost pan Málek půjčil od švagra, jak se nám svěří, a polemizovat o zaměstnanosti rodičů se mi nechce.
„Tom je džentlmen, co?" mrkne na mě Kája. Jakmile sedí, vrátí se jí nálada. „Popsal nás skutečně přesně, haha!"
Pousměji se. Zvláštní, ačkoliv mi Tomáš vždycky připadal jako děsnej puberťák, hádali jsme se spolu kvůli blbostem, častovali se nejrůznějšími nadávkami, coby malí se i rvali, najednou k sobě máme blízko. Těším se na něho! A on na mě.
Sotva vystoupíme z vozu před starším domkem v kvetoucí zahradě, přiběhne mi naproti a snad poprvé v životě mě políbí na tvář. Strašně ráda se mu pověsím na krk!
„Naši…?" Němě zavrtím hlavou.
Po tváři mu přelétne stín. Podle všeho doufal do poslední chvíle! Dostanu na mámu vztek. Proč tu není, krucinál?! Copak je vážně tak těžké překousnout falešnou hrdost?? Vždyť by měla být na svého syna pyšná! Tomášovi to v bílém obleku,

světle modré košili, bílé vázance a bílých kožených mokasínech děsně sluší, vypadá mužně a dospěle a rozumně!
Snažím se ho zabavit jinak: „Ukaž? Z tebe je kus chlapa!“
Tom se zatváří jako velký borec: „Budoucí táta!“
„Pch!“ vyprskne Kája. „I děti můžou mít děti, bohužel!“
„Hele!“ ohradí se, ale místo aby ji vytahal za vlasy, jak to ještě před vojnou praktikoval, ji obejme stejně jako mne. „Bál jsem se, že nepřijdete… Nevěděl jsem, jestli autem nebo pojedete autobusem, u kterýho vás čekat… Dobře to dopadlo. Pojďte dál, představím vám svou ženu.“
Petru pochopitelně znám, ovšem dosud byla pouze bráchovou dívkou. Nyní, oblečena ve sněhově bílých na zem dlouhých svatebních šatech hezkého střihu, který poněkud kazí kulaté vzedmuté bříško, a krajkové čelence v tmavých vlasech, je jiná. Rozechvělá, nejistá, ale šťastná! Její maminka je mi sympatická hned, okamžitě nás dovleče do kuchyně, kde nás donutí zakousnout si párek s rohlíkem, seznámíme se s dvěma Petřinými mladšími sestrami a se spoustou dalších příbuzných, jichž je v malém domku minimálně třicet, načež se v rychlosti převlékneme do šatů, opravíme si účesy i make-upy a za neustálého ruchu, pobíhání dětí i dospělých, shonu a zmatku se řadíme před domem k automobilům.
„To je dost velká svatba,“ oznámí mi Kája. „Napočítala jsem asi čtyřicet lidí! Navíc zoufale] nedostatek mládenců!“
A krom nás dvou jsou všichni z nevěstiny strany! Kdo ví, co si chudák Tom vymyslel na omluvu jejich nepřítomnosti! V kostele zjistím, že neumím počítat do tří. Ještě jeden host je tu z Tomášova rodného městyse.
„Nestačím zírat!“ svěří se mi Kája za zvuku svatebního pochodu, kdy pan Málek vede svou dceru po modrém

běhounu středem chrámové lodi až k oltáři a my ostatní děláme špalír, „Pavel jde Tomoví za svědka?! To snad není možný…“
Pokrčím rameny. „Všechno je naruby. Naši dřepí doma, protože se nesmířili se skutečností, že brácha vyrostl, je dospěle] a svéprávnej a má nárok na vlastní život, za svědka mu jde někdejší úhlavní nepřítel…“
„Zatímco jeho někdejší největší kámoš sedí ve vazbě,“ doplní Karolína hořce. „Závidím ti bráchu, Radko.“
Tom svou budoucí ženu a matku svého dítěte hrdě drží za ruku a tváří se nesmírně důležitě, farářovo kázání vyloženě hltá, zřejmě si jeho slova o tom, že co Bůh spojil, člověk nerozdělí, bere k srdci, Petra je roztěkaná a nervózní. Ačkoliv celý obřad je zajímavý a pár v bílém mimořádně hezký a přitažlivý na pohled, možná se jako jediná ze svatebčanů i zvědavců, kterých se v kostele sešlo požehnaně, dívám jinam. Černovlasý svědek v tmavém obleku ostře kontrastuje s blond ženichem v bílém, přesto mou pozornost přitahuje víc. Stejně jako Tomáš je vážný a soustředěný, oči z faráře nespouští. Hlavou mi za dobu trvání obřadu prolétne strašná síla věcí. Obrazy. Slova. Úvahy. Vzpomínky. Lítost.
„Já už to nevydržím!“ zakvílí mi do ucha Kája, nicméně vyzout boty v kostele se neodváží a trpí až do konce. Lodičky shodí z nohou hned v autě na zpáteční cestě, a protože se jí za tu chviličku puchýř na patě nalije, než by riskovala jeho stržení, stráví bosky svatební hostinu, která se koná díky pěknému slunečnému počasí pod rozkvetlými jabloněmi u Málků na zahradě. Pózování u fotografa jsme ušetření, nejen že nějaký profesionál v kostele rušil neustálými výboji blesků, jiný natáčel celý obřad na video.

Jelikož v téhle sešlosti prezentuji jedinou nejbližší Tomášovu příbuznou, místo, které mi Málkovi určili, je hned po Tomášově levici v čele tabule. Z druhé strany mám bratra pana Málka, minimálně padesátiletého a nesmírně žravého pořízka s neméně korpulentní a žravou polovičkou. Kája si lebedí na samém konci levého křídla stolů postavených do tvaru U hned vedle Pavla a Petřiných sester, šestnáctileté Simony a sedmnáctileté Martiny. Naproti sobě mají jediné dva mládence, nějaké Petřiny bratránky, takže jsou pěkně tři na tři. Jak mohu z té dálky pozorovat, baví se výborně, Simona i Martina žerou Pavla, zatímco ti dva kluci balí Karolínu. Pavel mě sice pozdravil na dálku už při vycházení z kostela, ale tím vše skončilo. Petřiným ségrám (obě jsou dost hezké!) věnuje veškerou pozornost, baví je tak dobře, až ke mně do čela co chvíli dolétne exploze jejich smíchu.
Přežiji takto přípitek, předkrm, oběd i odpolední kávu s dortem v podobě pěstního klínu, který mi i přes mé protesty paní Málková ukrojí jak na pařezy. Zbavím se ho záhy, nenápadně ho i s talířkem přisunu svému sousedovi po levici. Tom se věnuje beze zbytku své choti, na mě sice občas promluví, ale zase se obrací k Petře. Jednoduše se šíleně nudím a nemohu se jaksi odhodlat vstát a přisednout si ke společnosti na konci stolu. Po zmrzlinovém poháru s ovocem a šlehačkou (s touhle kalorickou bombou zatočím stejně jako s dortem) se atmosféra uvolní, švagr Tomášova tchána přivleče na zahradu repráky a rozjede to dechovkami. Tanec zahájí Tom s Petrou a já jen vrtím hlavou, kde se to mohl bráška naučit, když do tanečních nikdy nechodil? Petra toho má po dvou polkách plné kecky. Tomáš si ji jako křehké zboží šetrně

odvádí zpátky a ve svých obavách, zda si neuškodila, je až směšný.
„Proboha, Tome!“ nevydržím, když to omeldovává dokola asi po jedenácté. „Z tebe bude taťulda jak vyšitej! Petro, lituji tě. Dítě jednou zabrečí a už pojedete na pohotovost!“
„Vypadá to tak,“ připustí se smíchem. „Ale zase je lepší, když je starostlivej, než kdyby byl nevšímavej.“
„Jen počkej,“ varuji ji pobaven. „Až se mu bude zdát, že ten maličkej človíček čůrá málo anebo naopak moc…“
„Hele, vy dvě tetky,“ zakření se Tom a obejme nás obě kolem ramen. „Vy jste se sešly, co?“
„Buď na ní hodnej, Tomáši,“ domlouvám mu. „Už proto, že je to druhá nositelka příjmení Stachová. Mámu nepočítám.“
„Petra Stachová,“ opakuje Petra se zalíbením. „To zní!“
„Taky myslím,“ připustím. „Já jsem spokojená.“
„Jenže tobě tohle příjmení dlouho nezůstane,“ pokrčí rameny. „Až se vdáš, budeš třeba –“
„Pinďourová,“ zazubí se Tom pomstychtivě. Vyprsknu smíchy. „Žádnýho Pinďoura si nevezmu!“
„No tak Králová,“ mrkne na mě.
Úsměv z mé tváře vyprchá. „Blbý vtipy.“ ¨
„Proč? Pořád sem kouká…“
„Máš vidiny!“ odseknu. Nechci se sice chovat jako špeh, ale přesto mi občas pohled ulétne a pokaždé Pavla načapu v družném hovoru s Martinou, Simonou či Karolínou! Ke všemu po své exhibici po posledním zvonění nemám nejmenší zájem se mu nějak připomínat. Vždyť jsem se úplně znemožnila!
„Vážně, Radko,“ zastane se Petra svého chotě. „Asi si málo všímáš… Myslím, že se sestřičky snaží zbytečně.“
„Jasně, protože má doma holku,“ ušklíbnu se.

„Netvař se tak kysele a pojď si radši zatancovat," vyzve mne Tom. „Za chviličku jsem zpátky, Pepo…"
Polku zvládnu bez zadýchání, stejně jako valčík. Pak mě bráškovi přebere jeho tchán, čemuž jsem ráda, protože Tom mi pokládal samé nepříjemné otázky ohledně stavu rodinného soužití a já mu na jednu stranu nechtěla lhát, ovšem na druhou mi připadalo nefér kazit mu jeho svatební den! Po panu Málkovi mě vytřese v kole manžel sestry paní Málkové, který tančí skočnou, což je rytmus, který jsme v tanečních neměli, a jen těžko se mu přizpůsobuji. Kája, ta potvora, je mrtvá smíchy! Dokonce na náš pár upozorní svou společnost, a tak mě pobavené obličeje těch šesti pronásledují ještě po večeři! Zbývající pánové, a že jich je, krom Petřina osmdesátiletého hluchého pradědečka mě protočí do jednoho, už takoví šílenci nejsou. A krom Pavla, jenž má největší pilno provádět Simonu a Martinu! Karolína se na parket vylákat nenechá, její dva amanti se tedy obtěžují chodit pro mne. Nejdotěrnější je ovšem Luděk, nejmladší bratr paní Málkové, který si zakládá na pověsti donchuána a myslí si, kdo ví jaký není frajer, když je ve třiatřiceti dosud svobodný.
„A víte proč, Radko?" naparuje se.
„Protože vás žádná nechtěla, ne?" uchichtnu se.
„No tohle!" zalapá po dechu. „Měla byste vidět, kolik jich bylo, a jaký to byly partie! Ale žádná mě nedostala, poněvadž jsem jim nesedl na lep. A taky žádná nebyla tak krásná, jako jste vy… Vám by upsal duši i ďábel!"
Vida, tenké a průsvitné maturitní šatičky zabírají! „Takže kvůli mně byste byl ochoten obětovat svoboda?"
„Mnohem víc," zafuní.
Provokativně se k němu přitisknu. „Co ještě?"

Luďkovo čelo se orosí. „Nezávislost…“
„Hm,“ bavím se a přimknu se ještě blíž.
„A co hrdost?“
„Čert ji vem!“
Luděk začíná mít vážné potíže. „Sakra, ty seš ženská jako řemen… Nešla bys ven? Mám tu auto…“
„Ne,“ usměji se na něho líbezně, vykroutím se z jeho objetí a vrátím se zpátky na své místo.
„Balil tě?“ směje se Petra, která svého strýčka zřejmě dobře zná. „Copak náš Luďa!“
Odmítnu vydat se na taneční parket zhotovený provizorně na vybetonovaném plácku před garáží a v nastávajícím soumraku osvětlený barevnými žárovečkami s Petrem a následně jeho bráchou Davidem, přehodím unavené nohy přes sebe a natáhnu se pro obložený talíř, abych z něho vidličkou harpunovala malé nakládané perleťové cibulky na střídačku s plátky šunky. Luděk by mi dal duši, svobodu, nezávislost. Přitom jsou tací, kteří nejsou schopni pokořit svou pýchu!
Mimoděk pohlédnu na konec stolu a poprvé za dnešek se moje oči střetnou s Pavlovými. Hledí na mě přes Martinino rameno, a jakmile mu dojde, že jsem ho přistihla, po zaváhání cosi Martině řekne, ta nepříliš nadšeně pokrčí rameny, Pavel vstane a zamíří ke mně. „Odpočíváš?“
„Dá se říct,“ usoudím.
„Takže kdybych tě pozval –“
„Nepiju, díky!“ odmítnu rychle.
Pobaveně se rozesměje. „Jaký bylo ráno opilcovo?“
„Těžký,“ nezklamu ho. „Dva dny jsem z toho byla chorá.“
„Ale zase máš zážitek na celej život,“ směje se.
„Spíš varování.“

„I to se cení," soudí rozumně. „Nechtěl jsem tě ale zvát na panáka, už proto, že nepiju nikdy, natož když řídím… Kdybych tě požádal o taneček, dostanu košem jako ti dva?"
No ne, Pavel má přehled! „Myslíš ty adolescenty?"
S úsměvem kývne. „Já jsem už pubertu prodělal."
„V tom případě košem nedostaneš," svolím smířlivě, nechám se odvést ke garáží, a jelikož všechny dechovky jsou obehrané nejméně třikrát, Málkův švagr založí do přehrávače cédéčko skupiny Argema. Příjemná změna, vyjde na nás totiž ploužák.
„Co máš proti puberťákům?"
„Já dohromady nic," pousměji se. „To Matěj… Vadí mu. Mně ne, naopak. Spíš jim závidím. Jsou spontánní, nedávají si pozor na to, co říct, jak se chovat, nemusí být rozumní. Neočekává se to od nich. Jsou proto svobodnější."
„Ale někdy strašně pitomí," namítne. „Naivní… Podívej třeba na ty dvě… Martinu a Simonu."
„Bavíte se dobře, ne?" namítnu překvapeně.
„Protože se předpokládá, že se budeme bavit dobře. Jsme na svatbě, plácáme nesmysly. Kdybych měl s nimi mluvit zítra, nemám o čem."
Karolína měla pravdu. Kluci přes vojnu hrozně zmužní!!! „Někomu puberta zastydne," míním. „Slyšel jsi o Vojtovi?"
Přikývne. „To ale nemá s pubertou nic společnýho. Vojta je vůl. Vždycky byl, teď je korunovanej."
„Měl bys cítit zadostiučinění," nadhodím. Ploužák právě končí, vystřídá ho Jarošovský pivovar, neméně známá a oblíbená skladba, bohužel v příliš hlasitém podání. Pavel něco řekne, nerozumím mu však ani slovo. „Cože?"
Mávne rukou. „Nechceš se projít? Popovídat si v klidu?"

Ačkoliv se trochu obávám toho, o čem si budeme povídat, přikývnu. Nevezme mne za ruku, ani to neočekávám, podrží mi branku a bok po boku mlčky projdeme na konec ulice a odtud k místům, kde tuším řeku. Halas venkovské svatby necháme za zády, světla městečka také. Pokosená a nenakupená tráva na louce je mokrá rosou, pronikavě voní a docela příjemně studí do bosých nohou, když si vyzuji lodičky, abych si je nezmařila, měsíční jas postříbřuje hladinu Lužnice i nedaleké panoráma lesa. Ticho ruší pouze cvrčci a vzdálené bafání psů, ušli jsme pořádný kus.
„Sedneme si?“ navrhne na břehu líně tekoucí řeky a ukáže na spadlý kmen stromu, na který položí svoje sako obrácené naruby. Zvednu i tak krátkou sukénku, posadím se a vzdychnu. Nadcházející noc je krásně teplá, voňavá, tajuplná. Noc jako stvořená k milování v přírodě… Jenže tu chybí Matěj!
„O čem jsme mluvili? Jo, o Vojtovi,“ vzpomene si na původní téma. „Zadostiučinění… Proč?“
Pokrčím rameny. „Tenkrát ti provedl takovou levárnu, chtěl, aby si všichni mysleli, že jsi zloděj, a Tom, moula, ho kryl… A zatím – vidíš, kdo je zloděj! Kam to dotáhl chlapeček z dobrý a vážený rodiny! Za mříže.“
„Vždycky jsem věděl, že je Vojta kripl a křivák. Nepřekvapuje mě to. Tomáš byl jen zbabělej, ne hajzl.“
„Vyrostl z toho,“ pousměji se.
„Jo, závidím mu.“
„Závidíš?“ podivím se. „Co? Petru?!“
„Nemyslím ji konkrétně,“ odmítne. „Spíš to, že má někoho, kdo s ním chce žít celej život… To je strašně moc, Radko.“
„Ty přece máš Katku,“ rýpnu si a napjatě čekám odpověď.“
„Jo, je prima,“ přikývne. „Ale zatím to není na ženění.“

Zatím. Takže někdy bude…
„A co ty?“ podívá se mi do tváře. „Máš po maturitě, jistě jsi dopadla skvěle.“
„Jo,“ odseknu napruženě. „Skvěle. Na samý jedničky!“
„Omlouvám se,“ stáhne se. „Vyjádřil jsem se blbě. Vážně, Radko. Obdivuji tě. Jsi dobrá. A dál? Vejška, nebo svatba?“
„Svatba nikdy!“ neudržím se. „Asi se nikdy nevdám, protože to nemá cenu. Podívej na Tomáše a Petru. Oni si teď myslí, že je to na celej život, jenže za rok, dva, tři, pět, dvacet… Všechno pomíjí. I láska.“
Chvíli mě mlčky pozoruje. „Co je s tebou?“
„Pamatuješ, jak jsi mi tenkrát, na Vánoce, řekl, že nám závidíš rodinnou soudržnost, jistotu, kterou doma máme?“ Na chvíli se odmlčím. Musím, jinak bych nezvládla hlas!
„Najednou není co. Všechno je pryč… Nevím kde, ale pryč…“
Vyprávím mu o mámě, tátovi a krizi, kterou procházejí, Pavel mě nepřerušuje a já cítím, jak se mi pomalu ulevuje. Někdy stačí se někomu svěřit!
„Kam se ty skvělý rodiny poděly? Táta je zralej na rozvod, máma na psychiatrii, brácha vyděděnej… Vojta sedí, Vanda se pokusila spáchat sebevraždu, ale Karel ji zavčas našel… Stachovi a Máchovi, elita Račic, smetánka… Je mi zle…“
Konečně se vzpamatuji: „A tobě musí být špatně ze mě. Odpusť, nechtěla jsem tě zatěžovat svými problémy.“
„Jsme kamarádi, ne?“ namítne. „Komu bys to měla říct, když ne kámošům? Radko, nechci tě litovat, lítost nepomůže, spíš rozteskní. Tvého otce znám jenom povrchně, myslím ale, že chlap jako on je nad věcí, že by se nesnížil k něčemu tak ubohýmu jako pletkám se sekretářkou. Tvoje máti je na tom hůř, potřebuje pomoc. Co nejdřív.“

„Pomoc? Snažím se jí pomáhat, domlouvám jí, ale –“
„Odbornou pomoc,“ přeruší mě. „Od čeho jsou psychologové? Anatom léčí tělo, psycholog duši. Tvoje máma je nemocná. Léky jsou i na pitomou angínu, proč by nebyly na nervy?“
Zamyslím se nad tím, co řekl. Zní to nadějně!
„Tom má zázemí, ten pomoc nepotřebuje,“ pokračuje Pavel a podívá se mi do očí. „Ty taky ne, pokud se nezačneš litovat. Musíš být silná osobnost. Já vím, že to máš těžký, ale taky máš svoje cíle, ne? A pak, ty jsi…“
„Hm?“ pobídnu ho, když se odmlka protahuje.
„Jsi holka, spoustu věcí budeš mít v životě snazších.“
„Snazších? Proč?“
„Protože jsi krásná, Radko,“ odpoví tedy přímo a očima neuhne. „Hezčí než v šestnácti.“
Olíznu si rty. Nečekala bych takovou poklonu!
„Ale tehdy jsem měla dlouhé vlasy…“
Pousměje se, zvedne ruku a bez mého svolení mi rozváže mašli upevňující účes. Vlasy se mi rozsypou na ramena, jelikož je mám všechny dorostlé na stejnou délku, zakryjí mi i očí. Ukazováčkem mi je jemně odstraní z obličeje.
„Mnohem krásnější,“ zopakuje. „Matěj musí slintat, co?“
„Nevím… Snad.“
„Jinak by byl pěknej vůl,“ usměje se, čímž kouzlo zruší, vstane a mrkne na levé zápěstí. „Hodin jak na věži. Pojedu.“
„Jsi tu na motorce?“
Přikývne. „Jedno místo je vedle mě volný. Jestli chceš?“
„Jenže my jsme dvě,“ namítnu zklamaně. „Kája by musela sama autobusem… To jí nemůžu udělat. Jedeme až ráno.“

Opráší sako a přehodí si ho přes jedno rameno. Až k městu kráčíme bez jediného slůvka, na kraji ulice se obuji.
„Tak ne?“ zeptá se ještě jednou.
Před brankou na ozářenou zahradu s poněkud unavenými svatebčany se odhodlám: „Nejde to.“
„O. K. Kdybys něco kdykoli potřebovala, Radko, víš, kde bydlím. Telefonní číslo je v seznamu. Pozdravuj Matěje.“
„A ty Katku,“ pospíším si.
„Vyřídím,“ slíbí, řekne ahoj a jde se rozloučit s novomanželi. Zpovzdálí sledují, jak mu paní Málková balí bohatou výslužku, brání se, prý tolik nechce, nicméně si nepomůže, dostane plnou krabici, podá si ruku tu s tím, tu s oním, Martina se Simonou se s ním louči jen velice nerady, dobře vidím, jak si mě zpytavě měří, neušlo jim, že jsme byli venku spolu a poměrně dlouho, především moje rozpuštěné vlasy svádí jejich dohady na špatnou cestu! Pavel vytlačí harleye z Málkovic garáže a oblečen už zase v kožené cestovní kombinéze, naposledy vyhledá mou tvář u stolu.
Dívám se na něho napjatě. On také! V očích má otazník. Jedno místo je vedle mě volné… Zajímavě formulovaná věta! Záporně zavrtím hlavou.
O pět vteřin později už po jeho mašině není ani památky.

XIII. KAPITOLA

Teoreticky mám prázdniny. Nemusím do školy, nemusím vstávat v pět ráno, hodinu se tlouct v autobuse, sedět v lavici dělat úkoly. Od učení však klid nemám!

V praxi to vypadá tak, že spím do devíti, snídám v deset a od jedenácti se s menšími přestávkami šprtám až do šesti večer, kdy odpadám a nabírám síly na další den buď kondičním během, anebo relaxační jízdou na kole. Zkoušky na vysokou se totiž nebezpečně přibližují a já, vědoma si mámina varování, musím být nejlepší, když už nemám protekci. Matějovi vrcholí semestr, naštěstí má sám dost práce, volá mi každý večer ať už z domova, nebo z koleje, tvrdě nahání zápočty a dře, tudíž mi nemůže vyčítat nezájem. Vyčítal by mi ho neprávem, jelikož se mi po něm doopravdy stýská a kolikrát bych nejradši s odpornou německou či anglickou gramatikou švihla, nastartovala Corsu a šlápla na plyn, abych mohla být s ním! Vzápětí však zvítězí rozum, sesbírám rozházené sešity, uvařím si kávu a znovu se pustím do nepravidelných sloves.
Nejlépe se má Karolina! Tedy co se týče školy. V půlce června má známky uzavřené, na vysvědčení z konce třetího ročníku jí dvakrát nesejde, do maturity daleko, a tak sotva se jí zahojí puchýře, dostane roupy a vytrhuje mě z učení čím dál častěji. Zřejmě nemám tak silnou vůli, jak bych si přála, protože odmítnout koupání v bazénu, případně v řece či některém z rybníků prostě nedokážu. Na svou obhajobu musím říct, že nikdy se nezdržím více než hodinu! Kája, jindy pecivál a lenoch na entou, by nejradši byla v luftě čtyřiadvacet hodin denně! Není to ovšem proto, že by na ni šlo pozdní jaro a hezké počasí ji lákalo do lůna přírody, Kája jednoduše touží pobývat v dusném prostředí domova co nejméně. Nedivím se jí! Domov, kde rodiče v jednom kuse chodí s kapesníkem u očí a nikdo s nikým nemluví, je vězení! Rozumím jí tím víc, že sama prožívám totéž v bledě modrém.

U nás sice nikdo nebrečí, aspoň ne před ostatními, ale ticho, které panuje, je téměř nesnesitelné! Dávno mě přestalo bavit udržovat zdání normálu, mlčím stejně jako oni a přitom v duchu křičím, tak už se sakra proberte! Po mém návratu z Veselí se mě mamka na Tomáše vůbec nezeptala! Když jsem o svatbě začala mluvit sama od sebe, sebrala se a odešla z haly. To, že už začátkem července se narodí její první vnouče, nechtěla slyšet! Táta byl sdílnější, jenomže s tím jsem zase já neměla náladu se bavit. Výslužky, kterou mi paní Málková vnutila, a s níž jsem se vlekla takovou dálku, se mamka ani netkla, pochopitelně, a táta snědl dva věnečky a to ještě ze slušnosti, jelikož sladké nerad. Zbytek drobného cukroví a jeden celý dort sežral Kit.

„Pukni," popřála jsem mu hořce, když jsem mu po několika dnech dortík se zkyslým šlehačkovým krémem naservírovala.

Máma přestala dokonce zvedat i telefony!!!

Nejhorší je, že si na modelovou situaci z posledních dvou měsíců zvykám. Tak nějak jsem se proti ní obrnila, a když se nad ni příliš nezamýšlím, připadá mi málem normální!!! Toužebně si však přeji dostat se na vysokou školu, jedno kam, bydlet na koleji a vypadnout z domu. Osamostatnit se. Ironie osudu, že toužím po tom, o co se táta snažil, když mě přihlásil na obchodní akademii s bydlením na internátu?! Tehdy jsem se tomu zuby nehty bránila, ve druháku se nechala vyrazit, jen abych mohla dojíždět a být tak každý den doma!

Po návratu z koupání v rybníce Vražda uklidím kolo do garáže, v níž pochopitelně chybí tátovo auto, plavky pověsím na šňůru v zahradě, projdu dokonale klidným domem, aniž bych se nad tichem pozastavovala, je to přece normální, ne? V koupelně pohladím Kita, shodím ze sebe krátké elasťáky kalhotky i

bavlněné tričko a stoupnu si pod sprchu, abych vymydlila blín a vodní řasy, jež se mi tu a tam přichytily na těle. Bohatou pěnu spláchnu prudkým proudem vody, stupňuji ho od teplé po vlažnou až po úplně studenou. Jakmile mi naskočí husí kůže, zastavím vodu a zahalím se do froté osušky. Ledový šok je ideální vzpruha před další gramatickou nalejvárnou! Přioděna ručníkem zamířím do kuchyně, abych do rychlovarné konvice postavila trochu vody na kapučíno a do topinkovače hodila plátek žitného chleba, mou dnešní večeři. Doba, kdy se v téhle domácnosti podávalo teplé jídlo, u kterého se sešla celá rodina, případně my tři bez brášky, je v nenávratnu. Když mám hlad, něco si vezmu. Tátu občas přistihnu rabovat v otevřené lednici, jak si na stojáka něco shltne, a kdy jí mamka, to vůbec netuším. Možná nejí nic, napadne mě, je strašlivě hubená a bledá!

Cink. Topinka vyskočí ven, opatrně ji přichytím prsty, abych se nespálila, a sotva znatelně ji potřu florou.

„Radko?“ Mámino zvolání se ke mně donese z ložnice. Překvapí mě natolik, že mi krabička rostlinného másla vypadne z rukou. Samozřejmě se otevře a část tuku potřísní kuchyňskou dlažbu.

„Co je, mami?“ křiknu zpátky a za pomoci houbičky se snažím nehodu zlikvidovat dřív, než jí máma zahlédne.

„Radko!!“

Tenhle výkřik je mnohem naléhavější, cosi v jeho tónu mě přinutí vykašlat se na rozpatlané máslo.

„Mami?“

„Radko!!!“

Div se nepřerazím o ručník, jenž mi sklouzne z beder, rychle si ho omotám kolem ňader a fofruji do ložnice, jak nejrychleji dovedu. „Mami?! Stalo se něco?!“
Tohle není jen migréna, uvědomím si při pohledu na její postavu zhroucenou na koberci. V tu ránu u ní klečím. „Mami! Upadla jsi? Zlomila sis něco?! Uhodila ses?!“ Ještě nedořeknu a zahlédnu kaluž jasně červené krve. „Ježíši!“ zpanikařím. „Co je ti? Ty sis… podřezala žíly?!“
„Ne,“ vydechne slabě. „Krvácím… Chtěla jsem si vzít vatu, ale jak jsem vstala z postele, omdlela jsem…“
Nejde o sebevraždu, máminy domácí bavlněné šaty jsou prosáklé krví především v klíně.
„Přinesu vatu a vložky!“ Během vteřiny jsem zpátky i s hygienickými potřebami. Pomůžu mamce svléct zakrvácené šaty i zcela zničené spodní prádlo, nasoukám na ni čisté kalhotky a silné krvácení se snažím zastavit čtyřmi vložkami. Ještě než mamce pomohu postavit se na nohy, přetékají!!! Podle rudé mapy na květovaném koberci si uvědomím, že ztratila krve mnohem víc, než je zdrávo, a ke všemu stále krvácí. Vyměním jí prosáklé vložky za celý balík vaty, navleču ji do županu a dovedu až do garáže, kde ji usadím na přední sedadlo Corsy. Mamka je natolik slabá a apatická, že se ani nebrání! Zaběhnu si pro řidičák, hodím na sebe džínové minišaty, otevřu vrata a v duchu se modlím, aby se mi podařilo vycouvat bez kolapsu. Jestli existuje Bůh, pak moje prosby vyslyšel.
„Dokážeš to, Radko?“ zeptá se mne ochable.
„S prstem v nose, mami,“ pokusím se o optimistický tón. Snažím se na ni nedívat ani přes zrcátko, protože její bledá tvář a bezkrevné rty mě vždycky vyděsí natolik, že málem

nezvládnu zatáčku. Soustředím se pouze na jízdu, a když po nekonečně dlouhé době zatočím na parkoviště k soukromému gynekologicko-porodnickému sanatoriu primáře Douchy, manžela máminy spolužačky a přítelkyně, uvědomím si, že jsem těch čtyřicet kilometrů ujela víceméně mechanicky.
„Seď, někoho přivedu!“
Hned dole na příjmu splaším službu konající ošetřovatelku natolik, že se vzápětí k mému vozu rozběhne zřízenec s vozíkem, dvě sestry, mladý lékař a s malým zpožděním primář Roucha osobně.
Pět minut, které uběhnou od doby, co mamku odvezou do vyšetřovny a než z jejích dveří vyjde Roucha junior, mi připadá nejdelších v mém životě!
„Dobrý den, Radko,“ pozdraví mě. „Maminka bude v pořádku, nemusíš se o ni bát“
Ačkoliv mi ze srdce spadne obrovský balvan, toužím po ujištění: „Eriku, přísahej!“
Usměje se mému dětinskému přání, leč vyhoví mi: „Na holý pupek. Tak se to říká, ne?“
„Jo… A co jí vlastně je?“
„Pojď do mé pracovny,“ pozve mne.
Nechám se odvést do ordinace s diskrétně oddělenou šatnou a předpokojem, kde kraluje blond sestra Eva.
„Dobrý den,“ pozdraví mne s malým zpožděním. Na sto procent mne pozná, přesto zachová profesionální tvář: „Máte u nás kartu, nebo si přejete zaregistrovat?“
„Ani jedno, ani druhý,“ ujistím ji.
„Evi, nech nás o samotě, jo?“ požádá ji Erik. „Pro nikoho tu nejsem. Nerušit!“

Sestra dotčeně pokrčí rameny a usedne zpátky ke svému stolku, na němž bliká monitor počítače.
„Neřekl jsem jasně, že o samotě?!“ namíchne se Erik. Ruměnec v Evině tváři by mi mohl udělat radost, ovšem jsem ve stadiu, kdy mě takové prkotiny, jako potupa někdejší konkurentky, nezajímají. Prudce zabouchne spojovací dveře.
„Prosím,“ ukáže mi na kožené křeslo. „Kávu nebo čaj?“
„Nic,“ odmítnu. „Eriku, co je mamince?“
„Je v přechodu,“ řekne klidně. „To se občas ženám v přechodu stává. Uděláme jí kyretáž, banální zákrok, můžeš být bez obav, a za tři dny půjde domů.“
„A to pomůže?“
„Přinejmenším do další menstruace. Buď ji už nedostane vůbec, anebo normální. V horším případě budeme kyretáž opakovat, a kdyby to ani potom nebylo v pořádku, tak se asi po třetím zákroku volí vyjmuti celé dělohy, což je operace poměrně těžká, ovšem problémy s krvácením vyřeší navždy.“
„Vzít dělohu…?“ Tahle představa mě zrovna nenadchne!
„Ujišťuji tě, že spousta žen běhá po světě bez dělohy, aniž by jim to v něčem vadilo. Ostatně, není důvod myslet na nejhorší. Kyretáže provádíme dnes a denně, ve většině případů to stačí, přechod odezní bez dalších problémů.“
Tlak, který svíral moje vnitřnosti, povolí, mohu dýchat volněji.
„Mamce je teprve dvaačtyřicet. Není to na přechod příliš brzy?“
„Každá žena má v sobě individuální biologický budík, některá dostane menses v jedenácti, jiná v sedmnácti. Stejně tak menstruaci ztratí. V průměru to bývá o pár let později, ano, ale jak říkám, průměr nelze považovat za jednoznačný. Navíc spolu souvisí fyziologie a psychika, je docela možné, že díky

nějakým problémům či starostem se u tvé matky tenhle proces stárnutí urychlil.“
Musím mu dát zapravdu i v tomhle! Bohužel!!!
„Hej!“ Cvrnkne mě do brady. „Úsměv, prosím! Za chvíli bude mít maminka po všem, není třeba truchlit. Otočíme list. Dlouho jsem tě neviděl, Radko. Stále tak krásná, vznešená, nedotknutelná…“
„Nech toho, Eriku.“
„Chladná,“ připomene lehce ironicky.
„Na zahřívání máš jiný, ne?“ opáčím. „Co Evička?“
„A stále žárlivá,“ doplní s úsměvem. „Evička je vdaná.“
„Ty sis ji vzal?!“
„Dovol?“ prohlásí povýšeně. „Jsem blázen? Děvče, které znal celý náš ročník?“
„No jistě, ty jsi s ní jenom spal, že. Čerpal energii.“
„Ano,“ souhlasí neomaleně. „Nemuseli jsme se rozcházet, Radko. Žárlila jsi zbytečně. Nebylo v tom nic citového, šlo jen a jen o sex. Potřeboval jsem ho a ona byla ochotná.“
„To je pořád, co?“ hádám.
„Ano,“ kývne pobaveně. „Radko, kdybys něco potřebovala…“
V krátké době je už druhý, kdo mi tohle nabízí! „Od tebe? Díky, ne! Anebo…,“ zaváhám.
„Anebo?“
Podívám se mu do očí. „Mohl bys mi napsat antikoncepci?“
„Samozřejmě,“ přikývne. „Potřebuješ ji?“
„Jinak bych po ní asi netoužila, ne?“
Nechá mou jedovku bez povšimnutí. „Čili máš kluka.“
„Jistě.“ Vysvětlovat mu, že s ním prozatím nespím, nemá smysl, zatímco u moře ji budu nutně potřebovat!

„Máš pravidelnou menstruaci?“ zajímá se odborně. „Odlož si v kabince a vyskoč si na křeslo, vyšetřím tě.“
K Erikově úžasu si rovnou vylezu na kozu.
„Ty si nebudeš odkládat?“ podiví se.
Pokrčím rameny. „Není co.“
Erik připomíná Alenku v říši divů, když zjistí, že pod kratinkými minišaty z džínsoviny vůbec nic nemám.
„Jsi pořád stejný éro,“ prohlásí napůl obdivně a napůl šokovaně. Než bych líčila, že díky starostem o mámu jsem se nestihla obléci, ať si o mně myslí, že jsem erotický vamp!
Nedívám se mu do tváře, když si nasadí tenké gumové rukavice a se soustředěným výrazem se pustí do díla. Samanta onehdy tvrdila, že coby lékař je Erik jemný a něžný! Hm, akorát by nemusel vyšetřovat tak děsně dlouho a pečlivě!! Se stisknutými rty přetrpím to jeho šimrání a lechtání, stejně jako prohmatání mých ňader, o která projeví zájem vzápětí a já musím svléknout í šatičky, jediný kus oděvu, který mám!
„V pořádku,“ prohlásí posléze. Chci se rychle obléci, to, že jsme spolu před půldruhým rokem spali, neznamená, že se před ním budu producírovat nahá déle, než je nutné! Erik mě nepustí, nasadí mírný úsměv a ruku na pravém ňadru zapomene.
„No no,“ upozorním ho.
„Jsi už dospělá,“ namítne. „Zkusme to znovu.“
„Chtěl jsi mi předepsat ty prášky,“ připomenu studeně. Počkám, až naškrábe recept, a dodám: „Dospělá, ale ne blbá.“
Měla bych z něho migrénu mnohem dřív než máma z táty! Zbývající minuty, než si mohu promluvit s primářem, strávím v lékárně, kam si skočím vyzvednout hormonální antikoncepci. S vědomím, že jsem se na prázdniny svědomitě vybavila,

zastrčím pilulky do kapsy šatů a nechám se ujistit samotným Douchou seniorem, že mamce skutečně žádné nebezpečí nehrozí, momentálně dospává po narkóze.
Osvobozující pocit mi vystačí přesně do příjezdu domů. Jakmile totiž zahlédnu v garáži tátovo auto a samotného tatíčka v hale, kde si nevzrušeně pročítá jakousi tlustou složku, dostanu vztek. „Ty si tu jen tak sedíš?!“
„Radko?“ podiví se. „Jak to se mnou mluvíš?“
„Víš, kde je máma? Zajímá tě to vůbec?!“
„Nejspíš v salonu, případně v ložnici. Nechápu –“
„Jo, v ložnici. Jdi se podívat! Jen jdi!“
„Nikdy jsem tě nebil,“ připomene mi, „ale teď mám sto chutí dát ti pár facek!“
„Dej!“ odseknu. „Prvně se ovšem mrkni do ložnice!“
Překvapen mým nepřátelským chováním mi vyhoví. Poté je překvapený ještě víc, navíc vyloženě zděšený. „Radko, co se tady stalo, proboha?! Kde je máma?!“
„V nemocnici! Málem umřela!! Kdybych se nevrátila od rybníka zavčas, mohla vykrvácet! Kvůli tobě!“
„Kvůli mně?! Mluv trochu souvisle…“
Nevím, jestli to, co na něj vychrlím, je souvislé. Spíš ne, protože během pár minut vyventiluji ven všechno, co mám na duši, a že tam toho je! Nedostanu pár facek, nedostanu ani jednu, sotva z mých výkřiků pochopí, oč jde, startuje Sierru a jede do nemocnice.
Ten den už nevečeřím, na učení také nemám pomyšlení. Je toho na mě nějak moc! Co mě však uklidňuje, je fakt, že se táta o mámu upřímně a nehraně bál. Znamená to, že mu na ní nepřestalo záležet, anebo si jenom nechce zatížit svědomí?

O dva dny později se vypravím do města znovu. Vyrazím hned po obědě, protože toho mám na vyřizování povícero! Nejprve navštívím mamku, v běloučkém povlečení se ostře odrážejí její tmavé oči i kruhy pod nimi, a ruka, za kterou ji po dobu návštěvy držím, má barvu mléka, je útlá a protkaná modrými žílami, jež pod kůží prosvítají.

O hodinu později už klepu na dveře s vizitkou Dr. Jan Kašpárek, promovaný psycholog, u kterého jsem se na dnešní sezení objednala telefonicky. V těchto věcech jsem ostřílený kozák, před půldruhým rokem jsem vyhledala podobného mága kvůli sobě a neutěšenému vztahu s Erikem. Vzpomínám si, že mi po přátelském sezení poradil, ať dám Erikovi kopačky, což mi v té době připadalo nesmyslné. Kdybych byla ho poslechla hned, mohla jsem si další měsíc trýznění duše ušetřit!

„Dobrý den, dobrý den," vítá mě navýsost přátelsky muž středního věku s postavou, která i pod bílým pláštěm oblečeným na šedém obleku s elegantním proužkem vzbuzuje respekt, případně podezření, že pan doktor vede dvojí život, přes den pracuje ve své ordinaci, zatímco po večerech chodí do ringu. Nahlédne do elektronického diáře. „Radka Stachová? Předpokládám, že slečna…?"

„Ano." Podám mu ruku a vzápětí si hovím v lenošce s vysokým opěradlem před krbem se vzorně vyrovnanou hraničkou dříví, díky letnímu počasí pochopitelně nezapálenou.

„Cigaretu?" optá se galantně.

„Nekouřím," namítnu.

„Což vás ctí," pochválí mě a s lítostivým výrazem sbalí zdobené pouzdro, ze kterého si užuž jednu vytahoval. „Počasí

vypadá slibně, že? Doufejme, že vydrží i na prázdniny… Studujete, že? Kam se chystáte vyrazit na prázdniny?“
„Pane doktore,“ nadechnu se. „Můžete přejít rovnou k věci, nemám trému, nemusím se uvolňovat zahřívacím povídáním o nedůležitém. Potřebuji pomoc, ne probírat meteorologickou situaci. Krom toho čas je nejnedostatkovější zboží, proč ho zbůhdarma utrácet!“
Zájem v jeho očích, který se doposud soustředil především na moje kulatá kolena vyčuhující z krátké kožené sukně, se rozšíří na celou mou osobu.
„Výborně,“ usměje se. „Takže k věci. Jaké může mít dívka jako vy problémy? Rozešla jste se se svým chlapcem?“
„To mě bralo v sedmnácti,“ pohodím hlavou. „Nejde o mě. Mám starosti o mámu…“
Pana doktora možná zklamu, patrně se těšil, že mu začnu líčit nějakou sladkobolnou historku, nicméně brzy získá mou důvěru zpátky, jelikož mě soustředěně vyslechne a co víc, celou situaci se mnou rozebere.
„Frustrace z neúprosného procesu stárnutí,“ potvrdí mou domněnku. „Vaše maminka má pocit, že se její svět zhroutil. Je jí přes čtyřicet, začíná si uvědomovat příznaky stárnutí, její kůže není napjatá jako ve dvaceti či třiceti, objevují se zdravotní problémy, předčasný přechod. Syn, do kterého vkládala naděje, ji proti její vůli udělal babičkou, manžel je spoustu hodin denně ve společnosti mladé dívky. Hádky, podezírání, žárlivost… Krůček k rozvodu či sebevraždě.“
„Prima,“ ušklíbnu se. „To bychom měli. A teď co s tím?!“
„Za prvé musíte maminku přesvědčit, aby přišla za mnou osobně. I kdybyste ji měla nalákat pod nějakou záminkou… Na dálku ji léčit nemohu. Jsem rád, že jste mi objasnila situaci,

myslím, že po několika analytických sezeních bychom měli dosáhnout úspěchu. Za druhé by bylo dobré, kdyby ji sem doprovodil manžel. Muži bývají zpravidla na návštěvu manželské poradny citliví, což je samozřejmě předsudek. Váš otec je vzdělaný inteligentní člověk, se kterým by nemusela být spolupráce až takovým oříškem… Za třetí je třeba maminku vytrhnout z běžného stereotypu. Chce to změnu prostředí, nové zážitky. Blíží se léto, co třeba společnou dovolenou? O dovolených k sobě najde cestu mnoho manželských párů, byť měly třeba po prvním či druhém stání…“

Poslouchám ho s největší pozorností. Z mozkových závitů se mi až kouří! Přesto si myslím, že všechny tři body jdou splnit!!! Srdečně se s panem doktorem rozloučím a pádím zase o dům dál. Totiž do budovy státního soudu.

„Pan doktor momentálně není přítomen,“ oznámí mi slečna Alice neosobním tónem.

„Já vím,“ převezu ji, sednu si napůl zadku na kraj jejího stolu a přehodím nohu přes nohu. Alice otevře pusu dokořán, aby zaprotestovala, ale já ji předběhnu: „Přišla jsem za tebou, ne za tátou.“

Schválně jsem si vybrala tuhle chvíli, o které vím, že je momentálně na návštěvě u maminy!

Alice zalapá po dechu. „Co tu chcete?!“

„Pošpitat si. Mezi námi děvčaty.“

Konečně shodí masku důležitosti, vycení zuby a zavrčí: „Nemám si s tebou o čem povídat!“

„No vidíš, už si tykáme. Společný téma najdeme, neboj.“

„Nejsi trochu oražená?!“

„Trochu dost,“ ujistím ji.

„Zavolám vrátného, aby s tebou vyrazil dveře!“
„Nech toho,“ zarazím ji. „Jednak by mě nevyhodil, jsem přece Stachová, uvažuj, a jednak netřeba násilí. Zase půjdu. Mám nožičky, ne? Navíc jsem za tebou přišla přátelsky.“
Alice znejistí, stáhne ruku z tlačítka na vnitřní telefonní ústředně. „Co mi chceš?“
„Poradit ti. Víš, kolik bude letos mému tátovi let?“
Nafoukne se, opět jistá v kramflecích: „Jo takhle! Snad tě neposlala žárlivá matinka? Cloumá to s ní, co?“
Teď se musím držet já, abych nevyskočila a nevyškubala jí dlouhé řasy, kterými efektně mává, div se nezvedne vítr. Protože čeká, že vyletím, ovládnu se a s úsměvem namítnu: „Sedíš si na uších? Přišla jsem za tebou coby kamarádka.“
„Vím, kolik je panu doktorovi let,“ ušklíbne se. „Jestli nadhazuješ, že je starej, máš smůlu. Je právě v těch nejlepších letech! Vždycky se mi líbili zralí muži.“
„Mně taky,“ zalžu v zájmu věci. „Právě proto ti to říkám. Schválně sčítej: kolik mu bude za deset let? Pětapadesát. To už je trochu přezrálý ovoce, ne? Potáhne mu na šedesátku, do důchodu jenom krok… Zatímco ty oslavíš teprve osmadvacet! Budeš v ideálním věku mít dítě, jenomže… S důchodcem? Ale fuj! Do první třídy by ho vyprovázel dědeček… aspoň v očích ostatních rodičů a dětí! A než by šel na vojnu, považ, mohl by bejt sirotek… Děsná představa, co? A to jsem ještě nemluvila o sexuální stránce. Kolem třicítky je žena na vrcholu, prožívá nejkvalitnější orgasmy, potřebuje je… Ale on už ti to nebude moct dát. Nejvýš jednou za měsíc! Slabota, co? Ostatně, když si koupíš vibrátor, může vám to klapat ještě dalších deset let. Než z něho bude vetchý stařec, senilní a náladový. Už teď má spoustu zlozvyků… A k tomu nemoci! Taková prostata, co ti

budu líčit… Až mu budeš muset denně prát pomočené spodky, hrát si na milosrdnou sestru z domova důchodců, zatímco manželé tvých spolužaček budou třicátníci, mladí, veselí, krásní, v posteli na vrcholu sil, protože do nejlepších let budou teprve přicházet…“
„Nech toho!“ přeruší mne a neví, kam s rukama, nohama, očima, nervózně se hryže do rtu a je nějak pobledlá.
„Proč? Ještě jsem zdaleka nevyčerpala všechny argumenty! Vysvlečeš se na pláži plné mladých štíhlých těl vedle –“
„Vypadni!“ nařídí mi. „Nechci to poslouchat!“
„Nemusíš,“ usměji se, seskočím ze stolu a mezi dveřmi dodám: „Stačí, když o tom budeš přemýšlet!“
Se svým výstupem jsem docela spokojená, usmívám se cestou do knihovny, kde mám spicha s Matějem. Samozřejmě jdu pozdě, což mi neopomene vyčíst hned po pozdravu. „Na to, že mě tu necháš trčet čtyřicet minut, máš nějak moc dobrou náladu!“
„Protože se mi něco povedlo, víš?“
„Jo tak, já chtěl doufat, že máš takovou radost ze mě.“
Líbnu ho na usmířenou na nos. „Nebruč, Matěji. Těšila jsem se na tebe, věř mi.“
„Tak mi to dokaž!“
„Ale ale,“ uchichtnu se. „A jak?“
„Existuje jistej způsob,“ nadhodí napůl vážně.
„Mám to zakřičet na celou knihovnu?“ utahuji si z něho. „Něco méně nápadného tě nenapadlo?“
„Tak co teda? Mám splnit nějakej úkol? Sehnat živou vodu? Vylovit prsten ze dna jezera? Pořádat černý mše? Obětovat sousedovic kočku?“
Matěj se namíchne. „Ty máš ze všeho akorát bžundu.“

„Proč? Já bych to skutečně udělala, jen abych ti dokázala svou nehynoucí lásku a oddanost…“
„Radko!“
„Dobře, buďme konzumní.“ Hmátnu do tašky a na stůl hodím katalog cestovní kanceláře AZURRO TRAVEL. „Strana 32.“
Matěj se zařídí podle mých pokynů a nalistuje prospekt k pobytovému zájezdu do Itálie na pobřeží Jadranu do malého letoviska Portorecanati, které jsme s Karolínou po mnohém pro a proti vybraly z nespočetných nabídek jako nejlépe vyhovující našim potřebám a požadavkům.
„Ondra souhlasil, ještě záleží na tobě,“ připomenu.
Aniž by se zdržoval studováním popisu místa, obejme mne: „Pojedu s tebou kamkoliv, hlavně když to bude přes noc.“
„Jednoznačné kritérium výběru!“ bavím se. Laškujeme spolu ve stínu vzrostlého kaštanu na zahradě letní čítárny až do uzavírací hodiny, respektive dokud nás knihovnice nevyžene. Vůbec jí není hloupé, že nás vyruší z líbání! Rychle si naberu knihy o anglickém Toweru a přírodních zajímavostech Německa, jeden nikdy neví, co se mi může hodit, a kráčíme s Matějem na parkoviště, kde na mě trpělivě čeká moje autíčko.
„Už abys měla po zkouškách,“ přeje si, když mě k sobě naposledy přivine. „Dřív si na mě čas neuděláš, co?“
S úsměvem nastoupím do vozítka. „Zítra dělám první.“
„Teprve!“ Dramaticky zvedne obličej k nebesům a zavyje.
„Tobě se to frajeří, když máš semestr v kapse! Až do předvčerejška jsi na tom byl s časem taky na štíru. Jestli si vzpomeneš, drž mi pěsti pro štěstí. Budu ho potřebovat.“
„Kam že jedeš na první štaci?“
„Do Českých Budějovic.“
„Autem?“

„Je to dost daleko, neodvážím se… Potluču se autobusem, táta zítra musí pro mamku do nemocnice, nemůžu na něm chtít, aby mě tam odvezl.“
Náhle dostanu fantastický nápad: „Matěji, nechceš mě doprovodit?! Máš přece prázdniny, udělal by sis malej výlet…“
„Malej?“ zhrozí se. „Sama říkáš, jaká je to dálka! Navíc má bejt pořádnej pařák, padnu a budu relaxovat… Musím se mrknout do knížek o polygrafii, abych věděl, jak se dělají autorský korektury… Vyprávěl jsem ti, že mi nakladatel slíbil poslat korektury?“
„Pětkrát,“ ujistím ho odměřeně.
„Ty ses naštvala? Uznej, Radko…“
„Uznávám. Příjemnou relaxaci!“ popřeji mu štiplavě.
„Budu na tebe myslet od rána až do večera!“ slíbí.
„Tolik po tobě snad ani nemůžu žádat,“ prsknu, nastartuji, a protože se sklání, aby mě políbil otevřeným okénkem, zařadím jedničku a ujedu mu dřív, než svůj záměr uskuteční.
„No Radko?!“ volá za mnou dotčeně.
S tím pařákem nijak nepřeháněl. V autobuse je trenýrková teplota, šaty se mi lepí na zpocené tělo a po skráních stékají kapičky. Posluchárna vysoké školy také postrádá jakoukoliv klimatizaci, navíc nás do ní namačkají asi čtyřikrát víc, než je její kapacita.
„Je mi na blití,“ oznámí mi sympatická něžná blondýnka sedící po mé pravici, zatímco kluk vlevo zanaříká oblíbeným sloganem: „Kdybych to byl bejval věděl, tak bych sem byl nechodil!“
Něco na jeho slovech je! Jestliže jsem si představovala, že přijdu, napíšu test a zase pojedu, šeredně jsem se pletla. Jenom registrace trvá tři hodiny!!! Člověk, který předčítá ze

seznamu naše jména, je rodilý Němec, tudíž má s výslovností nemalé problémy, příjmení vesele komolí, takže mu nerozumíme, každé musí několikrát opakovat. Občanky, jež mu nosíme k nahlédnutí, nám vrací arogantním gestem, háže je po nás jako po psech! Podle všeho je namíchnutý, že je nás tu tolik, že máme tak pitomá příjmení, že je čeština pestrý jazyk obsahující takové nesmysly, jakým je písmenko ř, že je venku takové teplo a uvnitř ještě větší…

Samotná zkouška je proti tomu brnkačka. Diktát a rozbor, podle mého soudu jednoduchý, napíšu, zkontroluji, odevzdám. Odpolední angličtina je jiné kafe! Vyfasujeme každý čtyři stránky formátu A 4, přičemž celou první zabere diktát, jejž přečte z jakési knihy minimálně sedmdesátiletý Američan, jehož výslovnost je všechno jen ne anglická! Pracně lapám z éteru každičké slovíčko, diktuje děsně svižným tempem. Druhá strana obsahuje třicet otázek k textu, pochopitelně v angličtině. S hrůzou si uvědomím, že netuším, co znamená slovo avalanche, které je v každé druhé větě! Podle článku je to něco, co existuje v určité nadmořské výšce, studené a hutné, pohybuje se to a dává do pohybu sebemenšími podněty… Po několikerém přečtení se dovtípím, že by mohlo jít o lavinu! S nejlepším vědomím a svědomím zodpovím vtíravé otázky. Třetí stránka má nachystané další lahůdky, doplňování sloves do psaného článku, pochopitelně v tom správném tvaru i čase, a na poslední je chyták jiného druhu, totiž oprava textu, kde jsou určité i neurčité členy buď navíc, anebo tam naopak chybí.

Po odevzdání práce jsem doslova vyplivnutá. Maturita byla proti tomu dětská hra! Vypotácíme se z posluchárny napůl ve

snách. Něžná blondýnka odlepí propocené vlasy od štíhlé šíje a zeptá se: „Doprdele, co to byla ta zasraná evelenž?!“
Smích, kterým její výrok odměníme, je vysvobozující. To, že při předběžném čtení výsledků, v němž nám vedení fakulty oznámí, kdo z uchazečů se nemusí obtěžovat na ústní zkoušku, už taková legrace není. Její jméno se do užšího výběru nedostane. Ačkoliv zkouškou projdu, cítím, že mi stydne v žilách krev. Tady jde do tuhého!!!
Otěže budoucnosti držím ve svých rukou. Záleží na mých schopnostech. A… taky na štěstí!

XIV. KAPITOLA

O týden později mám za sebou písemné zkoušky v Brně i v Praze a připravuji se na ústní. Díky tomu, že jsem ve všech případech prošla do dalšího kola, získám optimističtější náhled. V žádném případě však nepolevím, nedovolím Matějovi rande, o které v jednom kuse telefonicky žebrá, a pracuji na sobě ještě tvrději. Konkurence je tak veliká!
K učení mám ztížené podmínky tím, že mamina je sice doma, leč ve stavu pracovní neschopnosti a pokud je to vůbec možné, nervově labilnější než dřív. Co chvíli ji zastihnu se zarudlýma očima! Většinu dne polehává, případně bloumá od okna k oknu, kde vyhlíží tátu. K jeho cti nutno přiznat, že se snaží dodržovat včasné návraty a neutíká se schovat za noviny ani k televizi. Přesto jejich vzájemný dialog vázne a po nesmělé snaze z tátovy strany skomírá na úbytě. Dopoledne se pokouším vytrhnout ji ze spárů malomyslnosti já. Líčím průběhy zkoušek, vzpomínám na každou maličkost, snažím se

ji zabavovat. Neřekl snad pan doktor Kašpárek, že nejhorší, co by ji mohlo potkat, by bylo utonutí v šedi stereotypu? O tom, že jsem si tajně odskočila do města, v cestovce objednala zájezd do Španělska pro dvě osoby hned zkraje července, nechala si vystavit fakturu a proplatila ji převodním příkazem z mámina účtu (od toho jsem odmaturovaná účetní, ne?), nemukám! Pohybuji se po dost tenkém ledě, neví o tom ani táta, tudíž si tuhle bombu nechávám pro vhodnější konstelaci hvězd. Třeba až s mamkou promluví pan doktor Kašpárek a doporučí jí dovolenou spolu s manželem do míst, ke kterým se váží společné a hlavně hezké vzpomínky…

Kámen úrazu je však v tom, že mamka nechce o návštěvě psychologa ani slyšet! Hněte mne to řádně, jelikož táta, když jsem mu tuhle možnost nadhodila, souhlasil!!!

„Nejsem blázen, Radko!“ brání se vehementně. „Nepotřebuji psychiatra.“

„Kdo mluví o psychiatrovi? Psycholog a psychiatr jsou dva pojmy,“ vysvětluji trpělivě. „Psychiatra by potřebovala Vanda, ten, kdo se pokusí o sebevraždu, je poloviční blázen. Plno lidí vyhledává psychologa, aby s nimi probral jejich problémy, poradil jim…“ Pak mě cosi napadne: „Navíc mít osobního psychologa je moderní, mami! Hlavně na západě. Ty přece sleduješ americký seriály, ne? Tak vidíš! Každá moderní žena navštěvuje psychologa a nejen, že se za to nestydí, ale ještě se tím chlubí! Vanda by ti záviděla…“

Neuvěřitelné, po všech možných pokusech a domluvách zabere stará bolístka: Vandina závist! Koneckonců, kdybych myslela hlavou, musela bych na to přijít mnohem dřív. Jako na smrt jsem zapomněla na hlavni náplň sousedského soužití. Vždycky šlo o to dát Máchovům na frak! Mít první pračku

Zanussi, televizor Philips, ledničku Samsung, nábytek Asco, počítač IBM, parfém od Diora – či osobního psychologa.
Kuji železo, dokud je žhavé, a zavezu mamku k doktorovi dřív, než se rozmysli. Sice se zdráhá, z auta ji musím vystrnadit málem násilím, nicméně dvou hodin, které strávím v předpokoji, abych sezení nerušila, nelituji. Jsou pryč, v učení je už nedohoním, ale… Mamka je vážně klidnější a dokonce souhlasí s tím, že příště pojede s tátou.
Zdá se mi, že se začíná blýskat na lepší časy, a málem se modlím, aby nešlo jenom o zdání.
V neděli mě ze šprtacího nasazení vytrhne opakované vytí klaksonu. Nedá mi to, abych se nešla mrknout k oknu, který blázen. A vida, před Máchovic vchodem zastavuje oprýskaný fiátek, vylézá z něho Ondra a hned po něm i Matěj. Odhodím průvodce Německem na gauč a pádím mu v ústrety.
„Když nejde Mohamed k hoře, musí jít hora k Mohamedovi," komentuje svou návštěvu. „Nevyženeš mě, doufám, ačkoli jsem porušil naše úmluvy a vyrušil tě z učení?"
„Co mám s tebou dělat," vzdychnu hraně, za což mě potrestá. Sladce a rovnou mezi dveřmi! „Ne, nevyženu…"
„Stejně bych se nenechal," ujistí mě s úsměvem po další pauze něžných důvěrností. „Miluji tě, Radko."
Je to poprvé, co mi vyznal lásku. Trochu mě to vytočí, je to totiž takové… no, přinejmenším zavazující, ovšem na druhou stranu se cítím maximálně potěšená! Sama ta dvě kouzelná slůvka vypravit nedokážu. Matěj se mi líbí, imponuje mi, přitahuje mě, určitě ho mám ráda, ale… miluji tě z pusy nedostanu. Sama nevím proč!
„Pojď dál," pozvu ho k sobě.
„Nikdo není doma?" V otázce postřehnu naději.

„Pokud nepočítám sebe, mámu, tátu a našeho psa, pak ne.“
„Utahuj si ze mě, prosím,“ zašklebí se. „Že je tu ticho.“
„To je u nás běžný,“ pokrčím rameny.
V mém pokoji si odloží džínsovou bundu, z igelitové tašky vytáhne plastikové desky a z nich jakýsi barevný papír, který mi se znatelným napětím podá k nahlédnutí. Oč jde, pochopím na první pohled. Sice nevyretušovaná, ale barevná a Zdařilá obálka na jeho první knihu! Na pozadí modročerné noci protkané stovkami zářících bodů jsou zobrazeny tři lidské postavy, běžná rodinka, kráčející ke svému automobilu. Pozornějšímu divákovi však nemohou uniknout stíny, které postavy vrhají! Jsou totiž jiné, napůl lidské a napůl monstrózní. K tomu titulek STÍNY napsaný velkými a samozřejmě vystínovanými písmeny (í jejich odrazy jsou fantastické!) a v pravém rohu jméno autora: MATĚJ NÝVLT.
„Teda,“ vydechnu uznale. „Nádhera je slabý slovo.“
„Vidí?“ připojí se ke mně nadšeně. „Tohle je jenom návrh, počkej, až to bude jasný a ostrý…“
„I tak je to parádní. Matěji, blahopřeji!“
„A pusu nedostanu?“ zeptá se naoko nespokojeně.
Kdyby do našeho soukromí náhle a bez klepání nevnikla Karolína s Ondřejem, možná by dostal i něco víc…“
„Hele, my jsme je vyrušili,“ baví se Kája.
„Tak zase vycouváme,“ směje se Ondra. „Přijdeme dýl. Za jak dlouho budete hotoví? Za pět minut?“
„Pch,“ vyprskne Karolína. „Myslíš, že je Matěj jako ty?!“
Nevydržím a spontánně se přidám k jejímu smíchu, přičemž si zase pěkně pozapínám knoflíčky sportovní košile s krátkým rukávem, nedbajíc Matějových vyčítavých očí.

„Náhodou," brání se Ondra jejímu nařčení. „V průměru to každýmu normálnímu chlapovi trvá tři minuty."
„Kdo mluvil o sexu?" vytočím ho ještě víc. „Říká ti něco necking, Ondrášku? U toho přece žádný průměry nejsou."
Ondra se zatváří přezíravě. „Necking, Radko, kde žiješ? To jsou hrátky pro malý děti. Z toho my jsme už vyrostli."
„Ty s Kájou možná jo," souhlasím s ním. „Po dvou letech není divu!"
Po novém výbuchu smíchu přestaneme špičkovat na ošemetné téma, Matěj se smíří s představou posezení ve čtyřech bez důvěrností jakkoliv dlouhých, a Ondra, který měl zařizování prázdnin na starosti, se předvede coby muž činu, jelikož vytasí závazné přihlášky na zájezd do Itálie v termínu od 4. do 11. 7., což je za necelé dva týdny!!!
„Stačí doplnit číslo pasu," strčí mi tu mou pod nos. „A dolů jeden podpis. Kája si už svůj vyplnila, my s Matějem to máme hotový. Zítra s tím zajdu do cestovky."
Ráda ho poslechnu! Dosud jsme jenom společné prázdniny u moře plánovali, ale teď, když už je máme rezervované, to dostává tu správnou šťávu! Vybavím Ondru i potřebnou částkou na úhradu v hotovosti, přidá si ji ke svému i Kájině obnosu.
„Než tam půjdeš, zastav se u mě, dám ti prachy," nařídí mu Matěj. „Určitě mě zastihneš doma."
„Ty si tam můžeš skočit sám, ne?" namítne Ondra. „Ze sídliště je to na třídu Legionářů a zpátky na nábřeží pořádnej lán cesty, zbytečně bych si zašel."
„Když už to vyřizuješ všem! Přece se nepoženu sólově…"
Kája se uchichtne: „Aby tě neubylo, Matějíčku."

„Jasně že to zařídím za holky, který to mají čtyřicet kiláků," pokrčí Ondra rameny. „Co máš zejtra tak důležitýho na práci, že si nemůžeš odskočit do cestovky?"
„Bude studovat obálku na knihu," nadhodím sarkasticky.
„Což to zrovna ne," odsekne namíchnutě, že si z tak důležité věci dělám legraci, „ale přijde mi zbytečný hnát se tam nadvakrát, když už tam jednou stejně jdeš."
„A mně zas přijde zbytečný běžet přes půl města jen proto, abys nemusel vytáhnout paty z domu," ušklíbne se Ondra. „A víš co? Dám ti přihlášky nás tří a vyřiď je ty."
Matěj se zatváří zaskočeně. „Ale já… Co já vím, jak se to dělá? Tys byl zájezd objednat, tak už víš co a jak…"
„Co a jak?" opakuje Ondra napůl udiveně a napůl pobaveně. „Jednoduše. Přijdeš tam, otevřeš dveře, pozdravíš, strčíš tyhle papíry spolu s penězi slečně za pultíkem, ona si je přepočítá, na základě přihlášek ti vystaví vouchery, vezmeš je, pozdravíš a jdeš domů. Jo, a nezapomeň poděkovat!"
Kája se neubrání smíchu, mně zacuká v koutcích a Matěj se naštve. „Strašně vtipnej, fakt!"
„No tak považ, děláš vědu z každý blbosti."
„Nechte toho," krotí je Karolína. „Nehádejte se kvůli takový kravině! Nekažte nám náladu. Pojďte radši plánovat, co všechno podnikneme…"
„Já se nehádám," omluví se Ondra. „A kazit náladu nechci nikomu, natož vám dvěma. Matěji? V pohodě, jo? Pro mě za mě, já k tobě po ránu zaskočím, vezmu si kolo. Budeš doma?"
Matěj se přes hádku nedovede přenést tak lehce jako on. Trhne rameny, aniž by mu odpověděl. Ondra se zachová rozumně, nijak z něho usmíření nepáčí. Matěj zachytí můj pohled. „Co je? Proč se tak díváš?" zeptá se nedůtklivě.

Dám si záležet na ironickém tónu: „Abych viděla.“
„Jo,“ vzpomene si Ondra. „Radko, přiobjednal jsem výlet do Říma. Je celodenní, přijdeme sice o jeden den u moře, ale zase si myslím, že bude stát za to. Nejsi proti?“
„Ani náhodou!“ ujistím ho. „V Římě jsem ještě nebyla.“
„No právě,“ přikývne. „Já jen aby ses nedivila, že ti počítají o tisícovku víc než je na prospektu.“
„Prima, že tě to napadlo,“ pochválím jeho aktivitu.
„Senzace,“ těší se Karolína předem. „Vegetit u moře, výletit po Římě, užívat si…“
„A vařit,“ připomene jí Ondra.
„Počítáte, dámy, s tím, že k fullservisu nedostaneme žádnou hospodyni, takže vaření a vůbec starost o naše žaludky bude na vás, jo?“
To, co se mi při plánování zájezdu jevilo jako piha na kráse, totiž vlastní vaření, se během následujících minut veselých dohadů změní na plus. Legrace k popukání, až se my s Kájou, kuchařky za pět set, budeme snažit z nafasovaných potravin stvořit něco poživatelného!
„Všechno zvládneme,“ holedbá se Karolína. „Ve čtyřech žádnej strach! Bude veselo…“
„V šesti,“ opraví ji Ondra. „V šesti?“ podivím se.
„Ještě Pavel s Katkou,“ vysvětlí Matěj.
Polknu nasucho. „Jak to?!“
„Byli jsme včera s Ondrou na karate, pokecali jsme, a protože zrovna přemejšlel, co podnikne o dovolený, domluvili jsme to. V šesti bude veseleji než ve čtyřech.“
Kája po mně střelí pohledem plným obav. „No,“ prohodím váhavě, „to teda určitě.“

Cesty osudu jsou nevyzpytatelné, usoudím večer v posteli, když si před usnutím zájezd v duchu představuji. Pavel je můj kamarád, na Tomášově svatbě jsme se na tom dohodli. Potud vše v pořádku. Nevím ale, jestli se spřátelím s tou jeho… Katkou!

Na ústní do Budějovic a druhý den do Prahy mě veze táta. Vezme si kvůli tomu dokonce dovolenou! Chováme se k sobě jako dřív, což mi pomůže setřást trému a nervozitu. Podle mého mínění jsou ústní zkoušky jednodušší než písemné, už proto, že se v nich dají nedostatky vědomostí okecat, zatímco co je psáno je dáno. V angličtině mi v obou případech kápne téma do noty, v němčině mám v Budějovicích trochu smůlu, když si vylosuji bratry Thomase a Heinricha Manna! Přestože jsem oba významné romanopisce uvedla v seznamu přečtené četby německých autorů, poctivě řečeno: nečetla jsem od nich vůbec nic. Obsah Profesora Neřáda jsem dohromady jakž takž dala, ovšem o Buddenbrookových toho vím pramálo a na další knihy si nevzpomenu. Pokusím se tedy převést pozornost na Liona Feuchtwangera, jehož historické romány mám v malíčku, ale zkoušející zřejmě můj záměr postřehne a tvrdošíjně obrací pozornost zpátky k Mannovi.

Do Brna se mnou ovšem táta jet nemůže. Ke všemu tam musím nadvakrát, ve čtvrtek udělat zkoušku z němčiny a v pátek z angličtiny! Nezbývá mi než použít autobus, jak jinak. Ptát se Matěje, zda by nejel se mnou, je zbytečné, neplýtvám energii ani peníze za telefon. Má přece tolik práce, chudáček…!

V minišatech z úpletu, lodičkách a koženém saku se krčím pod deštníkem a zívám na plnou pusu. Díky bohu, že je pátek a čeká mě poslední zkouška! Jsem z toho vyloženě tumpachová,

uondaná a otrávená. Nakonec je dobře, že jsem se nemohla přijímaček v Ostravě a Plzni zúčastnit, dělat jich víc by mé asi zničilo, fakt. Stačí ranní vstávání! Na nohou od pěti hodin, za deště a s pusou věčným zíváním dokořán přešlapuji na autobusovém nádraží ve městě, kde čekám na spoj, který mě doveze do Brna. Z Račic samozřejmě žádná vhodná přímá linka nejede! Navíc je otázka, kdy se dostanu domů, jelikož jsem pozvaná na třináctou hodinu. Vzhledem k tomu, že včera po mé maličkosti zatoužili ve dvě odpoledne, ačkoliv na pozvánce jsem měla uvedeno 11.45, se mám nač těšit! Přinejhorším pojedu stejně jako včera domů stopem. Nedělám to ráda, ale když není zbytí…

Tak kde je ten pitomej křáp? Podle jízdního řádu tu měl být před deseti minutami, krucinál! Otáčím se po zvuku každého motoru v naději, že se blíží ten pravý, který mě vysvobodí z nevlídného prostředí. Dodávka, osobák, osobák, autobus s cedulkou OLOMOUC, osobák, motorka… Harleye poznám na dálku už mdle příjemného burácení silného motoru. Jeho řidič mě v davu lidiček schovaných pod barevnými deštníky připomínajícími muchomůrky nepřehlédne, vyhne se kaluži u zábradlí na nástupišti a zastaví těsně u mne.

„Ahoj, Radko," pozdraví, jakmile si sundá helmu. „Kam v tom nečase? Psa by ven nevyhnal a ty jedeš do světa?"

„Vidíš, jsem na tom hůř než ten pes," ujistím ho. „Ahoj, Pavle. Mě ženou ven povinnosti. Musím do Brna na zkoušku."

„Proč nejedeš autem?" zeptá se naivně, načež mu zapálí a pobavený úsměv se ani nesnaží zamaskovat. „Tys teda dopadla… To bych radši riskoval povalení všech sloupů, co jich v Brně je, než se tlouct autobusem."

„Jsi sprostej!“ ohradím se. „Náhodou! Už třikrát jsem dojela do města a zpátky bez kolapsu.“
Zahraje nesmírný úžas. „Tolikrát? To si zaslouží zápis do Guinesovky, ne?“
„Víš, co?“ ušklíbnu se.
„Vím,“ přikývne. „Nasedni, hodím tě tam.“
„Do Brna?!“
„Kdybys chtěla na Honolulu, pak bych tvůj údiv chápal,“ zazubí se. „Brno je za humny. Skoro.“
„Skoro,“ uchichtnu se. „No jo, jenže já mám sukni…“
„Žádnej problém. Zajedeme nejdřív ke mně, půjčím ti navrch kombinézu a helmu, abys nepromokla. Jestli chceš, můžeš mít vyhřívanou,“ navrhne.
V tom případě souhlasím! V Brně jsme mnohem dřív, než bych se dokodrcala autobusem, pročež mne pozve na oběd: „Dělat zkoušku s prázdným žaludkem je pitomost.“
„Nespěcháš domů?“ podivím se.
„Děláme na turnusy, dneska mám volno,“ pokrčí rameny.
„A pak, když jsem tě sem přivezl, musím tě zase odvézt, ne?“
„Jsi… hodnej,“ přiznám mu nad šunkou a sýrem plněnými krůtími prsíčky smaženými na bylinkovém másle a podávanými se spoustou zeleninového salátu, která nám objednává v malém, ale příjemném podniku kousek od centra.
„Mně to nic neudělá,“ namítne. „Čekal jsem, že zavoláš…“
„Neodvážila bych si tě zjednat na cestu jak taxík!“
Hnědé oči se mi zaryjí až pod kůži. Uvědomím si, jak mu to sluší. Z Pavla je muž každým coulem. Jeho rysy, oči, nos, vlasy, brada porostlá neoholeným strništěm černých vousů, jeho výraz, jeho chování… To všechno je to, co mi imponovalo už tenkrát, natož… Nevydržím ten pohled, uhnu.

„Nemluvím o odvozu do Brna," řekne vážně.
„I když jsi klidně mohla. Pomůžu ti rád… ve všem. Vypadáš ale mnohem veseleji než na Tomově svatbě. Takže jsi žádnou pomoc nepotřebovala? Problémy se vyřešily samy?"
„Ne," zavrtím hlavou, uříznu si další sousto a než je vložím, do úst, vysvětlím: „Samo se nevyřeší nic. Spíš se leccos zkomplikovalo… Jsem veselejší, protože mám naději."
Během báječného oběda a kávy, kterou mi poručí pro její povzbuzující účinky, mu vypovím všechny novinky, stejně jako já věří v léčebnou terapii návštěv u psychologa, kterých se naši zúčastňují společně! Zatím sice žádné výsledky vidět nejsou, přesto pevně doufám, že přijdou. Snad!!! Ačkoliv probereme i různá jiná témata, o zájezdu do Itálie se nezmíní ani jeden z nás. Pavel mě jde doprovodit do budovy vysoké školy, kde se mnou čeká přímo na chodbě, než na mě přijde řada, a po celou dobu, dokud nevyjdu ven.
„Tak jak?" zeptá se napjatě. „Dobrý?"
Oddychnu si. „Podle mého jo. Vytáhla jsem si Londýn, otázku, o který bych mohla povídat třeba půl dne."
„Však jsem ti taky držel, až mi málem odumřely prsty," přizná se a fakticky má palce z křečovitého svírání bledší! „Určitě tě vezmou. Uvidíš."
„Kéž bys mi přinesl štěstí," přejí si.
Usměje se. „O to jsem se už jednou snažil."
„Pavle, já… Tehdy byla jiná situace, já…"
„Nechme toho," přeruší mě rychle. „Je to pryč… Radši mi řekni, co budeš dělat, kdyby tě čirou náhodou nepřijali?"
Spolknu knedlík hořkostí. Je to pryč, má pravdu, o co mi jde?! „Udělám všechno, abych mohla studovat jazyky. Šla bych třeba na rok na státní jazykovku a příští rok to zkoušela znovu

a znovu. Anglinu šprtám osm let, němčinu šest, nechci ty roky zahodit, rozumíš. Navíc mě to baví.“
„Strašně moc ti přeju, aby ti to vyšlo. Aby ti vyšlo všechno, co si opravdu přeješ.“
„Dřív se říkalo: stačí jen chtít, ne?“
„Myslím, že to platí pořád,“ namítne.
„Ne,“ zavrtím hlavou a tentokrát očima neuhnu.
„Nestačí. Vždycky musí být minimálně dva. No… můžeme jet.“
Chvíli si mě nehnutě měří. Pak odpoví: „Jo, jedeme.“ Nevyklopí mě na nádraží, kde mě ráno naložil, doveze mě až do Račic, čímž mi ušetří spoj z okresního města do našeho blbákova, jak říkává Kája. Zastaví přesně jako po posledním zvonění na kraji ulice, aby nebudil pohoršení sousedů a nedělal mi problémy. Zbytečné problémy! Vysoukám se z kombinézy, vrátím mu i helmu.
„Takže… Díky. Zabil jsi se mnou celej den.“
„O nic nejde, měl jsem volno,“ připomene mi.
„I volnej čas se dá prožít užitečněji,“ namítnu.
„Jo, to jo, ale co s ním, když Katka ho nemá? No nic, měj se fajn. A kdyby něco… Však víš. Ahoj, Radko.“
„Ahoj.“ Úsměv k pozdravu nepřidám. Zajímalo by mě totiž, jestli by se mnou jel a tvářil se stejně kamarádsky, kdyby Katka volno měla!!!
Karolína přinese na vysvědčení čtyři trojky, všechny z hlavních předmětů, a je nádherně spokojená. Nechápu to! Sama se nervuji, dřu jako mezek, abych něco dokázala, zatímco milá Kája žije v klidu. „Jak to, že ti to stačí?“
„A ne? Vloni jsem měla z matiky čtyřku,“ namítne.
„Dobře, ale…“

„Hele, já na vysokou nechci. Jdi mi k šípku s představou, že bych se měla učit ještě dalších pět let! Bléé…“
„A co budeš dělat? S maturitou na gymplu vyskakovat nemůžeš, tu má kde kdo.“
„Mně je to úplně fuk,“ ujistí mě. „Třeba prodávat v cukrárně. Stará Sladká půjde příští rok do důchodu…“
„Prodávat v cukrárně,“ uchichtnu se. „Paráda.“
„Že jo?“ zeptá se bezelstně. „Mělo by to akorát jednu chybu: za měsíc bych byla jako bečka! Největší tržbu bych dělala sami sobě! A teď si jdeme užívat prázdnin…“
Vzpomenu si na rozhovor s Pavlem a řeči typu stačí jej chtít. Hm, tak to tedy sedí!
Začátek července sice přinese deštivé a poněkud chladnější počasí, než by se na tuhle roční dobu patřilo, nicméně mně konečně začínají skutečné prázdniny a nenechám si je otrávit něčím tak přízemním, jako je počasí! V těch několika málo dnech, který zbývají do odjezdu k moři, spím do oběda, potom vždycky vyhecuji mamku, nalákám ji na nějakou dobrůtku, o níž tvrdím, že na ni mám šílenou chuť, a pomáhám jí v kuchyni, dvakrát se mi ji podaří vytáhnout na nákupy do obchodáku pod záminkou, že do Itálie potřebuji nové plavky a hučím do ní tak dlouho, dokud neutratíme spoustu peněz a mamka si neudělá radost plážovými šatičkami s kloboukem, o kterých tvrdí, že je nebude potřebovat (mýlí se), a kompletem z bílých volných kalhot a bílé blůzy zavazovací přes prsa, jež se jí zdá příliš odvážná a na její věk nevhodná, z čehož ji vyvedu omylem, odpoledne si spolu dáme kafčo, někdy společně s tátou, který chodí z práce přesně podle pomyslných píchaček, poslouchám pěknou muziku, čtu knihy, co se mi nahromadily za poslední měsíce, kdy jsem kvůli autoškole, matuře a

zkouškám neměla na nic jiného čas, zkrátka, doháním všechny možné resty. Jednou si s Matějem vyjdeme do kina a podruhé na večeři při svíčkách, od které si slibuje zřejmě mnohem víc než pusu pod podloubím a zamávání z Corsy. Jestli spolu budeme spát, pak až u moře.
V úterý, kdy do odjezdu zbývají dva dny, rande odmítnu a sbalím plnou polní. Kožený kufřík praská ve švech!
„Nebereš si toho s sebou nějak moc?“ nadhodí mamka, která mi ho pomáhá zkusmo zapnout. „Budeš muset něco nechat doma, jinak vytrhneš zip a zničíš celý kufr.“
„Nebereš si toho sebou nějak málo?“ popíchne mě taťka, pobaveně sledujíc naše zápolení zpoza brýlí (kontaktní čočky odpočívají už druhý týden ve skleničce!). „Kdyby sis vzala ten větší kufr, mohla bys tam ledacos přibalit.“
„Vždyť toho má i takhle jak na měsíc,“ nepochopí mamka.
„Aby jí něco nechybělo. Třeba lyžáky!“ baví se táta. „Lepší víc než méně, že, Radko?“
„Jasně, ale lyžáky mám i s vázáním na dně,“ ujistím ho.
„Jste blázni oba,“ usměje se mamka. „Poslyš, vzít si větší kufr není špatný nápad. Nemyslím, abys do něho nacpala víc věcí, ale aby se tyhle nemusely mačkat.“
Připadá mi, že nadešla vhodná chvíle nalít čistého vína. „Nemůžu si vzít velkej kufr, protože ho budete potřebovat vy dva. Tady,“ vylovím z knihovny pátý svazek všeobecné encyklopedie, otevřu ho a podám užaslým rodičům poukaz do hotelu Los Pinos v Santa Susanně.
„Tam jsme přece byli vloni,“ vzpomene si mamka.
„Odjezd 5. 7. Co to je za nesmysl?“ podiví se táta. ¨
„Žádnej nesmysl. To abyste mi nemuseli závidět, že jedu do Itálie… Aby vám to nebylo líto, víte?“

„Radko, to snad…," vydechne máma. „Ty ses zbláznila!"
„Proč?" pokrčím rameny. „Ale my tam nemůžeme jet," namítne táta.
„Budete muset," prohlásím věcně. „Zájezd je zaplacenej."
„Určitě musí jít zrušit! Nemůžu vyletět z práce jak z holubníku, doktor Hájek má dovolenou, Skřivan taky."
„Zrušit určitě jde," ušklíbnu se, „ale když si spočítáš, na kolik tě to zrušení vyjde… Tři dny před odjezdem platíš celý storno ve výši sta procent. Nevrátí ti ani kačku."
„Radko, ty jsi úplně praštěná!" vyjede na mě. „Kdo ti dovolil rozhazovat peníze po tisících?"
„Vy!" namířím na něho ukazovák. „Slíbili jste mi, že si za maturu můžu vybrat zájezd, i kdyby byl sebevíc drahej. Já jsem skromná, zvolila jsem si levnější, ale dva. Jeden pro mě, druhý pro vás. I tak vás to vyjde líp, než kdybych byla sobec a vybrala si třeba Seychely."
Taťka je mou logikou natolik ohromen, že se honem nevzmůže na odpověď. Užuž chci jásat, vyhrála jsem, když se ozve mamka.
„Nepřemlouvej ho," řekne mi studeným hlasem. „Nevidíš, že se mnou nikam jet nechce?"
„To jsem neřekl!" ohradí se. „Nemůžu vypadnout z…"
„Že by jel radši se slečnou Alicí?!" pokračuje mamka.
Táta břinkne pěstí do stolu, až úlekem poskočím. „Už toho mám dost! I kdybych si mohl vybrat, jel bych s Alenou, ne s Alicí! Snažím se ti jenom vysvětlit, že si nemůžu vzít dovolenou ze dne na den! To prostě nejde!"
„Alice by to bez tebe deset dní nepřežila?"
„Radko, drž mě!" požádá mě táta a doopravdy vypadá nebezpečně. „Kristepane! Jestli ti jde jen o tohle, můžeš být

klidná. Alice před dvěma týdny přešla k Vránovi, protože je vlivnější, shodou okolností v den, kdy jsem požádal o jinou sekretářku! Ujišťuji tě, že si v konkurzu vyberu tu nejstarší, nejšerednější, pokud možno kulhavou babiznu s hrbem na zádech, ale prosím tě, Aleno, buď už normální!!!“
Chce toho však po ní příliš. Hádku slyším do svého pokoje ještě dvě hodiny poté, co jsem vyrukovala se zaplacenými poukazy, a podle intenzity soudím, že Španělsko zklamalo.
Nejradši bych vraždila. Kde jsi, naděje?!
Prohraná bitva neznamená prohranou válku, řekl nějaký mudrc a měl pravdu. Člověk by neměl házet flintu do žita, i kdyby situace vypadala sebevíc černě. Hned druhý den dojde totiž v naší opět tiché rodině procházející studenou válkou k osudnému zlomu.
Kuchyně ještě voní smaženými kuřecími řízečky, které mi mamka ufritovala na dalekou cestu, uprostřed haly stojí kožený kufřík s neforemnými vypouklinami, jak jsem do něho našlapala zbývající veledůležité věci, bez nichž bych v Itálii byla úplně nemožná, příruční taška do autobusu je ve stadiu nejvyšší pohotovosti a já si před zrcadlem právě upravuji za pomoci tužidla čerstvě umyté vlasy, když letní podvečer, v němž nejhlasitějším zvukem je občasné zasyčení fixačního laku na vlasy, poruší zazvonění telefonu. Ozve se jednou, dvakrát, třikrát… Přestože jsme v hale všichni tři a dokonce i náš pes, nikdo se k jeho zvednutí nemá. Od Kita ani takovou činnost očekávat nemohu, pročež se po očku podívám na mamku. Čtyřikrát, pětkrát… Zvykli jsme si, že ke každičkému zazvonění běhávala vždycky první – do osmého června. Po bráchově svatbě jako když utne. Od té doby byl permanentně zapojený záznamník, pokud jsem se tedy neangažovala já.

Táta se touhle činností nikdy nezabýval, dokonce měl k telefonu odpor, tvrdíval, že je to rušič soukromí. Šestkrát, sedmkrát, osmkrát…
Mamce povolí nervy: „Proč to někdo nezvednete?!“ Jelikož jsem před pouhou hodinkou debatovala Bellovým přístrojem s Matějem (a zapomněla záznamník připnout), nemám nejmenší důvod si myslet, že jde o můj hovor.
„Pro mě to určitě není,“ namítnu.
„Pro mě teprve ne,“ přidá se taťka.
Po desátém prozvonění se mamka odhodlá, natáhne se pro sluchátko… „Stachová. Prosím… To jsi ty…? Co?. Cože?!“ Myslela jsem, že otravuje nějaká vytrvalá zákaznice, která ignoruje pracovní dobu kosmetického salonu, nicméně máminy výkřiky mě z téhle představy vyvedou.
„Holčičku…?!“ Mamka připomíná křídový papír. Vyměníme si s tátou užaslé pohledy a oba přiskočíme blíž, abychom zaslechli další podrobnosti.
„Jakže jí říkáte?“ vydechne mamka a táta ji užuž chytá, protože se zdá, že se každou vteřinou skácí v mdlobách. Mamka je statečná, přežije i další šok: „Alenka…“
„Tomáš má dceru?!“ doráží táta. „Půjč mi ho…“
Mamka mu však sluchátko nepředá. „Co říkáš? Že má modré oči po mně… Je… je zdravá? A… Petra? Obě jsou v pořádku? Díky bohu…“ Sesype se teprve poté, do očí jí vhrknou slzy a musí se posadit. Táta převezme sluchátko jako štafetu: „Holčičku? Kdy se narodila? Dneska? Tří kila třicet a padesát centimetrů? Tomáši, seš pašák! Blahopřejeme! Pozdravuj ty svoje ženský, vyřiď, že na ně myslíme… No, to bychom přijeli rádi, ale v pátek odjíždíme na dovolenou do Španělska a do té doby to nestihneme, zítra už je čtvrtek, navíc vezu Radku na

Dvořiště… Ony jsou stejně v porodnici, chápu… Jen co se vrátíme, po čtrnáctém přijedeme určitě… Mluvím i za mámu, neboj. Počkej, já ti ji předám…“
Mamčina ruka se chvěje tak, že málem nemůže udržet sluchátko u ucha. „Ano… Přijedeme… Já tebe taky, Tome.“ Připadám si jak Alenka v říši divů, tím spíš, že mamka zavěsí a nechá se tátou obejmout kolem krku! Dokonce se na jeho prsou rozeštká.
„My jedeme do Španělska?“ zeptá se táty mezi vzlyky.
„Přece nevyhodíme čtyřiadvacet tisíc…“
„Kvůli penězům…“
Táta ji nenechá domluvit. „Vůbec ne kvůli penězům. Naštěstí si to se mnou Hájek vyměnil… A kdyby nevyměnil, stejně bych jel, protože tě miluji. Ty moje babičko…“
„A ty… ty jsi už dědeček,“ uvědomí si mamka a přes slzy vybuchne v osvobozující smích, jak ji pobaví představa dvou důchodců, užívajících si na pláži.
Vybodnu se na další zvelebování svého účesu, připojím se k nim a dlouho do noci společně plánujeme, co všechno mámině jmenovkyni koupíme, co jí pořídíme a co pro ni, Petru a Toma uděláme. Když se to tak vezme, tohle prvenství nám Máchovi nikdy nemohou sebrat!
Krize je zažehnaná. Ted už snad doopravdy!

XV. KAPITOLA

Na Dolní Dvořiště, kde jednoduše přistoupíme do autobusu cestovní kanceláře Azurro Travel, nás veze táta všechny čtyři. Kája se nalodila hned v Račicích a čím víc kilometrů nás od

rodného městyse dělilo, tím víc se usmívala a probouzela k životu. Ta holka potřebuje změnu prostředí jako sůl! Zatímco v naší rodině se situace vyjasnila, Máchovic nebe zůstalo zakaboněné. Kája se nejede jenom vyčvachtat k moři, ona tam jede dýchat! Minimálně na deset dní se zbaví prokletí. Pak se uvidí. Buď se bude dál stresovat ve stínu rodiny jako Popelka, anebo konečně pochopí, co myslím tím, že každý žije svůj život sám za sebe. Natož když jí do plnoletosti zbývá pouhých pár měsíců!

„Já nevím," kroutil táta hlavou nad našimi zavazadly, jelikož Kájin kufřík byl dokonce o maličko objemnější než můj, „ale s touhle bagáží vás nevezmou do autobusu. Kdyby měl každý účastník zájezdu takové zavazadlo, museli by vypravit spolu s autobusem zvláštní Avii!"

„Vsadím se, že se najdou lidi, kteří budou mít bágl ještě větší," uchichtnu se a z hecu si s tátou plácneme, poněvadž tvrdí, že něco takového je nesmyslné.

Ondru s Matějem přibíráme cestou. Naviguji tatínka před Matějův činžák, kde na nás oba čekají u hromádky svých věcí. Kája se zalyká smíchy: „Radko?! Vyhrálas sázku!" Ondrův batoh je trampská torba nic moc velká, ovšem kufr, který patří Matějovi, předčí veškeré naše očekávání! Obrovský, masivní, s kolečky a držátkem.

„Proboha," uleví si táta. „To snad ani nenaložím do auta… Co v tom všechno máš, prosím tě?"

Matějovi náš zájem připadá přehnaný, cítí se trapně. „Ani nevím… Matka mi toho zabalila…," zahuhlá neochotně.

Karolína, která netuší, jak to u Nývltů chodí, rozšíří údivem oči: „Prosím tě, copak tobě balí věci maminka?!"

„Něco jo," odpoví a neubrání se zčervenání. Vyměníme si s Kájou pobavený pohled, nicméně necháme ho žít, víc ho netrápíme. Byť s potížemi, přesto se do Sierry směstnáme i s objemnou batožinou, a vyrážíme. Sedím vpředu vedle táty, hlavu neustále vyšroubovanou o sto osmdesát stupňů, abych na pasažéry hovící si na zadním sedadle viděla, brzy jsme všichni vyladěni na vynikající frekvenci, vtip stíhá vtip, co chvíli vybuchujeme smíchy, a táta se k nám přidává.
Zastávku si uděláme jenom jednou, a to ve Veselí. Máme štěstí, brášku zastihneme na nádraží, jeho vlak odjíždí za dvacet minut. Musíme mu přece vykloubit pravičku uznalým potřásáním, vyrazit dech pašáckým poplácáním po zádech a my s Karolínou ozdobit obličej rtěnkovými razítky, ne?
„Kdo umí, umí," naparuje se Tom, kterému to v nádražácké uniformě docela sluší.
„Prosím tě," prohlásí Matěj neomaleně, „děláš, jak kdybys zplodil fotbalovou jedenáctku, a zatím jednoho svištíka…"
„Dovol? Neurážej mou dceru, jo?" ohradí se Tom.
„A mou neteř, jo!" připojím se k němu pobaveně.
„Vážně," řekne taťka. „Jsi chlapík, Tomáši."
Ani s tímhle uznáním není bráška spokojený. „Snad chlap!"
Táta vážně přikývne. „Máš pravdu. Jsi už chlap. I maminka to konečně uznala… A je na tebe pyšná, Tome. No, myslíš, že se dospělí muži mohou obejmout?"
Tomáš změkne. „Já… Jasně, že můžou, tati."
„A jsme si kvit, oba otcové od rodin," uvědomí si táta.
„Radit ti, aby ses o tu svou staral co nejlépe, nemusím."
„Ne," pousměje se Tomáš. „To dělám. Mám je moc rád a chci, aby se mnou byly obě tak šťastný, jako jsem já s nimi. Škoda, že nezůstanete do návštěv. Petra má malou u sebe na pokoji,

je nádherná… Včera jsem to s ní odrodil… Stavte se, až přijedete ze Španělska. Nebo cestou z Itálie, Radko. To už budou ty moje ženský doma.“
„My přijedeme určitě,“ slíbí táta. „Maminka se nemůže dočkat, až vnučku uvidí.“
„Nás vyzvedne příští neděli na Dolňáku Karel,“ uvědomím si.
„Zajedeme i tak,“ slíbí Karolína za svého otce.
Na delší hovory nezbude čas, Tom nás vyprovází před nádraží, kde máme zaparkovanou Sierru. Počká, až nás Kája předejde, a zeptá se: „Co Vojta? Radka mi minule říkala…“
„Případ je uzavřený. Vojta čeká ve vazbě na soud. Vina je jednoznačně prokázaná, Vojta se i přiznal,“ řekne táta.
„Jak to s ním vypadá?“ zajímá se o osud kámoše z dětství.
Taťka mávne rukou.
„Přiznání je polehčující okolnost, to je to jediný dobrý, co udělal. Jinak má na triku přepadení, krádež dvaceti tisíc a hlavně těžký ublížení na zdraví…“
Tomáš zakroutí nevěřícně hlavou. „To je přece blbec.“
Korunovanej, jak řekl Pavel. Mamka má v konfrontaci s ním o tisíc důvodů víc proč být na svého syna hrdá!
Na rozloučenou mu zamáváme z oken automobilu. Tom nám úsměvem a jednou rukou oplatí, druhou má vraženou v saku uniformy. Napadne mě, že bráška je druhý zářný příklad člověka, který dosáhl cílů, jichž dosáhnout chtěl – a že vůbec nezáleží na tom, o jaké cíle kráčí. Proč by měl být horší strojvedoucí než třeba kardiochirurg?! V globálu jde o princip!!!
Taťka nás vysadí u malého bistra na dohled od hraničního přechodu Dolní Dvořiště. Ještě poslední pac a pusu, posbírat saky paky a za neutuchajícího veselí se s nimi dovléct na

lavičky před budovou celnice, kde máme čekat na autobus naší cestovky, jak bylo předem domluveno. Jedna lavice je už obsazená – Pavlem a jeho dívkou. Hoví si tam pěkně pohodlně, Katka má nohy v botaskách dokonce nahoře na lavici a sama napůl leží, využívaje Pavlova stehna coby polštáře. Ačkoliv jsem podobný obrázek čekala, respektive měla čekat, popudí mě! Možná proto, že Pavlovi to v bílém tričku s černými klikyháky na prsou a džínsových kraťasech, ze kterých mu vyčuhují už teď slušně opálené svalnaté nohy porostlé černými chloupky, děsně sluší! Stejnou barvou i mužným porostem, byť maličko jemnějším než na lýtkách, se mohou chlubit i jeho paže, díky karate silné a pevné. To, že jimi podpírá Katčinu hlavinku, mě bůhvíproč rozladí.

„Ahoj, cestovatelé. Kde se flákáte? Za pět minut jsou čtyři," vítá nás Pavel se širokým úsměvem. „Ahoj, Radko."

„Nazdar," odpovím proti své vůli odměřeně, aniž bych si cenila sólového pozdravení. Nepřidám se k vysvětlování ostatních, že my a Fantomas chodíme zásadně v pravou chvíli, místo toho si změřím Katku od blond hlavy po bílé tenisky. Oblékla se na cestu vskutku sportovně, stejně jako já má na sobě krátké černé elasťáky a k nim obyčejné jednobarevné bavlněné T-tričko, zatímco moje zdobí postavička růžového pantera v kreslené podobě, dlouhé vlasy slepené v cop. Není vůbec namalovaná, a, do prkýnka, ono jí to sluší!!!

Zachytí můj rentgenující pohled. „Ahoj," pozdraví mě nejistě, způsobně se posadí a nabídne mi: „Sedni si…"

„Teď jsi na tom měla nohy a já si mám sednout, jo?"

Katka v tu ránu získá krvavý vzhled. „Já… to utřu…" Pavel je jako hlídací pes, přestože se něčemu řehtal spolu s Ondrou a Kájou, musel sledovat i náš roztomilý rozhovor, jelikož se na

mě otočí. „Nebo si můžeš sednout na zem, Radko," poradí mi ironicky. „Ta je určitě čistší."
Pohodím hlavou, vyhnu se Kájině pohledu a dřepnu si na kufr. Můj přítel mě sejmul jedna radost, pravda! Uvolněným místem na lavičce, pochopitelně vůbec ne špinavým tak, jak jsem dělala, nepohrdne Ondra. Matěj přirachtá se svým super kufrem blíž k ostatním.
„To je vaše?" ukáže na Katčinu cestovní tašku o obsahu zhruba polovičního než je můj kufr, a Pavlův minibatůžek, který by se hodil spíš na jednodenní školní výlet.
„Jo," kývne Pavel. Vzápětí vykulí oči: „Hele, nechceš v tý almaře propašovat přes hranice menšího slona, že ne?"
Matěj si začíná na náš druh humoru zvykat. „Zato do toho tvýho žebradla se nevešel ani kartáček na zuby, co?"
„Náhodou," usměje se Pavel. „Mám v něm všechno, co potřebuju. Kartáček, plavky, pas a peníze."
Přehání, batůžek obsahuje rozhodně i něco oblečení a prádla, nicméně jeho pohotovou odpovědí odměníme smíchem.
„A co prezervativy? Ty nepotřebuješ?" baví se Ondra. Katčinu tvář znovu ozdobí ruměnec, Pavel na ni z boku mrkne, načež s úsměvem odpoví: „Zatím ne… Ale mám je s sebou, neboj. V boční kapsičce! Jestli chceš, půjčím. Nevracet použitý, rozumíš." Zatímco se všichni lámou smíchy, střelím očima po Katce. Takže spolu ještě nespali…
„Mám dost," soudí Ondra. „I když, kamaráde, jeden nikdy neví. Horký slunce prej dělá se sexuální aktivitou divy."
„Přinejhorším se dokoupí," těší ho Pavel.
„Teda, pánové," krotí je Karolína pobaveně. „Myslela jsem, že jedu na prázdniny s partou inteligentních lidí, né sexuchtivých maniaků!"

„To je totéž," usměje se Ondra. „Kolik je hodin? Čtyři deset? Už by tu měli pomalu být, ne?"
„Ještě si odskočím," rozhodne se Karolína.
„Nakoupit kondomy do foroty, co?" obviní ji Pavel.
„Jasně!" řehtá se Ondra. „Hraje si na ledovku a zatím abych se bál, že nebudu stíhat…"
„On by ti určitě někdo z domorodců vypomohl," míní Pavel.
„Víte co?" uchichtne se Kája. „Na dámských záchodech jsou automaty leda na vložky, vy chytráci. Radko, jdeš se mnou?"
„To my nemůžeme vědět," brání se Ondra.
„Jestli to nebude tím, že na dámský nechodíme?" směje se Pavel, očividně výborně naladěn.
Vyprovodím Káju na onu místnost, ještě si opláchnu ruce, osuším pod sušákem a pročešu vlasy zpevněné obručí.
„Matěj ani nemukl," uvědomí si Kája. „Stydí se nebo co?"
„Možná," pousměji se. „On je v těchhle věcech teoretik."
„Tak to Ondra teda ne," zahihňá se. „A Pavel jakbysmet, ti dva předsudky rozhodně netrpí… Radko?"
Pohlédnu na ni přes zrcadlo.
„Neber to nijak zle, ale… Katka je správná holka, navíc on s ní chodí, pochop. Když ji budeš shazovat, shodíš sebe. Dlabej na to! Matěj je fajn kluk, třebas teoretik."
Obtáhnu nejprve dolní, poté horní ret světlehnědou rtěnkou, do hygienického ubrousku vtisknu pusu a znovu obnovím vrstvu rtěnky. Neleskne se tolik, ale víc drží.
„Já vím," řeknu posléze. „Vylítlo to ze mě."
„Máš v tom pořádek, doufám?"
„Pavel chodí s Katkou. Já chodím s Matějem. Za tím, co bylo, je tlustá čára. Jistý věci jsou jenom jednou, víckrát se vrátit nedají. A já je ani vracet nechci. On taky ne."

„Výborně!“ pochválí mou logickou dedukci. „Teď už stačí jenom si to vždycky v duchu promítnout…“
Hm, tak tohle je na tom právě to nejtěžší!
Ve čtyři dvacet začínáme být nervózní, co když nám ujeli? Ne, neujeli. Ve čtyři dvacet pět se z kolony vozidel a autobusů čekajících na odbavení vyloupne jeden pěšák, kluk asi osmnáctiletý, dlouhé vlasy mu visí pod ramena, oblečený v nejorvanější džínsy a vybledlé triko si to k nám zamíří klátivou chůzí s úsměvem vyzubeným od ucha k uchu. „Jsme tady?“
Kdyby na konci nebyl zřetelný otazník, považovali bychom to za oznámení, leč otázku dost dobře nechápeme.
„Co to?“ zeptá se Ondra pobaveně.
„Jedeme do Itálie?“ informuje se poněkud zřetelněji.
„Rádi bychom,“ uchichtnu se. „Ale přestáváme tomu věřit.“
„Jo, jedete,“ zazubí se ještě víc. „S námi, ne?“
„No právě,“ usměje se Pavel. „Však říkáme, že tomu pomalu přestáváme věřit…“
Kluk nepochopí, čemu se smějeme, zašmátrá po kapsách vetchých džín a posléze vyloví jakési lejstro. „Nývlt, Janečková, Máchová, Hrůzová, Král a Králová. Je to tak?“
„Ale já jsem muž!“ zděsí se Ondra.
„A já bez manželky,“ baví se Pavel.
„A kde jsem já?!“ uvědomím si.
„Ty jsi asi ta manželka,“ směje se Katka.
Náš průvodce, kterým tohle éro bohužel je, zabrejlí do papíru: „Pardon, Janeček, ne Janečková. Jinak to souhlasí?“
„Netušil jsem, že jsem ženatej,“ pohlédne na mě Pavel s úsměvem. „A že by s Radkou…? No to jsem teda dopadl…“
„Tůdle!“ ohradím se vehementně, vytrhnu průvodci lejstro z rukou, abych se přesvědčila sama: „Tady! Radka Stachová.“

„Jo, aha," zazubí se široce. „To jsem zblbnul. Jo, ukažte mi to, no… jak se to… to, no…"
Matěj naoko cudně sevře bermudy v rozkroku. „Nikdy!"
Zařveme smíchy, průvodce vypadá zaskočeně. „Ale ne, to ne, to jsem nemyslel… Co bych si s tím počal… Vážně!"
„Příteli," řehtá se Pavel, „jak dlouho děláš tuhle práci?"
„Tohle je můj první samostatnej zájezd," pochlubí se. „Jsem tu jenom na brigádě, po prázdninách jdu na medicínu."
Tentokrát se zhrozíme opravdově.
„V tom případě se modlím za nesmrtelnost," podotkne Kája.
„Paragon!" vyhrkne nadšeně, že si vzpomněl. „Takovej ten cancour, potvrzení o zaplacení."
Všichni se skloníme k batohům, jediná Katka se neobtěžuje cokoliv hledat. Brzy zjistím důvod: Pavel předloží doklad o úhradě ve dvojnásobné výši.
„Támhle ten autobus je von," ukáže průvodce na blížící se Karosu. „Sedíte skoro vzadu, za sebou… To poznáte, jiný volný místa nejsou… Nějaký připomínky?"
Přihlásí se Ondra. „Ale já jsem fakticky muž!"
Do autobusu nastupujeme vysmátí na doraz. Kluci za pomoci řidiče nafofrují naše bágly do zavazadlového prostoru, celní formality se obejdou bez komplikací na naší i rakouské straně, a můžeme vyrazit. Bude to prima, libuji si, jakmile se pohodlně uvelebím u okénka, ke kterému mě Matěj galantně pustí, za sebou Káju s Ondrou a před sebou Pavla s Katkou. Bude to prima, i když Pavel zacvakl zájezd i za ni a pořád si spolu povídají, hlavy u sebe, Katka co chvíli vyprskne smíchy. Karolína mi radila dobře, vykašlu se na to. Musím se na to vykašlat, ačkoliv je to dost těžké, v těsném kontaktu mnohem

těžší než když jsme žili každý úplně jinde a celé měsíce se nevídali. Nelze vyvolávat duchy, doufat v zázraky!
Bude to prima. Mám Matěje a basta!!!
Halasná nálada nám vydrží až do setmění, na odpočívadle pod rakouskými Alpami zdlábnu další řízeček a na toaletě si vyčistím zuby. Převlečena do dlouhých elasťáků a mikiny jsem připravena přečkat náročnou noc. Ti, co nejsou na dálkové cestování zvyklí, začínají pociťovat únavu z přesezení. Nejhůř Matěj! Jakkoliv byl z počátku cesty veselý a hovorný, po vzoru Ondry a Karolíny mě v radostné euforii očekávaných slastí líbal za jízdy, je nyní čím dál nespokojenější.
„Kdybych věděl, že pojede Karosa a ne něco lepšího, vybral bych jinou cestovku!“ hořekuje nad tvrdostí sedaček.
„Prosím tě,“ těší ho Karolína. „Vloni jsme byli s našima v Řecku s Volvem a řeknu ti, bylo ještě nepohodlnější.“
„Tady se vůbec nedá sedět!“ tvrdí zarytě.
„Tak si lehni,“ poradí mu Pavel.
„Vždy to jde sklopit jen minimálně!“
„Na zem,“ dodá jednoduše.
Matěj se urazí, ale to už nás řidič nahání do autobusu, abychom pokračovali v cestě. „Jsou všichni?“ zeptá se našeho průvodce, který má největší pilno připravovat si na první dvojsedačce nocleh.
„Cože?“ zvedne hlavu.
„Já nevím… Asi jo, ne?“
„To je tvoje starost,“ oznámí mu druhý řidič. „Teď budeme stavět až v pět ráno. Tak jim to řekni!“
Průvodce přestane natřásat splasklý batůžek, jejž hodlá použít coby polštář, podívá se dovnitř autobusu, podrbe se v uchu a místo aby turisty spočítal, zahaleká: „Dobrou noc!“

Omdlíváme smíchy. Ten kluk je úplně vypatlanej!
Film na dobrou noc Matěje nenadchne vůbec. „Panebože, Četnici! Nic blbějšího by určitě nenašli.“
„No jo, ale ten díl s mimozemšťany, tvůj obor,“ míní Ondra. „Lepší blbej film než žádnej, aspoň to líp utíká.“
Tohle se Matěje dotkne citelněji, jelikož po závěrečných titulcích řekne: „Můj obor! Myslí si, že píšu takový blbiny!“
„Ondra Stíny nečetl. Až vyjdou knižně, bude mluvit jinak.“
Smířlivě přikývne, přesto sedí jako bubák, ani se mne nepokusí vzít za ruku, jako mě držel odpoledne.
„Co je ti?“ zeptám se přímo. „Netěšíš se?“
„Ale jo, těším,“ odpoví bez nadšení. „Promiň, bolí mě hlava. Jsem asi protivnej, co?“
„Jsi,“ uchichtnu se, líbnu ho na nos a v kabelce vyhledám Aspirin.
„Snadná pomoc. Za chvíli ti bude zase dobře.“
„Jestli zabere,“ pochybuje.
„Určitě. Chceš si sednout k oknu?“ nabídnu mu. „Půjčím ti cestovní límec, opřeš se o opěradlo i okno a zkusíš usnout.“
„Tady neusnu celou noc,“ tvrdí zarytě, leč místo si se mnou vymění. Bolení hlavy je nepříjemné, natož v autobuse! Podívám se na něho asi za pět minut – a vyprsknu. Matějíček spinká jako nemluvně, pusu pootevřenou, blažený výraz.
Řidič vypne vnitřní osvětlení i nouzáky, autobus utone ve tmě, cestující se zklidní. Kája se přestane hihňat, Ondra nechá pošťuchování, Pavel si ustele v uličce mezi sedačkami a Katka se natáhne i na jeho místo. Na to, že ti dva jedou k moři vůbec poprvé, se zadaptovali brzy! Závidím jim, že mohou ležet, byl Katka schoulená do klubíčka. Bez cestovního límce jsem jako bez ruky, nemohu usnout. Nasadím si na uši sluchátka a do

diskmana založím cédéčko Ilony Csákové. Vždycky jsem se večer bála doma sama, nechce se mi bavit s kámoškama, chci, aby ses vrátil, tohle přece není fér… Za doprovodu pohodových melodií civím tupě přes celou délku autobusu čelním oknem na noční dálnici. Barevná hudba červených koncových světel automobilů, co nás předjíždějí, žluté zářící body v nepřetržitých šňůrách probleskující zpoza středového dělícího pásu, tu a tam moje oči oslepí prudké osvětlení tunelů vinoucích se majestátními masivy hor v podobě děr vyvrtaných v ementálu. Sedím a koukám a myslím tak nějak na nic a na všechno…

K ránu ucítím na své paži něčí dotek. Nejspíš jsem usnula mikrospánkem, trhnu sebou a zírám na Pavla, co se v uličce posadil. „Podívej!“ šeptne. Svítání nás zastihne v italských Alpách. Jen několik málo lidí v autobuse má možnost sledovat východ slunce v přímém přenosu, většina totiž tvrdě spí. Uchváceně pozorujeme zrod nového dne, jasného, čistého, letního. Vysoko v horách má neopakovatelný půvab! Paprsky nad vrcholy alpských velikánů rozehrají široké spektrum barev, k tomu divoká, strohá, přesto strhující krása přírody, holé hřebeny skal i horská úbočí hustě porostlá kobercem jehličnanů, kopce a propasti, překlenuté dlouhými mosty, vodopád padající z výše dolů… Mrknu na Pavla, co tomu říká. Hledí z okna jako u vytržení a jeho tvář je v odrazu barev připomínajících paletu slunečního záře chvíli oranžová, chvíli růžová, pak zase do fialova.

„Nádhera,“ vydechne šeptem, když se slunce vyhoupne nad vrcholy hor a poměrně rychle se mění v oslnivý zlatý kotouč. Usměji se na něho, včerejší špičkování rázem zapomenuto, a on se stejně měkce usměje na mne.

„Škoda, že jsem nevzbudil ještě Katku," zalituje poté.
A já Matěje! Ačkoliv, možná by ho to nezajímalo. Kolem šesté se pomalu, ale jistě blížíme k cíli naší výpravy, moře je z dálnice, vedoucí podél pobřeží, na dohled! Cloumám se svým společníkem nejméně čtyřikrát, jak mě masa azurové vody, po ránu klidná jako Tálinský rybník, fascinuje, chci mu jí ukázat i s nestvůrně velkými rybářskými čluny, jenomže Matěj pokaždé zašvidrá z okna, zahuhlá hm a zase spí dál. A to přitom vidí moře prvně v životě! Nechápu ho. Sama totiž považuji moře za osmý a zároveň nejdůležitější div světa!!!
V sedm hodin se nacházíme pouhé čtyři kilometry od městečka Portorecanati, a to v Loretu, kde je poslední zastávka naší cesty. Pavel, jediný z nás šesti pravý věřící, je monumentální stavbou unesen. Nedivím se mu, klášter je fascinující i po stránce architektonické, natož když o Pavlovi vím, že v žádném městě, které kdy navštívil, nikdy nevynechal prohlídku kostela. Průvodce není schopen podat jakýkoliv uspokojivý výklad, vypůjčím si od něho aspoň prospekt a přečtu z něj informace o Loretu coby o poutním místě, které je schopno přijmout a ubytovat šedesát tisíc lidí najednou! Jeho středem je hlavní chrámová lodí a v ní svatá chýše, kterou sem podle pověsti přenesli z Jeruzaléma andělé. Navzdory historické památce hojně navštěvované turisty, kterou Loreto je, žije klášter vlastním životem. I v téhle časné ranní hodině v něm probíhá hned několik mší najednou, pozorujeme mnichy v hnědých hávech. Protlačíme se dovnitř svaté chýše, abychom se podívali na černou Madonu, skutečný unikát, a mohli si přát v duchu nejtajnější přání. Podle pověry, jež tomuhle místu přisuzuje zázračnou moc, by se mělo do roka a do dne vyplnit! Jakmile jsme s prohlídkou

hotovi, sedneme si na schody u kašny na nádvoří, sluníčko se do nich opírá a už takhle po ránu začíná pěkně pálit, a jsme zvědaví na tajná přání těch druhých.
„Tak schválně," doráží Ondra. „Kájo, co sis přála?"
„Já…? Prvně se přiznej ty… A vůbec všichni!"
„Pak by ale to přání nebylo tajný, ne?" namítnu, nicméně ostatní zvědavci mě přehlasují. Nikomu se však nechce začít s odhalování nejniternějších tužeb!
„Dobře, vy slaboši," osmělí se Ondra. „Přál jsem si dodělat fakultu bez ztráty semestru."
„Já si přála dítě," řekne Karolína bez náznaku úsměvu.
Ondra se vyděsí: „Proboha! Hned?"
Jsem ráda, že smích pomůže zažehnat možné nebezpečí. Jenom já vím, o čem Kája mluví!
„Ne hned… Jednou," dodá vážně.
„Co hned," uchichtne se Matěj. „Do roka, ne?"
Ondra se chytá za hlavu. „Takovej génius, abych zmákl dva roky školy za jeden, nejsem! Musela sis to přát letos?"
„Nezáleží na tom, kdy jsem si to přála," uklidní ho Kája. „A vůbec, proč se pořád pitvat v mém přání? Radko, co ty?"
Nevím honem, co si mám vymyslet!!! Říct pravdu by se rovnalo sebevraždě, sama nevím, proč mě napadla zrovna taková pošetilost a nenechala se vyhnat z hlavy!
„Pravdu, Radko," upozorní mě Ondra. „Fofrem: No?"
„Nebudeme věřit na splnění přání jak malé děti," prohodím hlavou ve snaze odvrátit od sebe pozornost. „Je to legrace."
„Tím spíš to můžeš říct," popíchne mne Matěj.
„Až po tobě," bráním se.
„Přál jsem si úspěch své první knížky. Kdyby byla úspěšná, mohla by otevřít cestičku i dalším," odpoví. Nemám důvod mu

nevěřit, Matěj si přání z prstu nevycucal! Ostatně Ondra i Karolína také přiznali pravdu!
„Stejně jsi borec," prohlásí obdivně Katka. „Napsat román! Vždycky jsem si představovala spisovatele jako starýho vousatýho dědka…"
„Jako Julese Verna, co?" usměje se Pavel.
„Přesně," připustí se smíchem. „Nebo Jana Nerudu…"
„Počkejte, nezamlouvejte to," vzpomene si Matěj. „Radko?"
„Ty jsi jak zimnice," ulevím si.
„Radko?" povzbuzují mě i ostatní.
„Přála jsem si, aby…," Pavlově upřenému pohledu se obloukem vyhnu, „aby z Matějovy knížky byl bestseller." Sama slyším, jak nepřesvědčivě moje přiznání vyzní, ovšem Matěj je s ním na výsost spokojený. „Tos mohla říct rovnou," usměje se na mě a vděčně mě pohladí po stehně.
Katka sice zrudne, když se nám svěří, že si přála spoustu lásky, nicméně ani o jejím přání nemám důvod pochybovat.
„A ty?" kývne Ondra na Pavla. „Pochlub se."
„Protože by to moc k chlubení nebylo, nechám si to pro sebe," prohlásí s úsměvem.
„To neplatí!" vylítnu pobouřeně. „Všichni řekli pravdu!"
V očích se mu blýskne. „Všichni?" zopakuje ironicky.
„Z toho berana něco páčit nemá cenu," ujistí mě Ondra.
„Znám ho. Pojďte, za chvilku je odjezd…"
Využiji chvíle, kdy Kája s Katkou odběhnou na WC a Ondra s Matějem si kupují u autobusu pivo, jelikož limonády došly, a přitočím se k Pavlovi: „Cos tím naznačoval?"
Usměje se. „Že neumím lhát."
„Nerozumím…"

„Rozumíš," ujistí mě pobaveně. „Mezi námi, tobě to lhaní taky moc dobře nejde. Akorát máš výhodu, že ti ostatní jsou hloupější a spolkli ti to i s navijákem."
„Ale já si vážně přála, aby jeho knížka byla bombou!"
„A já, aby mu dělali dva dotisky!"
Sehraně vybuchneme smíchy. Jeho přání zůstane tajemstvím. Stejně jako to moje.
Camping Pineta, ležící na břehu moře, je rozdělený na dvě části. Větší z nich zabírá piniový háj s mnoha místy pro stany i karavany, menší pak tvoří tři řady jednopatrových bungalovů se čtyřmi bytečky se samostatnými vchody, terasou, dvěma ložnicemi, vlastním sociálním zařízením a kuchyňkou, vždy pro čtyři osoby v přízemí, a čtyřmi „dvoulůžáky" v patře.
Na první pohled jsem nadšená, protože hned za vlnolamy v těsném sousedství první řady domečků leží písečná pláž dvacet metrů široká, neúnavně omývaná nádherně čistým, azurově zbarveným mořem s čepicí bílé pěny na hřebenech vln a s oblázkovým dnem. Sotva vyskáčeme z autobusu, neodoláme, abychom neproběhli brankou v plotu, jímž je celý areál obehnán, nevyzuli boty a bosky po sluncem rozžhaveném písku nepřeběhli až na kraj moře. Pochopitelně blbneme, čenicháme s nosy u země, kdo najde nejvybarvenější a nejzajímavější oblázek, cákáme po sobě, takže jsme záhy kropenatí stříkanci slané vody. Tuhle ozdobu dopřejeme i lidem povalujícím se na rohožích, vegetícím si na lehátcích pod slunečníky či jen tak obyčejně na osuškách. Přestože je na pláži tělo na těle, jak si všimnu, z 99 % jde o těla italská, štíhlá, pružná, snědá a přitažlivá, chováme se, jako bychom tu byli sami. Naštěstí se nikdo nepohoršuje, Italové jsou národ, který hned tak něco nerozhází, natož pár kapek

vody, spíš nás zvědavě okukují a usmívají se na nás. V tu ránu je miluji!
„Nechte toho," krotí nás Matěj. „Všichni po nás čuměj."
„No a?" soudí Kája a přetáhne přes hlavu tričko, takže zůstane v body bez ramínek. „Vždyť koukají dobrovolně!"
„A rádi," podotkne věcně Ondra, který zachytí úsměv, jejž jsem vrátila dvěma sympatickým Italům sedícím na šutrech.
„Oni koukají tak nějak…," řekne Katka a zčervená.
„Svlíkají vás očima," usměje se Pavel. „Vůbec se jim nedivím! Tři blondýnky v zemi, kde nemají jinou barvu vlasů než černou, jsou exotický, natož když jde o takový kočky."
„Tím spíš," připojí se Ondra pobaveně, „že tu jiný turisty nemají. Krom našeho autobusu tu jsou samí Taliáni. Nejspíš považujou tenhle kemp za lovecký teritorium."
„A navíc jste z našeho zájezdu nejmladší," doplní Pavel. „Jinak samý rodinky s dětmi nebo důchodci."
Karolína se se smíchem ušklíbne: „Tak si nejsem jistá, jestli to měla být poklona nebo urážka!"
„Hele, pojďte se radši ubytovat," domlouvá nám Matěj. Kája na mě mrkne. Vím, co tím chce říct! Tyhle prázdniny budou tím pravým ořechovým!!
S ubytováním však vyvstane nečekaný problém. Delegátka cestovní kanceláře Azurro Travel je příjemná žena středního věku, opálená na stejný stupeň bronzu jako domorodci, ve své práci se vyzná, přivítá nás na místě pobytu, ve stručnosti vysvětlí, co a jak, a nám šesti podá dva klíčky. Oba pasují do zámků v bungalovu v první linii s výhledem na moře, leč jeden je do čtyřlůžáku a druhý do dvoulůžáku přímo nad ním. Společně si prohlédneme jednoduše a účelně zařízené byty. Postele, skříňky, na terase kulatý stůl a židle, v kuchyni

lednice, sporák, nádobí, v koupelně záchod, bidet a sprcha. Dvoulůžák je v pohodě, ovšem čtyřlůžkový je komplikovaný tím, že ač má dvě ložnice se samostatnými východy, z jedné se dá vyjít přímo ven, z druhé na terasu, obě jsou propojené dalšími dveřmi – do kuchyně i koupelny se tedy dá jít pouze z hlavní ložnice. Což nezaručuje soukromí dvojici, která se v ní ubytuje, protože ta druhá musí nutně chodit přes ně!
„No, já bych to viděl jednoznačně," pokrčí rameny Ondra. „Spíme po dvou, ne? My s Kájou třeba v průchoďáku…"
„Zrovna vy," uchichtnu se. „Abych byla třikrát denně svědkem toho, že se šmajchlujete? Díky, nemusím mít porno. Copak jste si nevšimli, jak jsou ty postele rozvrzaný?"
Ostatní mou pravdu uznají, pochopitelně se u toho výborně bavíme, padají nejrůznější pikantní narážky.
„Ti, co spolu žiji veselým sexuálním životem, by měli jít nahoru," rozhodne rozumně Pavel. „Nebudou tím nikoho rušit… a nebudou nikým rušeni."
Všichni se po sobě podíváme, načež naše oči zakotví na Ondrovi a Karolíně, což nám přijde děsně k smíchu.
„Hele, neříkejte mi, že vy spolu fakticky neto…?" užasne Ondra. „Pavle?!" Katka rudne, Pavel s úsměvem pokrčí rameny. „Matěji?" nevzdává se Ondra.
„Co není, může být," odpoví jmenovaný a chytí mě kolem pasu. Tvářím se, že nevidím Pavlův překvapený pohled.
„UŽ je mi jasný, co vezeš v tom kufru," zavtipkuje, čímž nás rozesměje. „Jsme na tom stejně. Jako skauti, ti jsou taky vždy připraveni, ne?"
„Jestliže jste na tom stejně," chytí ho Ondra za slovo, „můžete spát spolu v jedný cimře a holky ve druhý. Aspoň prozatím, než se holky ustrnou a pustí vás k sobě."

Netoužím sice trávit prázdniny s Katkou, nicméně si rychle spočítám, že tohle je řešení. Matěj by to po mně chtěl určitě hned první noc tady a já… Pořád si tak nějak nejsem stoprocentně jistá! A… pokud budu spát s Katkou, nebude ona spát s Pavlem.
„Souhlasím."
Katka, bud aby zachovala zdání slušné holčiny, anebo jí ve skutečnosti opravdu je, přikývne vzápětí.
„No moment!" brání se Matěj. „Radko, to přece –"
„Proč to nezkusit takhle?" namítnu. „Pár dní… Pak se uvidí, jestli se budu chtít přestěhovat k tobě… a Pavel za Katkou…?"
„Jak myslíš," procedí Matěj uraženě mezi zuby, popadne svůj velekufr za vodítko a vleče ho jako psa do ložnice s východem přímo na nádvoří kempu.
„A je vyřešeno," uchichtne se Pavel, mrkne na nás a jde si povléct druhou postel.

XVI. KAPITOLA

První, co udělám, je, že zruším manželské postele odtažením jedné od druhé. Vyberu si místo po pravé straně místnosti, Katka po levé, šatník máme k dispozici pouze jeden, ale vejdeme se v pohodě. Je dost velký a Katčina garderoba nesahá té mé po kotníky v množství ani kvalitě, jak zjistím jediným pohledem. Vybavila se ve sportovním duchu, samá trička, šortky, bermudy a jedna sukně, zatímco já si potrpím na šatičky, zvláště ty letní, když se nemusím starat o punčochy. Nabrala jsem si s sebou hned několikery!

Zdlábneme poslední zbytky domácích zásob, Pavel už žádné nemá, tudíž se přiživí na mém řízku a Katčině vánočce, hodíme na sebe plavky a hurá vyzkoušet teplotu moře. Matěj se stále tváří jako sfinga, uražený mou nepřístupností do hloubi duše. Nechám ho tak, ani mi nenapadne dolejzat!
Voda je fantastická! Ačkoliv je čistá, není průhledná jako ve Středozemním moři, má nádherně modrozelenkavou, azurovou barvu, převaluje se po oblázcích a zlatavém písečku, tam, kde se vlny tříští o pobřeží, se vaří husté pyré z bělostných gejzírů pěny. Nad tím nebe podobné modré skalici s jasně žlutým sluncem uprostřed, namaštěná opálená těla na pláži a pestrobarevné hlavičky slunečníků, pokřikování dětí, cákání, dovádění, pokřikování, to vše dohromady vytváří prázdninovou pohodu jako z kýčového reklamního prospektu! Kája dělá efekty, nemůže se osmělit, tudíž ji Ondra popadne za ruce a Pavel za nohy a šup, bez milosti ji i přes její pištění, že si zmáčí vlasy, pošlou ke dnu. Nedohodí sice daleko, nicméně vlna, která se vzápětí převalí přes Kájinu hlavu, dokoná své. Lámeme se smíchy! Chudák Kája lapá po dechu a hrabe se z vody podobna vodnici. Zachytím na svém těle oděném do jednodílných plavek leopardího vzoru, na kterých návrhář šetřil materiálem, výkroje jsou vysoké až k pasu, přední díl se zadním spojují pouze dvě překřížené šňůrky na každé straně, mnoho obdivných pohledů z řad italské mužské populace. Tak se mi to líbí! Katka je ve svých strečových plavkách trochu moc hubená, nemá sice žádný zadek, ovšem také žádná prsa. Karolíniny proporce neovlivní ani elastická tkanina, v černých plavkách vypadá báječně, útloboká a vyvinutá, ačkoliv zmáčená do posledního vlásku, na nedostatek zájmu si také nemůže stěžovat. Přesto v její

blízkosti nemám mindráky. Já jsem já a ona je ona, jsme dvě rozdílné bytosti. Předvedu obecenstvu na pláži kočičí chůzi, ladný rozběh nacvičený při tréninku v cihelně a celou exhibici zakončím efektním skokem do vody, povede se mi lomeňák jako vyšitý. Dva metry plavu pod vodou, pak vyjedu na hladinu, odstraním vlasy z tváře, a aniž bych se starala o ostatní, pustím se proti vlnám, jako bych chtěla doplavat do bývalé Jugoslávie, kterou tam kdesi v dálce pouze tuším díky znalostem zeměpisu. Moře, moře, moře! Miluji ho, vždycky mě přitahovalo a lákalo, jsem šťastná, když v něm mohu dovádět. Chvíli plavu prsa, když se mi unaví ruce, otočím se naznak a jen tak ležím na hladině. Voda mě díky vysokému obsahu soli nadnáší, nemusím se vůbec namáhat, nechám se houpat… Tak daleko jako já se odváží ještě Ondra s Pavlem, jinak nikdo, tady jsme jenom my tři, moře a nebe. Imponuje mi, že ti dva jsou stejné zdatní!

Zpátky na pláž se připotácíme teprve po hodině, tolik času nám zabere uhašení prvotní touhy.

„Jsem hotovej," prohlásí Ondra a plác, skácí se na ručník vedle Káji, jen vypískne, jak ji znovu zmáčí. „Teda, Radko, ty bys uhnala i koně. Máš děsnou výdrž… Matěji? Nevím, jestli ti mám závidět, nebo popřát upřímnou soustrast…"

Zatímco nám všem jeho průpovídka přijde vtipná, Matěj se tváří, jakoby kousal do citronu. „Není co," podotkne kysele.

Přilehnu si k němu a schválně nechám stéct slané kapičky ze své paže na jeho břicho. Přehnaně se prohne, jinak nezareaguje. Vyždímám si tedy vlasy na jeho prsa porostlá řídkými světlými chloupky. Ani tohle ho nevyprovokuje! Nevydržím, naberu do obou dlaní písek a posypu ho.

„Budu ho mít všude," řekne konečně a otráveně se opráší.

„No tak sorry," ušklíbnu se, přestanu si ho všímat a zapojím se do hovoru ostatních, což je rozhodně příjemnější činnost než se snažit oživit mumii. A sledovat cvrkot po okolí jakbysmet! Při pohledu na štíhlé snědé Italy nechápu, proč jsem vždycky preferovala blonďáky před tmavovlasými kluky, Pavel byl jedinou výjimkou! Na úsměvy nejsem nijak lakomá, co chvíli jej někomu oplatím. Matěj leží se zavřenýma očima, nemusím se nijak hlídat. Pak mi padne do oka urostlý Ital ve žlutých plavkách a s delšími vlasy, projde těsně kolem našeho ležení, holky omrkne zběžně, leč se mnou si dá větší práci. Sjede mne pohledem od prstů u nohou po lýtkách, stehnech, leopardí kůži, kopečků ňader až po obličej, na pár vteřin se mi zadívá do očí a já cítím, že mě hypnotizuje, načež udělá oceňující gesto plné obdivu a zopakuje prohlídku mého inventáře nanovo, pouze v opačném pořadí. Teprve poté pokračuje v další chůzi, nicméně se ještě pětkrát otočí.
„Teda," uchichtne se Kája. „Ten tě hltal!"
„Stahujou se jak mravenci kolem cukru," podotkne Ondra.
Italové, co jsou na pláži bez manželek či svých dívek, především kluci stejně staří nebo jen o něco starší než my, se se svými rohožemi a ručníky přesunují do naší blízkostí, takže jsme brzy v jejich obklíčení.
„Nevím, kam se dívat," stěžuje si Katka. „Je to tak…"
„Vzrušující," napovím jí slovo, které určitě říct nechtěla, ačkoliv vystihuje přesně naše pocity. Zachytím na sobě Pavlův pohled. Když se naše oči střetnou, neusměje se.
„Nechat se vzrušovat cizíma chlapama," rozhorlí se naoko Ondra na Káju, „to by se ti líbilo, co? Asi si tě přivážu na lano a nechám ti… no, ať nežeru, výběh dvacet centimetrů."

Zasmějeme se tomu. „Pojď radši do vody, ty můj drsňáčku," líbne ho Kája na tvář. „Jdete taky?"
Katka s Pavlem souhlasí, vstanu rovněž. „Matěji?" šťouchne do něho Karolína palcem u nohy. „Nespi!"
„On nespí," informuji ji. „Je naštvanej, víš."
„Prosím tě," domlouvá mu Kája. „Pojď si zaplavat…"
„Přijdeš na jiný myšlenky," doplní Ondra. „Studená voda dělá divy, ony tě ty choutky přejdou!"
„Ts," ušklíbne se. „Nechci. Už jsem uschl."
„Myslela jsem, že ses přijel k moři koupat, ne sušit," podotknu ironicky, jelikož mi jeho urážení jde na nervy.
„A já zas myslel, žes sem přijela kvůli jiným věcem, než se vystavovat každý hubě," odsekne mi.
„Možná bys zíral, kvůli čemu všemu jsem sem přijela!"
„Naštvanej a ještě žárlivej," uchichtne se Karolína.
„Kdo žárlí, ten miluje," mrkne na mě Katka.
Víc se s nimi nebavím, rozběhnu se k vodě a oddám se na další hodinku rozkoši z plavání.
V pět odpoledne nafasujeme fullservis, což znamená několik krabic potravin. Vykucháme je vzápětí, maso, ryby i kuřata nacpeme do mrazáčku, zbytek do lednice.
„To by bylo," mne si Ondra spokojeně ruce. „Načase," připojí se Pavel. „Mám hlad jak vlk."
„Což to je sice pěkný, ale…," vyměníme si s Karolínou pohled a obě vyprskneme. Otočím se na Katku: „Umíš vařit?"
„No, něco jo," přikývne neurčitě.
„V tom případě jste zachráněni od jisté smrti hladem, pánově," ujistím kluky pobaveně, „pokud se ovšem nechcete vrátit k prvopočátkům lidstva a požívat maso zasyrova."
„To jako že já budu vařit pro všechny?" hrozí se Katka.

„Proč ne?“ zubí se Ondra. „Vaření je záslužná činnost!“
„Ne,“ vysvobodí ji Pavel. „Budeme se střídat.“
„Nebo si stříhneme,“ navrhne Katka, jelikož v téhle hře má neuvěřitelné štěstí. Přesně i dnes – los určí Ondru a Matěje. My zbývající se uvelebíme za kulatým stolem na terase, přesně proti nám vegetuje klasická italská rodinka se třemi rozeřvanými dětičkami, rozšafnou uječenou a kulatou maminou a štíhlým zachovalým tatíkem, který vypadá jako všichni Italové mladší proti své ženě, skoro kluk.
„Takhle se to dělá,“ ukážu bradou na sousedy, jelikož tatík se právě vrací i se svým bourákem z nákupu, naháže na stůl pět krabic velké pizzy a mají večeři hotovou. Zatímco mamina obletuje dětičky, sám si sedne k zábradlí tak, aby nás měl jako na dlani a za novinami, které si naoko rozloží, se ani nesnaží skrývat. Chvíli se nechám fixovat, pak nevydržím, vstanu a na provaz natažený mezi sloupy podpírajícími terasu horního dvoulůžáku pověsím svou i Katčinu osušku, abych mu zakryla výhled.
„No ne?“ diví se Pavel. „Myslel jsem, že tě to vzrušuje!“ Ten kluk má oči všude!
„Je ženatej,“ ušklíbnu se.
Matěj s Ondrou se s večeří nijak nenamáhají, odbudou ji sýry, máslem a džemem a jediné, co uvaří, je čaj, který se stejně nedá pozřít, protože na jeho přípravu použili vodu z vodovodu, chytráci, aniž by tušili, že má slanou příchuť! Naštěstí jsme krom potravin vyfasovali také pět litrů vína na osobu, Katka se obětuje, připraví pro všechny svařák, sesedneme si kolem kruhového stolu po vzoru družiny krále Artuše, popíjíme lahodné vínko vonící skořicí, povídáme si za všudypřítomného hukotu vln a v krásně teplém večeru pod

pravým italským nebem podbarveném pronikavým zpěvem cikád ve větvích vysokých pinií, šelestění cvrčků v trávě a melodické italštiny, kterou žvatlají všichni kolem, se díváme, jak hladinu moře i baráčky v kempu pomalu přikrývá plášť inkoustové noci. Cítím, jak se do mě vkrádá klid a mír.
Matěj se pozvolna přisune i se židlí blíž ke mně a po chvíli nesměle položí svou dlaň na moje rameno. Neshodím ho, což ho osmělí, obejme mne kolem ramen a přivine blíž k sobě. Promluví na mne teprve o půlnoci, když se rozhodneme sezení rozpustit, Ondra s Kájou se rozloučí a zamíří nahoru, Katka do koupelny a Pavel odnese použité skleničky do kuchyně, aby je dobrovolně opláchl.
„Můžeš mi odpustit?“ zeptá se s kajícným úsměvem a prstem mi přejede po dolním rtu, až mě zašimrá ve slabinách.
„Můžu,“ usoudím, „pokud to nehodláš praktikovat denně.“
„Ne!“ slíbí slavnostně. „Jsem vůl, žárlím a…“
„Měl jsi o dnešní noci jinou představu.“
„Jo,“ přikývne. „Nebudu tě ale nutit, Radko.“
„Ono by ti to nepomohlo,“ pousměji se.
„Sliby se mají plnit,“ podotkne vyčítavě. „Pamatuješ?“
„Ano,“ kývnu. „Řekla jsem, že se stane to, co budeme oba chtít. Oba, Matěji. Těch nocí je osm. Uvidíme.“
Smíří se s touhle představou trochu obtížně, přitáhne mě k sobě a políbí na usmířenou. Hebce a něžně, na tvář, nos a ústa, do kterých se žádostivě vnoří svým jazykem.
Přes jeho rameno náhle zahlédnu mezi dveřmi Pavla.
„Sorry,“ omluví se nám s úšklebkem. „Nemám jít spát ven? Ustlal bych si na terase, abyste měli volnej pokoj…“
„Nemusíš se tolik angažovat,“ prohodím spatra, jelikož ironii v jeho tónu nelze nepostřehnout.

„Proč na terasu?“ nepochopí Matěj. „Proč ne ke Katce?“
„Protože nejsem nadrženej,“ ušklíbne se. „Dobrou noc.“
Provoněná tělovým mýdlem a ošetřena plesovým mlékem Nivea vklouznu do tenké a krátké noční košilky, hupsnu na lůžko, jen matrace zakvílí, a přikryji se prostěradlem. Italové dobře vědí, proč nepoužívají klasické číchy! V horkých nocích vybízejících ke zcela jiným činnostem než je obyčejné spaní by se pod duchnami upotili k smrti.
„Dobrou,“ popřeje mi Katka nejistě.
„Dobrou,“ odpovím bez jakéhokoliv nepřátelství.
Za tenkou zdí se kdosi převaluje ze strany na stranu, jen drátěnka naříká. Určitě Matěj. Nadrženej Matěj… Matěj je sice fajn kluk, chytrý, hezký, přitažlivý, ale… Protože nejsem bláznivě a slepě zamilovaná, vidím na něm i chyby. Jasně, bezchybní jsou jedině svatí, jenomže nad některými věcmi prostě nedokážu mávnout rukou.
Netrvá dlouho a přes strop k nám dolétne rytmické vrzání postele z bytečku nad námi. „Panebože,“ vyprsknu pobaveně.
„To je Kája s Ondrou?“ ozve se ze tmy na druhém konci pokoje Katka a neubrání se smíchu. „Oni spolu…“
Jo. A čím dál rychleji! Ve finále postel vrže ve zběsilém rytmu podobna fanatickému bubeníkovi z deštného pralesa, k čemuž se přidá Kájino smyslné sténání, a my s Katkou se řehtáme nahlas, až nám tečou slzy.
„Jak dlouho to bude trvat?!“ škytá uslzená Katka.
„Celkem pět minut, vydrž,“ těším ji při pohledu na svítící displej cestovního budíčku, který jsem postavila na parapet okna, protože mám ráda představu o čase, když se v noci probudím. „Můžeš to stopnout! Začali v 0.41.“
Tamtamy umlknou v 0:46. Ondra je přesnej jak švýcary!

Další den se zrodí z mořských pěn a je přesnou kopií toho předešlého. Katka si libuje: „Tomuhle říkám prázdninové počasí! Kdo ví, jak je u nás!“
„Zataženo, přeháňky, devatenáct stupňů,“ podá nám Kája vyčerpávající odpovědí. Nevycucala si ji z prstu, těsně před tím, než jsme vyrazili na pláž, si koupila v recepci telefonní kartu a brnkla z budky rodičům, aby je ujistila, že jsme v pořádku, nevybourali jsme se a všechno je fajn.
Při pohledu na šmolkovou oblohu bez jediného mráčku a ohnivou louč slunce si připadáme jako na jiné planetě.
„Je tu až moc horko,“ namítne Matěj. „Pětatřicet ve stínu… A žádný vlny… Představoval jsem si moře jako moře a ne jak rybník! To jsme mohli rovnou zůstat třeba na Rozkoši.“
„A klepat kosu v devatenácti stupních, jo?“ ušklíbnu se. „U moře se nezdá nikdy horko, protože pořád povívá větřík. Važ si toho, že voda má sedmadvacet!“
„No právě,“ brblá dál. „Člověk se chce zchladit a přitom vyleze z moře málem zpocenej.“
„Zato si ho můžeme pořádně užít,“ prohlásí blaženě Kája. Užíváme si ho náležitě, plavčíme a s Ondrovým míčkem hrajeme zaháněnou, kam nedostoupneme, musíme vodu šlapat a po půldruhé hodině blbnutí jsme vysílení na doraz. Než padnu na rákosovou rohož, dám si sprchu ve studené, ale sladké vodě pod stojanem poblíž veřejné pláže těsně sousedící s kempinkovou za bohatého obecenstva návštěvníků uvelebených kolem kulatého stánku s nanuky a občerstvením, a svléknu horní díl černých opalovaček.
„Namaž mě, prosím tě,“ požádám Káju a hodím jí butelu s opalovacím mlékem s ochranným faktorem 12.
„Já?“ zavtipkuje Ondra a užuž se natahuje.

„Uklidni se, Ondrášku!“ Karolína dokončí stavbu jednoduchého drdolu z dlouhých vlasů, popadne Niveu a pustí se do roztírání mléka po mých ramenou a zádech.
Jestliže jsem si před chvílí připadala jako ostře sledovaný objekt všech povalujících se Italů v okruhu sta metrů, nyní je ze mě střed vesmíru! Mnozí neváhají napřímit se do sedu, aby lépe viděli!
„To tu budeš takhle?“ zeptá se mne Matěj s nevolí. „Nikdo jinej se nesvlíkl!“
„No a?“ soudím nechápavě. Taky jsem si všimla, že Italky jsou puritánky, vězní svoje vnady ve vlhkých plavkách.
„Podívej, jak všichni civí!“ rozčiluje se Matěj.
„Ať se podívají na krásnou českou holku, ne?“ míní Pavel a svýma hnědýma očima klouže po mých ňadrech.
„To je jiný kafčo než ty jejich tlustý prdelatý maminy,“ usměje se Ondra. „Italky jsou hezký leda jako mladý štíhlý holky, jinak mi nic neříkají…“
„Na jižním sluníčku se asi dřív stárne,“ hádá Katka.
„Jenže tady není nuda pláž,“ tvrdí Matěj zarytě.
„Ne?“ uchichtne se Kája, otře si mastné ruce o stehna a vypustí svoje čtyřky na svobodu. „Tak si ji tu uděláme.“ Hlouček italských kluků, co po mém obnažení přestěhoval svoje ležení od vlnolamů na pouhý krok od našich ručníků a rohoží, nadšeně zahvízdá.
„No prosím,“ podotkne Matěj vyčítavě.
„Chtěla bych je vidět na plážích ve Španělsku nebo Řecku,“ poznamená Kája. „A tebe taky, Matěji.“
„Nebuď suchar,“ zazubí se na něho Ondra, na Kájině těle udělá několik kopiček opalovacího krému, které soustředěně roztírá. Dává si záležet!

„Katko?“ vyzvu třetí dívku naší společnosti a je to ode mě, no, zlomyslné. Jsem si totiž jistá, že na mě nemá ani oblečená, natož svlečená, v konkurenci se mnou a Karolínou!
„Já ne,“ brání se, červená jako pivoňka. „Nemám tu opalovačky, jenom jednodílný plavky…“
„Můžu ti půjčit,“ nabídne jí Kája. „Ať jim vypadnou oči.“
„Ne, díky,“ vymlouvá se rychle.
„Jediná slušná holka,“ pochválí ji Ondra.
Pavel mlčí, s úsměvem střídá pohled ze mne na Katku a naopak. Zajímalo by mne, co si myslí! Matěj vzdá boj, trochu dotčeně se rozplácne na břicho. Jestli doufá, že se po něm budu opičit, je vedle, lehnu si na záda, napatlám si obličej a se zavřenýma očima se oddám sluneční lázni. Zbožňuji nejen koupání, ale také povalování po pláži, kdy mohu poslouchat hukot moře znějící navlas stejně dnes jako před milionem let, cítit jeho hořkoslanou vůni, nechat se hladit hřejivými paprsky i studit drobounkým mžením, které pobíhající dětičky rozstřikují po okolí, mít své soukromí za zavřenými víčky a přitom být součástí kotle, v němž se vaří prázdniny. V téhle atmosféře se krásně usíná, propadá závrati na samém kraji vědomí… Hm, tak tohle lze praktikovat na plážích Costa Bravy, například, ale ne v Itálii. Brebentění v italštině za našimi hlavami by nevadilo, naopak, působí na mě trochu jako afrodiziakum, horší jsou kamínky. Při těch se spát nedá! Co chvíli ze svého břicha smetu malý oblázek, který po mně ti fraječi hází.
„Kreténi,“ uchichtne se Kája vedle mne a kamínek, jenž přistál přesně ve stružce mezi jejími ňadry, po nich metne zpátky. Italové se baví tím víc a zdvojnásobí své úsilí!

Ondra se výhrůžně zvedne na lokti. „Podle všeho to vypadá na mezinárodní konflikt…“
Italové si přestanou koledovat, respektují jeho paži majetnicky položenou přes Kájino ploché bříško, a veškerou pozornost zaměří na mne, jelikož Matěj, nesouhlasící s mou nahotou, si hraje na nevšímavého.
„Chceš pomoct?“ nabídne mi Pavel svou ochranu, když vidí, že Matěj je k ničemu, a přestane Katku šimrat na krku. „Lehni si mezi nás,“ poradí mi Katka ochotně.
Matěj se konečně zapojí: „Nebo se obleč!“
Pohled, který mu pošlu, není právě lichotivý. Všimnu si, že Pavel se zájmem pozoruje naši při, posadím se a prohlásím sarkasticky: „Já se o sebe umím postarat sama a nepotřebuju k tomu ani korzet, ani pás cudnosti!“
„Jdeš do vody?“ dovtípí se Kája. „Počkej na mě…“
Obě vyskočíme a k nemalé radosti Italů se trhneme od party na ručnících. Lehkonoze prokličkujeme mezi lehátky a osuškami a na pruhu nejjemnějšího písečku se zastavíme, abychom si nechaly olizovat kotníky vlnkami. Přesně jak jsem čekala, Italové nelení a běží za námi! Dva nás dokonce předběhnou a schválně naplocho sebou plácnou do vody, takže nás ohodí od hlavy až k patě. Kája jejich počínání komentuje drastickým výkřikem, až se půl pláže válí smíchy. Účes je stejně v tahu, zajedu pod vlnu lomenou šipkou jak vystřiženou z učebnice plavání. Kája se nenechá zahanbit, skočí do vody a snaží se co nejrychleji dostat ke mně. Italové nás totiž chtějí obklíčit a rozdělit!
„Pohni,“ pobídnu ji se smíchem. Pak jsme ovšem na koni my, jelikož ti borci jsou silní jenom na souši, případně tam, kde

dostoupnou. Do hloubky a především za bójky se za námi vůbec neodváží!!!
„Jsou slabí," bavím se. „Čajíčci."
Protože naši kluci i Katka se také rozhodli vykoupat, vrátíme se blíž ke břehu, Karolína stejně není žádný velký plavec, a další hodinu strávíme s vodním pólem, do kterého se zapojí i Italové.
Hlad, jenž nás posléze vyžene z vody, je nefalšovaný. Ke všemu los urči mne a Katku!
„Nechci vám nijak radit," prohlásí Ondra, „ale mohly byste udělat kuřata. Takovej řízeček s bramborem, ňamňam…"
Podívám se na Katku. „Zvládneš řízky?"
„Jo," přikývne sebejistě. Pověsím si plavky na šňůru, přičemž poskytnu podívanou ženáči odnaproti, obléknu si pouze nizoučké bikinky a bavlněné šatičky sotva pod zadek a odhodlaně zamířím za Katkou do kuchyně. „Oškrábeš brambory, nebo vykostíš kuřata?" zeptá se mne dobromyslně.
„Vykostit?" opakuji pobaveně.
„Přesně," zazubí se. „Jinak se řízky nepropečou."
„Pro mě za mě," pokrčím rameny. „Potíž je v tom, že jsem to minimálně dva roky nedělala a předtím taky ani jednou!"
Katka se prohne smíchy: „Tak to jsme dvě!"
Společně zápasíme s tupými noži, kterými se snažíme rozšmidlat maso tří kuřátek. Katce se podaří rozdělit každé na polovinu a poté na čtvrtinu, ovšem vypižlat kosti tak, aby na nich nebylo víc masa jak na vykostěném zbytku, je jiná otázka. Naštěstí nás přijde zkontrolovat Pavel.
„Kde to vázne?" podiví se studenému sporáku, načež si všimne našeho zápolení. „Hrajete si na želvy ninja?"
„Proč?" optáme se dvojhlasně.

„No, že jste tak pomalý… a s těmi noži nebezpečný!“
„Dovol?!“
„Dovolím,“ směje se. „Pusťte mě k tomu, nebo se nenajíme.“
Katka, zřejmě aby nevypadala úplně neschopně, se chopí nože a brambor, se kterými se odstěhuje na terasu, já asistuji Pavlovi. Obdivně sleduji, jak si s nožem počíná, rozřízne stehýnko, obnaží kloub, celou nohu prohne a kost je venku! Než se naději, mám na jedné hromádce čisté maso a na druhé kosti. Podle jeho rad je vložím do hrnce s vodou, přidám něco kořenové zeleniny, při jejímž čistění si málem uříznu prst, naštěstí mám dlouhé nehty, tudíž si pouze skrouhnu ten na ukazováčku, a do hotového vývaru rozkvedlám vajíčko. Nemluvíme spolu víc než je nutné ohledně přípravy jídla, přesto si tak nějak rozumíme.
„Netušila jsem, že umíš vařit,“ poznamenám v jedné obzvlášť dlouhé pauze.
„Zato já tušil, že vařit neumíš,“ usměje se.
„Vážně, Pavle!“
„Vážně,“ tvrdí pobaveně. „Kdo myslíš, že mi vaří? Nejsem ženatej, to si jen ten vymazanec myslel… A i kdybych byl a měl za ženu tebe, nepomohl bych si, co? Vaření by zbylo na mě stejně jako dosud.“
„Takže je lepší zůstat svobodnej,“ shrnu jeho povídání. „Než si vzít mě, co?“
Podívá se mi do očí. „Ne,“ řekne vážně. „To určitě ne.“ Pak řízky zručně obalí v mouce, vajíčku i strouhance a než Katka přivleče oškrábané brambory, některé řízečky už prskají na pánvičce s olejem.
Matějovi spraví náladu dobrý oběd, odpoledne na pláži je zase normální, dokonce nemá protesty proti mé a Kájině nahotě,

spíš každou chvíli přistihnu na svých ňadrech jeho pohled, co si v ničem nezadá s žádostivou touhou zevlujících Italů. Sekal patky a zatím!
Únavou z dlouhého vyvádění v moři popadáme na ručníky jako mouchy, příjemně malátní a zlenivěli. Ondra, který se pasoval za Kájina vrchního mazáka, se bez řečí chopí tuby a roztírá kamarádce krém pedantsky po každičkém centimetru jejího těla. Hovor vázne, odpočíváme a oddáváme se lenošení.
„Támhle na tu horu bych se chtěl podívat," prohlásí Pavel s očima upřenýma na nádherném, vysokém, skalnatém útesu v dáli vybíhajícím z pláže a zasahujícím hluboko do moře.
„Monte Conero," vzpomenu si na její jméno. „Je krásná."
„Tak se tam někdy vypravíme," navrhne a myslí to vážně.
Matěj otevře líně jedno oko. „Takovou dálku?! Šílenost." Chvíli se přeme o vzdálenost, která není jednoznačná, díky oparu, v němž se hora rozplývá, může klamat. Já hádám kilometr, Pavel pět, Ondra deset.
„Deset!" hrozí se Matěj. „Ani párem volů."
„Můžeme si vypůjčit kola," navrhne Kája.
„To je fakt," uvědomí si Katka. „Ta paní od cestovky říkala, že mají k dispozici několik horských kol."
„Blbost," tvrdí Matěj. „V tomhle vedru je nejlepší ležet."
Konverzace ustane na mrtvém bodě, otočím se na břicho, přičemž rukama vyhloubím důlky pro svá prsa a bradu, aby mě nic netlačilo, a pod hlavu si položím ručník. Tohle je ono, libuji si. Mužský obdiv, ve kterém jsem se vždycky cítila jako ryba ve vodě a jenž tak báječně zpevňuje sebevědomí, parta přátel, sluníčko, moře…
Ondra stále maže Karolínu krémem. Ne, nemaže! Když se podívám pozorněji, uvědomím si, že ji jednoduše vzrušuje. Ji i

sebe – a všechny, co je pozorují. Také mě jejich hra zaujme. Kája leží se zavřenýma očima jako mrtvolka, jenom zrychlené zdvíhání jejích ňader svědčí o tom, co s ní jeho laskání dělá. Ondra pečlivě přejíždí svými prsty po jejím bříšku, krouživými pohyby mapuje prsy, lesklé od krému a s vyzývavě vytrčenými bradavkami. Nechá se unést, a aniž by bral ohled na okolí, začne jí po bradavkách kroužit jazykem a prsty jeho pravičky zmizí pod plavkami v Kájině klíně. Zrudlá Katka takticky odvrátí tvář, Matěj polkne nasucho a rychle si přehodí pres vyduté plavky osušku. Pavel odtrhne zrak od fascinující podívané, všimne si, že na něho zírám, a tak nějak zvláštně se pousměje.
Matěj má čím dál větší problémy, které ani osuška nemůže zamaskovat, pročež zakokrhá: „Hele, vy dva, copak toho nemáte dost v noci?“
Ondra se vzpamatuje, zaregistruje naše upřené pohledy, cosi Káje šeptne do ouška a k rozveselení nás všech se oba zvednou, posbírají krémy a ručníky a zamíří k bungalovu!
„Nemají toho dost,“ uchichtnu se pobaveně.
„Dobrýho sexu není nikdy dost,“ prohlásí Pavel. Katka připomíná celý pugét růží!
„Nejdeš se vykoupat?“ osloví mě. Přikývnu, čímž ji vysvobodím, rozběhnu se k vodě a ona za mnou. Pavel s Matějem se k nám přidají vzápětí, erotická scéna odsunuta do pozadí novými vjemy.
„Dal bych si kafe,“ mlaskne Matěj pod sprchou.
„Tak si ho dej,“ poradím mu.
„A uvař ho i pro mě.“
„Já?“ zhrozí se. „Netuším, kolik se ho tam dává…“
„Kafe? To není špatnej nápad,“ usoudí Pavel.
„Já ho udělám,“ nabídne se Katka iniciativně.

„Mně slabý," objednám si. „Anebo počkej, pomůžu ti."
„Radši ne!" zhrozí se Pavel. „Kde tady budu shánět doktora? Opařeniny třetího stupně se doma špatně léčí…"
Oblažím ho pohrdavým úsměvem. „Kafe zvládnu."
„Jenom kafe?" popíchne mě.
„I ten sex," ujistím ho s úšklebkem. „Sice bych nebyla tak dobrá jako Karolína, to víš, praxe dělá svoje…"
Matěj s Katkou se rozesmějí, s Pavlovou tváří si pohrává stále ten zvláštní jemný úsměv.
„Jedna nula, Radko."
Pohodím rameny, sekám patky, samozřejmě, a připojím se ke Katce. Cestou setřeseme dva Italy, co se k nám přidají a snaží se s námi zapříst hovor, jenomže jakýpak hovor, když neumějí německy ani anglicky a jejich rodnou řeč zase neovládáme my dvě, v bungalovu se převlékneme do suchého, Katka postaví konvici na sporák a já dám do každé skleničky po dvou lžičkách kávy.
„Myslíš, že mám udělat kafčo i Káje a Ondrovi?"
Mrkne na strop, přes který k nám neproniká nejmenší šelest, a řekne: „Můžeš. Koupali jsme se dýl než pět minut."
Mnoho nechybí a dojde na Pavlova slova! Vodou, která v konvici právě začala vařit, se málem poliji. Nemůže za to ani tak moje neschopnost jako smích, který mě po Katčině odpovědi přepadne.
„Radko?" pohlédne na mě s ještě zaslzenýma očima. „Víš, že jsem z tebe měla děsnej vítr?"
Zůstanu na ni nechápavě civět. „Ze mě? Proč?"
„Když mi Pavel řekl, že koupil Itálii, jásala jsem, ale jen do doby, než dodal, s kým pojedeme… Bála jsem se tě. Jsi strašně hezká a…"

„Ale já a Pavel… My spolu už…“
„Já vím,“ přeruší moje koktání.
„Neměla jsem strach, že bys mi ho přebrala, to vůbec ne, máš Matěje, spisovatele…“
Uleví se mi. Ta dobrá duše vůbec netuší, že jsme si před dvěma lety byli blízcí! Pavel jí nic neřekl, nepokládal to za nutné, proč taky! Bylo, nebylo, ani já nemám důvod seznamovat ji se starou a dnes neplatnou historií.
„Tak čeho ses teda bála?“ vyzvídám.
„Hezký holky dělají problémy,“ vyzná se ze svých obav. „Ví to o sobě a jsou protivný, namyšlený.“
Uchichtnu se: „Ale to já jsem.“
Přidá se k mému smíchu. „A krom toho ještě prima holka.“ Ta křehká hubená blondýnka v mých očích roste. Nechovala jsem se k ní fér a ona se přes to dokáže přenést. Je lepší než já, uznám v duchu. Proto ji Pavel miluje…!
„Nápodobně,“ dostanu ze sebe.
Po večeři vyrazíme na procházku do města, které leží kousek za kempem, stačí projít zpustlý park, vyhnout se divoce rostoucím palmám i kaktusům, přejít most přes řeku a jsme na bohatě osvětlené pobřežní promenádě. Nejsme zdaleka jediní, koho horký večer vylákal do ulic, místy se musíme prodírat davy! Čím víc padá na město noc, tím víc lidí potkáváme, noční život začíná teprve po desáté hodině. Potkáváme party mladých kluků, co hvízdají a otáčejí se za námi, hloučky dívek v minisukních, muže-lovce i rodiny s kočárky a nemluvňaty v nich. Z koloritu italského městečka jsem unesená, líbí se mi jejich způsob života, jejich povaha, byť temperamentní, tak klidná, řídící se heslem „no problemo“. Zvědavě nakukuji do oken v přízemí. Nejen že

jejich obyvatelé nezahrazují okenice a uvnitř svítí, ale dokonce nechávají otevřené i dveře, či si přímo před dům vynesou židle a posadí se na ně, aby se při popíjení vínka a klábosení se sousedy či kolemjdoucími podívali za každou sukní! Ta moje je krátká, patří tenkým šatečkám na knoflíky, z nichž nejnižší je ve výši pasu, tudíž při sebemenším závanu větříku od moře mám odhalené nejen celé nohy, ale i nizoučké bílé a krajkové prádlo. Italové jsou z toho paf!

„Donna bella," slyším co chvíli a vím, co to znamená. Kája s umilovanýma očima, šortkách s třepením a džínovém korzetu bez ramínek zažívá tytéž projevy přízně. Katka je opatrnější, raději se kolem sebe nerozhlíží, natož aby pozitivně reagovala na úsměvy. Drží se Pavla za ruku jako klíště, možná se bojí lačných pohledů a projevů touhy!

Italové s tím mnoho cavyků nenadělají. Byť kráčí po boku svých poloviček, otáčí se po nás, div si nevykroutí krky, řidiči z automobilů, co nás míjejí, přibrzďují a naklánějí se, aby lépe viděli, někteří dokonce zastavují a nabízí svezení! Při pozornějším sledování si všimnu, že ač je ulice neustále plná aut v nepřetržitých šňůrách, jezdí v nich stále titíž! Nejspíš mají zálibu jak v ženách, tak autech a jízdě vůbec, projedou hlavní třídu, otočí se, jedou zpátky a znovu a znovu… Borce na nádherné závodní mašině, po které se ohlíží i Pavel, jenž má pro motorky slabost, vidíme během čtvrt hodiny třikrát! Jeden člobrda na starém rozvrzaném a orezlém vehiklu, který mohl být kdysi skládačkou, kvůli mým bikinkám narazí předním kolem do obrubníku chodníku, jak se otáčí a nedává pozor na cestu, smekne se a spadne! Jsme z něho mrtví smíchy.

„Ty jim dáváš ceres," baví se Ondra, vedoucí Karolínu kolem nahých ramen.

Matěj se zdrží poznámek, místo toho se otráveně zeptá, kam až chceme jít.
„Na konec korza," usoudím. „Támhle k té věži."
„Už jsem se lekl, že do Ancony," nadhodí sarkasticky.
„Nemůžeš?" zeptá se ho citlivá Katka.
„Mám blbý boty," stěžuje si. Na pantoflích s hustými gumovými výčnělky nevidím nic blbého, ovšem ukáže se, že nejblbější jsou právě ty akupunkturní body! „Děsně píchají."
„Ale budeš zdravej," utěšuje ho Ondra.
„To jsou pantofle dobrý k vodě, ne na túry," podotkne Pavel. „Proč sis nevzal něco pohodlnýho?"
„Protože jsem netušil, že se potáhneme takovou dálavu."
Podívám se na Káju a obě vyprskneme smíchy. Prý dálavu!
„Tak se vyzuj," poradím mu. „Chodník musí být vyhřátej."
„A půjdu jak debil bos, ne?"
Něco se ve mně zlomí. Možná za to může tón, se kterým výtku podbarví a z něhož vyplývá, že vina jsem já, jelikož jsem vycházku navrhla!
„Lepší bos než pořád skuhrat," odseknu a vyzuji sandály. Spojím je pásky dohromady, pověsím si je na malíček a další cestu absolvuji bosky. Je to strašně fajn, dlaždice chodníku jsou teplé, hladké a příjemné na dotek. Bosé nohy a šatičky tvoří výstřední kombinaci, jenže – být výstřední je přece moje heslo, ne?! Matěj mě nevezme ani za ruku, mezek, raději dál šlape v pantoflích a bolestínsky usykává, aby mi dal najevo, jak kvůli mně trpí, chudáček. Nelituji ho!
Na konci promenády nás čeká malebné náměstíčko, zcela odlišné od těch, která známe z našich poměrů. Čtyři palmy rostoucí v jeho rozích jsou majestátní kusy, malá benzinka, atypická věž kostelíka, naproti ní šestnáctipatrový hotel

Riviera, dvě kulaté cukrárny se spoustou židliček a stolečků rozestavěných primo na náměstí a lákajících k posezení.
„Koupíme si?“ neodolá Kája svodu zhruba dvaceti druhům vystavených za skleněným pultem.
„Ale jak to chcete říct? Oni neumí jinak než italsky,“ namítne Katka.
„Rukama,“ míní Pavel a jde koupit zmrzku pro sebe i Katku. Ve svých šatičkách nemám žádnou kapsu, pětitisícovku jsem si před vycházkou hodila k Matějovi do ledvinky.
„Kup i pro mě, jo?“ požádám ho, když z ní loví bankovky.
„Já? A jak? Slyšelas, neumí anglicky,“ ohradí se.
„Ale rozumí posunkový řeči,“ poradím mu popuzeně, jelikož Kája s Ondrou už také mlsají obrovské porce za 1500 Lir.
„No jo, to je blbý,“ váhá rozpačitě.
„Ukaž, prosím tě!“ Vytrhnu mu z ruky pětitisícovku, napochoduji k pultu a zacelím se na sympatického pikolíka. Vysvětlit mu, že si dám dvakrát jahodovou, oříškovou a čokoládovou je máček, pingl přetéká ochotou i úsměvy.
„Na,“ vrazím jednu porci Matějovi. „Byla to děsná dřina!“
„Je výborná,“ mlaská Karolína.
„Ale smetanová,“ hrozím se přísunu kalorií. „To je hřích!“
„Ale výborná,“ opraví mě Pavel. „Takovej hřích ti každej odpustí, neboj. Jsou jiný. Těžší. Mnohem těžší.“
Pohodím hlavou a než bych se mu podívala do očí, raději mrknu na číšníka, který mě od svého pultu fixuje pohledy. Je to zřejmě muž činu, ukáže si na hodinky, naznačí půlnoc a kývne na mě, sebe a svou Yamahu, zaparkovanou hned vedle obrubníku. S úsměvem zavrtím hlavou.
Pavel mě stále pozoruje, zřejmě ho mnohem víc zajímá, zda nabídku přijmu nebo ne, než aby spolu s ostatními byl u

vytržení nad pumpařem, jenž právě s filozofickým klidem tankuje benzin Alfě Romeo a v téže ruce, kterou svírá čerpací pistoli, drží i zapálenou cigaretu!
„Takovej hřích?“ ušklíbnu se na něho.
Bez úsměvu přikývne. „Ten nejtěžší.“
Protože se nám nechce ještě ani o půlnoci zalézt na kutě, rozhodneme se pro noční koupel.
„Počkejte, vezmu si plavky!“ volá Katka a hrne se ke šňůře, na níž jmenovaná část garderoby vlaje.
„Nač plavky?“ podiví se Ondra. „V týhle tmě není vidět na špičku vlastního nosu, natož –“
„Natož cizího,“ uchichtnu se. „Jasně, jdeme na adama.“ Katka se zarazí, pohlédne na Pavla a ten se na ni usměje tak něžně, až mě bodne kdesi u srdce. Matějovi se naopak tenhle nápad zalíbí, chytá mě nedočkavě kolem pasu a možná doufá v ten správný obrat situace.
„Na pláži jsou lidi,“ děsí se Katka. „A světlo!“
Lidmi míní pár človíčků mužského pohlaví, sedících na šutrech vlnolamů a civějících hladově za plot do areálu kempu, světlem halogenovou lampu visící nad brankou vedoucí na pláž a ozařující poměrně jasným světlem velký kruh.
„Půjdeme kousek stranou a je,“ usoudí Ondra.
Nechci jít nikam stranou, pročež se rozběhnu k vodě na samé hraně působnosti lampy jako první, než mě ostatní dojdou, vyklouznu ze šatiček a do horké jižní noci se zabělají moje titěrné bikinky. Karolína mezi stydlivky nikdy nepatřila, vysvleče se hned vedle, zatímco Katka zamíří kus od nás, skryt se za roušku tmy. Pavel ji doprovází, jak jinak, ale když si moje oči přivyknou na tmu, všimnu si, že se co chvíli podívá mým směrem! Vyškubnu se Matějovým chtivým chapadlům, úplně

nahá popoběhnu k vodě tak, abych stále byla ozářená halogenem lampy, a po kolena v klidném moři, které se jen tak líně převaluje, aby se neřeklo, se otočím čelem k pláži. Už po dvou dnech pobytu na ostrém slunci moje snědá kůže pěkně zhnědla, s opalováním jsem nikdy neměla problémy jako blonďatá Karolína, snad proto, že se mezi blondýnky nepočítám, moje vlasy mají barvu spíš světlehnědou, tím víc vyniká bílý trojúhelník s plavými chloupky. Spodní díl opalovaček mám skoro jako vytetovaný, jinak jsem všude opečená do zlatova. Nepovažuji se sice za šmíráka, ale spěchala jsem schválně, abych se mohla podívat na ostatní! Z Katky toho moc nemám, důsledně setrvává ve stínu, ostatně na tu jsem zvědavá ze všech nejméně, stejně jako na Karolínu. Pavel z mého pomyslného bodování vyjde nejlépe. Není to jen tím, že má proti Ondrovi a Matějovi nejudělanější postavu, široká ramena, úzké boky a zadek přecházející ze zad rovnou ve stehna, líbí se mi hustý porost na jeho hrudníku a také, no, černý klín. Jako muž je vybaven solidně! Ondra si na velikost také nemůže stěžovat, Matěj je světlovlasý i na přirození a momentálně, vzrušený, takže raději skočí do vody a žene se ke mně. Snažím se mu uniknout, ale dožene mě, ve vodě obejme a toužebně políbí. Málem se přitom utopíme, jelikož jeho ruce dělají všechno možné jen ne tempa! Ostatně, Ondra s Karolínou se klíďo píďo milují na samé hranici odlivu! Setřesu Matěje a zamířím ke břehu. Pavel drží nahou Katku v náruči, ona mu visí kolem krku a líbají se. Ne tak hltavě a nedočkavě jako rdousívá Matěj mne, spíš jemně, něžně. Vystoupím na písek se smíšenými pocity a před očima vzrušených zevlounů z pláže zamířím ke sprše, abych se zbavila slaného povlaku. Matěj mne dohoní a chce strhnout zpátky do vody.

„Nech toho!“ utrhnu se na něho zbytečně příkře.
„Co je ti?“ nechápe změnu mého chování.
„Chce se mi spát.“
Matěj se samozřejmě naštve, takže než dorazí z pláže Katka s Pavlem, ležíme spořádaně každý ve své posteli.
„Tady se už spí?“ podiví se Pavel, když s Katkou vtrhnou do přední ložnice dveřmi z terasy. Katka omluvně popadne noční košilku a zmizí v koupelně. „Myslel jsem, že…“
„Tak to jsi myslel špatně,“ ujistím ho ironicky. „Nemám si dneska já ustlat na terase? Abyste měli soukromí?“ Pousměje se.
„Nemusíš být až tak aktivní. A vůbec, mohla bys jít spát k Matějovi, ne?“
„Nejsem nadržená!“
Usměje se od ucha k uchu.
„Dva nula, Radko.“
„Vypadalo to s vámi na pováženou,“ rýpnu si. „Ono leccos vypadá… a není,“ zazubí se.

XVII. KAPITOLA

Jestliže si předešlý den stěžoval Matěj na pařák, v neděli má k nespokojenosti dvojnásobný důvod. Teploty ve stínu dosahují rekordních čtyřiceti stupňů! Z moře vylézáme jenom na nepatrné chvilky a schováváme se pod zapůjčené slunečníky. Katka, jelikož je stejný fototyp jako Karolína, má kůži na ramenou nebezpečně načervenalou, pročež nechce riskovat spáleniny. Matěj doplatí na svou lenost, když považuje mazání ochrannými krémy za zbytečnost, a připálí si světlé břicho.

„Přikrej mě něčím," poroučí si. „Vsadil bych se, že to zatracený slunce opaluje i pod slunečníkem!"
Ručník se mu zdá chabá ochrana, pročež ho začnu zasypávat pískem. Nejprve jenom postižené místo, potom se ke mně přidá Ondra s Pavlem a přes Matějovy námitky ho zahrabeme celého pořádnou vrstvou písku a oblázků, necháme mu čouhat jenom obličej, a abychom se zbavily jeho protestů, na ten mu připlácneme ručník.
„Je to moc tvrdý," stěžuje si. „Kamínky tlačí… a ten ručník smrdí mořem… Nemůžu vylézt… Nechte toho!"
Necháme, ovšem to už je Matěj schovaný pod úctyhodným nánosem písku. Postavíme na něm hotovou mohylu!
„Ještě náhrobek a je to," směje se Katka.
„Zde leží ten blázen, chtěl vilu, chtěl bazén," zapěje Kája, leč naříkajícího Matěje se jí zželí, osvobodí ho od vlhkého ručníku, oči mu zakryje slunečními brýlemi, přestože leží ve stínu, a rozběhne se spolu s námi k vodě.
„Počkejte! A co já?" volá po nás nespokojeně. „Stejně jsou malý vlny," směje se Ondra. Chvíli blbneme v pěti, pak si Pavel všimne psa čisté pouliční rasy, kterého na pláž vodivá vyschlý stařec, jehož jsme pro rachitickou postavu překřtili na „Sušinku", a protože hafan tentokrát není na vodítku, upozorní nás na něj v očekávání velké legrace. Pejsek nezklame! Řveme smíchy, když sledujeme, jak očuchává kolem branky kempu, pak se rozhlédne po pláži, všimne si nezvyklého úkazu, kdy z písku trčí cosi podivného, nastraží uši do pozoru a bez dalšího rozmýšlení jde tu věc prozkoumat blíž. Matěj o něm nemá nejmenší tušení a nejspíš mu ani nepřijde divné, že pláž propuká v jednohlasný řehot. Vezme psa na vědomí teprve poté, co ten mu olízne tvář! Matěj se

vyděsí, a přestože ještě před chvílí tvrdil, že z písečného hrobu bez cizí pomoci nevyleze, hrabe se ven, jen písek lítá na všechny strany! Pes mu při tom pomáhá! Myslím, že spontánněji a srdečněji se pláž ještě nepobavila. Matěj na rozdíl ode mě nebývá rád středem pozornosti, namíchne se, a aniž by nám věnoval pohled, zamíří pod sprchu.
„Matěji!“ volá na něho Ondra. „Pojď se vykoupat.“
„Vyloupl ses jak písečnej červ,“ směje se Pavel.
„Trhněte si nohou!“ osopí se na ně Matěj a s nosem nahoru nabere kurz bungalov.
„Ten kluk vůbec nerozumí srandě,“ prohlásí Karolína. Hm, tak tohle jsem už zjistila taky. Několikrát!
Ital, který se se mnou dá do řeči, když si u recepce kupuji pohlednice městečka Portorecanati, aby mi zůstala alespoň nějaká památka, kdyby se náhodou fotky nepovedly, není žádný mladý kluk, ale také ne stařec, hádám mu takových čtyřicet. Snaží se francouzsky a italsky, nicméně potom zvolí osvědčenou metodu našich jeskynních praotců, a mně dojde, že mě zve na zmrzlinu do gelaterie přímo v kempu. Gelato je jedno z mála italských slovíček, která znám! Vysvětluji mu, že nemohu, protože na mě čeká „mio amíco“, a Ital se ukáže coby frajer, jelikož bohatýrsky mávne rukou, řekne „no problemo“ a naznačí, abych ho přivedla také! Nemohu se ho zbavit, zřejmě abych mu neutekla, doprovází mě až k našemu bungalovu.
„Co tu chce?“ hodí po něm Matěj nevraživě očima.
„Prý s ním máme jít na zmrzku,“ zahraji si na tlumočnici.
„Ať se jde vycpat,“ vzkáže mu přese mne.
„Proč ne?“ soudí Ondra. „Zve vás oba. Bude platit.“
„Nejsem na jeho milodary zvědavej,“ odsekne Matěj.

„Ondra má pravdu," namítnu. „O nic přece nejde…"
„Pošli ho do tmy," nařídí mi…
Podívám se na něho zpříma. „Jestli se mnou nepůjdeš…"
„Tak?"
„Tak půjdu sama," ujistím ho. Tady už vůbec nejde o pitomou zmrzlinu!
„Nepůjdeš," nevěří mi.
„Ne?" usměji se, hodím úsměv přes nízké zábradlí terasy a zamíří k Italovi, který je mým rozhodnutím velice potěšen. Cukrárna je kousíček od našeho baráčku, vlastně je k ní přes křovisko rozkvetlých rododendronů vidět, nechám se vysadit na vysokou barovou stoličku a z nabídkové tabule si vyberu pohár s minimem zmrzliny, zato s kopcem čerstvých jahod. Ital se jmenuje Giuseppe a je docela fajn, akorát hovor s ním je značně problematický, protože si zbla nerozumíme. Skrz rododendrony občas zkontroluji, jestli Matěj sleduje, ale pokaždé zachytím pouze Pavlův pohled! Matěj nevzrušeně připravuje s Ondrou oběd, jelikož na něho padl los. Pavel mě hlídá i za něj, ušklíbnu se v duchu. Vážně má takový strach, aby se mi nic nestalo?! Nedovedu si představit, co by mě v pravé poledne na nádvoří kempu plném lidí mohlo potkat! Jeho obavy jsou zveličené, nestane se mi pochopitelně vůbec nic, pokud nepočítám kalorie útočící na mou postavu. Giuseppe mě pozve na oběd, ten však odmítnu striktněji, poděkuji za zmrzku a nechám se doprovodit před dveře bungalovu.
Matěj se mnou nepromluví ani slovo a po jídle, jakmile s Ondrou a Kájou opláchnou nádobí, zaleze trucovat do své ložnice. Jít na pláž v době největší a nejnebezpečnější sluneční aktivity si neriskneme, hlasujeme pro siestu. Ondra s Kájou

odejdou nahoru, prý si schrupnout, a my tři zbývající hrajeme prší, dokud nás to neomrzí. Pavel se pak rozhodne oholit, zavře se v koupelně, a Katka se uvelebí na posteli s knížkou v ruce.
„Nechceš si taky číst?“ nabídne mi. „Mám tu dva romány, oba od Collinsové, ta píše hezky…“
„Ne, díky. Četla jsem od ní jeden a půl a mám dost.“
Katka pokrčí rameny, nalistuje tu správnou stranu a pustí se do čtení. Nechce se mi číst ani spát, místo toho si zajdu do svého kufru pro manikúru a lak na nehty, sednu si zpátky na terasu a v příjemném chládku se pustím do úpravy nehtů. Dlouho sama nezůstanu, přisedne si ke mně Pavel vonící na dálku Old Spicem, osuškou zastíní výhled Italovi odnaproti a dvěma klukům, co na mě od plotu kempu co chvíli mávají, sedne přímo do zorného pole.
„Hotovej spící obrázek,“ kývne bradou k otevřeným dveřím do ložnice, kterými mohu vidět Katku blaženě chrupající nad rozevřenou knihou. Možná se jí právě zdá o milionářích a hollywoodské smetánce, kterou se to v románu jenom hemží!
„Matěj taky?“
„Jak dřevo,“ přikývne. „Všichni.“
Než si dolakuji desátý nehet světlehnědým lakem, ukáže se, že tvrzení všichni bylo přehnané: Zhrozím se, když se nad našimi hlavami rozvrže postel! Třeba se jenom Ondra převrací ze strany na stranu… Ani náhodou, vrzání dostává ten správný rytmus! Po očku pohlédnu na Pavla, jestli ty zvuky také správně dešifroval, a narazím na jeho pobavený pohled. Rychle tím svým uteču, foukám si na dávno zaschlý lak a neodvážím se zvednout zrak. Kájino sténání je čím dál hlasitější! Pět minut mi připadá nekonečných.

„Asi je vážně dobrá, co?“ podotkne Pavel s úsměvem.
Rozpaky maskuji hovorem: „To se pozná podle toho?“
„Myslím, že jo,“ odpoví vážně. „Ona to nehraje. A ty?“
„Já? Co já?!“
„Jestli to hraješ.“
Nejsem si jistá, o čem vlastně mluví! „V posteli?“
„Taky.“
„Zeptej se Matěje.“
„Ten by mi toho odpověděl,“ usměje se. „Spíš Erika, ne?“
Překvapeně se na něho zadívám. „Vážně to chceš vědět?!“
„Ne,“ ucukne. „Nemyslel jsem postel.“
„Ale já ti odpovím. V posteli jsem nemožná. Dřevo. Nic nepředstírám a na nic si nehraju. S Erikem to bylo utrpení! Byl se mnou hrubě nespokojenej… Co se týče toho ostatního, tak… Tam hraju většinou všechno.“
V patře nad námi Kája vykřikne naposledy, postel dovrzá setrvačností a opět zavládne relativní ticho, pokud nepočítám rušný život v kempu. Malí italští kluci vymysleli novou zábavu, běhají mezi domečky se stříkacími pistolemi a puškami se zásobníky na dobrý litr vody a za ohlušujícího řevu si připadají jako Rambové, když kosí jeden druhého.
„Dáš si se mnou kafe?“ zeptá se z jiného soudku. Kývnu a on jde kávu pro oba připravit, za chvíli mi ji donese až pod nos. K původnímu tématu se nevrátí, s očima upřenýma na mořské hladině, nad kterou poletují bílí rackové i šedí buřňáci, řekne: „Jsem rád, že mi kluci nabídli jet sem… Nikdy jsem u moře nebyl, ani mě to nelákalo. Asi proto, že jsem to neznal. Tady je to všechno nějak… Myslím, že i kdybych měl celej rok žít z mlíka a rohlíků, vždycky si na moře našetřím. Je tu jiná

atmosféra… Člověk si utříbí myšlenky, vypadne z kolotoče doma…“
„Miluji moře,“ přiznám se. „Každý, ale tady, v Itálii, je to asi nejpohodovější… Možná proto, že jsem si potřebovala vydechnout, odpočinout od učení a všech těch zkoušek… A vypadnout z domu, zbavit se stresu a tlaku.“
Ztiší hlas, když se zeptá: „Co vaši?“
Nakloním se, abych zaklepala na cihlový taras, načež mu vyprávím události dne těsně před odjezdem, které mi vlily do žil naději a víru v dobro a lásku.
„V lásku jsem svýho času přestal věřit,“ řekne zamyšleně. „Byla to nejhorší doba, kterou jsem kdy prožil.“
„A teď?“ odvážím se zeptat.
Krátce na mě pohlédne. „Jsem blbej, ale věřím zase.“
Mezerou mezi pootevřenými dveřmi si měřím spící Katku. Stále se tak bezstarostně usmívá…!
Rachot v kempu sílí, ke klukům se přidávají i jejich tatínkové, stříkají vodu po svých sousedech a je zábavné je pozorovat, jelikož jejich arzenál je možná primitivnější, leč docela určitě účinnější. Metají po sobě jako granáty igelitové pytlíky plné vody!
„Ona je fajn,“ vymáčknu ze sebe horko těžko.
„Cože? Kdo? Myslíš Katku…? Jo, je,“ potvrdí.
Nevím, co na tohle říct, odmlčím se a možná bych mlčela do večera, kdyby se závan větru neobul do osušky, neposunul ji na konec šňůry, ženáč odnaproti na mě v tu chvíli namíří hlaveň synáčkova vodního děla a než stihnu vyjeknout, či se snad zdekovat, dusím se proudem vody! Pavel padá smíchy ze židle, ostatně to už se do bitky zapojuje i Karolína, která mě pomstí – chrstne na nic netušícího Itala plížícího se podél

našeho bungalovu obsah kbelíku naplněného studenou vodou! Během několika minut je naše půlka kempu na nohou, do vodní bitvy se zapojují všichni, kdo mají něco, do čeho se dá voda nabrat.
„Tady snad všem přeskočilo," prohlásí Matěj, když se mžouráním vykoukne ze své ložnice. Probrat se mu pomůže uječená Italka z bytu po levé straně, oči zalepené spánkem mu propláchne minimálně litrem vody.
Strašné se mi líbí, jak Italové dokážou být spontánní! Takhle jsme naposledy vyváděli kdysi na pionýrském táboře při bengálské noci, jenomže to nám bylo deset let, zatímco tady si spolu s dětmi hrají ještě dvě generace a vůbec nikdo se nad tím nepohoršuje, naopak, je to děsná psina.
„No," řehtá se Karolína, „myslím, že titul Miss mokré tričko by mě neminul!"
Pokud by byli všichni porotci jako Sušinka, který je jejími vodou zvýrazněnými oblými půvaby zcela uchvácen, div ubohého čokla neuškrtí na vodítku, určitě ne!
S osmělováním v moři, když konečně boje na všech frontách umlknou a pouze tu a tam zacákne výstřel nějakého záškodníka, nemáme problémy. Jsme mokří jako myši!
„Co byste řekli půjčit si vodní skútr?" napadne Pavla s očima lačně upřenýma na siluetách klouzajících po vlnách na bílomodrých Yahamách za koridorem vyznačeným řadou bójek.
„To bude dost mastný," soudí Ondra.
„Na dovolený se něco musí obětovat," pokrčí Pavel rameny. „Kolikrát utratíš prachy a nikde nic. Tady by zbyl zážitek."
„Jsem chudej student," zalituje Ondra.
„No," prohlásí Matěj sebekriticky, „to bych se zabil."

„Nemůže na tom bejt taková věda, když to půjčujou každýmu nad osmnáct let," namítne Pavel. „Já jdu. Skútr je pro dva. Odváží se někdo jet se mnou?"
Já, chce se mi vykřiknout, ale nemohu, protože místo po jeho boku mi dávno nepatří. Zaryji oči do písku.
„Vy hrdinové," baví se z nastalého ticha. „No?"
Možná bych… Váhavě odpoutám oči od vyhlazených oblázků, abych zjistila, že se na mě Pavel dívá!
„Tak… tak jo," odhodlá se Katka nejistě.
Pavel pokrčí rameny, kolem pasu si připne ledvinku, na oči nasadí brýle proti slunci, vezme Katku za ruku a vydají se k půjčovně. Sledujeme každý jejich krok, díváme se, jak jim opálený kluk v sežvýkaných bermudách vnutí záchranné vesty a odváže jednu ze dvou zbývajících motorek od krajní bójky. Pavel ji nastartuje, efektním obloukem zvedne z hladiny, objede koridor a vrátí se pro Katku, která si k němu přisedne a pevně se ho chytí kolem prsou. Pak už jim jenom závidíme klouzavý let na hřebíncích vln, Katce vlají světlé vlasy jako ohon komety a celá tahle podívaná evokuje svobodu… A nenaplněnou touhu!!!
Chytím Matěje žádostivě za paží: „Pojďme taky!"
„Nešílíš?" lekne se. „Nemám s sebou řidičák."
„Tady ho po tobě nikdo nechce," ujistím ho.
„On zvládne Harleye, natož takový tintítko, ale já jsem nikdy krom škodovky v autoškole nejezdil ani na mopedu. Mělas jít s ním!"
„To jsem tedy měla!" ušklíbnu se. „Ty srabe."
Matěj překvapeně zamrká. „Radko?!"
Seberu se a vznosnou chůzí zaběhnu do moře.

Protože se nám nechce vařit, vyrazíme na večeři do města. Vybereme si útulnou pizzerii, kde se usadíme na dřevěné lavici kolem dubového stolu a zahloubáme se do jídelníčku. Je samozřejmě napsaný v italštině, takže se sice dobře pobavíme, než názvy nabízených jídel přečteme, ovšem moudří z nich nejsme.
„Pizza znamená pizza, to je jasný," usoudí bystře Ondra.
„A pizza napoletana?" slabikuje Katka.
„No… Neapolská pizza," blýskne se Ondra.
„A pizza margharitta?" vyzvídá Kája.
„Pizza Margareta. Prostě se tak jmenuje."
Obdivně zatleskáme Ondrově citu pro italský jazyk.
„A co třeba pizza con prosciutto?" mrknu na něho.
„Pizza kon proščiuto?" zopakuje foneticky. „To je jednoduchý. Pizza s něčím."
„Třeba s prasečíma ušima," napoví mu Pavel pobaveně. Sehraně vyprskneme smíchy, načež se rozhodneme experimentovat, každý si objednáme jinou. Vzhledem k tomu že jídelníček uvádí 47 druhů, vybírat máme z čeho! Než nám je přinesou, výborně se bavíme, okukujeme ostatní hosty, posloucháme přeřvanou hudbu z repráků, vlníme se na lavicích do rytmu Coco Jumbo a sledujeme kuchaře za prosklenou zástěnou, který zručně hňácá těsto, vyhazuje ho do výše na způsob amolet, patlá na něj kečup a klade nejrůznější přísady. O tom, jak moc různé, se přesvědčíme o několik minut později, kdy elegantně ustrojený pingl rozprostře před každého z nás papírový ubrus, příbory a obrovský talíř s pizzou velkou jako kolo od vozu.
„Prosciutto v italštině znamená šunku!" zajásám nad svou porcí.

Neapolská pizza obsahuje ančovičky, margharitta tři druhy sýrů, salami pizza salám, Pavlova krevety a ta, která vyjde na Matěje, nějaké podezřelé černé pokrouceniny.
„Fuj," uleví si. „Smrdí to rybinou!"
„Škeble," míní Pavel. „Já je tam mám krom těch bobulek taky… Hele, to jsou olivy! Náhodou, chutnají dobře."
„Škeble nejím," oklepe se Matěj. „Ani žádný jiný mořský potvory! Tohle je snad kousek kraba…"
„Ukaž?" nahne se Ondra nad jeho talíř. „Chobotnička, ty moulo, žádnej krab."
„Prosím!" ošklíbá se Matěj, marně zápolící s houževnatou hmotou těsta, na kterou přinesené nože nestačí.
„Vezmi to do ruky," poradím mu, odhodím příbor a pustím se do pizzy obouruč.
Tohle řešení se Matějovi pochopitelně nelíbí, ačkoliv se po mém vzoru zařídí Pavel i Ondra, otráveně dloube do pizzy nožíkem a nadává na celý svět. Nože jsou tupé, těsto gumové, chobotnice odporné… „Je to moc mořský."
„Taky je to z mořských živočichů, ne?" směje se mu Katka.
„No právě! Nejsem prase, abych spásl kde co."
„Tobě se taky nic nelíbí," zavrtí hlavou Kája.
„Co pořád máš?" podiví se Pavel, který se se svou porcí vypořádá první. „Jinej kraj, jinej mrav. Těžko se tady dočkáš vepřového s knedlíkem a zelím. Když jsem v cizí zemi, chci z ní poznat nejvíc, ne? Guláš si můžu dát doma."
Matěj neodpoví, vrtá se v pizze a tváří ukřivděně.
„Uf," oddychnu si a svalím se do opěradla. „Už nemůžu. Matěji, nechceš mou půlku? Je vynikající, se šunkou. To okousaný ti odkrojím, aby ses neštítil…"
„Nechci," odpoví zachmuřeně.

„Není přece dojížděč zbytků, ne?“ uchichtne se Kája.
„Já jo,“ přihlásí se Pavel bez hany, a když chci odříznout stopy po mých zubech, mávne rukou a pustí se do pizzy z druhého konce. Je mi hloupé nechat půlku okousanou jako od obloukové pily, pročež ji dorovnávám alespoň svým chrupem. Ostatní a vůbec všichni návštěvníci pizza baru jsou hotoví, musíme vypadat jako dvojka k pohledání, každý úporně pracujeme čelistmi na svém konci, Pavel je rychlejší, těsně před tím, než se srazíme, ucuknu. Diváci ječí smíchy ještě víc, kečup mám totiž až za ušima. Snažím se otřít ubrouskem.
„Olízat, Matěji!“ řehtá se Ondra.
„Tady?“ lekne se nežádoucí popularity. „Jsou tu lidi!“
„AŽ do kempu s tím asi nepůjde,“ uchichtne se Katka. „Tak ty, Pavle,“ trvá Ondra na svém. „Zašpinils ji, ne?“ Pavel očividně zaváhá, pak mi uzme z ruky ubrousek a za jeho pomoci mi jemně očistí tváře. Olíznout se mě neodváží!
„Aby mě Matěj zbil, co?“ vysvětlí s úsměvem.
Což je značně nadnesené!
Už na zpáteční cestě nás doprovází vzdálené hřmění hromu, které se stále přibližuje, a jelikož se notně zdržíme u pouličního splétače copánků, jímž je černoch černý jako asfalt, u něhož si postupně všechny tři necháme vplést do vlasů barevnou šňůrku s drobnými pestrými korálky, máme co dělat, abychom do kempu doběhli suší. U moře jsem s našimi byla mnohokrát, pravou jižní bouřku však prožívám poprvé! Jde o podívanou tak úžasnou, že veškeré nákladné laserové show se mohou jít vycpat, jak trefně poznamená Pavel, když všichni stojíme či sedíme na zastřešené terase Kájina dvoulůžáku v patře, abychom měli lepší rozhled, a sledujeme ohňostroj blesků protínajících černofialovou oblohu nad

mořem zmítaným v agonii prudkého vichru a bičovaným liánami teplého deště. Nejvíc nás uchvacují vlny, častokrát větší než patrový dům! Zvedají se hrůzostrašně blízko nás, dvacet metrů pláže neexistuje, tříští o vlnolamy, vaří, pění, bublají, a co chvíli nás ocáknou pořádnou sprškou! Krom nás jsou nadšení ještě buřňáci, poletující v tom běsnění živlů nad tunami zpěněné vody v osvětlení halogenové lampy a zlatých výbojích přírodní elektřiny. Nebavíme se, slova by rušila velkolepou podívanou, krom toho bychom se přes ohlušující rachot hromů a šum moře stejně neslyšeli.
Zvláštní, jsem z toho vzrušená! Dovolím Matějovi, aby mě vzal kolem pasu, ani si nevšimnu, kdy mi položí dlaň na ňadro a to, že se ke mně tlačí, nevnímám. Teprve když bouřka nečekaně a bez přechodu skončí, proberu se z podivného transu. Nevím, jestli napětí způsobila uvolněná divoká energie, ale do jednoho jsme zralí na milování! Ondra nemeška, zavře se s Karolínou do svého bytečku, aby vzápětí rozehrál melodii drátěnky. Matěj mi vzrušeně dýchá na krk a jindy stydlivá Katka se tiskne k Pavlovi. Líbají se!
„Nepůjdeš spát ke mně?“ šeptá Matěj žádostivě.
Pavel se dřív líbával s přivřenýma očima. Nyní je má otevřené dokořán, přes Katčino rameno se dívá na mne. Bolí to. Do prkýnka, proč to pořád tolik bolí?!
„Ne,“ odpovím Matějovi.
Snídani připravujeme s Katkou. Dobrovolně, protože všichni ostatní tvrdě spí, přestože je devět hodin. S hrnkem horkého mléka, vekou, které Italové nelogicky říkají chleba, máslem a džemem se uvelebíme na terase prozářené ranním sluncem a nebem bez jediného mráčku. Noční bouři připomínají jedině velké kaluže, které se nestačily zapít do vyprahlé a štěrkem

vysypané půdy kempu, a zvýšený hukot moře. Položím si nohy na protější židli. Je to tak příjemné!
Kolemjdoucí Ital, zahlédla jsem ho tu už několikrát, musí bydlet v některém ze zadních bungalovů, se právě vrací z nákupu v obchodě přímo v kempu, vleče dvě plné tašky, přesto nás ochotně zdraví a zřejmě přeje dobrou chuť, načež se zastaví, zaloví v tašce a zeptá se: „Pommodore?“
„Prego?“ fintím se svou italštinou.
„Pommodore,“ zopakuje a přidá asi padesát dalších slov, ze kterých nepochopím jediné! A přitom je to tak jednoduché, Ital vzdá svou snahu zapříst s námi hovor a na zábradlí terasy vyrovná šest obrovitých rajčat. Pommodore, jasně!
„Gracia,“ poděkuji mu za nás obě a odměním ho co nejmilejším úsměvem. Otočí se ještě čtyřikrát! Opláchnu darovaná rajčata, která mají dohromady půldruhého kila, a nabídnu Katce: „Vezmi si. K mlíku jsou tutový.“
Katka se usměje, nicméně zůstane na mě zamyšleně civět. „Co je?“
„Závidím ti. Mně by rajčata nenabídl. Jsi moc hezká…“
„Já závidím tobě,“ uteče mi upřímně.
„Mně?“ nechápe. „Mně nemáš co!“
Spíš koho, ušklíbnu se v duchu. Nechci, aby se v téhle otázce dál patlala, proto ji zamluvím: „Ty jsi taky pěkná, ale je na tobě vidět, že si nevěříš. Oni to poznají, víš. Kluky a mužský vůbec přitahují osobnosti. Mít přehnanou sebejistotu znamená být namyšlená, ale být nejistá je horší. Nevšimla sis, že v soutěžích Miss kolikrát vypadnou holky mnohem hezčí než ty, co nakonec vyhrají? Proč asi?“
„Nevím… Možná,“ připustí.
„Kolik jsi měla kluků?“

„Já?“ zrůžoví. „Je mi teprve sedmnáct! Pavel je první.“
Přesně jak jsem předpokládala. „Nezkušená.“
„Pavel říkal, že… že je to přednost“
Přikývnu. Pochopitelně! Možná proto považuje Katku za velký objev! Nejen že je panna, ale se svou povahou by mu nikdy nedokázala udělat takový podraz jako já!. Jde ovšem o to, jestli mu zakřiknutá, byť hodná puťka může stačit!
„Mám ho šíleně ráda,“ svěří se mi. „Tvůj Matěj je sice hezčí, připomíná mi jednoho blonďatýho kluka ze seriálu, ale Pavel je strašné fajn. On je svým způsobem krásnej.“
Vida, dvě zcela odlišné holky došly ke stejnému závěru! Víc probrat nestihneme, pánové se vykulí ze svých pelechů, halasením a smíchem probudíme Ondru s Kájou a po jídle společně vyrazíme k moři. Vlny trochu opadly, dosahují „pouhé“ výšky dospělého člověka, pláž je o polovinu užší než jindy. Plavání v nich je jiné maso! Italové se pro jistotu nekoupou vůbec, z Čechů jen ti nejodvážnější – nebo blázni, tedy my. Nejhorší je se přes hradbu vln vůbec do moře dostat, pak už je to paráda. Houpeme se na vlnách, proplaváváme jimi, skáčeme do nich, nasedáme na jejich hřebeny a necháváme se vyvážet až na pláž. Matěj je nadšený! Zavrtává se hlavou do vln jako pštros do písku, závodíme, kdo udělá lepší „proskok“. Karolína s Katkou se bojí, poskakují víc po pláži a piští.
„Moře má rozum,“ utěšuje je Ondra. „Každej odpad zase vyplivne na souš, nebojte se!“
Na stožáru se sedátkem plavčíka se třepetá červený praporek, což znamená varování prvního stupně. Svým způsobem to je nebezpečné, jak poznám, když nešikovně naskočím na vlnu a ona náhle klesne, čímž se dostanu do bodu, kde se obrovské

masy protáčejí spolu s oblázky. V tu ránu mám vodu všude, aniž bych chtěla, udělám salto, div si nesrazím vaz, kolem hlavy mi prosviští pár set větších i menších kamenů a některé mne uhodí do ramene. Mám co dělat, abych poznala, kde je nahoře a kde dole! Sotva se vyhrabu na nohy, podrazí mi je druhá vlna, větší než předchozí, a znovu salto, znovu sprcha kamení! Vyhrabu se na souš po čtyřech a mám toho plné brejle. Holky se mi drze smějí!

„Žiješ?“ volá pobaveně Pavel. „Už jsem tě chtěl lovit!“

„Dobrý,“ frajeřím a třu si pohmožděné rameno. K tomu, abych odpadla na osušku a dívala se na moře pouze z bezpečné vzdálenosti, mě tahle příhoda nepřiměje.

Hůř je na tom Matěj, který při jednom nechtěném přemetu vypije podle vlastních slov asi litr mořské vody. Vyhekává ji ještě čtvrt hodiny, kdy mu Kája s Katkou buší do zad, a poté ztratí veškerou odvahu, víc se do vody neodváží.

„Co je?“ diví se Pavel. „Přál sis vlny, máš je, ne?“

„Konečně ses jích dočkal,“ připomene mu Ondra.

„No jo, ale nemusely by bejt tak velký…, a slaný!“

„Tak už to holt chodívá, v moři je voda slaná,“ baví se Ondra. „Nečekal jsi, že bude kyselá, že ne?“

„Ne,“ zakření se, „ale taky ne, že bude slaná tolik!“

Nevím, jak by se tvářil na chuť Mrtvého moře, které má obsah soli mnohem vyšší než azurový Jadran!

Po odpolední kávě, kdy si jdu sednout na vlnolamy a těšit se ze stále mohutně zvlněného moře, mě odchytne Giuseppe, sotva se na příhodném balvanu usadím, a hučí do mě horem dolem, abych si s ním vyrazila na výlet. Autem, brm brm, předvede názorně, že nemá v úmyslu trápit se na kole.

„Mio amíco,“ pokrčím rameny, „é problemo.“

„No problemo," tvrdí v duchu národní povahy a navrhne, ať ho vezmu s sebou. Což zase není vyloženě špatný nápad! Nejprve postojím modelem dvěma klukům, kteří se se mnou zatouží vyfotit, pěkně jeden po druhém, a pak odběhnu.
„Pojedeme," navrhují všem. „Pepík neřekl, kolík amíků můžu vzít s sebou! Povozí nás, kam se jinak nedostaneme."
„Nechce se mi," prohlásí Matěj.
„Tobě se nechce nic," obviním ho. „Jet na výlet, jít na vycházku, koupat se…"
„Jsou moc velký vlny!"
„Jednou malý, podruhý zase velký! Mně se nechce sedět na zadku," ujistím ho.
„Já bych jel," prohlásil Pavel. „Třeba by nás vzal na Monte Conero."
„Což to by byla paráda," nadchne se také Ondra. Slovo dá slovo a o výlet stojí všichni, krom Matěje, který však, když vidí, že se mnou nepohne, chce jet také. Všech šest se ovšem Giuseppovi do auta nacpat nemůže, dva musí zůstat doma.
„Tak… tak třeba my," řekne za sebe i Pavla Katka.
Pavel není jejím rozhodnutím nadšený, ruku na srdce, já teprve ne, nicméně se podřídí.
„Aspoň si můžete udělat intim podvečer," těší ho Ondra, když se s nimi loučíme. Neovládnu se, abych nebyla zvědavá na Pavlovu reakci! Na setinu vteřiny lapne můj pohled – a tentokrát je to on, kdo nevydrží!
Minišaty z krepové viskózy na uzounká ramínka, tvarovaným živůtkem dodržující tvar siluety A mi sluší, stejně jako slamák se stužkou v téže barvě, jak mě ujistí Giuseppovy i oči mnoha Italů, které na svém výletě potkáme. Najednou mě ale jejich zájem neuspokojuje, dá se říct, že si ho vůbec nevšímám,

nevychutnávám ho, a to z jednoho jediného důvodu – stále musím myslet na to, co se právě děje v bungalovu!!! Guiseppe si ovšem takovou nevšímavost nezaslouží, chová se k nám skvěle, potřese si s mými přáteli pravicí, naloží nás do svého bouráku, jímž není nic menšího než nejnovější typ Alfy Romeo, a umožní nám prohlídku okolních měst a letovisek. Na mně, sedící na předním sedadle, zbývá funkce tlumočnice. Pravda, jde o můj životní sen, ovšem rozhodně netoužím překládat z italštiny do češtiny a naopak, už proto, že umím všehovšudy asi třicet slov včetně číslovek a zbytek se ve slovníčku do kapsy hledá dost obtížně. Rozhovor je tedy pojat spíš jako sborník citoslovců, jak se rozplýváme nad historickou Maceratou, přímořskou Civitanovou Marche, ale hlavně nad Anconou, proslulým přístavem, výchozím bodem spousty námořních tras a spojnicí Evropy s okolním světem po moři, kam nás Giuseppe doveze. Vidět na vlastní oči obrovské nákladní zaoceánské parníky, proti kterým jsou mnohavagonové vlakové soupravy, jež do jejich útrob zajíždějí i s celými náklady, malé hračky a v prostorách skladišť se úplně ztrácejí, je zážitek velký natolik, že zcela soustředí mou pozornost a zapudí neradostné úvahy. Ondra s Matějem nestačí tisknout spoušť svých fotoaparátů! Námořníci, snědí, opálení a větrem ošlehaní chlapíci nejrůznějších národností světa, jsou praví mořští vlci a na pěknou holku si nedají ujít pohled, natož jsou-li dvě a obě světlovlasé! Osobně se zasloužím o jedno pozdvižení, totiž když mi vítr shodí klobouček a ten se zakutálí z betonového mola rovnou do moře.

„Klobouk!“ zakvílím. „Matěji, prosím tě!“

Matěj se nahne nad vodu, tady v přístavu páchnoucí olejem a rybinou a kdo ví čím vším ještě, ale protože na klobouk nedosáhne, pokrčí rameny. „Potřeboval bych dlouhej prut…“
„A kde ho asi vezmu?!“
„Bez prutu to nedokážu,“ prohlásí.
„Leda skočit do vody,“ radí mu Ondra. „Tam doplaveš.“
„Do takový špíny, jo?“ ohradí se. „Doplav si tam sám, když seš tak chytrej.“
Podívám se mu do tváře s vlnou nevole. To je celý on! Ondra by kvůli Karolíně skočil do ohně, natož do vody! Naštěstí si nás všimnou i námořníci z korábu Herkules dřív, než Giuseppe nějaký prut sežene, chvíli se baví, načež jeden z nich mi kovovým bidlem klobouk vyloví. „Gracia,“ špitnu vděčně.
„Neříkal jsem to?“ řekne Matěj. „Dlouhej klacek, a je to.“
„Coby teoretik nejsi špatnej,“ usměje se Ondra.
„Ale v praxi úplně neschopnej!“ obviním ho. Zůstane civět jak čerstvě vyloupnutý banán.
Druhá část přístavu je určena soukromým člunům a jachtám, za podívanou také stojí. Některé jsou špičkové! Předháníme se s Karolínou v hodnocení, která je hezčí a ve které bychom chtěly strávit prázdniny, nebo alespoň jeden den!
„Ještě že ne noc,“ špičkuje Ondra.
„Noc s milionářem? Proč ne,“ popíchne Kája jeho žárlivost a o další zábavu máme postaráno.
„Radko, řekni,“ dožaduje se Ondra mého spojenectví. „Taky bys byla taková mrcha? Taky tě láká vyspat se s milionářem?“
„Ne,“ zavrtím hlavou. „Mně by ke štěstí stačil jeden úplně obyčejnej kluk.“
Matěj, ten bloud, si myslí, že jsem mluvila o něm! Snaží se mě chytat za ruku a asi se moc diví, proč ucukávám. Giuseppe nás

nakonec vezme do malého bistra, kde koupí každému kapučíno, což je kalíšek velikostí většího náprstku zaplněný do pouhé poloviny horkou a příšerně silnou kávou. Ačkoliv jindy nesladím, nyní si v té trošce musím rozpustit dva balíčky cukru, jinak by to se mnou seklo.
„Taky mohl dědek zaplatit něco pořádnýho," usměje se Kája na Giuseppa roztomile.
„Sí," prohlásí dobrácky v blažené nevědomosti.
U našeho kempu mu srdečně poděkujeme, Giuseppe je frajer ze staré školy, mně i Karolíně obřadně políbí ruku, ještě nám zamává a zase zmizí.
„Myslím, že nás měl po krk," usměje se Ondra. „Určitě si dnešní odpoledne představoval jinak, co, Radko?"
„Každopádně se choval báječně," zastanu se ho. „On jo."
„A kdo ne?" zavětří Matěj.
Nezdržuji se odpovědí, vyzuji si sandály, aby se mi po jemném písku běželo snáz, a metu si to k brance v platu. Jestli otevřu dveře bungalovu a nachytám je, jak spolu…
Do extrémů však nedojdu, už z dálky vidím Pavla i Katku na terase našeho bytečku, jak si s největším klidem dávají špagety. Oba jsou oblečeni v témže co před naším odjezdem, chovají se k sobě také stejně, tudíž se z žádného náznaku či narážky nedovtípím, co se tu vlastně dělo!!! Nebo nedělo?!
„Vařený provázky, to je moje!" jásá Ondra a nabere si z hrnce rovnu do dlaní, takže mu několik nudlí proklouzne mezi prsty a potřísní bradu i tričko. „Hlady šilhám."
„Udělali jsme pro všechny," ujistí ho Katka.
„Jak bylo?" vyzvídá Pavel.
„Prima. A vám?" předběhnu Ondru, který se užuž chtěl s plnou pusou špaget pustit do vyprávění.

Pavel si mě zamyšleně změří. „Taky fajn."
„Člověče, škoda, že Pepa nemá dodávku, o moc jsi přišel," líčí Ondra a div se mu nedělají boule i za ušima, jak úporně žvýká, aby stihl všechno naráz, povídat i jíst. „Vojenskej přístav, kamaráde, se skutečnou letadlovou lodí… Bohužel jsme se nedostali blíž, očumovali jsme z dálky, hlídali to tam maníci se sapíkama, ale i tak, kámo, nákladní lodě…"
Pavel ho se zájmem poslouchá, špekuje jeho vyprávění otázkami, nicméně když zvednu od svých špaget zrak, zjistím, že mě stále pozoruje. Došlo mu, na co jsem se ptala?!

XVIII. KAPITOLA

Na diskotéku konanou na přírodním parketu přímo v piniovém háji kempu se s Karolínou nalíčíme a načešeme ve stylu šedesátých let, tedy tlusté oční linky, můj účes zdobí široká černá stuha uvázaná na způsob obruče, Karolínin naopak vysoce vyčesaný drdol. Kája zůstane stylová, i co se týče oblečení, já se vyfiknu moderněji, nasoukám se do kratičkých černých a jakoby igelitových šortek s oslnivě bílými lampasy a pres prsa si natáhnu bolerko z téhož materiálu i se stejným zdobením. Ještě černé boty na širokém podpatku zvaném klafák a můžeme vyrazit! Katka se odváže pouze v tom smyslu, že si mascarou zvýrazní řasy, nic víc. Nevím, jestli ze sebe dělá šedou myšku schválně, anebo je opravdu tak zakřiknutá? Každopádně veškerou pozornost diskodravců stahuji na sebe, jelikož Katka se krčí v Pavlově stínu, bojí se, a Káju zase nepustí Ondra ani na krok, hlídá ji jako oko v hlavě, pro jistotu ji neustále drží za ruku! Má důvod se o ni bát, Italové teprve

po setmění předvádí svůj pravý temperament, a to jaksi nejen na tanečním parketu! Diskotéka je pěkně živá, to se musí nechat. I mě strhne nálada tropické noci, divokých rytmů, žhavých pohledů přilepených na mém značně odhaleném těle, červeného vína a laserových efektů, takže už před půlnocí mám pocit, že jsem jediná dívka na téhle planetě. Pár skladeb protančím s Matějem, ne že ne, tancovat umí docela dobře, ale protože toho má po dnešním náročném dnu brzy dost, nechám se prostřídat snad všemi lačnými návštěvníky diskotéky, co s sebou nemají partnerku, a dokonce s několika z těch, kterým to, že ji s sebou mají, nijak nebrání si skočit se mnou. Je to strašlivě vzrušující! Nerozumím jim slovo, ostatně, ani se o to nesnažím, pouze tančím a tančím, opětuji horké pohledy z očí do očí, svůdně vracím jejich úsměvy, nicméně na každý návrh reaguji záporným vrtěním hlavy, předvádím se… Na své místo se nestíhám vracet, partneři si mě předávají přímo na parketu. Občas nenápadně zkontroluji, co na to společnost u našeho stolku, což znamená Matěj, Pavel a Katka. Karolína s Ondrou jsou neustále v kole, tancují pouze spolu, Ondra ji nikomu jinému nepůjčí. Pavel provedl Katku asi třikrát, a jak jsem si všimla, moc jim to nešlo. Katka se vlnila neúměrně pomalu proti rytmu, okukovala holky tančící kolem a snažila se jejich pohyby kopírovat, což se jí zrovna nedařilo, tudíž po pár pokusech snahu vzdala, usadila se až dozadu pod palmu a raději jenom pozorovala. Pavel, který tancovat umí, vůči ní zůstal solidární, pro žádnou jinou dívku nešel (ač se po něm Italky otáčely!), raději o něčem debatoval s Matějem a co chvíli mě vyhledal očima. On mě snad hlídá???

Prosím, prosím! Pátou reprízu makarény věnuji jenom jemu. Odvázaná spontánní atmosférou, nabuzená všudypřítomným

hukotem moře, doléhajícím až sem v krátkých pauzách mezi písničkami, uvolněná a zbavená všech zábran díky několika deci vína a omámená erotickými impulzy, jež zachytávám ze všech stran, naladěná na cokoliv, si při tanci dám záležet, abych ho ani na okamžik nespustila z oka. Pravá ruka k zátylku, levá ruka, pravá ruka předpažit, levá ruka předpažit, pravá ruka k boku, levá ruka k boku, ladný pokles v kolenou a švihem se pootočit, a znovu, pravá ruka nahoru k zátylku, přičemž si prohrábnu vlasy, levá ruka k zátylku, pootevřu ústa, pravá předpaží, olíznu si jakoby z horka rty špičkou jazyka, levá předpaží, pravou si svůdně objedu oblinu boku, levou objedu oblinu boku… Zabírá to, fakticky to zabírá! A nejen na Italy. Pavel zírá jako oběť krajty tygrovité paralyzovaná v samém centru nervové soustavy, neschopna odvrátit zrak, natož se pokusit a úprk, jenž by ji mohl zastavit… Díváme se na sebe přes tančící upocená snědá těla bez úsměvu, jsme vážní a napjatí a vzrušení… To nejvíc! I když o pár metrů od sebe, tenhle tanec tančíme spolu! Myslím si, že teď musí vstát a jít pro mě. Musí, musí! Pokud… pokud s Katkou nic neměl!

Makaréna však končí a s ní první půlka diskotéky. Kouzlo telepatického spojení je zrušeno, aniž by se o něco pokusil. Po přestávce jdeme domů. Lépe řečeno zdrhneme, jelikož jinak bych se svých tanečníků nezbavila. Naštěstí se mě nikdo neptá na mou náhlou skleslost a skepsi, patrně ji přičítají únavě. Zásah mimo terč o milion světelných let!

Probudí mě šumění vody, které mylně počítám za samočinné napouštění nádoby splachovadla. Digitální displej mého budíčku hlásí do takřka dokonalé tmy způsobené stahovacími okenicemi časový údaj 3.15. Rozmrzele se obrátím na druhý bok. Tolik práce mi dalo usnout, celé dvě hodiny jsem se

převalovala ze strany na stranu, než se mi konečně povedlo zamhouřit oko, a to vše kvůli třiceti minutám spánku! Jako bychom klukům neříkaly, ať nám v noci nelezou přes pokoj do koupelny, a když už, ať alespoň nesplachují! Určitě Matěj.
Šumění trvá nezvykle dlouho, zásobník splachovadla mi připadá bezedný, jakoby voda jenom protékala.
„Co je to?“ vyhrabe se na druhém konci ložnice Katka ze svého pelechu. „Venku prší?“
Vida, tohle by mohla být ta pravá příčina!
„Podívám se,“ nabídnu se, bolestně zívnu a vymátožím se do sedu. Jakmile spustím nohy na dlaždice, kviknu: „Voda!“
„Ještě aby z nebe padala síra,“ uchichtne se Katka.
„V ložnici!“ upřesním. „Topíme se!“
Katka má k vypínači blíž než já, v další vteřině už obě rozespale a nechápavě mžouráme na proudy vody, hrnoucí se zpod dveří koupelny. Pravda, utopit se v ní nemůžeme, to jsem drobet přehnala, ale na to, aby nám promáčela věcí bordelářsky se povalující po zemi, je jí rozhodně dost.
„Můj klobouk!“ děsím se. „A kufr! A rohože… Někdo zapomněl zastavit vodu! Kterej chomout?!“
Bosky se pročvachtám ke koupelně, zatímco Katka se snaží zachránit, co se dá. Pokud jsem si myslela, že jednoduše zastavím kohoutek, šeredně jsem se pletla, situace je mnohem vážnější. Voda totiž tryská z prasklé hadice vedoucí ze zdi k umývadlu! Pravda, za to, že máme z bungalovu brouzdaliště, sice nemůžeme, nicméně s opravou to bude určitě složitější!
„Rupl přívod,“ seznámím Katku s vývojem událostí. „Do háje, kuchyně je už taky pod vodou, špagety plavou… Vzbudím kluky, tohle samy nezvládneme!“

Na prahu jejich ložnice se musím proti své vůli usmát. Pánové si chrupkají, jako by se nechumelilo, nenechají se rušit dokonce ani prudkým elektrickým světlem, které je zalije, jakmile rozsvítím lustr. Nenamáhali se oddělit od sebe manželské postele, spinkají vedle sebe jako bratři. Matěj připomíná blažené miminko, odkopaný, rozvalený, ruce podél obličeje, v hezounké tváři úsměv. Asi se mu zdá něco příjemného, třeba že se spolu milujeme… Pavel spí nahý, schoulený na boku a přikrytý prostěradlem jen velice spoře. Ohlédnu se ke dveřím, je to dobré, Katka lomozí v kuchyni. Obejdu dvojpostel, abych se k němu dostala blíž. Někdy se to pěkně zamotá, fakt! Tady vedle sebe leží moji kluci, bývalý i současný, jeden černovlasý, druhý blond: Noc a den. Rub a líc? Ačkoliv je Matěj hezčí, stejně se mi Pavel líbí víc. Celý. Vyšplhám očima z jeho klína zpátky k hlavě, natáhnu ruku a dlaní mu přejedu po tváři s pichlavě rašícími vousky. Probírá se k životu jen zvolna, aniž by otevřel oči, chňapne svými rty po mé dlani, aby ji jemně políbil a vzrušivě stiskl svými zuby. Držím jako očarovaná ovce!

„Pohněte!“ křikne ze sousedního pokoje Katka. „UŽ mám vody po kotníky…“

Pavel se teprve nyní zcela probudí. Trhne sebou. Přistiženě ucuknu dlaní a on se prudce posadí. „Radko…?“

„Praskl vodovod,“ vysvětlím zaskočeně, odvrátím se, oběhnu postel a zacloumám s Matějovou paži. „Vstávat!“

Pavel je chápavější, hodí na sebe bermudy a pádí do koupelny, obhlédnout škodu, Matěj se škrábe na bradě, pod paží, tuhle i onde, zívá jako malý lev a ničemu nerozumí.

„Otevřete dveře na terasu a vymetejte vodu ven!“ rozkáže Pavel, přičemž se snaží díru něčím ucpat. Mokrý jako myš záhy

pochopí marnost svého počínání, ováže prasklou hadici ručníkem a vší silou ji tiskne k sobě. „Někdo musí skočit na recepci, aby zastavili vodu v celým kempu… Matěji, dělej!“
„Já?“ zrozpačití jmenovaný. „Jak to mám asi říct?“
„Tak to třeba nakresli!“ prskne Pavel.
„Neumím italsky,“ háji se. „Těžko budu vysvětlovat, že –“
„Dojdu tam,“ nabídnu se, protože mi jeho nerozhodnost jde na nervy. „Italsky válím, že, proč bych nešla!“
V noční košilce, pod kterou nemám vůbec nic krom svého těla, se rozběhnu nejbližší cestou k recepci. Areál kempu je osvětlený pouličními lampami celou noc, potěší mne, když zahlédnu světlo i v recepci. Kluk, co zastává funkci nočního vrátného, sedící v džínách a tričku venku na lavičce, má z mého příchodu radost. Okamžitě přestane pozorovat Velký vůz či civět do blba, což vyjde na stejno, sjede očima můj nedostatečný úbor, do tmy blýsknou jeho bílé zuby a nabídne mi místo vedle sebe. Asi si myslí, že jsem přišla na rande, šílenec! Z omylu ho vyvedu vzápětí.
„Aqua in bungalow!“ oznámím mu a pro jistotu gestem ukážu, kolik vody je.
„Mamma mia!“ zděsí se upřímně, odtrhne zrak od vystouplých hrotů na mé košilce a rozběhne se bez dalšího pobízení přímo k našemu bungalovu. Ví dokonce, kde bydlím! „Mamma mia,“ hrozí se při pohledu na tu spoušť. „Mamma mia!“
„Umí ten moula ještě něco jinýho?“ ušklíbne se Pavel. „Já už to dlouho neudržím! Aqua – fermito!“
„Sí,“ dovtípí se kluk a zase odkluše. S napětím čekáme, co bude dál. Minutu, dvě, tři, pět, osm…
„Snad ví, kde tu mají hlavní uzávěr,“ doufá Pavel.

„Ten si šel dát šlofika," soudí Katka, která nestačí vylévat plné kbelíky do klozetu.
Nešel, za deset minut je zpátky, v rukou baterku, v očích bezradný výraz. Podle gestikulace poznáme, že má nějaký problém, ke kterému zve Pavla. „Matěji, zkus to držet," pobídne nečinně přihlížejícího Matěje. „Asi to nemůže utáhnout… Radko, pojď taky, třeba budeš muset svítit!"
Okamžitě se k nim přidám, ve třech proběhneme kempem k zadnímu traktu za recepcí, kde se sice hlavní uzávěr nachází, avšak je natolik zarezlý, že s ním holýma rukama nelze pohnout. Hasák či podobné náčiní recepční k dispozici nemá, zavede nás do malé místnosti, která by snad měla sloužit coby nářaďovna, ovšem krom jediného klíče naprosto nevyhovující velikosti se v ní nic užitečného nenachází.
„Máš auto?" otočí se Pavel na kluka. „Auto? Car?" Recepční se pleskne do čela. „Sí!"
Než se oba ztratí ve tmě, Pavel mi nařídí: „Namaž to, Radko, olejem. Třeba tím na vaření!"
Jeho rozkaz splním o chvilinku dřív, než se k hlavnímu uzávěru vrátí se třemi klíči, veškerou to technickou výbavou automobilu recepčního. Jeden z nich se naštěstí hodí na závit uzávěru, mohutně se lesknoucí olejem. Přičinlivě svítím, když se snaží jím otočit. Ital supí námahou, ruce se mu třesou námahou, ve tváři škleb. Málem mu pomáhám tlačit!
„No!" vydechne a tře si pohmožděnou dlaň.
Pavel ho odstrčí, uchopí klíč a veškerou sílu vloží do svých rukou. Očarovaně přihlížím, jak vystupují z dohněda opálené kůže uzliny a kopečky svalů na jeho pažích, ramenou a posléze celém hrudníku, závit chvíli odolává, ale pak se najednou

pohne o milimetr, druhý… Máme vyhráno! Recepční vedle mě si hlasitě uleví, Pavel závit pevně zašroubuje a klíč mu vrátí.
Je tak rozhodný, samostatný, dospělý, mužný, se vším si ví rady! A silný… Přistihnu se, že bych si ze všeho nejvíc přála, aby mě jeho silné paže objaly!
„Ukaž.“ Vezmu ho za pravičku, otočím jí dlaní vzhůru a obdivně přejedu svými prsty dosud ztuhlé a naběhlé mozoly způsobené klíčem. „Muselo to bolet.“
„Ne,“ odmítne nařčení, avšak ruku mi nevytrhne. Nechá mě, abych ji něžně hladila. „Jsou věci, který bolí mnohem víc.“
„Useknutá noha?“
Pousměje se. „Taky, ale úplně nejvíc bolí duše.“
Tohle je rovina, do které jsem se dostat nechtěla! Pavel se v ní nemíní dál pitvat, s rukou v ruce zamíříme tichou horkou nocí k našemu baráčku. Těsně před tím, než se dostaneme do zorného pole těch uvnitř, se pustíme.
„Už jsem myslela, že to nikdy nepřestane crčet,“ přizná Katka vyčerpaná vyléváním kbelíků a vymetáním vody koštětem.
„To my si mysleli taky,“ potvrdí Pavel.
Nad zábradlím terasy v poschodí se objeví Kájina hlava, která na nás rozespalým hláskem zavolá: „Co šílíte? Takovej rachot v nekřesťanskou hodinu…“
„Děláme si z bungalovu plaveckej bazén,“ uchichtnu se.
„Copak vy nemáte dost vody v moři?“
„Mají,“ odpoví za nás Ondra, přistoupivší ke Káje zezadu. „Ale ta je moc a moc slaná, víš?“
Navzdory časné ranní hodině se rozřehtáme, že nás musí být slyšet až do Portorecanati.
„Vtipnej,“ ušklíbne se Matěj, který si správně Ondrovu narážku vztáhne na sebe.

„Jdeme spát," rozhodne Pavel. „Silně pochybuju, že sem pošlou nějakýho instalatéra v půl pátý ráno. Při jejich flegmatismu ho můžeme čekat nejdřív po siestě!"
„Je tu pořád strašný vody," namítne Katka.
„Půjč mi to na chvíli," převezmu od ní štafetu v podobě silonového koštěte. Odpočinkem nepohrdne, okamžitě se svalí na svou postel a naříkavě zazívá. Pavel zmizí v pánské ložnici, Matějovi je hloupé nechat mě pracovat, ale protože víc košťat k dispozici nemáme, sedne si alespoň na moje lůžko, aby byl se mnou psychicky. Po chvíli se natáhne, vleže se mu pozoruje pohodlněji, a když na něho mrknu za dalších pět minut, zjistím, že ho monotónní škrábání silonových štětin o dlaždice udrndalo ke spánku.
Pokračuji ve svém úsilí tak dlouho, dokud nezlikviduji největší následky katastrofy. Bungalov je krásně vytřený, musím se usmát, takovou práci si s ním jistě nikdo při běžném úklidu nedal! Stoupnu si nad Matěje, ale ruku, kterou s ním chci zatřást, nechám zase klesnout, Vypadá ve spánku tak spokojeně, až je mi ho líto budit, a pak myslím, že bych stejně neusnula. V hlavě se mi honí všelijaké myšlenky, které si potřebuji utřídit, vyznat se v nich… Zhasnu v ložnici, zatímco světlo na terase nechám svítit, sednu si na jednu ze židlí, nahé nohy skrčím pod sebe a hlavu opřu o paže zkřížené na desce kulatého stolu.
Kemp ještě spí, světlo mého lustru je jediné široko daleko krom pouličních lamp, velká můra se zajímavou kresbou na křídlech na něj omámeně doráží, baňka lustru se pro ni stala zbožňovaným sluncem. Idolem. Vnímám každým smyslem bezprostřední blízkost moře, jeho rytmus prochází mým tělem, vstřebávám ho. Kdesi v dáli pluje loď, vidím ji pouze

coby světelný bod v nekonečné pláni černoty. Zajímalo by mě, co asi právě dělají rybáři na její palubě… Lžu. Víc mě zajímají úplně jiné věci!
Dveře za mnou sotva slyšitelně vrznou a do mé samoty vklouzne ten, o kterém jsem meditovala nejvíce.
„Hodláš tu sedět do rána?“
„Nechci Matěje budit.“
„Nemusíš. Můžeš si jít lehnout ke mně. Teda… do jeho postele,“ opraví se rychle. „Já tě neukousnu, neboj“
Po zaváhání vstanu, zhasnu na terase a potichu se kradu ložnicí do sousedního pokoje, abych nevzbudila Matěje ani Katku. Pavel si hupsne zpátky do své postele, jen drátěnka zakvílí, a zůstane ležet na zádech. Opatrně se schoulím pod tenkou přikrývku Matějova lůžka. Málem nedýchám!!!
Vybaví se mi jiná noc, kterou od té dnešní dělí propast dvou a půl roku. Tenkrát, na Silvestra, jsme věřili, že je to navždy. Stejně jako o tři měsíce později, kdy jsme leželi těsně vedle sebe, líbali se a mazlili a přísahali si, že na sebe přes vojnu počkáme…
Nedopadlo to, no. Bylo mi jenom šestnáct a Pavlovi o tři roky víc, skoro děti. Nemohlo to ani jinak dopadnout! Dnes jsme sice starší, dospělí, ale oba na jiném břehu řeky.
Ačkoliv ležím bez hnutí, spánek nepřichází. Nedivím se, každičký nerv v mém těle pracuje ve stavu nejvyšší pohotovosti! Kdybych neslyšela Pavlovo tiché dýchání, mohla bych si myslet, že v ložnici topící se v sametové horké noci jsem sama. Spí? Opravdu může v takové situaci, kdy vzduch je nabitý elektřinou psychického napětí, div nejiskří, spát?!
Ne, nespí. Po nekonečně dlouhé době se otočí na bok. Levý bok, tudíž ležíme obličeji k sobě. Nevidím mu v té tmě do

tváře, nemohu ani rozpoznat, zda má oči zavřené či nikoli! Přestože jsme od sebe vzdáleni slabých dvacet centimetrů, připadá mi, že mezi námi leží tlustá zeď. Ta čínská!!!
Možná by nebylo na škodu mu nějakým způsobem dát najevo, že jsem vzhůru a čekám… Široké řeky, tlusté zdi… Kecy! I ty nejširší řeky se dají přeplavat, i ty nejtlustší zdi probořit, případně přelézt, ne?!
Za šedesát minut, které mají délku mnoha hodin, se však k ničemu neodhodlám. Pak začnou díky mdlému svítání pronikajícímu dovnitř škvírami v nedotažených okenicích ze tmy zvolna vyvstávat obrysy předmětů v ložnici. Kouzelná noc končí. Příležitost, byla-li nějaká, je definitivně pryč.
Na všechno přece musí být dva, ne?! A já jsem jen jedna.
Zavřu oči ve snaze si alespoň na chvíli zdřímnout. K tomu, abych se nabízela a podlézala, jsem příliš hrdá!
O pár minut později ucítím na své nahé paži dotek. Trhnu sebou, nicméně bojím se otevřít oči. Co když se mi jen zdá? Pavlovy prsty obemknou moje zápěstí a ztuhnou, nehýbají se, prostě mě jenom tak drží. Podnikne něco víc? Nepodnikne?!
Déle nevydržím, nadechnu se a vzhlédnu. Noc mezitím ztratila svou moc docela, v šedavém přítmí hledím Pavlovi přímo do očí. Na okamžik se vzájemně hypnotizujeme.
„Za chvíli vyjde slunce," oznámí mi šeptem.
Přikývnu na srozuměnou, Pavel mě pustí, pružně vstane z postele a uchopí fotoaparát povalující se na skříni. Vyhrabu se hned za ním. Tiše otevře dveře vedoucí přímo ven, podrží mi je a bosky se vyplížíme z bungalovu. Ani on nechce přibrat k pozorování východu slunce nikoho dalšího!
Nejdeme daleko, usadíme se na balvanech hned za brankou na pláž a čekáme. Moře hučí v neměnném rytmu, po ránu je

ocelově šedé, bez slunečních paprsků postrádá svou azurovou modř, a obloha se může chlubit celou paletou odstínů modré, od bledé na východě po švestkovou na západě. Krom nás není nikde živáčka, kemp spí a městečko je odsud natolik vzdálené, že ho sice vidíme, ale neslyšíme jediný zvuk. Připadám si skoro jako v Matějově sci-fi, paralelním světě, kam jsem se nějakým nedopatřením dostala. Vše svědčí o nedávné přítomnosti živých bytostí, pláž je krom pruhu s nejjemnějším písečkem, po kterém se neustále přelévají vlny, dekorovaná snad milionem otisků nohou, kousek od nás se povaluje kbelíček i s lopatičkou, u vlnolamů leží zapomenutý míč, o zapíchnutých slunečnících nemluvě. Někteří hosté než by se namáhali denně slunečník zapichovat a zase sklízet, jednoduše ho nechají na pláži.

Pavel hledí upřeně tam, kde moře splývá s oblohou, stále víc a víc světlající tajuplně růžovou září.

„Teď!“ upozorní mě na slabounký proužek oranžového ohně vzplanuvší na hladině moře. Celý obzor rázem zčervená, oheň se šíří, mění barvy, mořská hladina je lemovaná stříbřitou čelenkou, která je stále širší a širší, a vzhůru na oblohu z ní vystřelují rudé paprsky.

Pak už to jde rychle, z novorozeněte slunce nejprve vidíme sotva centimetr, čtvrt kotouče, půl, tři čtvrtě, brzy se z mořských vln vykulí celý oranžový pomeranč, odpoutá se od hladiny, vyhoupne na oblohu, a jak stoupá a stoupá, je čím dál jasnější. Je to definitivní. Narodil se nový den.

Ptáci v korunách pinií to potvrdí svým zpěvem. Ostrá záře mi nedovolí zírat upřeně na slunce, odtrhnu oči a pohlédnu na Pavla, který naposledy stiskne spoušť svého fotoaparátu. Cvak, a jsem zvěčněná.

„Chtěl jsem ti…“ začne zvolna.
Od našeho domečku k nám dolétne Katčin hlásek: „Pavle?!“
Nedořekne, co mi chtěl. Fotoaparát nechá klesnout. Na zavolání neodpoví, stále mě fixuje očima.
Přestože jsem se vůbec nevyspala, mám sto chutí něco podniknout. Plná energie slezu po vlnolamech dolů na pláž, a tak, jak jsem, v krátké noční košilce se rozběhnu podél moře na pruhu přílivu směrem k městečku. Pavel za mnou neběží, když se otočím, stále stojí nahoře na kamenu a dívá se na mě. Vzájemný pohled trvá možná dvě minuty, pak se rozmyslí a zmizí zpátky v kempu.
Nechce se mi vracet, přicházím nádhernému ránu stále víc na chuť, běžím dál. Je to tak strašně příjemné! Vlasy mi poletují v ranním vánku, kotníky mi olizují vlnky, pruh pláže je hladký, ale dostatečně tvrdý, nebořím se do písku, co chvíli mě ohodí jemný poprašek slané tříště.
Nevím, kam až bych běžela, kdybych kousek od řeky, vlévající se širokým korytem do moře, nenarazila na první živáčky, které podle jednotného úboru černých trenýrek a pruhovaných triček tipuji na jakýsi sportovní oddíl. Jde totiž o deset přibližně dvacetiletých mládenců, kteří se na pláž vřítili s úmyslem si zacvičit na čerstvém mořském povětří a z mé přítomnosti mají obrovskou radost.
Pokusím se jim vyhnout, totiž hodit zpátečku a fofrovat zpátky do kempu, ale jsou příliš blízko na to, aby mě záhy nedohonili. Všichni jsou mladí a štíhlí a oplývají klasickou krásou italského muže stejně jako jeho povahou, tudíž se mnou okamžitě laškují. Ačkoliv oni mluví italsky a já česky, zábava panuje víc než dobrá, stále se smějeme, a když svléknou trička a boty, rozumí se jaksi samo sebou, že se musím jít koupat s nimi, i

kdybych nechtěla. Pochopitelně nechci, nemám plavky, leč to Italům nebrání popadnout mě za nohy a ruce a hodit do moře! Pištím, co mohu, košili vyhrnutou bůhví kam, nejdřív se zalykám smíchy, potom slanou vodou, jak na sebe cákáme a snažíme se vzájemně potopit. Je jich na mě hrozná přesila, vyhrávají. Z moře se vypotácím úplně vysílená.
Kluci mi říkají jednoduše, bella, a zvou mě do své dodávky zaparkované na příjezdové cestě. Mangiare znamená jíst, potud moje znalosti italštiny sahají, patrně mě chtějí vzít někam na snídani, což si dost dobře v noční košili promáčené do poslední nitky, vodou zprůsvitnělé a přilepené na těle nedovedu představit, byť mám fantazii dost velkou. Pustí mě jen neradi, prý se tady sejdeme zase zítra. Určitě!
Do kempu se vrátím ve vynikající náladě. Proti zavedeným zvyklostem vstali všichni dřív než jindy, u kulatého stolu sedí s Matějem, Katkou a Pavlem i Karolína s Ondrou.
„Jídlo!“ zajásám nehraně a vrhnu se okamžitě na poslední volnou židli, abych pro sebe ukořistila dva chlebíčky s džemem a jeden s vynikajícím italským sýrem.
„Ty ses byla koupat oblečená?“ žasne Kája.
„Jak vidím vodu, šup do ní,“ zazubím se. „V noční košili?“ směje se Katka.
„Lepší než v bundě a oteplovačkách, ne?“
„Když to bereš takhle,“ baví se Ondra.
V protějším bungalovu právě vstávají. Jsem tak dobře naložena, že odpovím úsměvem i na ženáčův pozdrav.
Matěj se mračí. „Lítáš venku skoro nahá! Bacha, cákáš po mně… Snad se nejdřív převlečeš, ne?“
„Ne,“ ujistím ho s plnou pusou. „Mám děsnej hlad.“
„Oni ti nedali?“ ušklíbne se.

Málem se v čaji utopím, Kája se vzápětí přidá a než se Matěj rozkouká, smějeme se jeho dvojsmyslu všichni.
„Kdo?“,vyheknu drobečky veky z plic. „Myslíš fotbalisty?“
„Nevím, komu jsi předváděla striptýz… takhle! Řev jsme slyšeli až sem.“
„Ne, nedali mi,“ uchichtnu se. „Snídani chtěli, ale já odmítla. To ostatní by přišlo na řadu později, víš?“
Matěj se urazí, jako bych mluvila v minulém čase. „Ten řev byl dost hrůzostrašnej,“ vysvětlí Katka. „Uklidnilo nás, že jste se pořád chechtali,“ dodá Kája. „Z tý dálky jsme nepoznali, co děláte…“
„Ječela jsi, jak kdyby tě ta fotbalová jedenáctka znásilňovala,“ přisadí si Ondra. „Tak rozradostněně.“
Dál se můžeme bavit, teprve když se dosyta vysmějeme.
Dva z nás šesti se však nesmějí. Jedním je Ondra, druhým Pavel.
„Bylo jich deset, ne jedenáct,“ vysvětlím vesele.
„Pavel tě chtěl jít hledat,“ oznámí mi Katka:
„Pavel?“ podiví se Ondra. „To by měl spíš Matěj, ne?“
Matěj se tváří načuřeně, uhne mlčky očima, Pavel má nejvíc práce mazat si další chlebíček.
Odpovím mu sama: „Měl by. Teoreticky.“
Než se vypravíme na pláž, objeví se u našeho bungalovu Giuseppe. Cinká klíčky od svého vozu a oháklý do letního sportovního obleku nás láká na další výlet.
„Přijeli jsme k moři, tak jdeme k moři, ne?“ šklebí se Matěj. „Radko, najdi ve slovníku: nemůžeme vás obtěžovat.“
S Katčinou pomocí dám tohle sdělení pracně dohromady.

„No problemo!“ vyti Giuseppe hlavou a když mu Matěj naznačí, že se chceme jít koupat, blekotá stále cosi o aqua parku. Zpozorním. Tohle je jiné kafe!
„Nemyslí water world?“ uvědomí si Pavel.
„Sí!“ kývá Pepča hlavou. „Water world.“
Protože se nás všech šest do Alfy Romeo nacpat nemůže, Karolína s Ondrou zůstanou v kempu. Stejně někdo musí počkat na instalatéra, kdyby náhodou přišel hned po ránu.
„Nebude vám to líto?“ stará se Katka dobrosrdečně.
„My jsme byli minule, vy ne,“ namítne Kája.
„A pak,“ mrkne Ondra a přitáhne si Karolínu blíž k sobě, „uděláme si intim dopoledne.“
Tohle nás rozesměje, ti dva si mají tak co stěžovat! „Pokud já vím, děláte si intim chvíle čtyřiadvacet hodin denně,“ bavím se. „Ráno, v poledne, večer, v ložnici, v koupelně, na pláži…“ ,
„Vsedě, vleže,“ zazubí se Ondra.
„Zepředu, zezadu,“ doplní ho Pavel a jsme znovu hotoví. Matěj mě chytí za ruku. „Nezůstaneme my…?“
Vida, jak brzy se přestal mračit! Zachytím na sobě Pavlův upřený pohled, pousměji se a odpovím tak, jak bych odpověděla, i kdyby se Pavel nedíval. „Ne.“
„Radka nemůže,“ podepře mě nic netušící Katka. „Guiseppe zve ji, nás ostatní snáší jen jako nepříjemnej přívažek.“
Právě tenhle důvod Matěje nadchne za všeho nejméně! Nejraději by ten lenoch zůstal v posteli, a kdyby tam mohl být se mnou, vynaložil by tolik námahy, že bychom se milovali. Koupání ho neláká, ať už jde o vodu slanou či sladkou, notabene jedná-li se o šílené skluzavky, na kterých si můžeme ve vodním světě, kam nás Giuseppe záhy doveze, vyřádit podle libostí! U brány s nápisem WATER WORLD zaplatíme

vstupné a také řádíme, respektive, hlavně já s Pavlem, protože Katka má z většiny z nich strach a Matěj se po mém odmítnutí tváří jak po požití jedu na krysy, můžeme si vybrat z nepřeberného množství nejrůznějších atrakcí, ať už se jedná o skluzavky, tobogany bazény, jízdu na motorem poháněných nafukovacích křeslech a podobně. Některé skluzavky vyžadují pořádnou dávku odvahy! Krom klasických, rovných, různě propletených, stupňovitých skluzavek a toboganů otevřených i krytých jsou milovníkům vodního živlu k dispozici i lahůdky typu kaskádovitých skluzavek v celkové délce několika set metrů, jejichž provoz na nich organizují, řídí a hlavně hlídají do čokoládova opálení Italové s tričky s emblémy Water Word a vysílačkami v rukou Přestože je vodní komplex narvaný dovádějícími lidičkami, Italové vše zvládají s bravurou, provoz na skluzavkách je plynulý, nikde nestojíme dlouhé fronty. Nejméně zájemců je o atrakci s podezřelým názvem Kamikadze.

„Jdeš?“ mrkne na mě Pavel.

„Jasně,“ souhlasím.

„Chceš první?“ nabídne mi místo ve frontě. „Kamikadze znamená sebevražda! Jdi radši ty.“

„Dík za tu výsadu,“ uchichtne se, na Italův pokyn skočí do nenápadného koryta, zamává mi a než zmizí v ohybu, zavolá: „Dole se sejdeme. Možná…“

Pobaveně se usměji, skluzavka nevypadá nijak nebezpečně, dokonce není ani tolik příkrá či zauzlovaná jako jiné. Pravda, trvá dost dlouho, než Ital dostane vysílačkou pokyn, že může na trasu pustit dalšího sebevraha. Než tak učiní, sjede mne od hlavy až k patě, zálibně se usměje a pošle mě na nejstrašnější tobogan, na kterém jsem kdy seděla!

Nejprve pohoda, frčím si to po hladkém povrchu skluzavky, za ohbím dostanu větší rychlost a za další zákrutou nečekaně žbluňknu do vody. Sotva se stačím nadechnout a už mě proud žene do ústí zeleného tunelu. Takže skluzavka spojená s toboganem, nic světového, ušklíbnu se v duchu. Uvnitř roury je zelenkavé přítmí způsobené pronikáním slunečních paprsků přes umělou hmotu, rychlost brzy naberu pekelnou, podobnou jízdě na ledové ploše mě to hodí nalevo, napravo, načež se rozsvítí, pod zadkem mám vzduchoprázdno a já ze slušné výše padám do bazénku pode mnou. Skákat umím i šipky, natož po nohách, to mě nevyděsí. Mnohem horší mi připadá vír točící se uprostřed bazénu, jak se spousta vody snaží co nejdříve odtéci rourou v jeho dně!!! Jiný východ bazén nápadně připomínající trychtýř nemá! V poslední chvíli lapnu po dechu, ale už jsem ve vodě, vír mě strhává do svého středu a proti mé vůli vcucává do trubice. To, že je ta roura úplně kolmá, by nebylo tak šílené jako sám fakt, že je plná vody!!! Kam se hrabou všechny ty tobogany, kde si člověk seděl, případně ležel, a mohl se kdykoliv nadechnout! V jediném okamžiku mě zachvátí zoufalství spojené s klaustrofobií způsobenou uzavřeným černým prostorem, samozřejmě zapomenu zavřít oči, vodu mám úplně všude, v nose, uších i puse, zakuckám se a než stihnu začít šílet, najednou jsem venku. S nepopsatelnou úlevou dopadnu do bazénku, nadechnu se a s mohutným pokašláváním se hrabu k žebříčku, kde mi už Ital s vysílačkou a pusou od ucha k uchu podává ruku, abych mohla snáze vylézt.
Pavel se válí smíchy. „Dáme repete?“
Vyplivnu poslední doušek vody: „Málem jsem se utopila!“

„Nesmysl,“ směje se. „Za ty tři vteřiny, nebo kolik to vlastně v černý díře bylo, se nestihne nikdo utopit.“
„Připadalo mi to jako celá věčnost,“ přiznám se.
„Jsi dobrá, Radko.“
„Ne,“ odmítnu jeho chválu. „Bála jsem se. Děsně.“
„Jsi skvělá,“ tvrdí a ani maličko se přitom neusmívá. Výlet do water worldu byl po všech stránkách fantastický. Máme o čem vyprávět Káje a Ondrovi při obědě a já mám o čem přemýšlet. Šlo vůbec o odvahu projevenou na skluzavkách?!
„To už jsou zase špagety?“ hrozí se Matěj.
„Dobrý špagety,“ opraví ho Ondra.
Matěj zkusmo ochutná. „No jo, ale…“
„Co se ti na nich nezdá?“ diví se Karolína.
„Když ty špagety jsou moc špagetový, vidí, Matěji?“ řekne Katka a my se musíme zasmát. I ta Katka ho už prokoukla!

XIX. KAPITOLA

O siestě jdeme s Kájou před bungalov na samém konci kempu nafasovat čerstvý chleba. Vesele si povídáme, když na příjezdové cestě za lotem zahlédnu vědomou postavu. Teď sice vyměnil žluté plavky za světlé džíny a květovanou košili s krátkým rukávem, ale poznám ho hned. Na stejném místě stává poměrně často, případně brousí kolem branky s pohledem upřeným k naší terase.
„Hele, to je ten tvůj Talián,“ všimne si ho také Kája. Vždycky jsem naši známost omezila pouze úsměvem vyslaným na dálku, nyní zaváhám. Poprvé ho potkávám bez Matěje! Ital se okamžitě chopí příležitosti, aktivně na mě mává.

„Počkej na mě moment, vyřídím to," řeknu Káje a zamířím k plotu. Zblízka ten frajer vypadá ještě lip než zdálky! „Ciao," pozdraví mě a jeho pohled žhne. „Cecca?"
„Sí," přikývnu, jelikož mou národnost tipl správně.
„Bella Cecca," vysekne mi poklonu. „Parla italiano?"
„No." Musím se usmát, zajímalo by mě, kde Italové berou víru, že každý cizinec mluví jejich řečí, když oni sami z valné většiny jinou neovládají!
„Do you speak English?"
„No."
„Sprechen Sie Deutsch?"
„No."
V tom případě pokrčím rameny.
„French," navrhne Ital další možnost komunikace. Tentokrát jsem to já, kdo nezná. Oba se zasmějeme, z tolika řečí nejsme schopni vybrat jedinou společnou! Tenhle handicap mu však nezabrání vychrlit na mě záplavu italských slovíček, jimiž se mi snaží něco vsugerovat. Podle všeho pozvání na rande, ukazuje stále na hodinky, myslím, že na osmičku, sebe a tohle místo, kde na mě bude patrně čekat.
„Radko!" volá Karolína, kterou čekání omrzelo, byť jí ho zpříjemňuje (nebo spíš znechucuje) Sušinka.
„Mi dispiace," omluvím se Marcovi, jak se mi Ital představí, a odběhnu.
„Jsou děsně vlezlí," stěžuje si Kája. „Usměješ se a oni si už myslí, že s nimi chceš jít do postele… Co ten tvůj?"
„Totéž."
„Tak proč se s ním vůbec bavíš?" diví se Kája. „Nebo se s ním snad hodláš vyspat?"
„Dovol?" ohradím se. „Nemůžu se bavit?"

„Nevím, jestli je to vůči Matějovi fér.“
„Je to složitější,“ pokrčím rameny. „Samanta se vdala do Itálie. Když přišlo do školy její svatební oznámení, holky říkaly, že závidím. Tehdy jsem nezáviděla, dneska jo. Nezávidím jí Vincenza, ani to, že je bohatej, závidím jí atmosféru země, ve které žije. A moře. To nejvíc! A taky… nevím, proč bych měla být vůči Matějovi fér.“
„Je to tvůj kluk, ne?“ užasne nad mým myšlením.
„Hm. Vidíš, kolik po zeměkouli běhá kluků, kteří by mohli a chtěli být mí? Proč zrovna Matěj je ten pravej?“
Kája vykulí oči. „No… to je demagogie. Musíš mít přece spoustu důvodů, proč s ním chodíš, ne?“
„Spoustu?“ zaváhám.
„Za á, je hezkej,“ napoví mi.
„Ale Marco taky – a nechodím s ním. Takových je!“
„Za bé, je chytrej,“ snaží se dál.
„Okruh se zužuje,“ pochválím ji, „jenže i chytrých kluků jsou tisíce.“
„Za cé…“ Kája přemýšlí, až se jí kouří z hlavy. „Za cé, vyjde mu knížka!“
„Máš pravdu, takových moc není. Troufám si tvrdit, že v naší republice je ve svém věku jedinej. Prima.“
„Neříkáš to zrovna nadšeně.“
„Jde o to, jestli vydaná knížka je důvod k chození!“
„Nerozumím ti, Radko,“ přizná se.
„Kdo říká, že musíš? Jdem pro chleba, polez,“ pobídnu ji. Nejsme jediné, kdo si ráno zapomněl chlebíky vyzvednout, v papírovém pytli vonícím na dálku pečivem se přehrabuje paní, která v autobuse seděla i se svým manželem přes uličku a tady je naším sousedem v bungalovu. Obě ji s Karolínou

pozdravíme, ona nám odpoví a dokonce nám pytel podrží, abychom si mohly vzít svoje večky, načež se k nám připojí a za tlachání o nádherném počasí a zítřejším výletě do Říma kráčíme společně k předním bungalovům.
„Moje sestra jela s manželem k moři začátkem června," svěří se nám, „aby to měli laciný, a celých deset dní jim propršelo."
„To musí bejt k vzteku," soudí Karolína. „Takhle zabít prázdniny."
„Taky myslím," potvrdí. „Radši si připlatit a jet v hlavní sezoně… Což vám je hej, děvčata, vy máte dva měsíce volna, ale když je člověk odkázanej jenom na dovolenou, musí s ní pořádně hospodařit. Jste studentky, že?"
Sehraně kývneme.
„Moje dcera chodí do třetího ročníku gymnázia."
„Jo?" chytí se Kája. „Tak je jako já."
„Opravdu?" Paní se zarazí. „Vy nejste vysokoškolačky?"
„Kdepak," ujistí ji Kája. „Do matury mám rok času."
„Pokud to vyjde, od září budu vysokoškolačka," prozradím. Paní však nevypadá, že by mi chtěla blahopřát. Pronikavě se zahledí na Karolínu. „A to vás, děvčata, maminky pustily? Takovou dálku? Naše Janina jela na tábor dělat instruktorku a ani to se mi moc nelíbilo…"
„Pustily," potvrdíme pobaveně.
Paní si může vykroutit krk, jak moc se diví. „Nedovedu si představit, že by naše Janina… Tak mladá a navíc s klukama! O tom nejspíš maminky neví, co?"
„O čem?"
„No že tu bydlíte společně s těmi mládenci…"

Obě se s Karolínou uchichtáme, a jelikož se nacházíme před naším bungalovem, zastavíme se, abychom ji mohly ujistit, že nic za zády svých rodičů neděláme.
„Ale to je strašný!“ hrozí se paní. „Mohly byste se dostat do maléru dřív, než se nadějete…“
„Do jakýho maléru?“ ušklíbne se Kája a rysy jí ztvrdnou.
„Nejsem včerejší,“ ujistí nás paní. „A vy se zrovna tiše nechováte… Dnes dopoledne vrzala postel u vás nahoře celou hodinu!“
Neovládnu vyprsknutí tím spíš, že se ke mně Ondra, Pavel i Matěj, hrající na terase s Katkou sedmu, přidají.
„No tak jste dnešní,“ odsekne Kája. „No a?“
„Nechci vám do toho mluvit, mládeži, ale je to na pováženou,“ varuje nás ta dobrá duše.
Karolína vypadá bojovně: „Co je na pováženou?!“
„Kájo!“ varuji ji v neblahé předtuše.
„Takhle riskovat!“
Kájiny oči planou. „Co by se mi asi tak mohlo stát?!“
„Karolíno!“ snažím se ji zavčas zarazit: Tohle už není legrace, přestože se kluci dosud smějí.
„Být těhotná v sedmnácti je pořádnej risk…“
„Těhotná?! Tak to mí nehrozí!“ vykřikne Kája.
„Karolíno!!“ snažím se ji přivést k rozumu.
„Co je jí po mně?!“ Kája k úžasu ostatních zhysterčí… „Co se o mě stará?!“ Co je jí do toho, jestli otěhotním, nebo ne? Tohle už tu jednou bylo, v patnácti! Teď bych si to přála!!“
„Karolíno!!!“
„Co se na mě tak koukáte? Nemůžu mít děti, jasný?! Nikdy nebudu mít děti, nikdy…“ Pak se sesype, do očí jí vhrknou slzy,

otočí se na patě a vezme schody do horního bytu po dvou. Na terase zavládne hrobové ticho.
Paní vypadá omluvně. „Já jsem jí nechtěla ublížit…“
„To je dobrý,“ řeknu tiše.
Není to dobrý, nicméně paní přikývne a zmizí ve svém vchodu z pravé strany bungalovu. Není to dobrý, ticho na terase se dá krájet. Katka vypadá vykuleně, Matěj nejistě, Pavel raději míchá do omrzení karty, aby se nemusel dívat na ostatní, Ondra je zmatený. „Co to plácala za blbosti?“ zeptá se.
Položím chleby na stůl a sednu si vedle Matěje.
„Nebo… to nebyly blbosti?!“ dovtípí se z našeho mlčení.
„Na mě se nedívej, já nic nevím,“ prohlásí Matěj.
Ondrovi to pálí. Bystře si spočítá, kdo ví! „Radko?“
„Ne, nebyly to blbosti,“ odpovím a pohlédnu mu do očí. „Chtěla ti to už dávno říct, Ondro, ale nenašla odvahu. Bála se, že ji kvůli tomu necháš. Cítí se méněcenná, zmrzačená.“
„No,“ řekne vytočeně, protože se na víc nevzmůže.
„Ona vážně v patnácti čekala mimino?“ zeptá se Katka naivně.
„To je přišerný. Tak mladá a už takovej průšvih…“
Vztekle na ni pohlédnu. „Stalo se, no!“
„V patnácti,“ hrozí se dál a já mám sto chutí zakroutit jí krkem, že se v tom stále hrabe, přilévá do ohně olej. „To bych do ní nikdy neřekla. Myslela jsem…“
Nedozvíme se, co si Katka myslela, tentokrát ji přeruší Pavel. „Karolína měla smůlu,“ řekne vážně. „Proč ji hned odsuzovat? Já bych toho kreténa, kterej jí to udělal, nechal zavřít… Jemu se nestalo nic, kdežto ona je postižená na celej život psychicky a možná i fyzicky.“

Vděčně se na něho podívám. Tehdy, bezprostředně po Kájině interrupci, ji také odsuzoval! Zachytí můj pohled a mírně se usměje. Časy se mění. Stárneme. Jsme rozumnější!!
„Člověk dělá celej život kraviny, za který se stydí, který ho mrzí a který by chtěl vzít zpátky, jen kdyby to šlo," prohlásím trpce. „V sedmnácti stejně jako v patnácti… Jenže ono to už nejde."
„Doktoři se můžou plést," řekne Matěj. „Mojí matce pořád tvrdili, že nebude mít děti, a jsem tady."
„Představ si, kdyby je vaši poslechli a nepokoušeli osud, co?" pokusím se zředit hustou atmosféru vtipkováním.
„Bylo by o jednoho nadějnýho literáta míň," přidá Katka.
„O jednoho grafomana," řekne Matěj se sympatickou sebekritikou. „To by asi škoda nebyla, přišli by jiní."
„Ale ne lepší," povzbudím ho.
Ondra se k naší konverzaci nepřidá, zamyšleně zírá před sebe. Nedivím se mu, musí hořkou pravdu vstřebat, vyrovnat se s ní. Pokud to dokáže!
„Mohla mi to říct," dostane ze sebe posléze.
„Ona tě miluje, Ondro," připomenu.
„Proto mlčela."
„A potřebuje tě, abys ji podržel," řekne Pavel.
„Jsem tady za blbce, jedinej, kdo to nevěděl," zavrtí Ondra hlavou.
„Za blbce je ten, kdo blbě mluví," odpoví mu Pavel. „Radka ti řekla důvod, proč před tebou Kája tuhle kaňku na životě zatloukala. Pochopils vůbec, o co jde?"
„Mimochodem, krom Radky o tom nevěděl asi nikdo," podepře ho také Matěj.
„No jo…," váhá Ondra zmateně.
„Máš ji rád?" podívá se mu Pavel do očí. Ondra polkne.

„Tak za ní jdi," pobídne ho Pavel.
„Víš, jak jí musí bejt?" ušklíbnu se. „Přišla o iluze, o víru, o zdraví, o kus sebe, a teď se třese, že přijde i o to nejcennější, co má. O tebe, Ondro."
Ondra váhavě přikývne. „Mám ji rád."
„Na co čekáš?" pokrčí Pavel rameny.
Na nic. Ondra vyskočí od stolu a svižně vyšlape schody do patra. Sledujeme jeho počínání s napětím, všechno visí na vlásku! Čím déle však ticho trvá, tím víc se do mých žil vkrádá naděje. Obyčejný hovor dolů slyšet nemůžeme, ale to, že se nehádají a jsou v pokoji spolu, je povzbuzující!
„A my se jdeme vykoupat," poruší strnulost na terase Pavel. „Od toho jsme u moře, ne?"
Odpoledne strávené ve čtyřech je jiné než ty předešlé. Koupeme se, opalujeme, házíme si míčem, lížeme nanuky a vůbec děláme vše, co jindy, ale něco visí ve vzduchu.
O trochu vzrušení se postará prodavač v sešmajdaných sandálech, kůži opálenou do ebenova a s otrhaným slamákem na hlavě, prodírající se mezi namaštěnými těly lenošícími na lehátkách či rohožích. Na rozdíl od černochů vyskytujících se na pláži ve velkém počtu a nabízejících stále týž sortiment absolutně nepotřebných cetek, se vleče s přenosnou chladničkou naplněnou plechovkami piva, col a limonád.
„To musí bejt těžkej způsob obživy," polituje ho Pavel, chlapík zachytí naše soustrastné pohledy a pln naděje k nám zamíří, aby nám vnutil něco na osvěžení.
„No," vrtíme hlavami, protože si spočítáme, že za to, co mu dáme za třetinku coly, si v normálním obchodě koupíme celou dvoulitrovku.

Ital se jen tak nevzdá, nejspíš si rád na chvíli těžké břemeno odloží do písku, a pak, jakožto jediná dívka široko daleko nahoře bez se stanu vděčným objektem jeho zájmu. Moje společníky absolutně ignoruje, když mě hltá očima a jen kvůli mně otevře chladničku, abych se mohla podívat na zboží uložené v ledové tříšti.
„É frédo," tvrdí. O tom, že je skutečně chlazené, mě přesvědčí dost svérázně, jelikož z lednice vyjme kousek ledu a přiloží mi ho na nárt levé nohy.
„Hm," uchichtnu se a Ital s očima spalujícíma vnitřním žárem putuje kouskem ledu po mé holeni, objede koleno, zanechá mokrou cestičku po opáleném stehnu a nezastaví se ani před spodním dílem plavek, přejede ho raz dva a už mě studí na rozpáleném pupíku, jen se prohýbám. Neuhnu však, stále se opírám rukama za zády, hrudník vypnutý, bříško vtažené, pouze po očku mrknu, co tomu kluci říkají.
„Ty ho necháš?" prohodí Pavel směrem k Matějovi.
„Radko," řekne tedy Matěj.
„Neubude, ne?" uchichtnu se.
Ital se neodváží dotknout se mých prsů, takticky je ve své pouti přeskočí a studí mě na hnědých ramenou i dost nízko pod klíční kostí. Kapky vody mi stékají na obliny ňader, jedna se strefí na bradavku. Za normálních okolností bych ho dávno setřásla, nenechala bych se osahávat, jenomže teď není normálně. Parta italských kluků, mých nohsledů, uvelebená těsně za našimi ručníky, sleduje prodavačovo počínání nadšeně, ženatí pánové od svých manželek závistivě, Pavel nevraživě a Matěj rozpačitě. Schválně ho provokuji a držím, dokud se kousek ledu v Italově ruce neroztaje docela. Pak vytáhnu ze své ledvinky potřebné bankovky a koupím si jednu

Pepsi Colu. Matěj nepodnikne nejmenší! Teprve když prodavač se stálým otáčením odejde k dalším potencionálním zákazníkům, mi řekne ironicky: „Mělas takovou žízeň, nebo ti ho byla líto?!“
„Ani jedno, ani druhý,“ vysměji se mu.
„Tak proč?“ dotírá.
„Zajímalo mě, co ty na to,“ vysvětlím.
Matěj trhne dotčeně hlavou: „Přece se nebudu prát!“ Líbezně se na něho usměji.
„Kdyby to byla moje holka,“ prohlásí Pavel sveřepě. „Tak mu rozbiju hubu.“
„Jenže ona není tvoje holka,“ odsekne Matěj. Druhý líbezný úsměv věnuji Pavlovi. Lehne si zpátky na rohož. „To je taky fakt.“
Karolína s Ondrou nevylezou ze svého pokojíčku ani na večeři, na kterou je voláme, pročež jim necháme zbytky na sporáku a vyrazíme na večerní procházku sami. Hned u brány kempu narazíme na Marca. Mrknu na hodinky. Jasně, je osm! Tvářím se, že si musím utáhnout řemínek boty, nechám ostatní předejít a směrem k Marcovi omluvně pokrčím rameny. Nevypadá nadšeně, ukazuje mi, abych ty tři nechala plavat a nasedla si do jeho autíčka, jímž je zářivě modrý Opel Tigra. Odolám jeho svodům, způsobně se zařadím po Matějově boku a nechám se obejmout kolem ramen, stejně jako odmítnu pozvání na vyjížďku na mašině, kterou má hned u cukrárny na náměstí zaparkovanou „můj“ pingl. Pavel mou gestikulaci za Matějovými zády zahlédne, nicméně neřekne ani popel. Třetí, kdo mi nabízí odvoz a je pro moje krásné oči ochoten vzít s sebou i ty tři zbývající, je Giuseppe. Zabrzdí svou Alfou těsně

při kraji chodníku, po kterém kráčíme s kornouty zmrzliny, galantně otevře dveře a verbuje nás dovnitř.
„Ještě ten tu chyběl," zavrčí Matěj nakvašeně.
„Je sice hodnej," usoudí Katka, „ale už to přehání."
„Radko, najdi ve slovníku: neobtěžujte nás," poradí mi Pavel a Pepča se nestačí divit, čemu se tak šíleně smějeme.
Z vycházky se vrátíme už za půldruhé hodiny, Marco stále postává před recepcí kempu, má výdrž, šílenec, a přestože bychom měli jít na kutě, jelikož ráno musíme vstávat ve čtyři, rozhodneme se pro noční koupel. Pomůže nám k tomu naříkavé vrzání postele a slastné sténání pronikající přes strop! Než bychom se těch pět minut vyhýbali jeden druhému pohledem, jelikož by nám bylo trapně, raději popadneme osušky a hurá na pláž. Není ještě zdaleka tma, ale to nám nebrání shodit ze sebe oblečení a koupat se na adama. Katka dělá drahoty, běží o kus dál a navíc se k nám otočí zády. Pavel ji tentokrát nedoprovází, svlékne se a skočí rovnou do vln. Matěj také nemá s osmělováním problémy, blaženě se rochní v teplém příboji a láká mě k sobě.
„Nebo tě postříkám," vyhrožuje mi.
„Nebo tě tam hodím," doplní ho Pavel, doplave zpátky ke břehu a spolu s Matějem mě začnou po pláži nahánět! Nehodlám utíkat bůhví kam daleko, stačí mi, když budu v dostatečné vzdálenosti od Katky, pak se zastavím a nechám, aby mě Pavel, který mě dohoní dřív než Matěj, svým nahým, slaným a mokrým tělem jakoby objal zezadu a hrnul před sebou do vody. Schválně se bráním, se smíchem se zarývám patami do písku a on mě musí do vody tlačit smykem, tudíž se mých zad i zadečku, svítícího do šera vzrušivou malbou po bikinkách, opírá svým hrudníkem, slabinami i stehny po celé

délce. Je šíleně vzrušující cítit jeho pevné svalnaté tělo, jeho nahé tělo na mém nahém těle!!! Matěj je podrazák, přiřítí se k nám a podtrhne mi zepředu nohy, o které jsem se opírala veškerou váhou, tudíž do zpěněných vln kecnu přímo na zadek. Kluci se prohýbají smíchy, ještě když mě každý za jednu nohu stáhne do hloubky, kde nedostoupnu! Bráním se, cukám nohama, kopu, svíjím se, samozřejmě vše je z legrace, pištím smíchy. Matěje i Pavla tahle hra maximálně baví! A dělá jim dobře fyzicky, jak si všimnu. Vzrušuje je. Oba!!!

„Sadisti!“ obviním je, když mě konečně pustí a slaná voda mi proběhne nosem až do krku, prskám a plivu. Mají ze mě tím větší legraci a totéž co se mnou hodlají provést s Katkou. Ta jim to potěšení nedopřeje, prozíravě se osmělí dřív, než k ní doběhnou. S přibývající tmou máme k sobě blíž, erotická hra naladila všechny, nejen kluky. Katka se přilepí Pavlovi na záda jako chobotnice, ten chvíli se svým břemenem plave, pak si ji přehodí přes rameno a drží ji v náruči. Matěj mě obejme, dotlačí ke břehu a povalí na písek, takže mám dolní polovinu těla ve vodě, horní ve chvíli, kdy jdou vlny od břehu, na suchu. Jeho pusa chutná slaně.

„Vyměníme si pokoje,“ navrhne mi zastřeně.

Mrknu přes rameno, abych zkontrolovala, co dělají ti dva, a nabodnu se na Pavlův vyčkávavý pohled.

„No,“ prohlásí rozpačitě Katka, jestli chcete, tak jo.“

„Aby to vrzalo ještě zezdola až ven, jo, a sousedka nám přišla zejtra udělat kázání o morálce?“ pokusím se o vtip. Ostatní se rozesmějí, Matěj však brzy zvážní: „Budeme jako myšky.“

„To na těchhle postelích dost dobře nejde,“ prohlásím.

„Takže zase ne?“ odfrkne. „Radko, ty mě zničíš…“

„Vážně ne?“ zeptá se Katka a zní to dost zklamaně!

„K tomu se nedá nutit," odpoví Pavel neutrálně.
Raději se mu nepodívám do očí. Nejsem na jeho zklamání, že opět Katku nepřefikne, zvědavá!
Všechny cesty vedou do Říma, praví jedno staré přísloví. Ta naše se vine klikatými serpentinami přes Apeniny a je možná dlouhá, jelikož trvá čtyři hodiny, ale určitě krásná. Itálie nejsou jen průmyslová města na severu, přímořské rekreační oblasti a zemědělský jih, Itálie je také divoké, zalesněné a hornaté vnitrozemí. Nespím ani minutu, snad abych nepropásla nic z výhledu za oknem klimatizovaného autobusu, tak z výkladu delegátky naší cestovky, která nás do Říma doprovází a velice poutavě hovoří o pohnuté historii i největších památkách, jež přetrvaly celé věky.
Počátky města měst vedou na Kapitol, nejznámější ze sedmi pahorků, kde stojí bronzová plastika Kapitolské vlčice z pátého století před naším letopočtem i s dvojčaty Romulem a Remem, stejně jako počátek naší pouti za skvosty antiky. Dopoledne strávené ve Vatikánu je nejméně náročné, uteče jako voda při prohlídce Baziliky sv. Petra, chrámu, jehož velkolepost všem vyrazí dech, Pavel na ni vypotřebuje celý film, jak se zuřivě snaží zachytit co nejvíce, a Sixtinské kaple, zvenčí nenápadné, uvnitř monumentální. S bídou nám zbude čas na vatikánské obrazárny!
Odpolední program je nabitější a dá nám pořádně zabrat, jelikož v příšerném horku, kdy ulice města doslova sálají, a ve stínu je dobrých čtyřicet, se pěšky lopotíme po několikakilometrové trase. Pot z nás úplně stříká a chodidla v sandálech pálí při každém kontaktu s rozžhavenou dlažbou chodníků, přesto za tu námahu výlet stojí. Například Titův oblouk a za ním Koloseum, amfiteátr proslulý krutými hry

gladiátorů, při kterých zahynulo více než půl milionu nevinných lidí! Prolézáme jeho ruiny s posvátnou úctou, aspoň já to tak cítím, a vadí mi, že Matěj stále breptá, stěžuje si na vedro a únavu a žízeň a hlad a nevím co ještě, dotýkám se dlaněmi vyprahlých kamenných kvádrů, ve kterých dnes už sídlí pouze stovky zdivočelých koček, hledím na propadlou arénu a katakomby chodeb a nemohu mluvit. Představuji si, že tudy si za svitu loučí chodili tisíce krásných, urostlých, opálených, černovlasých mužů pro jistou smrt, tudy je vodili římští vojáci na řetězech stejně jako dravé šelmy, dovážené pro císařovo pobavení z exotických zemí, představuji si hlediště narvané padesáti tisíci rozvášněných diváků libujících si v krutosti a smrti…

„Pojďte už," pobízí nás Matěj. „Do stínu, nebo zhebnu…"

Nemohu se odtrhnout, Koloseum, ačkoliv notně zchátralé, spíš skelet než amfiteátr, má divnou moc. Ti mrtví asi!

„Oni tady jsou," řekne mi Pavel tiše. Překvapeně sebou trhnu. Myslel na totéž co já!

„Lidi!" kvílí Matěj. „Umřu žízní…" ,

Při pouti městem kluci využívají četných fontánek a jiných zdrojů vody, do kterých jednoduše vrazí celou hlavu, aby se osvěžili. My s Katkou a Kájou, která se od rána tváří, jako by se včera nic nestalo a Ondra ji, pokud je to vůbec možné, objímá ještě častěji a její ruku nepustí ze své ani na minutu, trpíme bez podobných efektů. Prohlédneme si bonbonky jako je Palatin, Andělský hrad, Císařská fóra a z nich především Forum Romanum, Vestin chrám, nejrůznější náměstí, vítězné oblouky i Circus Maximus! Krátkou přestávku využijeme k odpočinku ve stínu Fontány di Trevi na náměstí nabitém turisty, především šikmookými. Do fontány, mimochodem velké přes

půl náměstí, si kluci nestrčí hlavu, nýbrž nohy. Tentokrát neodolám, sundám sandály, vykasám sukni a ráchám se také.
„V téhle fontáně se koupala Sophie Lorenová," vzpomene si Kája na jakýsi film. „Nebo Claudia Cardinálová?"
„Každopádně se tu docela nedávno koupala Claudie Schifferová," přebije ji Katka. „Kvůli nějaký reklamě."
„Jo?" vzhlédnu a oplatím úsměv skupince holandských studentů, jak tipuji z jejich řeči. „Samý slavný baby, co? Ještě chybí Radka Stachová…"
Všichni se rozesmějí, Matěj zostražití: „Proboha! Ty jsi normální exhibicionistka, Radko! Podívej, co je tu lidí!"
„No právě," uchichtnu se. „Sladká Claudie se tu taky nečvachtala bez publika, ne?"
„Jenže ty a ona je rozdíl" rozhorlí se.
Pohlédnu na něho značně otráveně. „Dělala jsem si psinu."
„Proč?" pokrčí Ondra rameny. „Radka by klidně mohla. Vsadím se, že by měla stejně vetkej úspěch jako Schifferka."
„Možná větší," dodá Pavel s lehkým úsměvem.
Dobrá nálada se mi rázem vrátí: „Zvlášť kdybych to vzala bez plavek, co?"
„Tak to už by vůbec nemělo chybu," ujistí mě oba. Legrace si užijeme mnohem víc, protože na náměstí dorazí asi třicet vyžízněných Japonců s čutorami kolem krků, vrhnou se k fontáně á o pouhých pár metrů dál, než kde si chladíme zpocené nohy, si láhve naplní a jak velí jejich národní zvyk, tedy pohostinnost, s titěrnými úklonkami je nabízí svému průvodci, který nemůže odmítnout, aby neurazil, a tak k našemu pobavení si musí úplně od všech loknout!
Pavlova a Ondrova poklona zahřeje mou hříšnou dušičku víc než ostré červencové sluníčko, tudíž na Španělském náměstí

se ve mně znovu probudí ďáblík pokušitel a já se musím předvést. Jakmile se průvodkyně zmíní o proslulých španělských schodech hojně ozdobených květinami, na kterých se prý podnikají módní přehlídky firem zvučných jmen s předními top modelkami, využiji pauzy určené k prohlídce náměstí k exhibicionismu, jak by řekl Matěj. Náměstí je totiž ozvučené hudbou, která má švih, nacvaklé stovkami turistů bloumajících kolem či posedávajících podél koridoru, obležené hloučky mládeže, malířů, hudebníků a umělců vůbec, pročež mrknu na Káju a protože jsme s tou holkou odmala skoro sestry, okamžitě pochopí, co mám na myslí. Vlníme se po schodech v rytmu hudby, nejdřív z hecu, pak promyšleněji, otáčíme se do taktu, necháme sukně pořádně rozevlát, obě jsme si vzaly pěkné prádlo, tak co, a naše mini přehlídka má obrovský úspěch! Místo Katky, na kterou bez úspěchu kýváme, se k nám připojí pár cizích dívek různých národností, obecenstvo se zčásti baví, zčásti nám tleská a zčásti věří, že jde o akci skutečných modelek, a objektivy fotoaparátů ani nestíháme sledovat.
Matěj, ten moták, se šklebí, a když mu z legrace navrhnu, aby si půjčil můj slamák a obešel s ním publikum, zhrozí se: „Ty jsi zešílela!“
Podívám se na něho vážně. „Máš pravdu. Musela jsem zesílet, protože jinak si to neumím vysvětlit.“
Katka vyprskne smíchy, ale ona to legrace není.
„Tohle se nám ještě nestalo,“ usměje se na nás průvodkyně. „Nádherně jste oživily atmosféru. Bravo!“
Kája se na mě spokojeně zakření. Už je zase ve své kůži, ta tam je zničená hysterka ze včerejška, naopak, připadá mi, že zkrásněla. Není divu, zbavila se stresu z ošklivého tajemství,

který ji musel táhnout ke dnu jako traverza! Ondra se zachoval jako chlap. Nezklamal!
Chrám Pantheon, jenž zdobí věčné město už od roku 27 před letopočtem, nám krom uměleckého zážitku poskytne i příjemný stín, zatímco Piazza Navona, náměstí, kde prohlídková trasa končí, je vypečené doběla. Máme toho všichni dost, jsme ušlí a vysušení, nicméně k autobusu šlapeme naplněni novými dojmy nadoraz.
„Tohle je pochod Praha Prčice," funí Matěj a už ani nemá snahu mě držet za zpocenou ruku.
„Byla to nádhera," rozplývá se Kája.
„Jsem utahaná jak kotě, ale stálo to za to," řekne Katka.
„Člověk si tváří v tvář velkoleposti starověku připadá jak mravenec u mrakodrapu," přizná Ondra.
„Co zbude po nás?" napadne mě trpce. „Paneláky?"
„Ani ty ne, ty mají životnost padesát let," pokrčí rameny Pavel.
„Nechápu to. Ondro, ty jsi budoucí architekt. Proč oni s jejich technikou dokázali tolik a my s pomocí jeřábů a bagrů a všech těch vymoženin hyzdíme planetu škatulemi z bytovek a paneláků?"
„Protože dneska je mnohem víc lidí než tenkrát," pousměje se. „A všichni chtějí někde bydlet."
„Dobře, ale jak to, že dneska nejsou takoví umělci jako Michelangelo? Raffaelo? Botticelli?" obviním ho. „Pokrok má jít dopředu! Proč jde dopředu technika, a ne třeba umění?"
„Jak to, že ne? Dneska je moderní umění," namítne Ondra. „Plno malířů, sochařů a umělců bylo oceněných až po své smrti. Třeba to čeká i naši generaci. O tom by mohl mluvit zasvěceně Matěj, ne já, já jsem jen pouhej stavěč paneláků."

Matěj však nepřevezme štafetu, jak bychom mohli očekávat, nýbrž zanaříká: „Mám chodidla úplně spálený.“
Katka s Kájou se rozesmějí.
„Musíš pořád skuhrat?!“ vyjedu ostře. „Nebo tobě se výlet nelíbil? Pižlil by ses radši v bungalovu? V posteli?!“
Pokrčí rameny. „Kdybys měla na patě puchejř, taky by se ti nechtělo vést filozofickou debatu.“
Pevně semknu rty. Mlčeti zlato, ne? Proč se hádat?? Pavel na mě pobaveně mrkne: „Má na patě puchejř.“ Švihnu po něm pohledem jako bičem. Vysmívá se mi?! Matěj nepochopí vůbec nic, možná si dokonce myslí, že ho budu litovat, padne vysíleně v autobuse na sedačku a vybalí ušlé nohy ze sandálů, aby mi ukázal zarudlou skvrnku na pravé patě. Tvářím se, že ho vůbec nevidím, dál listuji v obrazové publikaci Říma.
„Je v ní úplně všechno,“ otočí se na mě Pavel nadšeně ze svého místa. Také nelitoval dát osm tisíc lir, tím spíš, že kniha je v češtině! „Chrámy, baziliky, fóra, náměstí…“
„Včetně historie,“ přikývnu.
„Puchejř jak pětikorunu,“ vzdychá Matěj.
„A fotky v barvě,“ libuje si Pavel. „Ani na kameru se nedá zachytit všechno takhle přesně… Skvělej kup, co?“
„Prima,“ souhlasím s ním. Ostatní totiž litovali vypláznout tolik peněz! „Udělal jsi chybu, Matěji. Ty jsi humanitně zaměřenej, divím se, že jsi…“
„Neobuju žádný boty,“ skočí mi vyčítavě do řeči.
„Panebože!“ vyjeknu málem zoufale. „Mám ti na bebínko foukat, nebo co? Ty naděláš, jak kdybys přišel o nohu.“
„V čem teď budu chodit?“ pohodí dotčeně hlavou. „Třeba bos!“ odseknu.

Matěj se pochopitelně urazí, Pavel mě obdaří soucitným pohledem, pokrčí rameny, zase se otočí a s Katkou dají hlavy dohromady, aby se mohli publikací pokochat. Zavřu oči. Nemám chuť ani sílu listovat v knize, prohlédnu si ji jindy, v klidu. Chci si všechno vyhodit z hlavy, odpočinout si, jenže myšlenky jsou dotěrné jako komáři, stále obletují kolem a protivně bzučí.

Už vím, co mi tenkrát Pavel naznačoval otázkou, zda mi bude Matěj stačit! Je to hezkej kluk, chytrej ještě víc, ale jinak… Muselo mi fakticky šibnout, protože jinak bych se do něho nemohla zamilovat. Pravda, nebyla to kdoví jak žhavá a spalující láska, ale imponoval mi. Hm. Tehdy jsem však neviděla druhou stránku jeho povahy. Buď jsem si ji neuvědomovala, nebo uvědomovat nechtěla. Díky bohu, že jsem na to přišla takhle brzy! Jeho nerozhodnost, nesamostatnost a nepraktičnost mi jdou příšerně na nervy! To věčné dětinské naříkání, nespokojenost… Každý máme nějaké chyby, jenže ty Matějovy mi vadí dost. Chodit s klukem jen proto, že je hezký, chytrý a vyjde mu knížka, no, tak to nejsou zrovna nejlepší důvody, milá Kájo. Ty nejdůležitější při našem včerejším rozhovoru zapomněla jmenovat. Matěj je kluk hezký jako obrázek, chytrý jako kniha, budiž, jenže taky kluk, na kterého bych se nikdy nemohla spolehnout, kluk, který by mi nikdy nemohl být oporou, protože jako osobnost je nula. A důvod ze všech nejsměrodatnější, mít rád, chybí. Nemohu milovat kluka, kterého si nemohu vážit! Přímá úměrnost jako v trojčlence. Jednoduché, ne?

Když si vzpomenu, jak si moje mamina libovala, že jsem si konečně našla kluka sobě rovného, málem mi vyskočí pupínky. Nechci být jako on, nejsem jako on a nebudu jako on. Nikdy!

Je mi osmnáct pryč, nejsem naivní šestnáctka, abych se do někoho zabouchla jen pro jeho blond vlasy a modré oči. Každá žena si pudově vybírá k chození muže jakožto potencionálního otce svých budoucích dětí. Vím to přesně, s Matějem bych žádné dítě mít nechtěla. Ani teď, ani za deset let. Matěj není muž. Matěj je kluk, malý, hodný, maminčin mazánek. Výborně, paní Nývltová, vychovala jste z něho tím svým obletováním a posluhováním nepraktickou a samostatného života neschopnou bytost. A takovou já nechci.

XX. KAPITOLA

Běžím dlouhatánskou chodbou podobnou tunelu, ve kterém je strašidelná tma. Povrch je nerovný, nevidím, po čem šlapu, cítím jen, že zdi i strop jsou blízko mě, jen mě zavalit, uvěznit, rozdrtit! Strach ochromuje celou mou nervovou soustavu, jsem k smrti unavená, ale bojím se zastavit, protože potom bych mohla zděšení podlehnout. Nebýt světélka na konci tunelu, zešílela bych! Sil mi valem ubývá a východ je stále tak daleko, že začínám pochybovat, zda se k němu vůbec někdy dostanu, a co hůř, nohy se mi boří do měkkého povrchu chodby, zapadám do bahna nejprve po kotníky, pak do půli lýtek, nakonec téměř po kolena, v největším zoufalství se je snažím vyprostit, ještě krok, ještě… Nesmím se vzdát, nesmím…

Z ústí tunelu se vyplazím po čtyřech. Jsem venku! S obrovskou úlevou se rozhlédnu po louce s vysokou trávou vlnící se v mírném vánku, vydýchávám se a než si uvědomím, kde vlastně jsem, z oblohy se začnou snášet sněhové vločky. Sleduji jejich

ladný tanec s rozpaženýma rukama a nastavenou tváří, abych cítila mokré polibky. Změna: nejsou to vločky, nýbrž motýli! Stovky a tisíce bělásků se třepetají nad nekosenou loukou. Chtěla bych se s někým podělit o krásu okamžiku, ale jsem mezi motýly sama… Ne, nejsem. Teprve když se motýlci snesou k zemi a zelený koberec trávy pokryjí bílými křidélky, všimnu si, že vedle mne stojí Pavel.
„To byla nádhera," vydechnu okouzleně.
„Pojď se mnou, Radko, ukážu ti krásnější," láká mě.
„Kam?"
„Uvidíš," slíbí neurčitě a ostrým tempem kráčí trávou, kde už není po motýlech ani památky. Nedumám nad tím, kam se všichni tak honem poděli, snažím se ho dohonit.
„Počkej!" volám zadýchaně.
„Pojď," zve mne, aniž by zvolnil.
„Počkej! Já nemůžu…," vzlyknu zchváceně.
„Můžeš. Jestli chceš."
„Chci!" vykřiknu zoufale, protože mi beznadějně mizí v dáli. Nohy mám olšové, nedohoním ho, nikdy ho nedohoním, nikdy! Proč se mi zase vzdaluje?! „Chci! Já chci!!"
Díky bohu, vrátil se. Najednou stojí nade mnou a mlčky mne pozoruje. Jakmile si uvědomí můj pohled, zrozpačití. „Vezmi mě s sebou," škytnu prosebně.
„Kam?" zeptá se zmateně.
„Myslela jsem, že se nevrátíš…"
„Radko?" Položí mi ruku na paži a silně ji stiskne, až to zabolí. Překvapeně vyjeknu, prudce se posadím, jen postel zanaříká, a třu si postižené místo.
„Já…"

Mít po ruce písek, vrazila bych tam hlavu po krk! Pavel se mrkne přes rameno, a jelikož zjistí, že Katka dosud tvrdě spí, přidřepne k mému lůžku. „Co se ti zdálo?“
Proti své vůli zčervenám. „Blbosti.“
„Plakala jsi,“ podotkne šeptem.
Rychle si otřu dosud mokré oči. „Vážně?“
Dívá se na mě zamyšleně. „Kam jsi chtěla, abych tě vzal?“
„Nevím,“ zalžu rychle. „Denně se mi zdá plno věcí, ale jakmile se probudím, nic si nepamatuji.“
Pokrčí rameny. Myslím, že mi nevěří ani slovo!
Na displeji budíčku bliká časový údaj 7.48. Uvědomím si souvislosti, přetáhnu si pokrývku přes vyhrnutou košilku a zajímám se: „Jak dlouho ses… jak dlouho jsi mě pozoroval?“
„Šel jsem kolem,“ vymluví se a tentokrát je to on, kdo lže, jako když tiskne! Prozradí ho jeho oči, nevydrží přímý pohled, ačkoliv se snaží trapas zaretušovat: „Chtěl jsem se mrknout, jak je venku. Plánovali jsme vstát dřív a jít na trhy, ne?“
Kolem rtů mi přelétne pochybovačný úsměv. Povídali! Kdyby se chtěl podívat ven, otevřel by dveře z jejich ložnice! Dosud kluci dodržovali nepsané pravidlo tabu, totiž dokud jsme s Katkou spaly, necourali se naším pokojem ani do kuchyně, ani do koupelny, a pokud na ně přišla potřeba dřív, než jsme vstaly, vydali se na veřejné záchody v kempu, aby nás nerušili!
„Každej člověk vypadá blbě, když spí,“ prohodím.
Zavrtí odmítavě hlavou. „Ty vypadáš dobře vždycky. I když pláčeš, Radko. Bylo to… takový… no, skutečný.“
„Nemluvila jsem ze spaní?“ sonduji opatrně.
„Něco jo… Nerozuměl jsem tomu, bylo to zmatený.“
„A… co jsem říkala?“ zeptám se napjatě.

„Nemá cenu ti to opakovat, když si nepamatuješ, co se ti zdálo, ne? Nebo sis vzpomněla?“ usměje se vědoucně.
Trhnu hlavou. „Ne!“
„Tak vidíš,“ baví se polohlasně. „Pomůžeš mi se snídaní? Vzbudíme je až na jídlo, nemusíme se tu motat všichni. Spí jak Růženky, Řím je zmohl.“
„To víš, ty puchejře…,“ nadhodím a oba vybuchneme smíchy, čímž je ranní zážitek odsunut do pozadí. Rychle si dám studenou sprchu na osvěžení, pročešu si kartáčem vlasy, vklouznu do elastických šatiček a než Pavel uvaří čaj s citronem, namažu asi třicet chlebíčků z italské večky máslem, džemem, sýrem a některé obložím salámem.
„No vidíš,“ pochválí mě. „Ten týden ti prospěl, umíš vzít do ruky kuchyňskej nůž, aniž by hrozilo, že se přidáš k japonský mafii.“
„Proč mafii?“ nechápu narážku.
„Ti jsou v Japonsku čtyřprstí,“ zazubí se.
„Jsi sprostej!“
„Náhodou,“ usměje se, „teď už by to nebyla taková katastrofa, kdybych si tě musel vzít.“
„Ts! Proč by sis mě musel vzít?!“
„Obrazně řečeno,“ baví se. „Ten vypatlanej průvodce si to myslel, ne?“
„Jenže to byl omyl způsobenej jedním degénem,“ namítnu.
„Docela příjemnej omyl,“ namítne a střelí po mně rychlým, zkoumavým pohledem, co na to řeknu. Převezu ho: ani nemuknu!
Pak už se přimátoží Matěj, pusu věčným zíváním málem roztrženou, koutky očí zalepené, jídlo na stole objeví spíš čichem než zrakem, ovšem jakmile ho najde, láduje se

obouruč, pročež raději vzbudíme Katku a zatlučeme na dveře horního bytečku, jinak by na ně snídaně nezbyla, Matěj je navzdory své muší váze blízký příbuzný pověstného Otesánka, přinejhorším jeho bratranec!
Trhy se konají v přilehlých uličkách kolem náměstí a jejich ráz je ryze italský. Proplétáme se lidským mraveništěm, kdy po obou stranách už tak dost úzkých uliček stojí jeden stánek vedle druhého, všechny přecpané zbožím nejrůznějšího sortimentu, kdy si člověk může nakoupit od řezaných květin, kaktusů v květináčích, živých želviček, mořských ryb, ovoce, zeleniny a pečiva po mycí prostředky, prádlo, džínsy, nejrůznější oblečení, boty, kabelky a výrobky z kůže, hračky, porcelán a hrnce na vaření absolutně všechno, na co si jen vzpomene. Strašně se mi líbí atmosféra na tržišti, ačkoliv se na malém prostoru proplétají, šlapou po nohách a vzájemně si překážejí stovky lidiček, nikdo se nerozčiluje, nikdo nenadává, nikdo není nerudný. Trhovci hlasitě vychvalují kvality svého zboží, navlas stejného jako v mnoha dalších stáncích, lišícího se snad jen různými cenami, rozšafné hospodyně se přehrabují v kupách svetříků, triček, plavek i všeho dalšího ve snaze najít to úplně nejlepší, zkoušejí si vybrané oblečení na místě, všichni brebentí, smlouvají ceny a smějí se a dávají se do řeči s jinými nehledě na příšerné horko, tady v kamenných ulicích mnohem agresivnější než u moře.
Samozřejmě také nakupujeme, jsme přece na trhu! Naši krajané z kempu se poznají zdaleka, totiž podle červených teflonových pánviček a hrnců, které vláčí v igelitových taškách. Ani my se nelišíme, Katka koupí sadu tří pánví a Matěj tří hrnců jakožto dárek pro rodiče. Pořídím si kosmetiku, flakon Chanelu 5, mou oblíbenou vůni, hydratační

krém a rtěnku v tužce, od stařičkého šedivého černocha amulet z černého dřeva představující nějakého černošského boha, u stánku s obuví si vyberu báječné polovysoké botky klafáčky, našim pořídím sošku slona z ebenového dřeva a malé Alence koupím rozkošné dupačky a sadu ozdobných dudlíků.
„Pojďme si taky zahrabat," láká nás Karolína s očima žádostivě upřenýma na stohu krajkového prádélka.
„Buďme styloví," mrknu na ni a pustíme se do toho každá z jednoho konce, až se nám kluci smějí. Náhodou, rozhodnu se pro skvělé černé erotické body s francouzským otvorem.
„Na večer, jo?" zubí se pobaveně Ondra.
„Poslední noc musí bejt žhavá, co, Matěji?"
Tahle představa Matěje naladí, usměje se na mě a obejme kolem ramen. „Neváhej!"
Vydržela bych na trhu mnohem déle, baví mě sledovat cvrkot a prohlížet si zboží, Karolínu a Katku také, jenomže kluci nemají pro tenhle koníček pochopení. Je zaujme nejvýše stánek nabízející repliky historických zbraní, leč bohužel na jejich kapsy příliš drahých, a chvíli zůstaneme stát před hippíkem, co si na provizorní pult vyložil pohyblivé obrazy, totiž jemňoučký píseček různých odstínů uvězněný mezi dvojitým sklem a zarámovaný jako obrázek, který se neustále a samovolně různě přesýpá, čímž se mění i struktura obrazce připomínajícího hornatý terén s různě vysokými vrcholky hor, údolími, ostrými svahy i zvlněnou písečnou pouští.
„Jdeme," pobízí mě Matěj netrpělivě. „Vždy už je skoro poledne, nestihneme si udělat oběd."
„Kde je řečeno, že musíme jíst ve dvanáct?" namítnu, nic méně se s povzdechem zařadím po jeho boku a vydáme se zpátky do kempu. Naše zpocená čela ochladí teprve slaný

větřík vanoucí od moře, když se dostaneme na otevřené prostranství za řekou. V hájku už je nám hej, využíváme stínu palem, takže se do kempu dostavíme opět plní elánu a jakmile zaženeme žízeň, dostaneme omračující hlad.
„Zbyla tu akorát kolečka mletýho masa a pytel mražených ryb," oznámí nám Katka po inventuře lednice.
„Uvařte třeba špagety, jen když to bude k snědku," kapituluje Matěj a v žaludku mu kručí tak hlasitě, až se musíme smát.
„Spíš ryby," rozhodne Pavel.
„Hamburgery si uděláme zítra, to už s tím vařením bude složitější, a dneska si zajdeme na večeři. Co vy na to?"
Jako každý nápad se i o tomhle demokraticky hlasuje.
„Radko?" dožadují se mého vyjádření.
Přestanu civět na rozvlněnou mořskou hladinu. „Cože?"
„Na co myslíš, prosím tě?" směje se mi Kája.
„Na dnešní noc, že jo?" přeje si Matěj.
„Klidně si můžeš to prádélko obléct, pokud máš strach, jestli ti pasuje. My ti řekneme," navrhne mi Ondra pobaveně.
„Tss… Lituju, že jsem nekoupila ten přesýpací obrázek."
„Byl pěknej," kývne Pavel.
„Taky jsem o něm přemejšlel," přizná Ondra.
„Ale kupuj, když máš jednu kapsu prázdnou a druhou vysypanou."
„Nemusíš mít každou blbost, kterou uvidíš," usoudí Matěj.
Tenhle přístup mě popíchne: „Proč blbost?!"
„Dobře, tak ne blbost, ale zbytečnost," opraví se. „Uznej, potřebuješ zrovinka ten obrázek k životu?"
„Nepotřebuju," odpovím úsečně.
„No vidíš!" zajásá Matěj vítězně.

„Plno věcí k životu nepotřebuje a mám je," ušklíbnu se. „A naopak, ty, který bych chtěla, nemám! Proč bych měla mít jen to, co potřebuju? Kdybys to bral podle důležitosti, pak by m stačil vzduch, voda a kus žvance! Proč si neudělat radost, nějakou úplně nepodstatnou blbostí? Život se skládá ze samých maličkostí!"
„Nehádejte se," mírní nás Karolína.
Nechci se hádat, pokrčím rameny a otráveně zamířím za Katkou a Ondrou do kuchyně. Chvíli jim zamyšleně pomáhám solit a kmínovat na kost zmrzlé mořské ryby, načež mě napadne: „Do kdy ty trhy trvají?"
„Do dvanácti, maximálně do jedný," odpoví mi Ondra.
„Jo? To by se dalo stihnout!" Rychle si opláchnu ruce, otřu si je do utěrky, přihodím do ledvinky zbytek veškerých svých peněz a na oči si narazím sluneční brýle…
„Neblázni!" krotí mě Matěj, rozvalený na terase. „Měla sis vzpomenout dřív, přece tam nepoběžíme znovu! To je úplná šílenost, v poledním vedru se hnát až do města…"
Věnuji mu útrpný pohled. „Takovou oběť po tobě nikdo nechce, můžeš si zase klidně lehnout. Jdu sama."
Svým rozhodnutím je mírně řečeno šokuji.
„To je při enormním zájmu zdejších sexuálních nadšenců o Miss maturita o hubu," varuje mne Ondra.
„No a?" pokrčím rameny. „Matějovi na mně zase tolik nezáleží, o nic nejde."
Matěj se tváří otráveně. „Samozřejmě záleží, sakra. Já bych prostě ten obrázek oželel a hotovo."
„Vidíš, já ho neoželím," ušklíbnu se.
„Protože předvádíš, že na to máš."
Nechápavě se na něho podívám. „Jak to myslíš?"

„Kdybych měl tak zazobaný rodiče jako ty, taky by mi nedělalo problémy nakoupit každou kravinu," odpoví. „Naši bohužel tak skvělí nejsou, proto mám žebříček důležitosti posunutej jinak než ty. Jsi jak malá holka, Radko. Něco vidíš a hned to musíš mít."
Jeho řeč mě ohromí. Už jen to, že nejen já na něm, ale i on na mně našel chyby, a hlavně, obsah výtky byl šokující! Na okamžik se na terase rozhostí ticho. Ovládnu první reakci urazit se, počkám, až maličko vychladnu, a řeknu klidně: „Jsi vedle. Výše konta není přímo úměrná s tím, jak moc je kdo skvělej. Naši jsou dejme tomu proti tvým rodičům v balíku, ale jinak… Skvělí nejsou. Dlouho jsem si to o nich myslela… Bylo to ošklivý poznání, to mi věř. A co se týče mýho žebříčku hodnot, Matěji, ten je v pořádku, nemusíš mít obavy. Vím, co je dobrý a co ne, co je důležitý víc a co méně, vím dokonce, co chci a naprosto přesně co i koho nechci! Mít peníze je příjemný, nezapírám, ale všechno se za ně koupit nedá, i kdyby jich měl člověk sebevíc. Nehledě k tomu, že ten obrázek má být dárek pro radost."
Matěj na sobě zachytí pohledy všech. „Naštvala ses?"
„Ne. Byl to tvůj názor."
„Nemyslel jsem to nijak zle," omlouvá se.
„V pořádku," ujistím ho znovu. „Skočím ho koupit."
„Ty, Radko, to je vážně nebezpečný," namítne Kája. „Půjdu s tebou."
„V žádným případě!" zakročí Ondra. „Pustit dvě holky je totéž co jednu. Jestli chceš, tak já tam s tebou skočím."
Pavel, který dosud mlčky sledoval naše dohadování, se zvedne. „Ty máš službu v kuchyni," připomene Ondrovi. „Já jsem volnej. Za chvíli jsme zpátky."

Nečekám, až si vymění plážové pantofle za botasky, vyrazím napřed. Dohoní mne u brány kempu.
„Nemusíš se namáhat, nepotřebuju garde," brouknu.
„Mně to nezabije, neboj," pousměje se, načež se zachmuří. „A s tím, jestli potřebuješ nebo nepotřebuješ garde, bych byl na tvým místě opatrnější. Máš tu amanta."
Stopuji směr jeho pohledu, načež si všimnu modré Tigry parkující hned za plotem. Netušila jsem, že má přehled o mých nápadnících! „To je Marco."
Zboku na mě zpytavě pohlédne: „Líbíš se Italům."
„Jenom Italům?" rýpnu si.
„Ne," kapituluje s úsměvem. „Čechům taky."
„To je jejich problém," ujistím ho a na Marcovu gestikulaci, kterou mě zve do svého sporťáku, odpovím energickým zavrtěním hlavy. „S žádným jsem nic neměla."
„Jo, sleduju," podotkne věcně.
Na řečech o enormním zájmu a amantech něco bude, nedojdeme totiž ještě ani k řece, když vedle nás zabrzdí bílý Mercedes, z přední sedačky se na nás zubí Sušinka, ze zadní jeho voříšek. „Portorecanati?" zeptá se ten větší.
„Sí," přikývne Pavel. „Svezeme se, dědek nás tam hodí!"
Sušinka je větší borec než jsme mysleli, krom toho, že má bezva bourák, umí také obstojně německy. Pavel mu auťák pochválí, sotva se uvelebí na přední sedačce: Musím se usmát, zatímco Matěj by mě nechal jít samotnou do města, Pavel mě pro jistotu nepustí ani dopředu k řidiči!
Sušinka na pochvalu zareaguje vskutku svérázně, nabídne Pavlovi, zda nechce řídit, a už rozepíná bezpečnostní pásy, aby si mohli vyměnit místo.

Pavel se na mě pobaveně otočí: „Co říkáš, Radko? Nechceš týhle káře trošku prohnat faldy? Že bys poválela pár popelnic a odpaďáků, udělala mu kolem dokola ozdobný lišty. Abys nevyšla ze cviku, rozumíš.“
Nemohu se urazit, protože se musím smát. Sprosťák! Vořech, který považuje zadní sedadlo luxusního vozu za svou boudu, špinavýma tlapkama cuchá chlupy huňatých potahů, přerostlými drápky trhá zezadu přední sedačky a slintá na sametové polstrování, vypadá dotčeně, když vniknu do jeho soukromí. Nekousne mě, to se musí nechat, nicméně na vědomí mne vezme jen koutkem oka. Ač čistá pouliční rasa, tváří se hrdě jako šlechtic!
Sušinka nás vyklopí na náměstí, čímž nám ušetří celou jednu cestu. Stánkaři začínají balit, přišli jsme v pravou chvíli! Koupit obrázek, na kterém se shodneme, že je nejhezčí, už takový problém není.
„Doufám, že ho převezu přes půl Evropy v pořádku,“ strachuji se. „Snad ho v kufru nerozbiju.“
„Chtělo by to nějakou krabici,“ přemýšlí Pavel. „Netušíš náhodou, jak se řekne italsky krabice?“
„Ani náhodou,“ ujistím ho vesele.
„Nevadí,“ mávne rukou. „Zařídím to.“
Sleduji ho, jak se bez znalosti jazyka dohaduje s prodavačem, načež ten zaštrachá v dodávce a věnuje mu krabičku jako ušitou na míru!
„Díky,“ poděkuji a uložím do ní obrázek.
„Není zač,“ pokrčí rameny. „Zase jsem o něco chytřejší. Krabice se totiž italsky řekne la scatulla!“
Neubráním se dobavenému vyprsknutí: „Škátula?!“
„Jo,“ baví se. „Škatule. Taky nás to mohlo napadnout, co?“

Musíme se tomu ještě dlouho smát, a když si pro osvěžení pořídíme do ruky kornout zmrzliny, vycházka nemá chybu!
„To máš pro tátu s mámou, že?“ zeptá se a mírně nadzvedne igelitovou tašku s nákupem, kterou mi galantně nese.
„Jak jsi to uhodl?“ podivím se.
„Chceš dělat radost, proto vašim nevezeš hrnce ani nic užitečnýho a praktickýho.“
Zmrzliny je obrovská porce, taje rychleji než ji strhám lízat, musíme si na chvíli sednout na nejbližší lavičku.
„Protože jsem sama nepraktická,“ pousměji se.
„Protože umíš žít a užívat,“ opraví mě.
Zvláštní, jak to, že Matěj, kluk s obdivuhodnou fantazií schopnou stvořit sci-fi román, je ve všem ostatním tvrdý realista?! Proč ne snílek a romantik? Proč se o to krásný ochuzuje, a co hůř, proč nutí ostatní kolem sebe soudit věci podle potřebnosti?
„Dárek pro moje zazobané a skvělé rodiče,“ ušklíbnu se a podívám se mu do očí: „Taky si ještě myslíš, že jsem snob?“
„Ne,“ odpoví vážně. „Sama víš, co si o tobě myslím.“
„Nejsem si tím jistá,“ řeknu neurčitě.
Pousměje se. „Zaplaš pochyby a budí si jistá, Radko. Je to tak. Se mnou si můžeš bejt jistá.“ A po odmlce dodá: „Ve všem.“
„Jenže Matěj je o tom přesvědčenej…“
Pavel na mě povzbudivě mrkne: „Vykašli se na to. Je to ještě kluk, mladej a blbej, nerozumí tomu. Nedošly mu souvislosti, dívá se na věc moc přímočaře. Bodovalas.“
Mlčky dolížu zmrzku, očistím si ulepené tváře ubrouskem a zakloním hlavu, abych se podívala na nebe, jehož modrou klenbu neruší jediný obláček. Mladej a blbej… Pochopil mě!

„Škoda, že to končí," řekne tiše. Kdyby vzdychl, pousmál se, něco dodal, budiž, takhle tápu.
„Co končí?" zeptám se opatrně a dál studuji strukturu modré skalice, kterou někdo rozlil po nebi.
Když už si myslím, že se odpovědi vůbec nedočkám, váhavě vysvětlí: „No… Itálie." Nejsem o nic moudřejší! Raději vstanu, Pavel se ke mně přidá a zamyšleně kráčíme dál. Nejdřív jdeme vedle sebe jako cizinci, ovšem Pavla brzy přestane bavit poslouchat zvuky klaksonů, jimiž mě řidiči projíždějících vozů zdraví, případně se dívat do blikajících reflektorů, dojde mu trpělivost a uchopí mě za ruku.
„Ať si myslí, že patříš ke mně," zdůvodní své jednání. Iluze jsou tak krásné!
Před bránou kempu mě samozřejmě zase pustí, co kdyby nás Katka zahlédla! Asi by jí těžká vysvětloval, že to je jenom zdání, které se skutečností nemá nic společného. Bohužel!!!
Co mě vyloženě dojme, je Matěj. Jestliže jsem si myslela, že se budu tvářit uraženě, překvapí mne jeho našpulený výraz hlásící do světa, že se mu stala nějaká šílená křivda! Nestarala bych se o jeho pocity, ovšem Matěj mi tuhle záhadu objasní sám. Jakmile spolu zůstaneme na terase o samotě, vyčte mi: „Musela jsi jít s Pavlem?"
„A s kým jsem měla jít, když ty ses nehnul?!"
„S nikým. Vypadám pak jako blbec," odsekne mi.
„Tak se chovej tak, abys jako blbec nevypadal!" Matěj zalapá po dechu.
Katčina světlá plet nevydrží nápor a v oblasti klíčních kostí a na kyčlích se osype ošklivou červenou vyrážkou. „Na poslední chvíli jsem se musela spálit," hořekuje.

„To není spálený," těší ji Kája znalecky. „Vypadá to spíš jako alergická reakce na opalovací krém."
„Hm," připustí, načež pohlédne na moji bronzovou pokožku a zeptá se závistivě: „A proč to nemáte i vy?"
„Protože jsme jiný fototypy," pokrčím rameny.
Kája, která normálně vypadá jak dcera ředitele vápenky, vysvětlí: „Měla jsem kvalitnější krém… Pravda, nepropustil jedinej škodlivej paprsek, leč bohužel ani ty ostatní."
Musíme se usmát, co se týče barvy, Kája je z nás i nadále nejbělejší, i ta Katka je krom vyrážky krásně opálená. Ačkoliv jsem souměrně čokoládová po celém těle, pokud tedy nepočítám trojúhelníček pod spodním dílem plavek, odmala po každých prázdninách připomínám Indiána, s Ondrou a především tmavovlasým a od přírody snědým Pavlem soupeřit nemohu. Ten by mohl po týdenním pobytu u moře zapadnout mezi domorodce!
Matěj přiloží svou paži k mé, a jelikož zjistí, že jsem o dvě třídy hnědší, vysune se i s rohoží zpod stínu slunečníku, aby využil jedné z posledních příležitostí, a požádá dosud stojící Katku: „Ustup mi ze slunce."
„To je nějakej citát, ne?" uvědomí si Ondra.
„Jo?" zajímá se Karolina, u které dějepis nikdy nebyl nejsilnější stránkou. „A kdo to řekl?"
„Kdybych nebyl Alexandrem, přál bych si být Diogenem," odpovím za Matěje v rámci hry.
„Diogenes?" zapálí Káje. „Fakt to řekl?"
„Řecká mytologie to tvrdí," kývne Matěj.
„Diogenes neřekl: ustup mi ze slunce," namítne Pavel. Matěj se bojovně zvedne na lokti. „To tedy řekl. Odpověděl tak na

otázku Alexandra Velikýho, jakou laskavost mu král může prokázat.“
„Nemohl říct ustup mi ze slunce,“ tvrdí Pavel s úsměvem.
„Nežil v tý době, co Alexandr Veliký?“ tápe Kája.
Udělám na ni oči. „S tvými znalostmi historie pomlč.“
„Pokud budeme věřit mytologii, že žil nějakej Diogenes, pak to bylo v době Alexandra Velikýho,“ rozhorlí se Matěj spravedlivým rozhořčením.
„Ustup mi ze slunce je nejznámější Diogenův výrok!“
„Ale takhle to říct nemohl,“ baví se Pavel.
„Ty, Matěj má pravdu,“ varuje ho Ondra.
„Koukám, že tady víc lidí je s dějepisem na štíru,“ rýpne si Matěj a vypadá to, že ho těší Pavla shodit!
„Chceš se vsadit?“ usměje se Pavel a nic nedbá na to, že mu nenápadně naznačuji, ať se, proboha, nesází! „O co? Co mi dáš, když prohraješ?“
„Co chceš!“ odsekne Matěj. „Vím stoprocentně, že řekl ustup mi ze slunce.“
„Doslova?“ ujišťuje se Pavel.
„A do písmene!“
„Tak to je pěkná blbost,“ baví se Pavel. „Nebo nám chceš namluvit, že Diogenes uměl česky?“
Zatímco Matěj bezmocně vykulí oči, my ostatní vyjekneme smíchy. Utáhl ho na vařené nudli!
„Ts,“ odfrkne si Matěj znechuceně. „Vtipnej, fakt.“
„Že by?“ pokrčí Pavel rameny.
„Jasně, že Diogenes neuměl česky, ale, krucinál, ustup mi ze slunce je doslovnej překlad!“ zuří Matěj.
„Nerozčiluj se, prohráls,“ míní Pavel klidně. „Co mi dáš? Ostatně, čím méně toho člověk má, tím je šťastnější.“

Matěj se kousne do rtu.
„Pro nezasvěcený, tedy pro tebe, Kájo, tohle je další Diogenův výrok," prohlásím překvapeně.
Katka je Pavlem okouzlená: „Máš mytologii v malíčku?"
„Ne," pousměje se, „rozhodně ne, ale stačí si přečíst pár bájí, aby byl člověk v obraze. Matěji, mír. Byla to sranda: V dějepise, fyzice a astronomii jsi docela určitě lepší."
Střelím po něm pronikavým pohledem. Zachytí ho, tak nějak zvláštně se na mě usměje. Koutkem úst, v očích se mu úsměv neodrazí, zůstane vážný. Neoblafne mě – nedělal si legraci!! Vím, co tím chtěl naznačit:
„No tak," prohodí Ondra pobaveně, „přece se nebudete na poslední chvíli hádat! Pojďte do vody."
Jdeme. Bez Matěje! Ten se přes roztržku přenést nedokáže. Na jeho výkyvy v náladě jsme si dávno všichni zvykli, dokážeme se zabavit i bez něho, dovádíme ve vodě spolu s partou italských kluků, hrajeme na zaháněnou, v jednom kuse se smějeme. Matěj se vydrží šklebit hodně dlouho, a to i poté, co Pavel při pohledu na horu Monte Conero vystupující z mlžného oparu nejasnými obrysy zalituje, že jsme se na ni nedostali, a Katka navrhne vypůjčit si kola. Jsme pro!
„Nejedu," prohlásí sveřepě.
„Matěji, nedělej fóry," žádám ho. „Nebuď naštvanej."
„Nejsem, ale nechce se mi. Je to tak těžký pochopit? Mám toho po včerejšku a dnešku ažaž. A taky mě bolí hlava."
Víc ho nepřemlouvám. Chápu ho! Matěj není zdaleka tak složitý, jak si sám o sobě myslí, mám ho přečteného.
„Jak myslíš," usoudím.
Než se v bungalovu převlékneme do sportovního, chytí mě za ruku: „Nechceš zůstat se mnou? Budeme mít klid."

„Přece tě bolí hlava," namítnu ironicky.
„V tvé péči by mě třeba brzy přestala bolet…"
„Nemám chuť hrát si na ošetřovatelku." Ani na chůvu!
Ještě týž den si Matěj skóre vylepší, totiž než se vrátíme z cyklistického výletu, pravděpodobně se mu leccos rozleží v hlavě a nás čeká příjemné překvapení v podobě konvice kávy, krabice chutných italských perníčků, které pro všechny za svoje vlastní peníze koupil v obchůdku v kempu, chlebíčků namazaných posledním zbytečkem másla a džemu, a co zaslouží největší pochvalu, je sám Matěj.
„Teda," nezdrží se Kája komentáře, „co se ti stalo?"
„Nezaskočila za tebou na kus řeči nějaká sličná Italka, že seš tak dobře naloženej?" vtipkuje Ondra.
Matěj se na mě nejistě usměje. „Italky mi můžou bejt ukradený…!"
Je to ruka podaná ke smíru a já ji přijmu. Nemáme právo kazit ostatním závěr senzačního zájezdu svými neshodami! Na večeři si zajdeme do příjemné pizzerie na hlavní třídě, bohaté menu doplníme ještě zmrzlinou a naposledy projdeme pobřežní promenádu lemovanou palmami až dozadu na náměstí, kde se na chvíli posadíme na kamenné lavičky dosud držící celodenní žár, ačkoliv slunce dávno zapadlo a nad palmami svítí tisíce hvězd. V pizzerii patřil náš stůl mezi ty nejhlučnější, nyní hovor vázne, pauzy jsou čím dál delší, všech se nás zmocňuje melancholie. Je po všem, zítra odjedeme a v sobotu už zase budeme doma, každý jinde. Přijde mi to strašlivě líto!
„Půjdeme," zavelí Ondra s povzdechem.

Jakmile se zvedneme, pingl z kulaté cukrárny mě přestane častovat lačnými pohledy, vyběhne ven a počká, až kolem něho projdu. Věnuji mu posmutnělý úsměv, nic víc.
„Zase za rok," vzdychne Karolína.
„Pojedeme zase takhle společně," těší se Katka.
„Kdo ví, co bude za rok," uteče mi. Nevím, co všechno mě v příštích 365 dnech čeká, ale s jedním jsem si jistá. Jestli pojedu do Itálie s partou přátel, rozhodně to nebude přesně v téhle sestavě!!!
„Hele, to pako je za námi," všimne si Pavel. Všichni se na povel otočíme, abychom zjistili, že pingl neváhal našlápnout mašinu a sledovat nás! Tahle aktivita mu vydrží až k mostu přes řeku, kde mi naposledy zamává, otočí svůj stroj, přidá plyn a splyne s proudem červených koncových světel motorek a automobilů.
„Škoda, měl pěknou mašinu," prohodím.
„Ts," odfrkne dotčeně Matěj, zatímco Ondra se rozřehtá: „Ty ženský patří zabít, fakt. Stačí, aby měl Ital motorku, a už je v pořadí!"
„Motorky mají i čeští kluci," podotkne Pavel.
„Jenže ti mají i svoje holky!" rýpnu si pohotově.
Všichni se rozesmějí, berou mou hlášku jako vtip. Pavel ne, provrtá mě zamyšleným pohledem a já raději odvrátím zrak, abych se nemusela dívat, jak vede Katku kolem ramen.

XXI. KAPITOLA

Noční koupel je něco, co si rozhodně nemůžeme nechat ujít, zvlášť když máme poslední příležitost! Nezdržujeme se

zacházením do bungalovu, rozumí se samo sebou, že plavky potřebovat nebudeme. Vzhledem k pokročilé hodině jsme na pláži sami a mezi sebou se nestydíme, dokonce i Katka ztratila zábrany a neodbíhá o sto metrů dál, nýbrž pouze o pět. Teplota vody je podle mého mínění stejná jako ve dne, tedy 27 stupňů, což je úplná paráda. Na klidné mořské hladině, jejíž celistvost neruší ani malé vlnky, moře se pouze zvolna a vláčně pohupuje a olizuje oblázkovou pláž, se odráží měsíc takřka hororově, nebe je poseté miliardami cizích světů a světélka kdesi v dáli znamenají malé rybářské lodě a jeden obrovský trajekt mířící z Ancony dolů do Turecka. Nejdřív blbneme, naháníme se, cákáme, snažíme se jeden druhého stáhnout pod hladinu, což je hra, která má bez plavek mnohem větší spád než při běžném koupání, jelikož je napínavá už tím, kde se kdo dotkne, ať už nechtě anebo naopak úmyslně! Celou dobu musím neustále unikat Matějovi, jehož doteky fér rozhodně nejsou, vzrušuje se jimi čím dál víc, odřízne mi cestu ke břehu a předčasně zajásá, že mě dostal. Jelikož se s ním nechci ve vodě muckat jako Kája s Ondrou, raději zvolím mořskou pláň s výmluvou, že si chci pořádně zaplavat. Pavel se ke mně přidá! Matějovi nezbude, než doprovázet nás také, a když se připojí i Katka, musíme zvolnit tempo, aby nám stačila.

„Nemůžou tu být žraloci?“ obává se zadýchaným hláskem.

„Ne,“ uklidní ji Matěj.

„Můžou, co by ne,“ prohlásím pomstychtivě.

„Fakt?!“ hrozí se.

„Jsme v zálivu, tak těžko,“ soudí Pavel.

„Takovej žralok doplave všude,“ děsím ji. „I do zálivu.“

„Není to zas tak pravděpodobný,“ polemizuje Matěj.

„Ale stává se to!“ triumfuji a Katka řadí zpátečku! „Prosím tě,“ směje se Pavel. „Tady můžou být leda medúzy.“
„Jau…!“ zanaříká Matěj. „Sakra…“
„Co se stalo?“ vyjekne Katka. „Žralok?!“
„Houby žralok, medúza!“ vysvětlí Matěj a já si málem loknu, jak vybuchnu smíchy. „Auau, to pálí… Jau… au…“
„Maličká medúza je horší než žralok, co?“ baví se Pavel.
„Děláš, jak kdyby ti urafla ruku,“ odfrknu opovržlivě. „Příšerně to pálí,“ vyčte mi. „Auau…“
„Skoro jako od medúzy, co?“ směje se Pavel.
Matěj dál riskovat nehodlá, otočí se a společně s Katkou zamířil ke břehu. Zůstanu na černé hladině s Pavlem sama. Položím se na vodu, abych dopřála pažím odpočinek, a také se mohla kochat romantikou. Městečko září a svítí samo o sobě, natož když z terasy výškového hotelu, kde bývají denně diskotéky, šlehají gejzíry ohňostrojů a světlic, o laserových efektech ve všech barvách nemluvě. Kemp je proti tomu klidnější, osvětlený svítilnami a sem tam lustrem na terasách těch, co si využívají tropické noci k posezení s přáteli u korbelíku vína. Dál je tma a tady na vodě jsme jenom my dva.
„Pavle…?“
Přiblíží se mi na dosah ruky. „Hm?“
Hledám vhodná slova, ale hlavu mám úplně prázdnou, na jazyku najednou nemám žádná, natož ta, která bych mu chtěla říct!! A… taky mám strach, co by mi odpověděl!
„Poslouchám,“ pobídne mě vážným tónem.
„Já…“ kousnu se do rtu. „Vlastně nic.“
„Chtělas mi něco říct?“ pomůže mi.
„No… Chtěla, ale… Nemá to cenu.“
Obeplave mne z druhé strany. „Škoda,“ řekne potom.

Našponuji se. „Myslíš, že bych měla?“
„Záleží na tom, co to je,“ odpoví tiše.
Pustím nohy z vodorovné polohy, udělám pár temp a otočím se k němu: „Třeba bys mohl říct něco ty.“
„Já?“ zeptá se, a ačkoliv mu do tváře nevidím, vsadila bych se, že se ušklíbl. „Ne, já ne.“
Tma milosrdně zahalí moje rozpaky. Dobře, že jsem mlčela! Shodila bych se tedy pekelně!!!
„Ty jsi na řadě,“ připomene mi. „Povídej.“
„Vrátíme se,“ brouknu s pracně zamaskovaným zklamáním. Tudy cesta nevede, jsem bloud, když jsem doufala, že… Nasadím tempo, prsa plavu dobře.
„Počkej, Radko!“ volá za mnou, ale já nepočkám, tudíž mu nezbude než mě ostrým kraulem dohonit.
„Chci to slyšet“
„Já bych toho chtěla! Slyšel jsi Matěje, ne? Chci všechno, co si usmyslím. Jako malý děcko!“
„Pojem všechno ve skutečnosti nic neříká,“ namítne.
„Na tom nezáleží,“ ujistím ho. Blížíme se ke břehu, na kterém se proti ostré halogenové lampě nad brankou na pláž rýsují postavy našich přátel. „Katka tě už vyhlíží. Má o tebe strach… Aby ses neutopil. Třeba.“
„Utopení mi nehrozí,“ pousměje se. „Když nezáleží, tak nezáleží.“
Brzy ucítím pod nohama dno, vyběhnu z vody a připojím se k uspokojené Karolíně, která sedí v Ondrově objetí na pruhu nejjemnějšího písečku. Aspoň tohle se povedlo, napadne mě. Kája se za týdenní pobyt psychicky zotavila, vyrovnala se s traumaty posledních týdnů, naučila se žít za sebe, a hlavně, její mysl netíží žádné tajemství. Ondra ji miluje i přes to, že

jakožto matka jeho budoucích dětí nepřichází v úvahu. Miluje ji snad víc než předtím – a miluje ji ve dne v noci, dokonce i na pláži. Všem je jasné, co ti dva právě dělali! Jestliže se ze dvou věcí měla povést jen jedna, jsem ráda, že to byla právě tahle. Můj hodnotový systém se posunul. Nemyslím jen na sebe. I když to bolí, bolí!

Matěj si hned přisedne z druhé strany, přitiskne se ke mně a pokusí se mě políbit. Nenápadně ho odstrčím, tvářím se, že si musím prsty pročesat zcuchané vlasy.

Katka si na mokré slané tělo obleče tričko a nohy skrčí těsně pod sebe, Pavel zůstane nahý a k mému údivu ji neobejme, nýbrž sebou plácne do písku naznak, ruce složí pod hlavu a civí na nebe.

„Co je ti?“ zeptá se ho Katka překvapeně. „Koukám… přemejšlím…“

„Nejsi náměsíčnej?“ směje se mu Ondra.

„Nebylo by divu, měsíc je jak kolo od vozu,“ podotkne Kája. „Je nádhernej… Když si představím, že v takových horkých nocích na něho koukali pračlověci stejně jako my dnes, je to fascinující. Určitě je taky přitahoval!“

„Nejen pračlověky,“ pousměje se Matěj a jelikož jde o téma, které ho navýsost zajímá, přestane se snažit dotknout se mých ňader a pustí se do povídání: „Měsíc přitahuje krom náměsíčníků a senzibilů taky astronomy, protože ač je naším nejbližším vesmírným sousedem, nikdo neví, jak to s ním vlastně doopravdy je. Jeho chemický složení je totiž jiný než složení Země, a co je nejzajímavější, dokonce se ani neví, jestli byl Měsíc souputníkem Země odjakživa, anebo se k nám prostě někdy připojil.“

„Jak to?“ zeptám se překvapeně.

„Mysleli jsem, že po Velkým třesku, kdy vznikaly galaxie, hvězdy a planety, se zrodila i Země se svým nohsledem," prohodí Ondra. „Neříkej, že prostě jen tak odněkud přilítl!"
„Kdyby Měsíc vznikl akrecí, přibíráním hmoty v blízkosti naší planety, muselo by bejt zákonitě jeho chemický složení stejný jako naše. A ono není," vysvětluje Matěj. „Pak je možnost, že skutečně vznikl akrecí a zbytek byl dodanej kosmickým bombardováním cizími tělesy, kůra Měsíce ztuhla před čtyřmi, třemi miliardami let, a že pak to bombardování pokračovalo, což zanechalo měsíční krátery a původní materiál je přetavenej."
„Což by bylo pochopitelný, ne?" namítne Ondra.
„Ani ne, protože díky laserovýmu měření se zjistilo, že poloměr měsíční dráhy se zvolna zvětšuje," pře se Matěj. „Kdyby to tak bylo pořád, vyjde nám, že se před miliardou roků Měsíc dotýkal povrchu Země. Což je prostě pitomost"
„A nemohl se oddělit dodatečně?" zkusím.
„Ne. Už kvůli chemickýmu složení a taky dynamicky by to prostě nebylo možný," tvrdí Matěj.
„To zní tajuplně," usměje se Kája.
„Zkrátka, jak řekl starouš Einstein: Příroda je zřejmě uspořádána tak, že odhalení zákonitostí, jež v ní platí, je co možná nejnamáhavější," blýskne se Ondra a rychle dodá: „Pochopitelně, on to řekl anglicky!"
Vybuchneme smíchy. Mrknu na ležícího Pavla. Také jemu přeběhne po tváři úsměv.
„Stejně," rozjímá se Katka. „Měsíc je nádhernej. Je prima, že tu takhle svítí, ať už přilítl, odkud chtěl, a svítit bude napořád…"

„To bych taky netvrdil," sejme ji Matěj materialisticky, „Za pět šest miliard let to tu bude vypadat jako v muzeu chladných těles obíhajících kolem vyhaslýho Slunce. Plno planet zmizí, až bude Slunce procházet fází červenýho obra, na Zemi vypukne nesnesitelný žár, voda z oceánů, řek a jezer se vypaří, začne tát zemská kůra, kamení poteče proudem, až se nakonec celé obrovské těleso změní v plyn. Podobně jako Slunce za další miliardy let zaniknou i všechny ostatní hvězdy, v Galaxii bude ubývat volného materiálu ke vzniku nových hvězdných generací, no a asi za sto miliard let se celá Galaxie stane mrtvým světem, v němž budou v temnotách kosmickýho prostoru putovat kosmická tělesa podle zákonů nebeské mechaniky. Stejně skončí i ostatní galaxie, dokonce i ty, které zatím dosud nevznikly. Všude, úplně všude bude jenom tma a zima, nic víc."

Matějův proslov na nás zapůsobí, po jeho řeči zavládne dlouhé ticho. Mlčky hledím na oblohu posetou třpytivými flitry a těžko si dovedu představit pochmurné vize, které nám předestřel. Nepochybujeme o nich, Matěj se vyzná, jenom si je neumíme – a nechceme připustit.

„Ještě, že tu nebudeme," šeptne Katka.

Napadne mne, že jsem se tam, na moři, měla odhodlat! Zánik vesmíru je strašně daleko, přesto tuhle planetu jednou čeká, tak proč nevyužít těch několika málo chvil, kdy můžeme chodit po jejím povrchu?! Proč nezkusit úplně všechno?! Proč se nesnažit prožít těch zbývajících padesát let, či kolik mi jich zbývá, naplno?!

„Teda, člověče," osloví Kája Matěje, „nejsi ty od přírody pesimista?"

Uvolněně se rozesmějeme, musím uznat, že Matěj má talent působivě vyprávět. Jednou z něho bude mistr hororu! Coby spisovatel to dotáhne daleko, věřím tomu. Ale… beze mne.
„Když jsem byla malá, připadalo mi, že Měsíc má oči a nos a pusu," přiznám se. „Zvláštní, asi jsem měla větší fantazii, dnes vidím jen krátery."
„No dobře," pousměje se Matěj, „když chcete být mermomocí romantici, můžete věřit africký legendě, že to nejsou krátery, ale cákance bláta, kterými Slunce Měsíc potrestalo za jeho pýchu a snahu svítit jasněji než ono."
„Vidíš," libuje si Kája, „že to jde, když se chce."
„Zní to lip než kosmický bombardování," dodá Katka. „Podle jiný báje, tentokrát americký, se Měsíc zamiloval do krásný indiánský dívky," pustí se Matěj do dalšího vyprávění. „Ona ale byla zasnoubená, a tak ji Měsíc unesl. Její snoubenec se ji snažil vysvobodit a házel po Měsíci kameny, aby ho sundal z nebeské báně. Nepodařilo se mu to, ale stopy po těch kamenech jsou vidět dodnes."
„To zní ještě lip," podotknu spokojeně.
Pavel vyskočí na nohy, sebere se země několik oblázků a k našemu pobavení je s velkým rozmachem hází do výše.
„Chceš udělat to, co se tomu rudochovi nepodařilo, jo?" baví se Ondra, když jednotlivé oblázky se žblunknutím padají do moře. „Smůla, chlapče, tak vysoko nedohodíš."
Pavlova silueta ozářená měsíčním světlem vypadá fantasticky, ten kluk se mi líbí za všech okolností, natož když je docela nahý! Pruh bílé kůže jindy přikryté plavkami svítí do tmy a přitahuje moje oči jako magnet.
„Taky ji nevysvobodím," pousměje se. „Bohužel. S krásnými dívkami nemám štěstí."

„Já jo,“ uchichtne se Ondra, políbí Karolínu a zvedne ji v náruči. „Takže si to půjdu užít. A vy jděte taky, radím vám dobře, do rána moc času nezbývá!“
Matěj se jeho pobídky chytí doslova, stále mne pobízí ke spěchu a je děsně nervózní, zdá se mu, že se střídáme v koupelně příliš pomalu. Nemám důvod k spěchu!
„Radko?“ podívá se na mne žádostivě. „Prosím…“ Pohlédnu na Katku, sedící v bavlněném letním pyžamku na své posteli, zatímco Pavel s čímsi haraší v kuchyni. Dívá se na mě stejně napjatě jako Matěj!
„Jestli chcete,“ řeknu klidně, „půjdu do Matějova pokoje, abyste tu měli volno.“
Katka se neubrání zrůžovění, Pavel vykoukne z kuchyně. „O čem jde řeč?“ zajímá se.
„Velkej přesun,“ informuje ho nadšeně Matěj. „Vy tady, my vedle. Spokojenej?“
Pavel se mi podívá do očí. Spokojený člověk vypadá jinak!
„Aby nedošlo k omylu,“ upřesním svou ochotu. „Uvolním vám svou postel, ale s tebou, Matěji, spát nebudu.“
Matějův úsměv mávnutím kouzelného proutku zmizí. „Proč?!“
„Protože s tebou spát nechci,“ vysvětlím prostě.
„To snad…!“ vybuchne nakvašeně. „Jsme tu celej tejden…“
Pokrčím rameny. „Mi dispiace.“
Matěj se do krve urazí, zapadne do ložnice a tříkne za sebou dveřmi. Pohlédnu na ty dva. V Katčině tváři čtu zklamání, Pavlova je vážná, ve střehu.
„Já… Jdu na terasu. Stejně se mi spát nechce, tak… Hodinu tam vydržím určitě. Stačí?“
Neodpoví mi ani jeden, vyklouznu tedy z ložnice, zavřu za sebou dveře a posadím se na židli. Zhluboka se nadechnu. Na

protější terase sedí a pokuřuje italský tatík. No vida, budu mít společnost, nemusím se bát!
Ve chvíli, kdy se v horním pokoji rytmicky rozezpívá drátěnka, což je sotva za pět minut, se dveře za mnou otevřou. Stojí v nich Pavel.
„Můžeš jít spát, Radko," oznámí mi.
Překvapeně se na něho podívám. „Nemusíte na mě brát ohledy, je mi tu dobře, klidně…"
„Nebudeš přece sedět venku," zavolá zevnitř Katka. „Ale já –"
Pavel se mi podívá vážně do očí: „Jdi si lehnout."
Zní to takřka jako rozkaz! Vyměníme si pohled z očí do očí. Uhnu první, proklouznu kolem něho a bez dalších řečí zapadnu na svoje lůžko.
„Dobrou," řekne Katka tónem, ze kterého nic nevyčtu, a zhasne. Pokoj zalije teplá tma, rušená slabým proužkem elektrického světla vnikajícím dovnitř pootevřenými dveřmi na terasu. Pavel totiž zůstal venku, podle šoupnutí židle po dlaždicích poznám, že se posadil. Také nemůže spát.
Nevím, co se mu honí hlavou, ale já toho mám na přemýšlení až až. Moje a Matějova cesta do Itálie měla být zásnubní. Ironie osudu? Vůbec ne! Celý pobyt byl senzační a jsem moc ráda, že jsem ho prožila. I s tím negativním. Kdybych to neabsolvovala, možná bych Matěje neprokoukla tak brzy. Proč zbytečně ztrácet čas, něco si nalhávat? Matěj není můj typ. Vadí mi na něm spousta věcí! Svého kluka si představuji jinak. Jsem živější, zatímco on mne táhne k zemi. Už se nenechám! Mamka bude zklamaná, až jí řeknu, že jsme se rozešli. Kamarádit spolu můžeme dál, ale chodit ne.
Jakmile si ujasním pojmy, pocítím obrovskou úlevu. Jako bych se zbavila balvanu, který mi visel na krku!

1.58, svítí číslice na budíku. 1.59. 2.06. 2.18. 2.31… Katka dávno pravidelně oddychuje a já se stále mlátím na posteli ze strany na stranu. Dneska nejspíš neusnu vůbec!
Odhodím pokrývku, vstanu a se zatajeným dechem se připlížím ke dveřím na terasu, abych se škvírou podívala na Pavla. Sedí na židli pouze v bermudách, nohy pod bradou, rukama objímá kolena. Hledí kamsi na pláž postříbřenou měsíčním svitem a dál na moře. Chvíli ho nehnutě pozoruji, pak dostanu chuť se projít. Sama! Přes terasu nemohu, nechci se s ním setkat, pročež přeběhnu po špičkách naši ložnici, co nejtišeji otočím koulí ve spojovacích dveřích a zaposlouchám se do dusného ticha, zda jsem nevzbudila Matěje. Lehké pochrupování mne ujistí v tom, že má tvrdé spaní. Bosky přejdu jeho pokojem, rukama napřaženýma dopředu nahmatám stěnu, obrys dveří a kliku. Doufám, že nemají zamčeno, cvaknutí klíce v zámku by ho jistě probudilo! Ne, nemají. Jakmile pootočím koulí doprava, dveře samy povolí. Maličko vrznou, zatrne ve mně, ale nic se nestane. Proklouznu ven a stejně opatrně za sebou zavřu. Nemohu se rozběhnout přímo na pláž, musím obejít bungalov náš i sousední, jinak by mě měl Pavel jako na dlani. Štěrk, jímž jsou cesty v kempu vysypané, mě pekelně tlačí do bosých nohou, ale pro boty se nevracím, vydržím to a za chvíli mě už studí vlhký písek pláže, seběhnu totiž dolů k moři, abych si otlačená chodidla svlažila v teplých vlnkách. Pláž je dokonale prázdná, obzor černý, žádná lodí v dohledu. Měsíc osvětluje okolí dost jasně, navíc za mnou svítí kemp a v dálce přede mnou městečko. Původně jsem se chtěla jen podívat k moři, jakmile jsem venku, spadnou ze mne poslední náznaky ospalosti, svěží slaný vzduch mne probere docela, čechrá mi vlasy a zvedá krátkou

sukni noční košilky. Rozběhnu se po jemném písečku a běžím, běžím, minu místo, kde jsme před pár hodinami pozorovali Měsíc, zamířím k veřejné pláži po levé straně od kempu, která vypadá díky mohylám stažených slunečníků maličko strašidelně. Mohla bych se na chvíli posadit na jedno z četných lehátek, napadne mne, ale než nápad proměním ve skutečnost, zaslechnu za sebou rychlé kroky. S obavami sleduji postavu běžící ostrým tempem v mých šlépějích, vydýchávám se a s bušícím srdcem čekám, co se z toho vyvrbí. Mohl by to být kdokoliv z kempu, případně někdo, kdo číhal u jeho plotu, anebo by to také mohl být ten jeden jediný!!!
Poznám ho mnohem dřív, než ke mně doběhne, podle držení těla, podle vysoké urostlé postavy, podle způsobu běhu. Moje vzrušení neopadá, naopak, tím víc graduje!
Ačkoliv stojím ve stínu, ví přesně, kde jsem, stejně jako musel vědět, že jsem opustila bungalov! Nezaváhá na okamžik, nepřeběhne kolem, dvěma skoky je u mne. Na vteřinu se podíváme jeden druhému do očí. Snad to není jen sen!?!
„Miluji tě, Radko," promluví ochraptěle, a aniž by čekal na moje vyjádření, prudce mne obejme a ještě prudčeji začne líbat. Přitisknu se k němu, srdce vyvádí jako pominuté, vyloženě bolestivě naráží do žeber, až se mi ňadra zdvíhají, a stejnou měrou jeho polibky oplácím. Nedočkavě kloužeme svými rty po obličeji toho druhého, instinktivně hledáme ústa a uspěchaně se do nich noříme. Naše jazyky se vzájemně proplétají, líbáme se nenasytně a hladově a strašlivě vzrušivě, protože hluboce, vášnivě! Napětí nepolevuje, jako v horečce vnímám jeho prsty vniknuvší pod krátkou noční košili, prohýbám se a div neúpím při hladivých dotecích, kterými moje nahé tělo mapuje. Vlastně ani nevím, kdy mi košili

přetáhl přes hlavu, vím jen, že jsem nahá a on mě pokládá na lehátko, kleká si ke mně a hraje si se mnou. Nejdéle se věnuje mým ňadrům, hladí je a něžně laská svými rty, pak sjede jazykem po mém bříšku až tam, kde bronz kůže střídá oslnivá běloba, něžně mi oddálí kolena od sebe, vklouzne mezi ně, svým laskáním ze mě vyráží hlasité steny a nutí mě křečovitě zarývat prsty do písku, napínat se a zalykat tělesným blahem. Když už si myslím, že víc nevydržím, nalehne na mě a prudce do mne pronikne, až vykřiknu. Rychle mě pohladí, zůstane ve mně nehnutě, snad abych si zvykla, a zasype můj obličej krátkými uklidňujícími polibky. Jakmile jsem schopná mu je vracet, za neustálého líbání se začne ve mně velice pomalu a něžně pohybovat. Naše těla jsou propojená na dvou místech současně, stíhá mě dohánět málem k šílenství vzrušivým hnětením a třením mých ňader, svíjím se pod ním, nevědomky ho škrábu na pažích i zádech, jak se stále ujišťuji, že to není jen sen, dusím se vzlyky, které tlumí svými polibky, přizpůsobuji se jeho stále rychlejšímu tempu a chce se mi úpět a šílet a milovat se třeba do té doby, než se vesmír promění ve skládku černých těles!

V nejdivočejším rytmu náhle ustane a násilím mne drží, abych se nemohla hýbat. Na chvíli uvolní moje ústa. „Musím přerušovat… nemám ochranu… počkej ještě, je to tak nádherný, ať vydržím o chvíli dýl…“

Slyším ho z velké dálky a víceméně podvědomě si přeberu obsah jeho sdělení. Chvěji se a každý nerv v mém těle volá po pokračování, přerušil takřka v nejlepším!

„Nemusíš přestávat,“ vydechnu trhaně. „Jsem chráněná.“

Hltavě mě políbí a rytmus, který nasadí, mě nutí křičet do celého světa, že tohle je ono, panebože tohle je ono!!!

Sejdeme se takřka přesně, nemám sice myšlenky sledovat jeho reakci, křičím nahlas, Pavel zasténá polohlasně.
Ještě dlouho se z toho nemůžu vzpamatovat. Schoulím se do klubíčka, Pavel si přilehne těsně za mne a pevně k sobě přivine, abychom se dotýkali co největší plochou. Třas mého těla je neovladatelný, chvěji se a jen pomalu se dostávám myslí zpátky na zem. Tu dobu, než se vzpamatuji, mě svírá v objetí a hladí po obličeji a krku. Něco tak obrovského jsem v životě neprožila! Milování s Erikem byl pouze technicky dokonalý akt, jinak ubohá chudá soulož. Zprotivil mi jím sex na celé dva roky, vyvolal ve mně málem odpor k mužům jako takovým! A přitom je to tak krásný, když to chtějí oba dva… Nejsem frigidní, ani náhodou nejsem frigidní!! Někdejší problémy byly psychického rázu! Kdybych to tehdy nezvorala, mohla jsem si celé dlouhé traumatické mezidobí ušetřit. Kdyby!
Obzor na východě začíná zvolna blednout, moře neúnavně šumí, vzduch voní solí a pískem a v hájku zpívají cikády. Jsem šťastná a zmatená zároveň! Jakmile znovu začnu přemýšlet, nevím, jak silný zážitek vstřebat.
Měl by něco říct, vysvětlit… Pavel však mlčí, nepřestává s hlazením, a když se natáhnu pro noční košili pohozenou v písku pod lehátkem a obléknu se, nebrání mi, rychle vklouzne do bermud a podá mi pomocnou ruku. Vrávorám totiž jako opilec, roztřesené nohy mě nechtějí nést!
Nepromluví za celou cestu zpátky ke kempu, kdy mě vede kolem krku a podpírá. V brance se oba zastavíme, oči mi ulétnou k placené pláži, kde jsem prožila první a obrovský orgasmus. Možná ho napadne totéž, protože mě něžně políbí na ústa. Na okamžik si opřu hlavu o jeho rameno.

Proč nezopakuje tu nádhernou větu, kterou odpálil doutnák našeho výbušného milování?! Proč mlčí???
Ke všemu na horní terase našeho bungalovu zahlédneme sedící postavu s rudým koncem cigarety zářící do tmy. Ondra!
„Teda," řekne šokovaně a neváhá vyskočit na nohy, aby se mohl opřít o zábradlí a podívat se na nás z blízka, „raději se vás nebudu ptát, co jste spolu venku dělali…"
„Tak se radši neptej," odpoví mu Pavel vážně.
Vymaním se z jeho objetí, prosmeknu se pootevřenými dveřmi do pokoje, kde nic netušící Katka spokojeně spinká, padnu na postel a zavřu oči. Podle křupavých zvuků sleduji Pavlovy kroky kolem bungalovu, vrznutí dveří sousední ložnice a chvíli na to zapérování jeho matračky.
Dala bych nevím co za to, kdybych mohla vědět, na co právě myslí!!! Jestli je jako já, pak si do nekonečna pouští film vzájemných doteků bez nejmenší šance zamhouřit oko…
Ráno mě zastihne bolavou na těle i duši. Bolí mě celý člověk! Jsem rozlámaná, nevyspalá, roztřesená a unavená, v břiše mě co chvíli zatrne, přistihnu se, že mě vzrušuje sebemenší vzpomínka, kousíček pod klíční kostí dokonce objevím temně rudou skvrnku, jasný důkaz, že se mi to nezdálo. Zamaskuji ji kompaktním pudrem. Co se týče duševní stránky, jsem sice strašně šťastná, ale zároveň také velice nejistá, nevím, jak se mám k Pavlovi chovat a hlavně se obávám, jak se bude Pavel chovat ke mně! Pohled na Katku také není dvakrát povzbuzující, ač ji za svou přítelkyni nepovažuji, připadám si jako zrádce. Ta holka mi věří, dokonce mě považuje za fajn kamarádku, a já dopustila, aby ji její kluk se mnou podvedl!!! Jenže: já ho miluji! Znám ho mnohem déle než ona a miluji ho možná stejně dlouhou dobu!

Pavel přijde na snídani úplně poslední.
„Vyspal ses do zásoby?“ hádá mylně Kája. „I na dnešní noc, jo? No, to je docela rozumný.“
„Nevyspal jsem se vůbec,“ odpoví vážně a vyhledá mě pohledem. Ve své nejistotě zvolím tu nejpitomější možnost, sklopím rozpačitě oči a uvnitř se celá roztřesu.
„Nedivím se,“ podotkne dvojsmyslně Ondra.
„Bylo hrozný horko, taky se mi špatně spalo,“ prohlásí Katka a já zvednout zrak prostě nemohu!
Snídaně proběhne v absolutním tichu. Nedostanu do sebe jediné sousto, usrkávám neslazený čaj a obsah hrníčku se mi zdá nekonečný. Matěj je stále uražený, čímž mi nevědomky situaci usnadňuje. Zvláštní, vůči němu výčitky nepociťuji!
„Teda, vás ten odjezd bere,“ baví se Kája. „Jdeme balit. My si uklidíme nahoře, Pavel s Matějem nasmaží hamburgery a Katka s Radkou vytřou dole.“
„V deset se musí odevzdat klíče, že?“ uvědomí si Katka. Kája s Ondrou vstanou od stolu, načež se zarazí. „Co je s vámi? Jste jak mrtvolky! Radko?“
„Nic,“ prohodím a přičinlivě začnu sbírat nádobí, aby se v mém rozpoložení déle nešťourala. Svůj hrníček povalím, odkutálí se až ke kraji stolu, kde ho naštěstí Pavel bystře zachytí, Matějův rozliji. Cítím na sobě pohledy všech! Zrudnu i pod opálením, připadám si, že mi vidí do karet.
Pavel mi hrníček podá. Teď se mu vyhnout nemohu, pro jistotu se pořádně nadechnu, než k němu zatěkám očima. Dívá se mi upřeně do tváře, neusměje se ani koutkem úst. Úst, kterými mě před pár hodinami líbal a laskal k zešílení…
„Nechytla jsi úpal?“ rozesměje se Kája a já sebou v úleku tak škubnu, že mi hrníček znovu vypadne z ruky. Pavel ho

tentokrát nechá spadnout, ozve se křachnutí a na dlažbě terasy se válí hromádka porcelánu.
„A je z toho skládačka puzzle," pousměje se Ondra.
„Střepy přinášejí štěstí," zadeklamuje Katka.
Rychle se skloním, abych je sesbírala a unikla Pavlovu pronikavému pohledu. Vyhýbám se mu celé dopoledne, kdy si vzájemně překážíme při balení, vaření a uklízení, a odpoledne na pláži, kde trávíme zbývající hodiny do odjezdu, jelikož v bungalovech jsou už ubytovaní jiní čeští turisté, ležím se zavřenýma očima. Kdybych je totiž otevřela, viděla bych, jak se Katka opírá o Pavlovu svalnatou hnědou hrudí!!! A já to vidět nechci. Ani za nic! Bohatě mi stačí její povykování, že si někde poškrábal záda, fouká mu na bolístky a hladí šrámy uštědřené mými nehty!!!
Matěj se mi snaží přiblížit, demonstruje přede všemi svou velkorysost, se kterou mi včerejší odmítnutí odpustil. Otočím se na břicho a zavrtám obličej do písku. Panebože, copak to bude takhle?! To přece nejde!!!
Ve chvíli, kdy se ostatní rozhodnou dát si sprchu a pomalu se převléct do cestovního, se vyhrabu na slabé nohy, obrním se, pohlédnu Pavlovi, který mě upřeně sleduje, do očí, neobejdu ho, nýbrž ho překročím, rozběhnu se k moři a těsně před tím, než zajedu šipkou pod hladinu, se po něm otočím. Schovávala jsem se celý den, mám nejvyšší čas něco podniknout, kruci! Tohle je jasná výzva, musí ji pochopit!
Po třech metrech uplavaných pod vodou se vynořím na hladinu, rukou shrnu vlasy z očí a pěstí z nich vytřu sůl, abych mohla zkontrolovat účinek svého jednání.
Je to jako nůž – Pavel doprovází Katku, Ondru a Karolínu do sprch, zatímco Matěj běží za mnou do vody!!!

Tak to bychom měli.
Nemohu se soustředit na legendu o vzniku maličkého státu San Marina, kterou nám překoktává náš vyhrabaný průvodce z kusu papíru, ani na prohlídku původních hradeb vytesaných do skály kameníkem Marinem, jenž kdysi dávno na hoře Kyklop našel po útěku nový domov a díky neúnavnému kutání do kamene si vysloužil přízvisko Svatý. Ploužím se za výpravou poslední a místo abych sledovala tři opěrné hrady, stále se musím dívat na Pavlovu dlaň, v níž svírá Katčinu. Za celý den se mnou neprohodil jediné slovo, ostatně, jak jsem si všimla, nepromluvil takřka vůbec! Díval se na mě, to ano, co chvíli se naše pohledy střetly a já svým zase utekla, jelikož jestli si myslí, že se spokojím s pohledem, zatímco Katka má to ostatní, tak se plete!
Dvě hodiny rozchodu, jež dostaneme v San Marinu na nejrůznější nákupy, strávím sezením na obrubníku chodníku přelidněného parkoviště. Ani mě nehne plahočit se po obchodech s nejrůznějšími suvenýry, replikami zbraní, kožených výrobků, zlata a obrovského množství alkoholu, co se prý vyplatí nakoupit, protože vyjde levněji. Liry jsem už utratila všechny, mám sice ještě marky, ale naprosto necítím potřebu cokoliv kupovat. Najednou mě nakupovat nebaví. Matěj má ze mě jistě radost! Zůstane se mnou, zatímco Pavel, Katka, Ondra a Kája obíhají obchůdky, poněvadž kluci chtějí nakoupit nějaký koňak, Pavel pro kluky do práce, Ondra pro rodiče, Katka jen tak okukuje a Kája shání koženou sukni. Dřepím na chodníku bez ohledu na černé lesklé elasťáky dosahující něco málo pod kolena, které jsem si oblekla k oslnivě bílému krátkému bolerku na zavazování, aby vynikla moje opálená kůže, nevnímám pohledy mužů, co mě pozorují,

mrkají na mne a usmívají se, civím na oranžový západ slunce, který tady odsud je skutečně úžasný, díky vysoké poloze jsou ze San Marina vidět nejen stovky měst a městeček, nýbrž i azurové maře. Neobdivuji se překrásné podívané, mám co dělat, abych ji přes skelný filtr v mých očích vůbec viděla! Nesmíš brečet, říkám si přísně, nesmíš brečet, krucinál, Radko, nesmíš brečet O to mu šlo, ne?! Přece mu tu radost neuděláš! Jednoduše se ti pomstil za to, co jsi mu provedla s Erikem. Jo, teď vím přesně, jak se asi cítil, když onehdy přijel domů na opušťák, běžel za mnou a místo mého objetí jsem mu dopřála podívanou na sebe a Erika, jak se líbáme. Muselo ho to bolet! Jestli jako mě, pak strašně!!! Všechno se ve mně kroutí, až se mi chce křičet nahlas, vyřvat se z bolesti a zoufalství a zklamáni a ponížení!

Matěj se několikrát pokusí zapříst se mnou rozhovor, ale pokaždé ho odbudu tak stroze, že toho brzy nechá.

Snažím se, opravdu se snažím přenést se nad tím vším, leč ono to nejde. Představovala jsem si před odjezdem do Itálie, že se budu na břehu moře milovat, ne? Tenhle sen se mi splnil. A že v původním plánu figuroval Matěj, a ne Pavel…? S Matějem je konec tak jako tak, na tom nemá aféra s Pavlem žádnou vinu, rozhodla jsem se ho pustit k vodě ještě dřív, než jsem si dovolila ten úlet… No tak jsem využila hormonální antikoncepci, sakra! Aspoň si mohu říct, že jsem pilulky nepolykala nadarmo!

„Radko?“

Trhnu sebou. Vůbec jsem si nevšimla, kdy se Kája s ostatními vrátila. Rychle si otřu oči, ale jejímu bystrozraku tenhle pohyb neujde. „Co blázníš? Ty bulíš?!“

„Ne!“ odseknu. „Směju se, nevidíš?!“

„Mně se taky nechce domů," přizná Katka s povzdechem.
„Nebudíte sentimentální, holky," dloubne mě Matěj do boku.
„Ty ses do moře a Itálie zamilovala, co?" směje se Kája.
„Zamilovala…?" zopakuji, a i když nechci, musím se podívat na Pavla. Bez nejmenšího náznaku úsměvu mi visí na rtech, jak čeká, co odpovím! „Jo, zamilovala."
Ondra hvízdne. „To je teda gól…"
Já, on a Pavel víme, že nemyslím lásku k moři! Karolína zalapá po dechu. Pálí jí to, děvence! Jediní, kdo neví, jsou Matěj a Katka. Držíc se Pavla jako klíště, začne švitořit, co všechno se ji v Itálii líbilo, je toho hodně, unavuje nás, ale mohu být ráda, že mele a mele, prý se jí vůbec nechce jet domů, natož na Slovensko k babičce, kam vyrazí hned zítra po příjezdu na Dolní Dvořiště…
Jakmile šofér našeho autobusu nastartuje motor, průvodce s vyzubeným úsměvem nás začne přepočítávat a honit dovnitř.
„No vidíš, jak ti to jde," pochválí ho pobaveně Ondra. „Ještě pár zájezdů a seš profík."
„No… to těžko," vycení raťafáky. „Tenhle je poslední."
„Neříkals minule, že jedeš prvně'?" vzpomíná Ondra.
„Jo, říkal, jenže dneska jedu naposledy. Přestalo mě to bavit," vysvětlí a děsně se diví, proč vybuchneme smíchy. Musím se smát taky, jsem vděčná za jakékoliv odlehčení, i když je to veselí takové to zoufalé, jako když někdy přijde o všechno, co měl, a řekne si, že to mohlo dopadnout hůř!
„Takže teď si pustíme to… no to… s těma hercema," ozvám nám přes mikrofon, „a asi za dvě hodiny bude třicetiminutová zastávka, abyste se mohli na noc umejt."
Jak vytrhnout velrybě stoličku je film sice hezký, leč vzhledem k tomu, že jsem ho za svůj život viděla minimálně šestkrát,

neláká mě napínat zrak přes celý autobus až k obrazovce umístěné nad hlavou řidiče, raději si pustím do uší hudbu z walkmena. Po noci probdělý není rozhřešení a není lék na všechno trápení. No tak se směj, jenom si hrál, a pak tě nechal stát jak trávu spálenou. Beránci z nebe sejdou a táhnou Velkej vůz, beránci z nebe sejdou na noční autobus… Tak tohle je svět, za to, co ti ublížil, se v kamení nepromění a nikdo se nechce brát za holky opuštěný… Cvak, po první sloce walkmena umlčím. Vybrala jsem si vskutku příznačnou skladbu!

XXII. KAPITOLA

Nafouknu si cestovní límec, položím sedačku a zavřu oči. Kdyby se mi podařilo usnout, což by nemusel být takový problém, vezmu-li v úvahu, že jsem nespala čtyřiadvacet hodin, mohla bych alespoň na chvíli uniknout trýznivým výčitkám, Kájiným zvědavým pohledům, Matějovu dolejzání a Pavlovým pronikavým očím.
Kdyby! Celé dvě hodiny se tluču hlavou o okno autobusu, aniž bych zamhouřila oko bytí jen na minutu! Závidím Káje, že může spát jako špalek, leží na Ondrově klíně a neví o světě!
„Můžeme si přesednout," nabídnu Matějovi na půlnoční zastávce velkoryse. „Stejně nespím. Klidně si vezmi límec."
„Fajn," zaraduje se. „Přelezu si hned, nebudu vystupovat, nepotřebuju… Ty někam jdeš?"
„Skočím si vyčistit zuby." Vyhrabu z příruční tašky toaletní potřeby a chci ho překročit. Stáhne mě k sobě. „Radko? Včera jsem se choval blbě, promiň."

„To je dobrý.“
„Ne, vážně. Já… Moc jsem se na to těšil, a když jsi zase řekla ne, byl jsem naštvanej.“
„Nic se neděje.“
„Jo, děje. Chci, abys věděla, že tě mám rád,“ řekne tiše. A jsme tam, kde jsme byli. Jenže já tam být nechci!
„Probereme to jindy, Matěji,“ vymluvím se. „Jsem utahaná.“ Proderu se úzkou uličkou v autobuse, plno lidí se nenamáhalo vystoupit, z naší šestice jsem jediná, Pavel klidně spí! Nadechnu se horkého vzduchu, jsme stále ještě v Itálii, a dojdu si na dámskou toaletu v budově čerpací stanice, kde se opláchnu a pastou si osvěžím dech.
Kluk v červené kombinéze obsluhující dva stojany se po mně otočí, věnuji mu útrpný úsměv, promnu si unavené oči a ostrou chůzí zamířím napříč lampami osvětleným parkovištěm plným autobusů, kamionů, osobních automobilů a karavanů, tam, kde tuším naši Karosu. Těch, co by o mně stáli, je možná skutečně hodně, ovšem problém je v tom, že zrovna ten jeden, o kterého stojím já, zájem nemá!!!
Za soupravou tahače a vleku s tureckou značkou do něho málem vrazím. Schovává se ve stínu obrovského kola a mně dojde, že tu na mě číhá. Kousnu se do rtu.
„Můžeš bejt spokojenej,“ prohodím se staženým hrdlem. „Zamával se mnou pořádně.“
„Já s tebou?“ zopakuje nevěřícně.
„Povedlo se ti to, pomsta jak vymalovaná,“ řeknu. „O čem mluvíš?“
„Ty nevíš?!“
„Ne. Celej den se mi vyhýbáš,“ obviní mě. „Nesmím se na tebe ani podívat… Sakra, Radko, nezahrávej si se mnou!“

„Proč by ses měl na mě dívat, když se muchluješ s Katkou? Ji objímáš a mě necháš, abych… abych se trápila!“ vyhrknu a zrychleně dýchám, jak se snažím zaplašit slzy, deroucí se do mých očí pálících nevyspáním a předešlým pláčem. „Jsi hnusnej! Nedotýkej se mě, slyšíš?! Nech mě…!“ Přestože ho odstrkuji, sevře mne ve svém objetí, opře o kolo tiráku, podrží mi hlavu, abych se nemohla cukat, a bez dovolení políbí. Bráním se, nechci vpustit jeho jazyk do svých úst, ale má větší sílu, a pak, jakmile se mne dotkne, taju jako nanuk na slunci, malátnost otupuje moje údy a smysly si přejí, aby nepřestával, líbal mě pořád, víc!
Na okamžik ustane. „Miluju tě, Radko.“
Jsem z toho zmatená. „Děláš si legraci?!“
„Ne,“ zavrtí hlavou, „a varuju tě, jestli si ji děláš ty ze mě, tak tě tentokrát vlastnoručně uškrtím!“
„Já…“ Nenechá mě dopovědět, znovu spojí svoje ústa s mými a já mu s polibkem vydatně pomáhám, vychutnávám si ho!
„Miluji tě, Pavle,“ dopovím po hodné době.
Jemně uchopí mou hlavu do dlaní. „Pak je to paráda.“
„Smažeme všechno, co bylo?“ informuji se nejistě. „Nedoufala jsem, že mi to někdy zapomeneš.“
Tváří mu přeběhne stín, ale neodtáhne se. „Nevěřím, že by se mi povedlo zapomenout. Paměť je mrcha, některý věci se vryjí hluboko. Zrada se zapomenout nedá, odpustit taky ne, ale… Máš pravdu, smažeme to. To, co bylo, podtrhneme a začneme znovu.“
Tohle řešení je vyloženě geniální! „Začneme dneškem…“ Zavrtí záporně hlavou.
Leknu se: „Proč ne?“

„Protože by bylo škoda vynulovat včerejší noc," usměje se na mě. „Podle mýho názoru byla úplně fantastická!"
Musíme se políbit, vyloženě musíme.
„A co Katka?" zeptám se v pauze pro nadechnutí,
„S tou nic nebylo," namítne. „Nespal jsem s ní a nikdy jsem jí nevyznával lásku, takže nemám výčitky. Aspoň ne velký… Přesto jí to nechci říct dnes, zkazil bych jí pocit z dovolený, ona jede zítra s rodiči k babičce, napíšu jí dopis, nebo tam za ní sjedu na motorce, uvidím. Takhle přede všemi nemůžu. Ne kvůli sobě, ale kvůli ní. Bude zklamaná, to určitě, a kdybych se s ní rozešel před ostatními, bolelo by ji to tím víc, protože by se styděla. Rozumíš mi?"
Mlčky přikývnu. Má pravdu!
„A co provedeš s Matějem?" zajímá se.
Pokrčím rameny. „Matěj byl omyl. Hezkej, blonďatej, vysokoškolskej omyl."
Usměje se: „Nikdy jsem ho nepovažoval za konkurenci. Bylo jen otázkou času, kdy na to přijdeš."
„Tys věděl, že se s ním stejně rozejdu?!"
Kývne. „Znám tě, Radko. A taky znám jeho… Hodil by se spíš ke Katce, ne k tobě. Ona je správná holka, hezká, věrná, spolehlivá, jo, to všechno je, ale… Bylo to s ní moc jednoduchý. S tebou si nebudu jistej nikdy… Paradox – možná proto mě tak strašně přitahuješ!"
Kdyby se neozvalo táhlé troubení klaksonu autobusu, nejspíš bychom se v zátiší tahače líbali až do rána, takhle ho každý oběhneme z jedné strany a pelášíme k naší Karose. Většina lidí v autobuse včetně našeho průvodce je v limbu, řidič se na nás vědoucně zazubí, patrně jsme ho neoblafli tím, že jsme přišli jeden zleva a druhý zprava. Ondrově pohledu se vyhnu, Kája

spí a Katka také, schoulená do klubíčka na své i Pavlově sedačce.
„Fronta, co?“ hádá Matěj důvod našeho zdržení. „Máš štěstí, že jsem nespal, jinak jsme vám ujeli.“
Podívám se na Pavla, jenž si ustýlá v uličce mezi sedačkami. V očích se mu blýskne. Ano, mám štěstí.
Přenechám Matějovi místo u okna, sklopím si sedačku a pohodlně se na ni uvelebím. Světla v autobuse zhasnou, což je dobře, protože nikdo nemůže vidět Pavlovy prsty, kterými mě šimrá od kotníku přes lýtko až ke kolenu pravé nohy ležérně spuštěné do uličky. Usíná se mi vyloženě sladce, bezstarostně, Mám štěstí, protože mám Pavla.
Po zbytek cesty spím jako špalek! Na Dolním Dvořišti, kde náš zájezd končí, se ocitáme v devět dopoledne.
„Dobrý den, vítám vás zpátky ve vlasti,“ pozdraví nás sympatický pasovák, který svižně vykluše tři schůdky do autobusu a obrátí se na našeho průvodce, teprve nyní se probírajícího k životu. „Pas neztratil nikdo?“
„Snad ne,“ zívne průvodce a vytře si z očí ospalky.
„Ukažte mi seznam cestujících,“ požádá ho pasovák.
„Co?“ zeptá se ho kluk nechápavě.
„Takovej ten papír, kde jsou jména všech cestujících spolu s čísly pasů,“ napoví mu druhý řidič s povzdechem.
„Jo aha… Někde ho mám… Moment, já ho najdu,“ slíbí průvodce a k pobavení všech přihlížejících vysype obsah svého umolousaného batohu na přední dvojsedačku.
Čím déle mu hrabošení trvá, tím hlasitější smích se z autobusu ozývá.
„Máš ho vůbec? Nezašantročils ho někde?“ pochybuje řidič.

„Ne, to ne… Asi ne," brání se kluk a za další dvě minuty, když už muž v uniformě ztrácí trpělivost, zajásá: „Tady je! Akorát je trochu zmuchlanej…"
Válíme se smíchy, trochu je zbytečně slabé slovo, papír připomíná toaleťák. Použitý!
„Až na to, že je to zasedací pořádek," prohlásí pasovák otráveně a přes hlasitý řehot ho takřka neslyšíme, když nad námi mávne rukou a dodá: „Prosím vás, jeďte."
„Myslím," směje se Ondra, „že ten moula udělal to nejrozumnější, co mohl, když se rozhodl pověsit dráhu průvodce na hřebík."
Každopádně Azurro Travel jeho výpovědí nepoloží!
Po jistých zmatcích kolem vystupování, kdy nám řidiči sice zastaví hned za hraničním přechodem, ale dlouho nemohou najít v zavazadlovém prostoru Katčinu cestovní brašnu, se konečně dopočítáme všech našich kufrů, batohů a tašek, vylodíme a rozhlédneme. Sluníčko nadějně svítí, z chutného dortu zvaného prázdniny je sněden teprve první dílek. Na Katku už čekají rodiče i s mladšími sourozenci a plnou polní, Kája se jí směje, sotva z jedné ciziny přijela, hned zase jede do druhé, Katka se s námi rychle loučí.
„Ahoj," podám jí ruku stejně jako ostatní, ale místo vtípku připojím omluvu: „A nezlob se."
Bezelstně vykulí oči: „Proč bych se měla zlobit?" Neodpovím, Katka je ostatně zaměstnaná natolik, že nemá čas nad obsahem mého sdělení přemýšlet. Časem jí to dojde! Pavel s Ondrou jí odnesou obě tašky k bílému Favoritu rodiny Hrůzovic, prohodí pár slov s jejími rodiči a snad jen já si všimnu, že Pavel využil všeobecného spěchu a shonu a místo polibku jí na rozloučenou pouze zamával.

Strýce Karla vyhlížíme okny malého bistra poblíž celnice bez úspěchu celou hodinu.
„Zavolám domů," rozhodne Kája. „Přece není možný, aby na mě taťka zapomněl! Jasně jsem mu říkala v neděli, 13. 7., v devět hodin. Radko, tys u toho byla…"
„V neděli?" vyprskne Ondra. „To je od tebe pěkný, dnes je sice třináctýho, ale sobota."
Kája se na mě otočí. „Já se sekla o den!"
Pořád se povídalo, že se naši vrátí ze Španělska v neděli, poslední den v týdnu se omeldovával kolem dokola a zřejmě nám splynut i se dnem našeho příjezdu! Vzpomínám si, že jsem i před Tomášem mluvila o neděli!
„Počkej," zarazí Ondra Kájino štrachání v peněžence, kde hledá kovové mince na telefon. „Máme den k dobru, ne?" Pavel, který sedí po mé pravici, zatímco Matěj po levici, ožije. „To je super! To byste měly, holky, využít!"
„No jo, ale jak se odsud dostaneme?" hrozí se Matěj.
„Těch možností je plno," pokrčí Pavel rameny.
„Můžete jet vlakem, autobusem nebo stopem, případně nejet nikam, přenocovat ve Dvořišti, nějaký zimmer frei určitě seženete."
Matěj nevypadá, že by si něco vybral, rozpačitě se škrábe ve vlasech a viditelně neví, co podniknout, všechno se mu zdá příliš těžké a neřešitelné. Pavel se však o jeho pocity nestará, aktivně se zvedá, platí útratu za všechny, pětkrát espreso s mlékem, dvě coly a tři džusy, přes rameno si hodí svůj batůžek, ač nevelký, věci v nich mu bohatě vystačily, některé dokonce ani nepotřeboval, myslím ty, které schovává v boční kapsičce!, popadne příruční tašku, co si vyzvedl na celnici, vytáhne z ní dvě motocyklové helmy, jednu si šoupne do

podpaží a druhou nadhodí v dlani jako míč. Podívá se mi do očí.
„Já osobně jedu domů hned teď. Nejen italští frajeři mají hezký mašiny! No, a jelikož ne všichni Češi jsou zadaní, jedno místo vedle mne je prázdný.“ Krásně se na mne usměje a řekne přesně jako v mém snu: „Pojď se mnou, Radko.“
Nezaváhám na okamžik! Vstanu, přitáhnu si kufr blíž k sobě a přijmu druhou helmu.
„Moment!“ zareaguje Matěj. „Co to má, znamenat?!“
„To, že budeš muset s námi stopem,“ pousměje se Ondra. „Jak to?! Radko…?“
„Ty to pořád ještě nechápeš?“ nadhodí Karolína.
Natáhnu k němu ruku. Matěj je zmatený natolik, že mi podá svou pravičku a dovolí, abych mu ji stiskla. „Bylo to fajn. Aspoň něco určitě… Je mi líto, že to takhle dopadlo.“
Dojde mu to teprve nyní. „Bylo?“
„Jo, bylo. Nemusíme se kvůli tomu přestat zdravit. Přeji ti hodně úspěchů, Matěji. Nejen na poli spisovatelským, ale i ve škole a v životě.“
Zachová se jako formát. „No,“ vydechne zhluboka a pokusí se o vtip, „ty úspěchy se na mě přímo valí! Vlastně dneska je třináctýho, nechápu, proč se divím…“
Zasmějeme se tomu. Všechna čest, zvládl to skvěle, i když je na něm vidět, že to s ním pořádně zacloumalo.
„Krom toho jsi Radku prohrál,“ podotkne Pavel. „Vsadili jsme se, vzpomínáš? O co chceš, říkals. A já ji chci.“
„Vy spolu…?“ zeptá se ještě, když se Pavel ohne pro můj kufr. „Kdy jste se dali do kupy?! V Itálii?! Že já vůl tě tam zval…“
„Za dobrotu na žebrotu,“ uchichtne se Kája:
„V Itálii,“ vysvětlím, „ale už podruhý, víš.“

„My jsme taková staronová dvojice," doplní Pavel.
„Taková ta věčná láska," dodá Ondra, „co k sobě patří, pořád se schází a zase rozchází, protože nemůžou být bez sebe a přitom nemůžou být ani spolu."
„Ne," opravím ho, „tentokrát je to na ostro."
„Jinak ji přerazím," zazubí se na Ondru Pavel, volnou rukou mne k sobě přitáhne a letmo políbí, načež mi na hlavu narazí helmu a vyvleče mě z bistra. Nač se zdržovat! Čas do zítřejšího večera, který na sebe máme, hodláme zužitkovat mnohem příjemněji než tlacháním v bistru!
Připevnit můj lodní kufr za opěradlo spolujezdce na Harleyi je docela fuška, nicméně i tohle se podaří, a pak už startujeme. Tisknu se k Pavlovi víc než je nutné, tvář si opírám o jeho záda a přestože mám vlasy pod helmou, cítím v nich pomyslný vítr, se kterým jedeme o závod a jejž jsem záviděla Katce, když se prohánělí s Pavlem na vodním skútru. Teď ho mám já! Pořád mi bude foukat do zad, tlačit mě stále dopředu a výš a dál. Za nic na světě ho nenechám uletět! Na všechno musí být dva, řekla jsem onehdy Pavlovi a myslela to smrtelně vážně: A my dva jsme!!!
Zastávky na zpáteční cestě nás čekají celkem dvě. Tu první zapříčiní kručení v našich žaludcích, zvláště v tom mém, jelikož jsem po osudné noci na mořském břehu krom tekutin nebyla schopná do něj cokoliv dostat, s vyřešením problémů se ovšem situace obrátila a v motorestu s příjemným interiérem kousek za Českými Budějovicemi mám pocit, že zdlábnu menšího vola, jen kdyby mi ho naservírovali.
Kdyby mi Pavel nezpříjemňoval nekonečné čekání na objednaný dlabanec líbáním, snad bych jim šla do kuchyně s přípravou jídla píchnout! Poté, co zbaštíme hovězí vývar s

nudlemi, uzenou rolku se zelím a bramborovými knedlíky, jimiž dám své životosprávě pořádně na frak, jelikož jich pozřu všech pět, co jich na talíři je, a oběd zazdíme nanukovým dortem politým vaječným koňakem, jsem tím nejspokojenějším člověkem pod sluncem.

Je mi fantasticky! A Pavlovi taky. V jednom kuse se líbáme, tiskneme k sobě, objímáme, když nic jiného, tak se alespoň snažíme dotýkat, držet se za ruku, cítit jeden druhého, připomínat si, že jsme spolu, že k sobě patříme a že je jen a jen na nás, jak dlouho to vydrží. Možná na celý život, ne? Jsem o tom přesvědčená! Do toho kluka jsem byla zamilovaná už jednou, tenkrát jsem myslela, že šíleně a na doraz, ale pokud mohu srovnávat, s intenzitou citu, který k němu cítím dnes, šlo o pouhý odvar! Jsem šíleně šťastná a šíleně zamilovaná, protože milovaná.

Druhou zastávku uskutečníme ve Veselí nad Lužnicí. Tomáš zírá jako čerstvě vyoraná myš, když zazvoníme u vilky rodičů jeho manželky a vyrušíme ho z rodinné idylky. Slunečné sobotní odpoledne si totiž vychutnává se svými dvěma osudovými ženami pod stínem jabloně na zahrádce.

„Čau, brácho!“ břinknu ho rozverně do zad a už se hrnu ke kočárku, v němž pod ochrannou sítí spinká moje neteř.

„Ahoj, Petro… Vypadáš skvěle,“ pochválím švagrovou a při pohledu na mrně v kočárku se málem sesypu dojetím.

„Ježíš, ta je nádherná! Pavle, podívej! Má černý vlásky… a jak má dlouhý řasičky, vidíš?“

Pavel pozdraví novomanžele, skloní se nad kočárkem a s něžným úsměvem se na drobka dlouze zadívá. „Tome, závidím ti,“ řekne poté vážně. „Hned ze dvou důvodů, i když…“ Pevně mě k sobě přimkne, „teď už jen z jednoho.“

„Teda, bráško," uchichtnu se. „Nikdy bych nevěřila, že zrovna ty se vzmůžeš na takový krásný dítě… Nevypomohl ti nějakej soused?"
Všichni se rozesmějí, Tom se naoko urazí. Petra nás láká na lavici kolem stolku se slunečníkem, bráníme se, že spěcháme, chtěli jsme jen vidět malou, což se nám podařilo, ale ona nás nenechá hned odjet. Hovor na zahradě přiláká také Petřiny rodiče, srdečně si potřeseme pravicemi s paní Málkovou a jejím mužem a okamžitý odjezd je zhola nemožný, pročež přijmeme místo a posléze i občerstvení, které nám paní Málková odběhne připravit.
„Jste nádherně opálení," pochválí nás Petra, bledulka, jež se vrátila teprve před pár dny z porodnice. Přestože je stejně štíhlá jako dřív, vypadá jinak. Dozrála v krásnou mladou ženu. Tatam je nejistá holka, která se bála se svým outěžkem předstoupit před kritický zrak naší mamky! Majestátní ňadra nalitá mateřským mlékem, vyrovnaný výraz, spokojenost z ní čiší na kilometry stejně jako odhodlání bít se za svou malou rodinku do poslední kapky krve, chránit ji před celým světem. Však má být na co pyšná! Musí mít radost z krásného zdravého dítěte stejně jako z manžela, který jí snese třeba i modré z nebe. „Škoda, že nejsou doma ségry, ty by slintaly závistí…"
„Opalování není zdravý," namítne Pavel.
My s Petrou na sebe mrkneme. Ten ťuhýk si naivně myslí, že by mi Simona s Martinou záviděly čokoládovou barvu!
„Pořád nemůžu chytit dech," přizná Tomáš. „Vy dva spolu?! Nejela jsi, Radko, do Itálie s někým jiným?"
„Takovej už je život… Důležitější je, s kým jedu domů, ne?" usměji se na Pavla zamilovaně.

„A když jsem ti to říkal, nevěřilas mi," neopomene si bratříček přisadit.
„Cos jí říkal?" chytí ho Pavel za slovo. „NIC," Skočím jim do řeči. „Tomáši, mlč!"
Bráška je ovšem drbna, s chutí se Pavlovi se svým postřehem svěří: „Na naší svatbě se mi přiznala, že by se ráda jmenovala Radka Králová, ale prej že na ni dlabeš, a já tvrdil, že co není, může bejt…"
„Ty jsi sedmilhář!" vybuchnu pobaveně. „Nic takovýho jsem neříkala! Všechno jsi pomotal!!"
Pavel mě umlčí polibkem a paní Málková, která se právě přihrne s tácem domácího štrůdlu, nás samozřejmě zahlédne a nasadí tomu korunu. „Koukám, že nebude trvat dlouho a bude další svatba, že jo? Však jsem si říkala už tehdy v červnu, že vám to spolu moc sluší…"
Ona i pan Málek s podnosem plným šálků s černou kávou pranic netuší, proč všichni čtyři řveme smíchy! Svět je plný jasnovidců, jinak to nevidím, fakt.
Nechtěla bych být jedináček ani za nic. Přestože jsme s Tomem dospělí a naše cesty se rozdělily navždy, pořád budeme sourozenci, pořád budeme mít k sobě nejblíž ze všech lidí. Spojují nás společní rodiče, zážitky, dětství… Je senzační mít skvělého brášku! Být jedináčkem není výhra. Naopak!
Než sníme svačinku, při které zběžně vylíčíme zážitky (některé, pochopitelně!) z Itálie, probudí se Alenka. Sotva zavrní, Tom už je u ní a poskytne nám nevídanou podívanou, když obratně vymění své dceři plenkové kalhotky. Celou dobu, co ji Petra kojí, málem nedýchám! Když pohlédnu koutkem oka na Pavla, zjistím, že je na tom podobně. Oba fascinovaně sledujeme

miniaturního človíčka, který dnes slaví jedenáctý den svého života, nažbrundá se mámina mléka a hlavička mu dojemně padá, když ho Petra zvedne na odříhnutí. Za italské dupačky a dudlíky mi poděkuje novopečená maminka, Alence je srdečně šumafuk, jestli něco dostane nebo ne, vypadá nadmíru spokojeně.
„Chceš si ji pochovat?“ nabídne mi Petra.
Chci, ale zároveň se bojím, abych maličké neublížila, držím ji v náruči jako nejcennější věc pod sluncem. Něco málo přes tři kila lásky a něhy! Pavel mě s ní vyfotí.
„Taky bys chtěl takovou?“ všimne si Tom jeho výrazu.
„Prodáváš?“ zavtipkuje Pavel.
Pobaveně se zasmějeme, Petřina maminka řekne: „Oni si jistě brzy pořídí vlastní, že jo.“
„No,“ pousměji se. „Zase tak brzy to nebude… Chci na vysokou, teprve potom…“ V duchu si uvědomím, kolik let, kdy budeme každý jinde, nás čeká, a úsměv z mé tváře zmizí.
Pavel mi sevře povzbudivě paži. „Uteče to,“ řekne, jakoby mi četl myšlenky. „A pak, kamaráde,“ otočí se na Tomáše, „si pořídíme kluka.“
Do bytu na Jiráskově nábřeží vstupuji se zcela odlišnými pocity, než tomu bylo při mé minulé návštěvě. Bodejť by ne, tehdy jsem se Pavlovi bála přijít na oči, zatímco dnes mi dá galantně přednost ve dveřích, aby mne hned za nimi, jakmile je přibouchne nohou, málem zardousil polibkem.
„Vítej v mém království,“ řekne poté mile.
„Ave, Imperator, moríturi te salutant,“ vzpomenu si na pozdrav, který mi utkvěl v hlavě z prohlídky Kolosea.
Položí si ruce na moje ramena, mazlivě mě líbne na nos a pobaveně namítne: „Za prvý, lady, nejsem císař, ale pouhý

král, byť s velkým písmenem. A za druhý, nejdeš si sem pro smrt, nýbrž pro lásku.“
„Vážně? A kolik jí pro mne máš?“
„Tý fyzický, počítám, tak do sedmdesáti let, no a psychicky tě budu milovat až za hrob,“ slíbí. „To je slušný,“ usměji se.
„Nesmíš to zvorat, Radko,“ líbne mě znovu na nos a pak už vede tmavou chodbou do prostorného obývacího pokoje a odtud ke dveřím do ložnice, ze kterých strhne Katčinu fotografii. „Bylo nebylo,“ okomentuje svůj čin. „Když mi Matěj nabídl, jestli nechci jet s vámi do Itálie, tušil jsem, že je to riskantní podnik. Přesně tak dopadl… Jsi nebezpečná ženská, Radko. Zamiloval jsem se znovu jak vořech. Takže to málo, co s Katkou bylo předtím, v Itálii vybledlo a nezbylo nic. Mimochodem… Co sis doopravdy přála v Loretu?“
Kousnu se do rtu. „Přesně tohle, Pavle.“
Spokojeně přikývne. „Černá madona plní přání bleskově.“
Vděčně se na něho usměji. Také jsem se společné dovolené bála, ačkoliv mi byl Matěj sympatický, podvědomě jsem je stále srovnávala, Pavel bodoval víc a víc.
„Nebezpečně krásná ženská,“ zopakuje. „A moje! Vážně by ses chtěla jmenovat Králová?“
„Stachová nebo Králová? Pěkná jména, ne?“
„Králová je hezčí než Stachová,“ ubezpečí mne. „Ačkoliv jsi nedávno vehementně tvrdila, že se nikdy nevdáš, že je manželství na sklonku tisíciletí přežitkem doby.“
„Tvrdila,“ připustím s úsměvem.
Ten kluk si pamatuje úplně všechno!
„Ale proč se nechovat konvenčně? Zachovám se stejně jako všechny naivky přede mnou, budu totiž doufat, že zrovna to moje manželství se povede na celej život.“

„Bezva," pochválí mne za optimistický náhled. „Nenechám tě v tom plácat. Až budeš chtít, vezmu si tě. Nejsem lakomej, rozdělím se s tebou o šlechtický jméno Král."
„Jsi grand," bavím se.
„O mých kvalitách nepochybuješ, doufám?!"
„Ne… Podívej," vyhrknu překvapeně. „Motýl!"
„Bělásek. Vletěl sem ventilačkou, nechal jsem ji v ložnici pootevřenou," vysvětlí, lapne motýla opatrně do dlaně a pustí ho oknem zase na svobodu.
„Přesně jako v mém snu," uvědomím si. „Akorát tam ti sedět na rameni."
Znovu mne obejme. „Na rameni sedí motýl tobě." Políbí mě na vytetovaný obrázek magického motýlka, který jsem si kdysi nechala pořídit právě kvůli němu. „Miluji tě, Radko."
Možná měla tenkrát ta stará čarodějnice, Samantina bába, pravdu! Přičaroval mi jeho lásku?!
„Miluji tě… To je paráda, že Kája spletla datum, čas do zítřejšího večera máme čistě jen pro sebe… Můžeš u mě zůstat, jestli chceš. Podotýkám, strašně moc si to přeju!"
Zatvářím se nespokojeně. „Do zítra? Jenom?!"
Krásně se usměje a dlaně si položí na obliny mých ňader v bavlněném bolerku na zavazování. „Vyjádřil sem se blbě. Chtěl bych, abys u mě zůstala napořád."
„To zní líp," uznám a zajíkavě vydechnu, protože Pavlovo hlazení nabírá na intenzitě. „Prozatím do zítřejšího večera, pak se uvidí… Teď bychom ale… ach… počkej! Měl by sis vybalit, pak se potřebuju vykoupat, jsem po té cestě celá zaprášená a upocená…"
„Vybalit?" zopakuje s nevěřícným pousmáním a rozváže mi šněrování. „Ta vana nebyl špatnej nápad, mám krásně velkou

vanu, v který se dá podnikat fůra věcí…“ Uvolní moje prsy úplně, sehne se, aby je mohl políbit, jeden po druhém. Jsou pekelně napnuté, stejně jako já, přestávám se v očekávání věcí příštích kontrolovat, ze rtů mi unikne zasténání,
„A taky mám senzační postel. Letiště, protože rád spím a rád se miluju a u obojího potřebuji pohodlí…“
Propracuje se k velké zlaté sponě na koženém pásku lesklých elastických kalhot, odhákne ji a když svými prsty vnikne pod bikinky, zanaříkám.
„A ty řekneš: měl by sis vybalit,“ usměje se pobaveně. „Za co mě máš? Jen blázen by si z těch možností, který jsem ti tady předestřel, vybral vybalování! A já blázen nejsem. A pokud jo, pak leda do tebe!“ Hladí mě a něžně tře v těsném prostoru bikinek nahoru a dolů, až dýchám čím dál rychleji, tisknu se k němu a nahlas sténám. „Řekl bych, že se ti to minule líbilo.“
„Já… Nikdy předtím jsem nedosáhla vrcholu… ach…“
„Poznal jsem to,“ přikývne spokojeně a dlouze mne políbí jazykem, aniž by v intenzívním laskání ustal. „Aspoň v tomhle jsem byl první. Erik byl pěknej vůl, když to nedokázal!“
„Ach… Ježíši!“
Na okamžik s milostnou předehrou přestane. „Ještě chceš, abych šel nejdřív vybalovat?“
„Ne!“ Přitisknu se k němu, div ho nepovalím. „Ne!“
„Panebože,“ uleví si. „Kdybys věděla, jak moc tě miluji!“
Vím to. Anebo si to aspoň myslím. Hloubka citu, kterou k němu chovám, má rozměry Macochy!
„Ještě mi řekni, co sis přál v Loretánským klášteře ty?“ vydechnu těsně před tím, než do mě pronikne.
Odpovědět mi nestačí.

Miluje mne, miluji ho, milujeme se. Čtyřiadvacet hodin, jež nám spadly díky Kájině omylu do klína, strávíme na střídačku ve vaně a v posteli. Výstup do nebe zopakujeme za tu dobu nesčetněkrát, snažíme se, abychom jeden druhého maximálně uspokojili, milujeme se ve všech možných a nemožných polohách. Jsme muž a žena, dvě bytosti, jedno tělo. Navzájem propojené, propletené, živé.

„Tohle bylo moje nejtajnější přání, Radko," svěří se mi po mnoha hodinách něžnosti.

Ve chvílích pauzy spíme schoulení ve svých náručích, nádherně malátní a šťastní, případně plánujeme naši společnou budoucnost. Je toho tolik, co chceme zvládnout!

Stoprocentně mu přislíbím doprovod na týdenním sportovním soustředění oddílu karate, které bude mít se svými malými svěřenci koncem července v chatkách kdesi na Pálavě, a na srpen naplánujeme společný tramp. Nebo spíš mototramp, kdy vezmeme maličký stan, spacáky, batohy a Pavlova Harleye a podnikneme okružní jízdu po krásách vlasti, každý den ujedeme určitou trasu, podíváme se na nějaký hrad či zámek, budeme si vařit v kotlíku, spát ve stanu a hlavně se milovat… A mezitím, když mít dovolenou nebude, žádná tragédie, přece není na konci světa, denně za mnou do Račic přijede, případně já navštívím jeho, což je řešení úplně optimální, jeho letiště je fantasticky pohodlné! Program na prázdniny promyslíme do detailů. Co bude po nich…?

No, uvidíme. Pokud mě doma čeká zpráva o přijetí na vysokou školu, rozdělí nás dálka a naše chození bude víkendové. I když si to nahlas nechci přiznat, abych sobě i Pavlovi nekazila náladu, v duchu se toho bojím. Čeká mě nový způsob života, nové město, noví lidé… Pokud ta zpráva bude záporná, půjdu

do Brna na státní jazykovku a za rok se o vejšku pokusím znovu. Takže… tytéž obavy v bledě modrém a vidina společného života posunutá o další rok!
Blbost, proč se bát?! Není důvod! Zvládneme to. Určitě!!! K ránu, když Pavel, znavený fyzicky, vedle mne tvrdě spí, aniž by mě pustil ze svého objetí, si vzpomenu na sen s motýly. Byl totiž klíčový! Možná se budu celý život drápat černou chodbou, bořit se do bahna nejrůznějších překážek, ale pokud bude Pavel se mnou, překonám je. Věřím, že teď to bude ono. Jsme dospělí, svéprávní, puberťácké žárlení, škorpení a předvádění skončilo, jsem žena a on je můj muž, nedovolíme nikomu třetímu, aby se mezi nás postavil. Oba přesně víme, co chceme, a oba za tím půjdeme.
A také je konec schovávání.
Do rozpálených ulic rodného městečka se vřítíme něco málo po šesté večer. Harley budí pozornost sám o sobě, nikdo si nenechá ujít pohled na nádhernou chromovanou mašinu, natož když probublá celou naší ulicí až na její konec, kde zastaví hned vedle tátovy Sierry, provizorně zaparkované na příjezdové cestě. Naši zřejmě právě dorazili a ještě neměli čas uklidit auto do garáže, do Španělska jeli s cestovkou a Sierra na ně čekala u Douchů ve městě, aby se nemuseli se zavazadly plahočit do Račic autobusem.
Hodím okem po okolí, co mému raketovému příjezdu naše poklidná čtvrtí říká. No jistě, u Dostálů se hýbou záclony, paní Svitáková se dokonce vyloží do otevřeného okna, nijak svou zvědavost netají, teta Vanda neváhá vyjít před dům!
Pavel otočí klíčkem ve startéru a ržání stáda divokých koní, spoutaných pod kapotáží Harleye, umlčí.

„To jsi ty, Radko?“ podiví se přehnaně teta Vanda. „Vy jste to s tím příjezdem vyvedly, Kája přijela před chvílí, ještě jsem to ani nestačila vašim říct… kdopak tě to přivezl? Snad jsi nejela…“
Pavel si sundá helmu, čímž tetince způsobí menší šok. „… stopem,“ dodá s tečkou na konci.
„Přijela jsem s Pavlem,“ ujistím ji s úsměvem, a abych ji dorazila úplně, dodám: „Byli jsme v Itálii spolu.“
„Dobrý den,“ zazubí se na ni můj doprovod, ačkoliv se kdysi zařekl, že nikoho z naší ani Máchovic rodiny v životě nepozdraví. Jenže tenkrát byl ještě kluk, kdežto dnes je muž a přemýšlí maličko jinak. Než jsme vyjeli, pečlivě se oholil, k černým džínám si oblékl bílou košili s kravatou, navrch si vzat sako a na nohy kožené mokasíny, kdepak tričko a bermudy, cestou se stavil v květinářství a ani ve snu ho nenapadlo vysadit mě na kraji ulice!
„Dobrý,“ broukne Vanda s menším zpožděním.
Slezu z motorky, Pavel sesedne také a opře ji o stojan, načež odváže můj kufr a s třemi nádhernými gerberami v druhé ruce se na mě pobaveně usměje.
„Jsem moc zvědavej, jak tohle vaší vezmou.“
„Já taky,“ připustím. „Ale zase tak velkou váhu tomu nedávám. Je to můj život, víš? Bylo mí osmnáct, mám právo rozhodovat si o něm sama. Oni mi mohou radit, ne rozkazovat!
Ostatně, myslím, že můžou mít ze svých dětí radost, i když šly svou cestou a neudělaly do písmene to, co po nich chtěli. Z Tomáše je strojvedoucí, ne JUDr., ze mě nebude inženýrka, nýbrž jen překladatelka, nechci Erika ani Matěje ani jinýho s titulem, ale tebe, a hlavně, chci být šťastná, jít za svým a

neztratit lidskou podobu. Když se to tak vezme, tak jsme to našim natřeli. Já i Tom. Přesvědčila jsem se, že v nich nemůžu vidět vzor za každou cenu. I oni chybují… Jestliže se sekli v mnoha věcech, kde je řečeno, že to, co mi radí, je skutečně nejlepší i Myslím, že by na nás měli být pyšní a už vůbec se nezajímat o to, co tomu, proboha, řeknou sousedi! Pokud si mám natlouct, natluču si. Koneckonců, je to můj nos.“
Před stále civějící Vandou mě obejme a něžně políbí. „Vždycky ti ho pofoukám, neboj,“ slíbí mi.
Tohle je štěstí, za které má cenu rvát se, i kdyby mělo trvat jen do konce prázdnin, stojí to za to! Ale ono bude trvat déle Mnohem déle.
Otevřu domovní dveře, strčím za ně kufr, vezmu Pavla za ruku a neohroženě vejdeme do bytu.
„Radko?“ ozve se kdesi z hlubin mámin hlas. „Jsi to ty?“
„Jo, mami,“ zahalekám. „Jsme to my.“